

J.C. RYLE

PRACTICAREA
CREDINȚEI
CREȘTINE

Practicarea credinței creștine

PRACTICAREA
CREDINȚEI
CREȘTINE

J.C. RYLE

PRACTICAREA CREDINȚEI CREȘTINE

John Charles Ryle

© 2021 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Practical Religion. Being Plain Papers on the Daily Duties, Experience, Dangers, and Privileges of Professing Christians* (1878).

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

Traducerea: Editura MAGNA GRATIA. MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică. Design copertă și tehnedactare: Editura MAGNA GRATIA.

ISBN 978-606-95267-3-6 (PDF)

ISBN 978-606-95267-4-3 (ePub)

ISBN 978-606-95267-5-0 (mobi)

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea cărții indiferent de modalitatea folosire, indiferent de scop și de modalitatea de imprimare, inclusiv imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

producția și/sau distribuția de opere derivate (ex. audiobook, clipuri video, videoblog, broșuri, alte publicații etc.) care conțin, parțial sau integral, material din această publicație, indiferent dacă opera derivată este comercializată sau nu.

Citiți politica integrală de copyright la adresa: magnagratia.org/copyright.html

Editura MAGNA GRATIA
Str. Liliacului nr.26,
Dascălu-Ilfov 077075
Email: contact@magnagratia.org
Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Capitolul 1. Cercetarea de sine	7
Capitolul 2. Străduința	37
Capitolul 3. Autenticitatea religiei	69
Capitolul 4. O chemare la rugăciune	89
Capitolul 5. Citirea Scripturii	133
Capitolul 6. Cina Domnului	187
Capitolul 7. Dragostea creștină	217
Capitolul 8. Zelul	241
Capitolul 9. Libertatea creștinului	277
Capitolul 10. Fericirea	301
Capitolul 11. Formalismul	341
Capitolul 12. Creștinul și lumea	371
Capitolul 13. Bogăția și sărăcia	407
Capitolul 14. Cel mai bun prieten	437
Capitolul 15. Boala	457
Capitolul 16. Familia lui Dumnezeu	487
Capitolul 17. Casa creștinului	509
Capitolul 18. Moștenitorii lui Dumnezeu	523
Capitolul 19. Marea strângere	557
Capitolul 20. Marea separare	573
Capitolul 21. Veșnicia	611

Despre MAGNA GRATIA

1

.....

CERCETAREA DE SINE

„Să ne întoarcem și să mergem pe la frații din toate cetățile, în care am vestit Cuvântul Domnului, ca să vedem ce mai fac”
(Faptele Apostolilor 15:36).

Pasajul de la începutul acestei pagini conține o propunere pe care apostolul Pavel i-a făcut-o lui Barnaba după prima lor călătorie misionară. El i-a propus să reviziteze bisericile care fuseseră întemeiate prin ei, să vadă cum se descurcau. Erau membrii lor statornici în credință? Creșteau în har? Mergeau înainte sau rămăseseră pe loc? Prosperau sau se îndepărtau? „Să ne întoarcem și să mergem pe la frații din toate cetățile, în care am vestit Cuvântul Domnului, ca să vedem ce mai fac”.

Aceasta a fost o propunere înțeleaptă și utilă. Haideti să ne-o punem la inimă și să facem același lucru în vremurile noastre. Haideti să ne cercetăm căile și să vedem care este starea noastră înaintea lui Dumnezeu. Haideti să „vedem ce mai facem”. De aceea, îi cer fiecărui cititor al acestei cărți să înceapă această călătorie alături de mine, prin cercetare de sine. Dacă cercetarea de sine în privința religiei a fost vreodată necesară, atunci vremea noastră este cea mai potrivită.

Noi trăim într-o epocă plină de privilegii spirituale speciale. De când a început această lume și până astăzi, nu

au existat oportunități atât de mari ca sufletul omului să fie mântuit. N-am văzut niciodată atât de multe semne ale religiei în țară, nici atât de multe predici cirkulate, nici atât de multe servicii de închinare în biserici și capele, nici atâtea Biblii vândute, atâtea cărți și broșuri religioase tipărite, atâtea societăți de evanghelizare a lumii înființate și susținute, și nici atât respect oficial față de creștinism. Astăzi vedem cum se fac foarte ușor lucruri care păreau imposibile în urmă cu o sută de ani. Episcopii susțin cele mai îndrăznețe și mai curajoase eforturi de evanghelizare a celor neconvertiți. Catedralele sunt acum deschise pentru predici chiar și duminică seara. Clerul celei mai înguste școli bisericești susține misiunea specială și se alătură fraților evanghelici în a spune că mersul la biserică în zilele de duminică nu este suficient ca omul să ajungă în Cer. Pe scurt, în zilele noastre există o agitație religioasă care n-a existat niciodată de când Anglia este un popor de sine stătător, și pe care nici cei mai iscușiți sceptici și necredincioși oameni nu o pot nega. Dacă lui Romaine, Venn, Berridge, Rowlands, Grimshaw și Hervey li s-ar fi spus că astfel de lucruri aveau să se petreacă la doar un secol de la moartea lor, ar fi fost ispitiți să se întrebe asemenea samaritenilor: „Chiar dacă ar face Domnul ferestre în cer, cum s-ar putea întâmpla un asemenea lucru?” (2 Împ. 7:19).

Dar Domnul a deschis zăgazurile cerului. Astăzi se propovăduiește în țară mai mult din adevărata Evanghelie și mai mult din calea mântuirii prin credința în Isus Hristos într-o singură săptămână decât se predica într-un an în vremea lui Romaine. Evident că am dreptul să spun că trăim într-o epocă de privilegii spirituale. Dar oare suntem

noi mai buni din acest motiv? Într-o epocă de acest fel, este bine să ne punem această întrebare: „Care este starea sufletelor noastre?”

Trăim într-o epocă a pericolelor spirituale speciale. Probabil că niciodată de la începutul lumii nu au existat avalanșe atât de mari de simple pretenții exterioare ale religiei, cum vedem în zilele noastre. O proporție dureros de mare a congregațiilor din țara noastră este formată din oameni neconvertiți, care nu cunosc religia inimii, nici nu au venit vreodată la Masa Domnului și nici nu Îl mărturisesc pe Hristos în viețile lor zilnice. Mai apoi, mulți dintre cei care aleargă mereu după predicatori și se îngrămădesc să asculte predici speciale nu sunt mai buni decât niște tobe sparte și decât niște chimvale zăngănitore, fiind lipsiți de cea mai mică fărâmă de creștinism viu, adevărat. În ei, Pilda Semănătorului își primește continuu ilustrații vii și dureroase. În orice loc ai privi, vei vedea din abundență ascultători ai Evangheliei precum semințele căzute pe pământ băătorit, cele căzute pe pământ stâncos și cele înecate de spini și măcăci.

Mă tem că viața multor preținși religioși din această vreme nu este cu nimic mai bună decât un curs continuu de beție spirituală. Acești oameni tânjesc într-un fel morbid după distracție proaspătă, și par să le pese prea puțin ce anume primesc, doar să primească ceva. Orice predicare li se pare la fel, și par incapabili să vadă diferențele, atâta vreme cât li se pare original, le gădilă urechile și pot să stea ascunși într-o mulțime. Cel mai rău lucru este că există sute de credincioși proaspeți, încă slabi în credința lor, care sunt

atât de infectați de aceeași atracție după lucruri ce incită simțurile, încât ei cred că este o datorie să umble neîncetat după așa ceva. Aproape insensibili față de ei înșiși, aceștia își însușesc un fel de creștinism sentimental, senzațional și isteric, până acolo încât nu sunt niciodată mulțumiți cu „cărările vechi” ci, asemenea atenienilor, aleargă mereu după ceva nou (F.A. 17:21).

A ajuns aproape o raritate să vezi un proaspăt credincios caracterizat de o gândire calmă, fără a se arăta ghiftuit teologic sau încrezător în sine și mândru, mai degrabă dispus să îi învețe pe alții decât să învețe să fie mulțumit cu un efort zilnic și statornic de a crește în asemănarea cu Hristos și de a face lucrarea lui Hristos în liniște și neostentativ. Mult prea mulți tineri credincioși arată ce rădăcini firave au și cât de puțină cunoștință se află în inimile lor, și fac aceasta prin mult zgomot, neînfrânare și o dispoziție bolnavă de a-i contrazice și zdrobi pe creștinii mai bătrâni, manifestând o încredere bolnavă în propria înțelepciune, de altfel una închipuită! Ar fi bine ca astfel de oameni să nu o sfârșească – după ce au fost purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură – alăturându-se unor secte înguste și puse pe condamnarea altora, sau îmbrățișând unele erezii iraționale, bine croșetate pentru a le anihila simțurile. Cu siguranță că există o mare nevoie pentru cercetarea de sine în vremuri ca acestea. Când privim în jurul nostru, am putea să ne întrebăm foarte bine: „Care este starea sufletelor noastre?”

În încercarea de a răspunde acestei întrebări, cred că cel mai scurt plan ar fi acela de a sugera o listă de subiecte

pentru cercetarea de sine pe care să le parcurgem unul câte unul, în ordine. Procedând astfel, nădăjduiesc că acest articol va cădea în mâinile unuia dintre acești oameni. Îl invit pe fiecare cititor să mi se alăture într-o cercetare de sine liniștită, vreme de câteva minute. Doresc să îmi vorbesc mie, dar să îți vorbesc și ție. Nu mă apropii de tine ca un dușman, ci ca un prieten. „Dorința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu pentru Israeliți [și pentru tine], este să fie mântuiți” (Rom. 10:1). Suportă-mă dacă voi spune lucruri care, la prima vedere, par aspre și severe. Crede-mă, acela care îți spune adevărul pe față îți este cel mai bun prieten.

GÂNDUL LA SUFLETELE NOASTRE

Vreau să pun de la bun început această întrebare: „Ne gândim noi vreodată la sufletele noastre?”

Mă tem că mii de oameni nu pot să răspundă satisfăcător la această întrebare. Ei nu îi conferă subiectului religiei niciun loc în gândurile lor. De la începutul anului și până la sfârșit, ei sunt absorbiți de umblarea după afaceri, plăceri, politică, bani sau tot felul de pasiuni. Moartea, judecata, veșnicia, Raiul, Iadul și lumea ce vine nu sunt subiecte luate în considerare de ei. Acești oameni trăiesc ca și cum nu ar muri niciodată, nu ar învia niciodată, nici nu vor sta înaintea tronului de judecată al lui Dumnezeu sau să primească vreo sentință veșnică! Ei nu se împotrivesc deschis religiei, căci nici măcar nu s-au gândit suficient dacă și cum să facă acest lucru. Tot ce fac ei este să bea, să mănânce, să doarmă, să câștige și să cheltuie bani, ca și cum religia ar fi o simplă ficțiune, nu o realitate. Ei nu sunt

nici papistași, nici socinieni¹, nici păgâni,² nici din biserica de sus, nici din biserica de jos și nici din biserica mare.³ Ei nu sunt nimic, și nu se necăjesc să își formeze opinii.

Nici nu poate fi imaginată o modalitate de a trăi mai irațională și lipsită de simțiri. Ei nu pretind nici măcar că se gândesc la aceasta. Ei nu se gândesc niciodată la Dumnezeu, decât dacă sunt înfricoșați pentru câteva minute de apariția bolii, a morții în familiile lor sau în cazul unui accident. În afara unor astfel de momente de întrerupere, ei par să ignore religia cu totul și să meargă pe calea lor – reci și netulburați – ca și cum n-ar exista nimic vrednic la care să se gândească cu excepția acestei biete lumi.

Este greu să îți imaginezi o viață mai nevrednică pentru o ființă nemuritoare decât cea pe care tocmai am descris-o, căci aceasta îl coboară pe om la nivelul unui animal. Totuși, aceasta este, literalmente și în realitate, viața a mulțimi de oameni din țara noastră, și, pe măsură ce ei trec în nemurire, locul lor este luat de alte mulțimi asemenea lor. Fără îndoială, peisajul este oribil, tulburător și chiar revoltător, dar, din nefericire, este unul cât se poate de real. În fiecare oraș mai mare, în fiecare piață, la fiecare bursă, în fiecare club, vei vedea specimene ale acestei clase de oameni numărând mulțimi întregi – oameni care se gândesc la orice lucru de sub soare cu excepția singurului lucru necesar: mântuirea sufletului lor. Asemenea evreilor

¹ socinieni – membri ai sectei fondată de Faustus Socinus.

² păgâni – atei.

³ biserica de sus... jos... mare – trei părți ale Bisericii Anglicane din perioada de mijloc a secolului al 19-lea. Biserica de sus îi cuprindea pe anglo-catolici, cea de jos îi conținea pe evanghelici, iar cea largă era constituită din cei a căror abordare față de doctrină și închinare era mai tolerantă și mai liberală decât a celorlalte două grupuri. – n.tr.

din vechime, ei nu se gândesc la căile lor, nu „iau aminte la Mine... nu se gândesc la ce li se va întâmpla... căci ei nu știu că fac rău cu aceasta” (Isaia 1:3; Hagai 1:7; Deut. 32:29; Ecl. 5:1). La fel ca Galion, lor nu le pasă de niciunul dintre aceste lucruri, căci niciunul nu le stă în cale (F.A. 18:17).

Dacă prosperă în această lume, se îmbogățesc și au succes în viață, ei sunt lăudați și admirați de contemporanii lor. Nimic nu are succes [în Anglia] precum succesul! Dar aceste lucruri nu pot trăi veșnic. Acești oameni vor trebui să moară și să se înfățișeze înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu, și ce se va întâmpla cu ei?

Când există în țara noastră un grup atât de mare de astfel de oameni, niciun cititor nu trebuie să se mire că îl întreb dacă aparține acestui grup sau nu. Dacă da, ar trebui să pui un semn pe pragul ușii tale, așa cum se obișnuia să se pună în fața casei lovită de ciumă în urmă cu două secole, iar semnul acesta să spună: „Doamne, ai milă de noi”. Privește la clasa de oameni pe care tocmai ce am descris-o, apoi cercetează-ți sufletul.

CEVA CONCRET PENTRU SUFLETELE NOASTRE

În al doilea rând, aș vrea să ne întrebăm dacă facem ceva concret pentru sufletele noastre.

În țara noastră există mulți oameni care se gândesc ocazional la religie dar, din nefericire, ei nu trec niciodată de stadiul gândurilor. După o predică deranjantă, după o înmormântare, sub presiunea bolii, într-o duminică

seara, când lucrurile merg rău în familiile lor, când întâlnesc un exemplu de creștin deosebit sau când le cade în mână o carte sau o broșură religioasă atractivă, ei se gândesc pentru o vreme și chiar discută întrucâtva despre religie, într-o modalitate vagă.

Totuși, ei se opresc acolo ca și cum simplele gânduri sau vorbe ar fi suficiente ca să îi mântuiască. Ei întotdeauna doresc, intenționează, își propun, sunt hotărâți și ne spun că ei „știu” ce este drept și „speră” să fie găsiți neprihăniți în final, dar nu trec niciodată la acțiune. Nu vei vedea nicio separare concretă de slujirea lumii și a păcatului, nicio purtare a crucii și nicio umblare după Hristos, nicio acțiune practică în creștinismul lor. Viața lor este petrecută jucând rolul fiului din pilda Domnului nostru, căruia tatăl i-a spus: „du-te astăzi de lucrează în via mea!... fiul acesta a răspuns: ‚Mă duc, doamne!’ Și nu s-a dus” (Matei 21:28-30).

Ei sunt ca aceia pe care Ezechiel îi descrie, cărora le plăcea predicarea lui, dar care nu practicau niciodată ceea ce el îi învăța: „și vin cu grămada la tine, stau înaintea ta ca popor al meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă tot după poftele lor. Iată că tu ești pentru ei ca un cântăreț plăcut, cu un glas frumos și iscusit la cântare pe coarde. Ei îți ascultă cuvintele, dar nu le împlinesc deloc” (Ezec. 33:31-32).

În vremuri ca acestea, când auzirea și gândurile lipsite de acțiune sunt lucruri atât de răspândite, nimeni nu se poate mira că insist asupra oamenilor în ce privește nevoia

absolută a cercetării de sine. De aceea, îl voi întreba din nou pe cititorul meu: „Care este starea sufletului tău?”

PERICOLUL LINIȘTIRII CONȘTIINȚELOR CU O RELIGIE FORMALĂ

În al treilea rând, aș vrea să ne punem întrebarea dacă ne mulțumim conștiințele cu o simplă religie formală.

Nenumărați oameni din țara noastră naufragiază chiar în această vreme lovindu-se de această stâncă. Asemenea fariseilor din vechime, ei pun mare preț pe lucrurile exterioare ale creștinismului, în timp ce neglijează complet aspectele interioare și spirituale. Ei sunt grijulii să participe la toate slujirile la locul de închinare și țin cu regularitate toate formele și rânduielile. Ei nu sunt niciodată absenți de la părășie, când este administrată Cina Domnului. Uneori sunt cei mai stricți în respectarea postului de Paști și a praznicelor sfinților. Ei sunt adesea dedicați bisericii, sectei sau congregației lor, și sunt gata să se lupte cu oricine nu este de acord cu ei.

Totuși, în toată această vreme, în inima lor nu există niciun fel de religie. Oricine îi cunoaște îndeaproape poate să vadă chiar și cu o jumătate de ochi că dorințele lor sunt ațintite către lucrurile de jos, nu către cele de sus, și că acești oameni încearcă să compenseze absența creștinismului interior printr-o cantitate excesivă de forme exterioare. Această religie formală nu le face niciun bine real. Ei nu sunt satisfăcuți. Întrucât au început cu lucrurile greșite și pentru că pun pe primul plan aspectele exterioare, ei nu cunosc nimic din bucuria și pacea interioară duhovnicească,

așa că își petrec viețile într-o luptă constantă, fiind conștienți în taină că există ceva greșit în ei, dar neștiind ce anume. La urma urmei, ei pot trece de la un stadiu al formalismului la altul până când, în disperare, se prăbușesc fatal și cad într-o gândire papistașă!

Când prețișii creștini de acest fel sunt atât de numeroși, nimeni nu trebuie să se mire de ce insist asupra importanței copleșitoare a cercetării atente a inimii. Dacă iubești viața, nu te lăsa mulțumit cu coaja și carcasa religiei. Amintește-ți de cuvintele Mântuitorului nostru despre formalistii evrei din vremea Sa: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și mă cinsteste cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești” (Matei 15:8-9). Pentru ca sufletele noastre să ajungă la cer, este nevoie de mai mult decât să mergem cu sânguință la biserică și să primim Cina Domnului. Mijloacele harului și aspectele formale ale religiei sunt utile în felul lor, iar Dumnezeu rareori face vreun lucru pentru Biserica Lui fără acestea. Totuși, trebuie să ne păzim ca nu cumva să naufragiem chiar lovindu-ne de farul care, altfel, ne ajută arătându-ne calea către port. De aceea, întreb din nou: „Care este starea sufletului tău?”

IERTAREA PĂCATELOR NOASTRE

În al patrulea rând, aș vrea să ne întrebăm dacă am primit cu adevărat iertarea păcatelor noastre.

Cred că sunt puține persoane care își imaginează că pot respinge adevărul că sunt niște păcătoși. Probabil că

unii ar spune că ei nu sunt atât de răi pe cât sunt mulți alții, și că n-au fost atât de stricați în păcatele lor. Dar repet, puțini ar fi cei care să pretindă că ei au trăit întotdeauna ca niște îngeri fără să facă, să spună sau să gândească vreodată un singur lucru greșit în toate zilele vieților lor. Pe scurt, noi toți trebuie să mărturisim că suntem, mai mult sau mai puțin, păcătoși, și, ca atare, suntem vinovați înaintea lui Dumnezeu. Fiind vinovați, trebuie să fim fie iertați, fie pierduți și condamnați pe veci în ziua de apoi.

Slava religiei creștine este că ea ne oferă exact iertarea de care avem nevoie – completă, fără plată, perfectă și veșnică. Acel crez binecunoscut conține un articol de căpătâi pe care îl învață de când sunt copii. Ei sunt învățați să spună: „Cred în iertarea păcatelor”. Dar această iertare a păcatelor a fost procurată pentru noi de Fiul cel veșnic al lui Dumnezeu, Domnul nostru Isus Hristos. El a procurat pentru noi această iertare prin venirea Sa în lume ca să fie Mântuitorul nostru, și prin viața, moartea și învierea Lui ca Substitut al nostru. El a obținut-o pentru noi cu prețul sângelui Său vrednic, suferind în locul nostru pe cruce și satisfăcând dreptatea lui Dumnezeu pentru păcatele noastre. Dar această iertare – oricât este ea de măreață, completă și glorioasă – nu devine proprietatea fiecărui om în mod automat. Ea nu este un privilegiu prin care fiecare membru al Bisericii îl primește doar pentru că este membru. Iertarea este un lucru pe care fiecare individ trebuie să îl primească pentru sine, prin credință personală, pe care trebuie să îl apuce prin credință, să și-l aplice prin credință, să îl facă să fie al lui prin credință, altfel, în ceea ce îl privește, moartea lui Hristos nu îi este de niciun folos.

„Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3:36). Nu există condiții imaginabile care să fie mai simple și mai potrivite pentru om. Așa cum spunea bătrânul Latimer când vorbea despre îndreptățire, „este suficient să crezi, și o vei avea”. Ceea ce se cere este doar credința, și credința nu este altceva decât încrederea smerită, din inimă, a sufletului care dorește să fie mântuit. Isus poate și este dornic să mântuiască, dar omul trebuie să vină la El și să creadă. Toți cei care cred sunt imediat îndreptățiți și iertați, dar nu există iertare fără a crede.

Și cred că tocmai în acest aspect mulțimi de oameni [preinși creștini] eșuează și se află în pericolul iminent de a fi pierduți pe veci. Ei știu că nu există nicio iertare a păcatului fără Isus Hristos. Ei îți pot spune că nu există niciun Mântuitor al păcătoșilor, niciun Răscumpărător, niciun Mijlocitor decât Acela care s-a născut din fecioara Maria, care a fost răstignit în timpul lui Ponțiu Pilat, care a murit și a fost îngropat. Dar aici se opresc ei, și nu merg mai departe! Ei nu ajung niciodată în punctul în care să Îl apuce pe Hristos prin credință și să devină una cu Hristos așa încât Hristos să locuiască în ei. Ei pot spune că El este un mântuitor, dar nu „Mântuitorul meu”. El este un răscumpărător, dar nu „Răscumpărătorul meu”. El este un preot, dar nu este „Preotul meu”. El este un apărător, dar nu este „Apărătorul meu”. De aceea, ei trăiesc și mor fără a fi iertați. Nu mă miră că Martin Luther a spus: „mulți pier pentru că nu pot folosi pronumele posesiv”.⁴

⁴ Nu se cunoaște sursa acestui citat.

Odată ce vedem că aceasta este starea multora dintre oamenii vremurilor noastre, nimeni nu trebuie să se mire că îi întreb pe oameni dacă au primit cu adevărat iertarea păcatelor. O creștină deosebită spunea cândva, în anii bătrâneții ei: „începutul vieții veșnice în sufletul meu a fost o conversație pe care am avut-o cu un bătrân care a venit să îl viziteze pe tatăl meu, pe când eram o copilă. El m-a luat de mână într-o zi și mi-a spus, ‚draga mea copilă, viața mea se apropie de sfârșit, și probabil că vei trăi mulți ani după ce eu voi muri. Dar nu uita niciodată două lucruri. Unul este că poți avea păcatele iertate câtă vreme te afli în viață. Celălalt este că poți ști și poți simți că ești iertată’. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că n-am uitat niciodată aceste cuvinte”.

Care este starea noastră? Haideți să nu ne găsim odihna până ce nu „știm și simțim”, așa cum spune Cartea de Rugăciuni, că suntem iertați. De aceea, te întreb și eu din nou: în chestiunea iertării păcatelor, „Care este starea sufletului tău?”

EXPERIENȚA CONVERTIRII

În al cincilea rând, aș întreba acum dacă cunoaștem ceva din ce înseamnă experiența convertirii. Fără convertire nu există mântuire. „Dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor... dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu... Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui... dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă” (Matei 18:3; Ioan 3:3; Rom. 8:9; 2 Cor. 5:17).

Prin natura noastră, noi suntem atât de slabi, atât de lumești, cu o gândire atât de pământească, atât de înclinați către păcat, încât, fără o schimbare profundă, nu putem să Îl slujim pe Dumnezeu în această viață și nu ne putem bucura de El după moarte. Asemenea rațelor care, imediat ce au clocit, se duc natural la apă, tot așa copiii, imediat ce pot face ceva, se dedau egoismului, minciunii și înșelăciunii.

Nimeni nu se roagă și nu Îl iubește pe Dumnezeu decât dacă este învățat [supranatural]. Bogați sau săraci, educați sau oameni simpli, noi toți avem nevoie de o schimbare completă, o schimbare care este slujba specială a Duhului Sfânt. Indiferent cum ai denumi-o – naștere din nou, regenerare, înnoire, creație nouă, înviere, pocăință – trebuie să avem parte de această experiență dacă vrem să fim vreodată mântuiți. Iar dacă suntem părtași acestui lucru, el se va vedea.

Conștientizarea păcatului și ura profundă față de el, credința în Hristos și dragostea față de El, bucuria în sfințenie și tânjirea după mai multă sfințenie, dragostea pentru poporul lui Dumnezeu și dezgustul față de lucrurile lumii – acestea sunt semnele și dovezile care însoțesc constant mântuirea.

Mă tem că mulți oameni din jurul nostru nu trăiesc nimic din această experiență. În limbajul Scripturii, ei sunt morți, adormiți, orbi și nepotriviți pentru Împărăția lui Dumnezeu. Probabil că ani la rândul, ei tot repetă cuvintele Crezului,⁵ „Cred în Duhul Sfânt...”, dar sunt complet

⁵ Crezul Apostolic – mărturisire de credință timpurie a Bisericii (sec. II-IV), folosită preponderent în congregațiile din partea de apus a Europei; probabil că nu a fost scrisă de apostoli, dar a fost considerată în armonie cu învățătura apostolică.

ignoranți față de acțiunile Lui care schimbă omul interior. Uneori ei se fletează imaginându-și că sunt născuți din nou doar pentru că au fost botezați, merg la biserică și primesc Cina Domnului, pe când în tot acest timp ei sunt total lipsiți de semnele nașterii din nou, așa cum le descrie Ioan în prima lui epistolă. Cuvintele Scripturii sunt clare și simple: „dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu... cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Matei 18:3).

În astfel de vremuri, niciun cititor nu trebuie să se mire că insist asupra subiectului convertirii sufletelor oamenilor. Fără îndoială că există o mulțime de false convertiri în vremuri de agitație religioasă ca aceasta. Totuși, monedele false nu dovedesc că nu ar exista bani buni, ci mai degrabă ele sunt semnul că există bani curați care sunt valoroși și vrednici de imitare. Ipocriții și falșii credincioși sunt dovada indirectă că există har real printre oameni. De aceea, haideți să ne cercetăm inimile și să vedem care este starea lor. Întreb și acum, în ce privește convertirea: „Care este starea sufletelor noastre?”

SFINȚENIA PRACTICĂ

Aș vrea să întreb în al șaselea rând dacă ne aflăm în posesia sfințeniei creștine practice.

În Biblie este un lucru cert că, fără „sfințenie, nimeni nu-L va vedea pe Domnul” (Evrei 12:14, lit. ESV). La fel de sigur este că sfințenia este rodul invariabil ale credinței mântuitoare, testul real al regenerării, singura dovadă sănătoasă a harului interior, consecința certă a unirii vii cu Hristos.

Sfințenia nu înseamnă perfecțiunea absolută și eliberarea de toate greșelile. Nicidecum! Cuvintele nebunești ale unora care pretind că s-ar bucura de „părtășie neînteruptă cu Dumnezeu vreme de multe luni în șir” trebuie respinse cu toată puterea, pentru că ele dau naștere unor așteptări nebiblice în mințile credincioșilor tineri, și astfel fac mult rău. Perfecțiunea absolută este rezervată pentru existența cerească, nu pentru cea de pe pământ, unde avem un trup slab, o lume ticăloasă și un diavol continuu ocupat în preajma sufletelor noastre. Sfințenia creștină reală nu va fi niciodată obținută sau păstrată fără luptă și străduință constantă. Marele apostol, care a spus „mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire” (1 Cor. 9:27), ar fi fost uimit să audă vorbindu-se despre sfințire fără străduință personală, și să pretindă cineva că un credincios trebuie doar să stea liniștit, că totul se va face pentru el!

Totuși, oricât de slabă și imperfectă ar fi sfințenia celor mai buni credincioși, ea este un lucru real și are o natură care nu poate să nu fie recunoscută, la fel cum sunt lumina și sarea. Ea nu este ceva care să înceapă și să se sfârșească printr-o pretenție zgomotoasă, ci mai degrabă se va vedea mai mult decât să fie auzită. Sfințenia biblică autentică îl va determina pe un om să-și facă datoria acasă și să își împodobească doctrina chiar și în micile încercări ale vieții zilnice. Ea se va manifesta atât prin harurile pasive cât și prin cele active. Ea îl face pe om să fie smerit, blând, bun, altruist, cumpănit, atent la alții, iubitor și iertător. Ea nu îl va constrânge să se izoleze de lume într-o peșteră, ca un singuratic. Dimpotrivă, ea îl va face să-și împlinească responsabilitatea în starea în care Dumnezeu

l-a chemat, pe baza principiilor creștine și după modelul lui Hristos.

Știu foarte bine că o astfel de sfințenie nu este un lucru obișnuit. Ea este ilustrarea unui stil de creștinism practic ce este dureros de rar întâlnit în aceste vremuri. Dar eu nu pot găsi niciun alt standard al sfințeniei în Cuvântul lui Dumnezeu, nici altul care să izvorască din imaginile desenate de Domnul nostru și de apostolii Lui. Într-o epocă de acest fel, niciun cititor nu ar trebui să se mire că insist cu această temă înaintea oamenilor. De aceea, aș vrea să ridic iarăși această întrebare: „Care este starea sufletelor noastre?”

BUCURIA ÎN FOLOSIREA MIJLOACELOR HARULUI

Aș dori să întreb, în al șaptelea rând, dacă cunoaștem ceva din bucuria de a folosi mijloacele harului.

Când vorbesc despre mijloacele harului, am în minte cinci lucruri esențiale: citirea Bibliei, rugăciunea personală, închinarea publică, sacramentul⁶ Cinei Domnului și odihna zilei Domnului.

Ele sunt mijloacele pe care Dumnezeu le-a rânduit în bunătatea Lui ca să îi dea har inimii omului prin Duhul Sfânt sau să îl ocrotească păzind viața spirituală din el după ce aceasta s-a înfiripat în inima omului. Atâta vreme cât lumea stă în picioare, situația sufletului omului va fi

⁶ sacrament – autorul nu folosește acest termen cu sensul pe care îl are în romano-catolicism sau ortodoxia răsăriteană, ci cu sensul biblic de rânduială dată în biserica lui Hristos prin porunca Domnului. – n.tr.

întotdeauna dependentă în mare măsură de maniera și atitudinea acestuia în folosirea mijloacelor harului. Maniera și atitudinea sunt lucruri la care mă refer intenționat și cu un scop anume. Mulți oameni folosesc mijloacele harului cu regularitate și formal, dar nu cunosc nimic din bucuria folosirii lor. Ei le folosesc ca și cum ar vrea să se achite de o responsabilitate, dar fără a pune în ea mai mică măsură de simțire, interes sau afecțiune în folosirea lor. Totuși, bunul simț ar putea să ne spună că această folosire mecanică și formală a lucrurilor sfinte este total inutilă. Felul în care le tratăm este unul dintre testele stării sufletelor noastre.

Cum este posibil ca un om să învețe să-L iubească pe Dumnezeu, dacă citește despre El și despre Hristosul Lui doar din simțul datoriei, rămânând mulțumit și satisfăcut că a mutat semnul de carte mai înainte cu câteva capitole? Cum poate acel om să creadă că este gata să-L întâlnească pe Hristos, dacă nu face niciun efort să-și verse inima înaintea Lui în rugăciune personală, ca înaintea unui prieten, rămânând satisfăcut cu un șir de cuvinte repetate în fiecare dimineață și în fiecare seară, pretinzând că acel șir are numele de „rugăciune”, dar rareori gândindu-se la ceea ce face în mod concret? Cum poate acel om să fie fericit în ceruri pe veci, dacă el consideră duminica o zi plictisitoare, întunecată și obositoare, dacă nu cunoaște bucuria rugăciunii și a laudei din inimă, dacă nu-i pasă dacă aude adevăr sau erezie de la amvon, sau dacă doar rareori ascultă vreo predică? Care poate fi starea spirituală a acelui om a cărui inimă nu arde niciodată în interiorul ei atunci când primește pâinea și vinul care ne reamintesc în

mod special de moartea lui Hristos pe cruce și de ispășirea făcută de El pentru păcatele noastre?

Aceste întrebări sunt foarte serioase și importante. Dacă mijloacele harului n-ar avea nicio altă utilitate, și dacă n-ar fi fost niște ajutoare puternice în călătoria către cer, ele totuși ar rămâne folositoare chiar numai pentru că ne oferă un test al stării noastre reale înaintea lui Dumnezeu. Arată-mi ce face un om în ce privește citirea Bibliei, rugăciunea personală, închinarea publică și Cina Domnului, și îți voi spune imediat care este starea lui spirituală și pe ce drum merge. Care este starea noastră? Întreb din nou, de data aceasta în privința mijloacelor harului: „Care este starea sufletelor noastre?”

FACEREA DE BINE ÎN LUME

Vreau să întreb acum, în al optulea rând, dacă încercăm să facem vreun lucru bun în această lume. Câtă vreme s-a aflat pe pământ, Domnul nostru Isus Hristos era continuu preocupat să facă bine „mergând din loc în loc” (F.A. 10:38). Apostolii și toți ucenicii din vremurile biblice s-au străduit întotdeauna să umble pe urmele pașilor Lui. Un creștin care era mulțumit să meargă în cer, dar căruia nu-i păsa de soarta semenilor lui, care nu era interesat dacă aceștia trăiau fericiți și mureau în pace sau nu, un astfel de om ar fi fost privit ca un monstru în vremurile bisericii primare, ca unul care nu avea Duhul lui Hristos. De ce să presupunem chiar și pentru o clipă că am putea să ne mulțumim azi cu un standard inferior acestuia? De ce să fie scutiți smochinii lipsiți de roadă în zilele noastre, dacă în vremea

Domnului nostru erau tăiați pentru că „cuprindeau pământul degeaba”? (Luca 13:7). Acestea sunt întrebări serioase și cer răspunsuri pe măsură din partea noastră.

Cred că există azi o generație de prețiși creștini care par să nu cunoască nimic din grija față de aproapele lor și care sunt complet absorbiți de preocupările proprii și ale familiilor lor. Ei mănâncă, beau, dorm, se îmbracă, muncesc, câștigă și cheltuie bani an după an, fiind total indiferenți dacă semenii lor sunt fericiți sau îndurerăți, dacă sunt sănătoși sau bolnavi, dacă sunt convertiți sau nu, dacă merg pe calea către Cer sau pe cea către Iad. Poate fi o astfel de atitudine una sănătoasă? Poate ea să fie împăcată cu religia Aceluia care ne-a lăsat pilda bunului samaritan și care ne-a îndemnat să ne „ducem și să facem la fel”? (Luca 10:37)? Mă îndoiesc cu totul.

În orice loc poate fi făcut mult bine. Nu există vreun loc în această țară care să nu aibă nevoi și unde să nu se deschidă o ușă pentru binefacere, dacă este cineva dornic să între pe ea. Nu există vreun creștin din această țară care să nu găsească vreun lucru bun de făcut în beneficiul altora, dacă ar avea o inimă pentru a face acel bine. Chiar și cel mai sărac bărbat sau cea mai săracă femeie, deși ar fi lipsiți de un singur bănuț pe care să-l dăruiască, pot întotdeauna să-și arate compasiunea adâncă față de cei bolnavi și întristați, și pot, printr-o simplă atitudine bună și o disponibilitate blândă de a ajuta, să diminueze suferința și să crească mângâierea unui suflet în această lume necăjită. Dar vai, majoritatea vastă a prețișilor creștini, fie bogați, fie săraci, din biserici mari sau mici, pare stăpânită de un

diavol al egoismului detestabil, necunoscând luxul de a face un lucru bun. Ei pot să-și apere pretenția de credință făcând apel la clipa botezului, la Cina Domnului, la formele de închinare, la legătura dintre biserică și stat, și pot da răspunsuri complicate la tot felul de întrebări legate de aceste subiecte. Totuși, în tot acest timp, ei sunt complet nepăsători față de aproapele lor.

Aspectul practic elementar, anume dacă își iubesc aproapele așa cum samariteanul l-a iubit pe călătorul nefericit din pildă și a putut să-și cheltuie timp și resurse spre binele acestuia – este un lucru de care degetele multora dintre creștinii de astăzi nu se ating.

În prea multe parohii din țară, atât din orașe cât și de la sate, dragostea adevărată pare aproape moartă, atât în biserici cât și în capele, iar spiritul ticălos sectar și certurile sunt singurele roade pe care creștinismul pare capabil să le producă. Într-o vreme ca aceasta, niciun cititor n-ar trebui să se mire că subliniez acest subiect vechi și clar înaintea conștiinței lui.

Oare cunoaștem câtuși de puțin din dragostea adevărată, dragostea samariteanului pentru semenii lui? Încercăm vreodată să facem un lucru bun în beneficiul celor care nu ne sunt prieteni și rude, al celor care nu sunt din partida noastră și nu sprijină în mod necesar cauza noastră? Trăim ca ucenici ai Aceluia care „făcea bine pe oriunde mergea” și care le-a poruncit ucenicilor Lui să Îl considere modelul și exemplul lor? (Ioan 13:15). Dacă nu, cu ce fețe Îl vom întâlni în ziua judecății? Astfel, întreb și în acest aspect: Care este starea sufletelor noastre?

PĂRTĂȘIA CU HRISTOS

Aș vrea să întreb, în al nouălea rând, dacă știm ceva din trăirea vieții de părtășie constantă cu Hristos. Prin termenul „părtășie” mă refer la obiceiul de a „rămâne în Hristos” despre care Domnul nostru vorbește în al cincilea capitol al Evangheliei după Ioan, și care constituie un element esențial al rodniceii creștine (Ioan 15:4-8). Trebuie să înțelegem clar că unirea cu Hristos este în lucru, pe când părtășia cu El este un alt lucru. Nu poate exista nicio părtășie cu Domnul Isus Hristos fără a exista mai înainte unirea cu El, dar, din nefericire, poate exista unire cu Domnul Isus, după care părtășia cu El să fie superficială sau aproape absentă. Diferența dintre cele două lucruri nu este ca diferența dintre doi pași diferiți, ci asemenea diferenței dintre capătul de sus și capătul de jos al unui plan înclinat. Unirea cu Hristos este privilegiul comun al tuturor celor care își conștientizează păcatele, care se pocăiesc cu adevărat și care vin la Hristos prin credință, fiind astfel acceptați, iertați și îndreptățiți în El. Mă tem că mult prea mulți credincioși nu trec niciodată de acest stadiu. În parte din neștiință, în parte din lenevie, din frica de oameni, dintr-o iubire secretă față de lume, din cauza unui păcat îndrăgit, nedat morții, acești oameni se mulțumesc cu puțină credință, cu puțină nădejde, cu puțină pace și cu o măsură mică de sfințenie. Ei trăiesc toată viața lor în această stare – îndoielnici, slabi, ezitanți și aducând roade doar în măsura cea mai mică până la finele zilelor lor. Părtășia cu Hristos este privilegiul acelor care se străduiesc continuu să crească în har, în credință, în cunoașterea și în asemănarea cu gândul lui Hristos în toate lucrurile, care „uită ce este în urma lor” și care „nu

cred că l-au apucat încă”, ci „se aruncă spre ce este înainte, alergând spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (cf. Filip. 3:13-14)

Unirea cu Hristos este bobocul, pe când părtășia cu El este floarea. Unirea este pruncul, dar părtășia este omul puternic.

Cel care are parte de unirea cu Hristos face bine, dar cel care se bucură de părtășia cu El o duce cu mult mai bine. Ambii au o viață, o nădejde, o sămânță cerească implantată în inimile lor, un Domn, un Mântuitor, un Duh Sfânt și un cămin veșnic, dar părtășia este mai bună decât unirea!

Marele secret al părtășiei cu Hristos stă în a „trăi [continuu] viața credinței în El” și în a extrage în fiecare ceas din El proviziile de har pe care fiecare ceas le cere. Pentru mine, spunea Pavel, „a trăi este Hristos”; „trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Filip. 1:21; Gal. 2:20). Părtășia de felul acesta este secretul continuu al „bucuriei și păcii statornice în credință”, pe care le-au avut atât de clar sfinți deosebiți precum Bradford și Rutherford. Nimeni n-a fost vreodată mai smerit sau mai adânc convins de propriile neputințe și de propria corupție. Acești oameni ți-ar fi spus că al șaptelea capitol al Epistolei către Romani descrie precis experiența lor. Ei ți-ar fi spus continuu că „amintirea păcatelor noastre ne întristează și povara lor ni se pare insuportabilă”.

Dar ei au privit constant la Isus, și au putut fi în stare să se bucure întotdeauna în El. Părtășia de felul acesta este secretul victoriilor splendide pe care astfel de oameni le-

au câștigat asupra păcatului, asupra lumii și asupra fricii de moarte. Ei n-au stat leneși, spunând „las totul în mâinile lui Hristos, căci El va împlini totul”, ci, puternici în Domnul, au folosit cu îndrăzneală și încredere natura divină pe care El a implantat-o în ei, și au fost astfel „mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit” (Rom. 8:37). Ei ar fi spus asemenea lui Pavel: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filip. 4:13).

Necunoașterea acestei vieți de părtășie este unul dintre multele motive pentru care numeroși oameni din vremurile noastre umblă după perspectivele ciudate ale „prezenței reale” din Cina Domnului. Astfel de erezii izvorăsc adesea din cunoașterea imperfectă a lui Hristos și dintr-o înțelegere obscură a vieții credinței într-un Mântuitor înviat și viu, care mijlocește pentru credincioși. Este oare părtășia cu Hristos un lucru răspândit? Vai, este ceva foarte rar! Cea mai mare parte a credincioșilor par să fie mulțumiți cu o cunoaștere rudimentară a îndreptării prin credință și cu jumătăți din alte doctrine, la fel că merg pe calea către Cer plini de îndoieli, șchiopătând, împiedicându-se și suspinând de-a lungul călătoriei lor, experimentând puțin din simțământul biruinței sau al bucuriei.

Bisericile din aceste vremuri de sfârșit sunt pline de credincioși slabi, lipsiți de putere și de influență, mântuiți în final, dar „ca prin foc”, nefiind capabili să zguduie vreodată lumea și necunoscând nimic din acea „intrare din belșug” înaintea Domnului (1 Cor. 3:15; 2 Petru 1:11). Abătutul, Slab-de-înger și Temătorul din „Călătoria creștinului” au ajuns și ei la cetatea cerească ca și Luptătorul-

pentru-adevăr și Inimosul. Totuși, este evident că ei n-au ajuns în ceruri având aceeași mângâiere și n-au făcut nici a zecea parte din același bine în lume. Mă tem că există multe astfel de personaje și în zilele noastre. Când lucrurile stau așa în biserici, niciun cititor nu ar trebui să se mire că întreb și în acest aspect cum stau lucrurile în cazul nostru. De aceea, în chestiunea părtășiei cu Hristos, „care este starea sufletelor noastre?”

CUM SĂ TE PREGĂTEȘTI PENTRU REVENIREA LUI HRISTOS

Aș vrea să întreb acum, în al zecelea și ultimul rând, dacă cunoaștem ceva din a fi gata pentru a doua venire a lui Hristos. Faptul că El va veni a doua oară este la fel de sigur pe cât este orice alt lucru din Biblie. Lumea încă n-a auzit ultimul Său cuvânt. Pe cât de sigur este că El a fost înălțat la cer trupește și în chip vizibil, de pe Muntele Măslinilor și înaintea ochilor ucenicilor Lui, la fel de sigur este că El Se va întoarce pe norii cerului, cu putere și mare slavă (F.A. 1:11). El Se va întoarce pentru a-i învia pe morți, pentru a-i schimba pe cei aflați în viață în acel moment, pentru a-i răsplăti pe sfinții Lui, pentru a-i pedepsi pe cei răi, pentru a înnoi pământul, pentru a elimina blestemul, pentru a curăța lumea și pentru a instaura o Împărăție în care păcatul nu va mai exista și unde sfințenia va fi regula universală.

Primii creștini au făcut din privirea îndreptată către întoarcerea Lui o parte importantă a religiei lor. Ei priveau înapoi către cruce și către ispășirea păcatelor lor, și se bucurau de Hristosul răstignit. Ei priveau în sus, văzându-L

prin credință pe Hristos la dreapta lui Dumnezeu, și se bucurau de mijlocirea Lui. Ei priveau de asemenea înainte, către întoarcerea promisă a Domnului lor, și se bucurau la gândul că Îl vor revedea.

Și noi ar trebui să facem același lucru. Ce am primit cu adevărat de la Hristos? Ce știm despre El? În ce fel ne raportăm la El? Trăim ca și cum tânjim să-L revedem și iubim revenirea Lui? Pregătirea pentru acea apariție a Lui nu înseamnă nimic altceva decât să fim creștini adevărați, consecvenți. Ea nu îi cere niciunui om să își înceteze treburile zilnice. Țăranul nu trebuie să renunțe la ogorul lui, nici comerciantul la magazinul său, nici doctorul la pacienții săi, nici tâmplarul la ciocanul și cuiele lui, nici zidarul la mortarul și mistria sa, și nici fierarul la nicovala sa. Nu există vreun lucru mai bun pe care toți aceștia să îl facă în așteptarea Lui decât să fie găsiți împlinindu-și datoria, lucrând ca niște creștini, dar cu o inimă gata pregătită de plecare. În fața adevărului acesta, niciun cititor nu trebuie să fie surprins că pun această întrebare: Care este starea sufletelor noastre în chestiunea pregătirii pentru a doua venire a lui Hristos?

Lumea aceasta îmbătrânește și aleargă către a se întoarce în pământ. Majoritatea vastă a creștinilor par să fie ca oamenii din vremea lui Noe și a lui Lot, care mâncau și beau, se însurau și se măritau, plantau și zideau, până în ziua când au venit potopul și focul. Cuvintele Domnului nostru sunt foarte solemne și aduc cu ele cercetarea inimii: „Aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot”; „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu

îmbuibare de mâncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră” (Luca 17:32; 21:34). De aceea, întreb iarăși: Care este starea sufletelor noastre în chestiunea pregătirii pentru a doua venire a lui Hristos?

Voi încheia aici cu întrebările mele. Aș putea foarte ușor să adaug câteva lucruri, dar cred că am spus suficient la început pentru a stârni cercetarea de sine în multe inimi. Dumnezeu îmi este martor că nu am spus niciun lucru căruia să nu-i simt importanța uriașă pentru propriul suflet. Vreau să fiu folositor spre binele altora.

APLICAȚII PRACTICE

Aș vrea să închei acum prin câteva cuvinte aplicative.

(A) Este vreunul dintre cititorii acestor rânduri adormit și total nepăsător în privința religiei? O, trezește-te și nu mai dormi! Privește la cimitire! Unul câte unul, oamenii din jurul tău ajung să fie aruncați în gropile lor. Și tu vei ajunge acolo într-o zi. Privește înaintea către lumea ce vine și pune-ți mâna pe inimă, spunând, dacă îndrăznești, că ești gata să mori și să te întâlnești cu Dumnezeu. Ești ca acela care doarme într-o barcă ce se duce rapid la vale către cascada Niagara! „Ce dormi? Scoală-te și cheamă-L pe Dumnezeul tău... Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți, și Hristos te va lumina” (Iona 1:6; Efes. 5:14).

(B) Se simte vreun cititor al acestor rânduri condamnat în sine și se teme cumva că nu mai există nicio nădejde pentru sufletul lui? Alungă-ți temerile și acceptă chemarea Domnului nostru Isus Hristos către păcătoși! Deschide-ți

urechile și Îl vei auzi spunând: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă... Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea... pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Matei 11:28; Ioan 7:37; 6:37).

Nu te îndoi, căci aceste cuvinte sunt valabile pentru tine, după cum sunt valabile pentru orice om. Adu-ți păcatele, necredința, sentimentul vinovăției, nepotrivirea, îndoielile și neputințele – adu-le pe toate la Hristos! „Omul acesta îi primește pe păcătoși”, și El te va primi și pe tine (Luca 15:2). Nu sta nepăsător, cântărind între două opinii și așteptând o perioadă mai convenabilă. „Scoală-te, căci te cheamă” (Marcu 10:49). Vino chiar azi la Hristos!

(C) Este vreun cititor un credincios în Hristos, dar lipsit de bucurie, pace și mângâiere?

Primește acest sfat! Cercetează-ți inima și vezi că greșeala îți aparține în totalitate. Foarte probabil că ești mulțumit cu ceva superficial, cu o credință mică, cu puțină pocăință, cu puțin har, cu puțină sfințire și, pe nesimțite, faci pasul înapoi de la extreme. În acest ritm, nu vei fi nicio dată un creștin foarte fericit, chiar dacă vei trăi până la vârsta lui Metusala. Dacă iubești viața și vrei să vezi zile bune, schimbă-ți planul fără întârziere. Ieși curajos din starea ta și acționează cu hotărâre. Fii profund, profund, foarte profund în creștinismul tău, și îndreaptă-ți fața pe deplin către soare. Lasă deoparte orice greutate și păcatul care te înfășoară așa de lesne. Străduiește-te să te apropii tot mai mult de Hristos, să rămâi în Hristos, să te alipești de El, să stai la picioarele Lui asemenea Mariei, și să bei pe deplin din Izvorul vieții. „Vă scriem aceste lucruri”, spune

sfântul Ioan, „pentru ca bucuria voastră să fie deplină” (1 Ioan 1:4). „Dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții” (1 Ioan 1:7).

(D) Este vreun cititor al acestor rânduri un credincios apăsător de îndoieli și temeri, ca urmare a neputințelor sale, a stării sale firave și a conștientizării păcatului?

Amintește-ți de pasajul care spune despre Isus: „nu va frânge o trestie ruptă și nici nu va stinge un fitil care fumegă” (Matei 12:20). Fii mângâiat la gândul că acest pasaj este și pentru tine. Ce dacă ai o credință firavă? Este mai bună decât niciun fel de credință. Cel mai mic grăunte al vieții este mai bun decât moartea. Poate că aștepti prea mult de la această lume. Pământul nu este totuna cu cerul. Ești încă în trup. Așteaptă puține lucruri de la eu, dar așteaptă multe de la Hristos. Privește mai mult la Isus și mai puțin la eu.

(E) În final, este vreun cititor al acestor rânduri întristat uneori de încercările cu care se confruntă pe calea către cer – încercări trupești, încercări în familie, încercări în circumstanțe, încercări din partea semenilor, încercări din partea lumii?

Privește în sus către un Mântuitor aflat la dreapta lui Dumnezeu și care revarsă inima ta înaintea Lui, în compasiune. El poate fi atins de sentimentul neputințelor noastre, căci și El a suferit, și El a fost ispitit. Ești singur? Așa a fost și El. Ești ilustrat greșit și batjocorit? Așa a fost și El. Ești abandonat de prieteni? Și El a fost abandonat. Ești persecutat? Și El a fost persecutat. Ești trudit în trup și suspini în duh? Așa a fost și El. Da! El poate avea compasiune pentru

tine și te poate ajuta. De aceea, învață să te apropii de Hristos. Vremea s-a scurtat. Mai este puțin și totul se va sfârși. În curând vom fi „cu Domnul” (1 Tes. 4:17). „Este o răsplată, și nu ți se va tăia nădejdea... Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. „Încă puțină, foarte puțină vreme”, și „Cel ce vine va veni și nu va zăbovi” (Prov. 23:18; Evrei 10:36-37).

2

.....

STRĂDUINȚA

„Străduiți-vă să intrați pe ușa cea îngustă, căci vă spun că mulți vor încerca să intre, dar nu vor putea” (Luca 13:24, NTR).

A existat cândva un om care i-a pus o întrebare foarte profundă Domnului nostru Isus Hristos. El I-a spus: „Doamne, oare puțini sunt cei ce sunt pe calea mântuirii?”

Nu știm cine era acest om. Nu ni se spune motivul pentru care a pus această întrebare. Probabil că dorea să-și satisfacă o banală curiozitate, sau poate că umbla după o scuză ca să nu caute mântuirea pentru propria persoană. Duhul Sfânt nu ne descoperă nimic din toate acestea, căci atât numele cât și motivația celui ce a pus întrebarea sunt ascunse.

Dar un lucru este foarte clar, anume importanța vastă a răspunsului pe care Domnul nostru l-a dat la acea întrebare. Isus a folosit oportunitatea aceea ca să le îndrepte mințile tuturor celor din jurul Lui către responsabilitatea lor clară. El cunoștea șirul de gânduri pe care întrebarea acelui om l-a stârnit în inimile lor: El a văzut ce anume se petrecea în mințile lor. De aceea, El a exclamat: „străduiți-vă să intrați pe ușa cea îngustă”! Indiferent dacă vor fi mântuiți mulți sau puțini, datoria voastră este clară: străduiți-vă să intrați. Acum este momentul potrivit. Azi este

ziua mântuirii. Va veni o zi când mulți vor căuta să intre, și nu vor mai putea. „Străduiți-vă să intrați acum”.

Vreau să aduc în atenția tuturor celor care citesc aceste rânduri lecțiile solemne pe care această cuvântare a Domnului Isus dorește să ni le predea. Cuvintele Lui merită să fie reiterate mai ales în vremurile noastre. Ele ne învață fără greș acel adevăr deosebit, adevărul despre responsabilitatea personală pentru mântuirea sufletelor noastre. Aceste cuvinte ne arată pericolul imens de a ignora marea datorie a religiei, așa cum, din nefericire, atât de mulți oameni fac.

Mărturia Domnului nostru Isus Hristos din acest text este clară. El, Dumnezeu cel veșnic, care a rostit cuvinte caracterizate de o înțelepciune perfectă, le spune acum fiilor oamenilor: „Străduiți-vă să intrați pe ușa cea îngustă, căci vă spun că mulți vor încerca să intre, dar nu vor putea!”

(I) Avem aici o descriere a căii mântuirii. Isus o numește „ușa cea îngustă”.

(II) Apoi Isus adaugă o poruncă simplă: „Străduiți-vă să intrați”.

(III) Găsim aici o profeție solemnă. Isus spune: „Mulți vor încerca să intre, dar nu vor putea”.

Fie ca Duhul Sfânt să aplice acest subiect în inimile tuturor cititorilor! Fie ca toți să cunoască în propria viață calea mântuirii, să asculte practic de porunca Domnului și să ajungă astfel în siguranță în ziua măreață a revenirii Sale!

CALEA MÂNTUIRII

Iată descrierea căii mântuirii. Isus o numește „ușa cea îngustă”.

Există o ușă care duce la iertare, la pacea cu Dumnezeu și la cer. Oricine intră pe acea ușă va fi mântuit. Este evident că n-a existat vreodată o ușă mai necesară ca aceasta. Păcatul este un munte uriaș care s-a ridicat între Dumnezeu și om. Cum să îl urce omul? Păcatul este un zid înalt între om și Dumnezeu. Cum să treacă omul peste el? Păcatul este o prăpastie adâncă săpată între Dumnezeu și om. Cum să o sară omul? Dumnezeu este în cer – sfânt, curat, spiritual, nepătat, lumină fără pic de întuneric – o Ființă care nu poate tolera rău și care nu poate să privească spre nelegiuire. Omul este un biet vierme decăzut care se târăște pe pământ vreme de câțiva ani – păcătos, corupt, greșit, deficitar – o ființă ale cărei gânduri și a cărui imaginație sunt îndreptate doar spre rău, a cărui inimă este mai înșelătoare decât orice alt lucru și disperat de rea. Cum ar putea fi aduși alături omul și Dumnezeu? Cum va putea vreodată să se apropie omul de Creatorul lui fără frică și rușine? Binecuvântat fie Dumnezeu că există o cale! Există un drum către El. Există o cale. Există o ușă. Ea este ușa despre care se vorbește în cuvintele lui Hristos: „ușa cea îngustă”.

Această ușă a fost făcută pentru păcătoși de Domnul Isus Hristos. Din veșnicie, El a făcut un legământ și S-a angajat să fie această ușă. La împlinirea vremii, El a venit în lume și a făcut ușa prin moartea Sa ispășitoare pe cruce. Prin acea moarte, El a satisfăcut dreptatea lui Dumnezeu

pentru păcatele omului, a plătit datoria omului față de Dumnezeu și a purtat pedeapsa lui. El a construit astfel o ușă imensă cu prețul trupului și al sângelui Său. El a ridicat o scară de la pământ, iar vârful ei ajunge la Cer. El a făcut o ușă prin care cel mai mare dintre păcătoși să poată intra în prezența sfântă a lui Dumnezeu și să nu se teamă. El a deschis o cale pe care cei mai ticăloși dintre oameni să se poată apropia de Dumnezeu prin credința în Hristos, și să aibă pace. El exclamă față de noi: „Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit” (Ioan 10:9). „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). „În El”, spune Pavel, „avem, prin credința în El, slobozenia și apropierea de Dumnezeu cu încredere” (Efes. 3:12). Iată cum a fost creată ușa mântuirii.

Această ușă este numită ușa cea îngustă, și aceasta cu un motiv anume. Ea este întotdeauna îngustă și dificil de trecut pentru unii oameni, și așa va fi câtă vreme lumea va sta în picioare. Este îngustă pentru toți cei care iubesc păcatul și care nu sunt hotărâți să o rupă cu el. Ea este îngustă pentru toți cei care iubesc această lume și caută mai înainte de orice plăcerile și răsplățile ei. Este îngustă pentru toți cei care disprețuiesc suferința și nu sunt gata să sacrifice nimic pentru sufletele lor. Ea este îngustă pentru toți cei care iubesc compania păcătoșilor și vor să rămână în mulțime. Este îngustă pentru toți cei auto-neprihăniți, care cred că sunt oameni buni și că merită să fie mântuiți. Pentru toți aceștia, poarta măreață pe care Hristos a făcut-o este îngustă. În zadar caută ei să treacă prin ea. Ușa nu le va permite. Dumnezeu este dispus să-i primească, păcatele

lor nu sunt prea multe ca să poată fi iertate, dar ei nu doresc să fie mântuiți în condițiile lui Dumnezeu.

Mii de oameni au încercat de-a lungul ultimelor 18 secole să lățească ușa! Mulți s-au trudit să ajungă în cer pe baza unor condiții diluate. Dar ușa nu se schimbă niciodată. Ea nu este elastică, astfel că nu se va lăți pentru a-i permite unuia să intre în alt fel decât altuia. Ea rămâne aceeași ușă îngustă.

Nu doar că această ușă este îngustă, ci ea este singura prin care oamenii pot ajunge în cer. Nu există nicio altă ușă, nicio cale ocolitoare, nicio spărtură sau vreun loc pe unde se poate intra prin sau peste zid. Toți cei care vor fi vreodată mântuiți – vor fi mântuiți doar prin Hristos și doar prin simpla credință în El. Nimeni nu va fi mântuit prin pocăință. Întristarea de azi nu șterge păcatul de ieri. Nimeni nu va fi mântuit prin faptele sale. Cele mai bune fapte pe care vreun om le poate face nu sunt altceva decât niște splendide păcate. Nimeni nu va fi mântuit prin regularitatea sa formală în folosirea mijloacelor exterioare ale harului. După ce am făcut tot ceea ce putem, nu rămânem decât niște bieți „robi nevrednici”. O, nu! Este o pierdere de vreme să căutăm orice altă cale către viața veșnică.

Oamenii pot privi în stânga și în dreapta și pot să trudească în folosirea schemelor proprii, dar nu vor găsi niciodată o altă ușă. Cei mândri pot disprețui ușa, dacă vor. Oamenii aroganți pot să o batjocorească și să râdă de cei care o folosesc. Leneșii se pot plânde că au de-a face cu o cale grea. Dar oamenii vor descoperi că nu există nicio altă mântuire decât aceea prin credința în sângele și neprihănirea unui

Răscumpărător răstignit. Între noi și cer nu există decât o singură ușă măreață. Ea poate fi îngustă, dar este singura. Fie intrăm în Cer pe ușa cea îngustă, fie nu vom ajunge acolo deloc.

Chiar dacă această ușă este îngustă, ea este o ușă întotdeauna gata să se deschidă. Niciun păcătos nu este împiedicat să se apropie de ea. Oricine dorește, poate intra pe această ușă și poate fi mântuit. Există o singură condiție a acceptării, iar acea condiție este să îți conștientizezi cu adevărat păcatele și să dorești să fii mântuit prin Hristos, în felul Lui. Îți cunoști cu adevărat vinovăția și ticăloșia? Ai o inimă cu adevărat zdrobită și smerită? Iată ușa mântuirii – intră pe ea! Acela care a făcut-o afirmă: „pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37).

Chestiunea care trebuie analizată nu este dacă ești păcătos mic sau mare, dacă ești ales sau nu, dacă ești convertit sau nu. Întrebarea este pur și simplu aceasta: Îți cunoști păcatele? Te simți trudit și împovărat? Ești gata să-ți pui sufletul în mâna lui Hristos? Dacă te afli într-o astfel de stare, ușa ți se va deschide imediat. Intră pe ea chiar astăzi! „Pentru ce stai afară?” (Gen. 24:31).

Deși această ușă este îngustă, ea este una prin care mii de oameni au intrat și au fost mântuiți. Niciun păcătos n-a fost trimis înapoi și nu i s-a spus că este prea rău ca să poată fi primit, dacă a venit cu adevărat bolnav de păcatele sale. Mii de oameni din orice categorie au fost primiți, curățați, spălați, iertați, îmbrăcați și făcuți moștenitori ai vieții veșnice. În cazul unora dintre ei, părea foarte improbabil să fie primiți, și noi toți ne-am fi gândit că acele persoane

erau prea rele ca să fie mântuite. Dar Acela care a construit ușa nu i-a refuzat. Imediat ce ei au bătut, El a dat porunca de a se deschide ușa pentru ca ei să fie primiți.

Manase, regele rău din Iuda, a intrat pe această ușă. Nu cred că era cineva mai rău decât el. El disprețuise exemplul și sfatul bunului său tată Ezechia. El se închinase la idoli. El umpluse Ierusalimul de sânge și cruzime. El își ucisese propriii copii. Dar imediat ce i-au fost deschiși ochii ca să-și vadă păcatele și a fugit la această ușă în căutarea iertării, ea s-a deschis larg, și el a fost mântuit.

Saul, fariseul, a bătut la această ușă. El fusese un mare păcătos. El Îl blasfemiase pe Hristos și fusese un persecutor al poporului Lui. El se străduise din greu să oprească înaintarea Evangheliei. Totuși, imediat ce inima lui a fost atinsă, el și-a descoperit vinovăția și a alergat la această ușă în căutarea iertării. Ușa i s-a deschis de îndată, și el a fost mântuit.

Mulți dintre evreii care L-au răstignit pe Domnul nostru au bătut și ei la această ușă. Nu încapе îndoială că fuseseră niște păcătoși grosolani. Ei Îl respinseseră pe propriul lor Mesia. Ei Îl dăduseră în mâinile lui Pilat și insistaseră ca Domnul să fie omorât. Ei au dorit ca Baraba să fie eliberat iar Fiul lui Dumnezeu să fie răstignit. Dar în ziua când au fost străpunși în inimă de predicarea lui Petru, ei au fugit la ușa iertării și aceasta li s-a deschis dintr-o dată, fiind mântuiți.

Temnicerul din Filipi a bătut la această ușă. El fusese un om dur, aspru și nelegiuit. El făcuse tot ce i-a stat în putere să îi trateze cu răutate pe Pavel și pe tovarășul lui.

El îi aruncase în fundul închisorii și le legase picioarele în lanțuri. Dar atunci când conștiința i-a fost trezită de cutremur și mintea i-a fost informată de învățătura lui Pavel, acesta a alergat la ușa iertării, și ea s-a deschis dintr-o dată, spre mântuirea lui.

Dar de ce să mă opresc doar la exemplele biblice? Mulțimi de oameni au mers la „ușa îngustă” încă din vremea apostolilor și au intrat pe ea, fiind mântuiți! Mii de oameni de orice rang, din orice clasă și de orice vârstă, învățați și analfabeți, bogați și săraci, tineri și bătrâni, au bătut la ușă și au găsit-o gata să se deschidă, au trecut prin ea și au primit pace pentru sufletele lor. Da, mii de oameni încă în viață au dovedit existența ușii găsimd astfel prin ea calea către adevărata fericire. Nobili și oameni de rând, negustori și bancheri, soldați și marinari, țărani și comercianți, muncitori și zilieri, toți aceștia trăiesc încă pe pământ și au găsit în ușa cea îngustă o cale „plăcută, și toate cărările ei... niște cărări pașnice” (Prov. 3:17). Ei au descoperit că jugul lui Hristos nu este greu și că povara Lui este ușoară. Singurul lor regret a fost că atât de puțini oameni au intrat pe ea și că ei înșiși n-au bătut la această ușă mai devreme.

Aceasta este ușa pe care aș vrea ca fiecare să intre, fiecare cititor al acestor rânduri. Vreau să cred nu doar că mergi la biserică sau la capelă, ci mergi cu inima și sufletul tău la ușa vieții. Nu vreau doar să crezi că există o astfel de ușă, doar să știi că este un lucru bun, ci vreau să intri pe ea prin credință, și să fii mântuit.

Gândește-te ce privilegiu este să existe o astfel de ușă. Îngerii, care nu și-au păstrat starea dintâi, au căzut și nu

s-au mai putut ridica niciodată. Pentru ei nu s-a deschis nicio ușă de scăpare. Păgânii n-au auzit niciodată de vreo cale către viața veșnică. Ce n-ar da mulți negri și mulți dintre pieile roșii să fi auzit o singură predică simplă despre Hristos. Evreii din Vechiul Testament au văzut ușa de departe și foarte încetoșat. „Prin aceasta, Duhul Sfânt arăta că drumul în Locul preasfânt, nu era încă deschis câtă vreme sta în picioare cortul dintâi” (Evrei 9:8).

Dar această Ușă îți stă înaintea prezentată foarte clar: ți se oferă Hristosul și mântuirea Lui deplină – fără bani și fără plată. Nu trebuie să fii niciodată pierdut în ce privește cunoașterea căii către care ar trebui să te îndrepti. Gândește-te ce îndurare deosebită este aceasta! Vezi ca nu cumva să disprețuiești Ușa și să pieri în necredință. Ar fi mai bine de o mie de ori să nu fi știut de existența ușii, decât să știi de ea și să rămâi afară! Cum vei scăpa dacă vei neglija o mântuire atât de mare?

Gândește-te cât de mulțumitor ar trebui să fii dacă ai intrat cu adevărat prin ușa cea îngustă. Cu siguranță că ai motive de laude zilnice că ești un suflet iertat, îndreptățit, că ești echipat pentru a face față bolii, morții, judecății și veșniciei, că ești îngrijit în ambele lumi. Creștinii adevărați ar trebui să fie mai plini de recunoștință. Mă tem că puțini dintre ei își amintesc suficient cum erau în firea lor pământească și cât de îndatorați îi sunt harului. Imnurile de laudă constant înălțate constituiau un semn special al primilor creștini. Bine ar fi ca și cei din zilele noastre să își însușească această atitudine. Atunci când creștinul se plânge mai mult și aduce puține laude lui Dumnezeu, acestea nu sunt

semne ale unei stări sănătoase a sufletului lui. Este cu adevărat o îndurare uimitoare că există o ușă a mântuirii, dar este o îndurare și mai mare că suntem învățați și îndemnați să intrăm pe ea și să fim mântuiți.

O PORUNCĂ FOARTE CLARĂ

Iată, în al doilea rând, o poruncă foarte clară. Isus ne spune: „Străduiți-vă să intrați pe ușa cea îngustă”. Adesea avem multe lucruri de învățat dintr-un singur cuvânt al Scripturii. Cuvintele Domnului nostru Isus sunt continuu pline de hrană pentru sufletele noastre. Aici se găsește un cuvânt ce ne servește drept exemplu uimitor a ceea ce am vrut să spun de la început. Haideți să vedem ce vrea Învățătorul nostru măreț să culegem din cuvântul „străduiți-vă”.

„Străduiți-vă” ne învață că omul trebuie să folosească mijloacele cu sârguință, dacă vrea ca sufletul său să fie mântuit. Există mijloace pe care Dumnezeu le-a rânduit în ajutorul omului, în străduințele acestuia de a se apropia de Dumnezeu. Există căi pe care omul trebuie să umble, dacă dorește să fie găsit de Hristos. Închinarea comună, citirea Bibliei, auzirea Evangheliei predicate – acestea sunt lucrurile la care mă refer. Ele stau, dacă vreți, la mijloc, între Dumnezeu și om. Nu încapă îndoială că niciunul dintre ele nu poate schimba inima omului sau să îi șteargă vreun păcat, ori să îl facă acceptabil înaintea lui Dumnezeu în cea mai mică măsură, dar eu spun că, dacă omul nu ar fi trebuit să facă nimic, Hristos n-ar fi spus niciodată „străduiți-vă”.

„Străduiți-vă” ne învață că omul este un agent liber și va fi tratat de Dumnezeu ca o ființă responsabilă. Domnul

Isus nu ne îndeamnă să așteptăm, să dorim, să simțim, să nădăjduim. El spune, „străduiți-vă”. Eu cred că este ticăloasă acea religie care îi învață pe oameni să fie mulțumiți cu a spune: „noi nu putem face nimic prin noi înșine”, și îi face astfel să rămână în păcatele lor. Este la fel de rău ca atunci când i-am învățat pe oameni că nu este vina lor dacă nu sunt mântuiți, și că doar Dumnezeu este de blamat că ei nu sunt convertiți. Eu nu găsesc o astfel de teologie în Noul Testament. Eu Îl aud constant pe Isus spunându-le păcătoșilor: „veniți... pocăiți-vă... credeți... străduiți-vă... cereți... căutați... bateți”. Eu văd clar că mântuirea noastră, de la început până la sfârșit, este în întregime de la Dumnezeu. Dar văd la fel de clar că, dacă vom fi pierduți, noi vom fi singurii vinovați. Eu susțin că păcătoșilor li se vorbește întotdeauna ca unor persoane responsabile, și nu există o dovadă mai bună decât cea din cuvântul „străduiți-vă”.

„Străduiți-vă” ne învață că omul trebuie să se aștepte la mulți adversari și la o luptă grea, dacă vrea ca sufletul lui să fie mântuit. Iar acest lucru, vorbind din experiență, este foarte real. Nu există câștig fără efort în lucrurile spirituale, la fel cum există nici în lucrurile temporare. Acel leu care răcnește, diavolul, nu va lăsa niciodată ca un suflet să scape din mâinile lui fără luptă. Inima care este în mod firesc senzuală și pământească nu va fi îndreptată niciodată către lucrurile spirituale fără să ducă o luptă zilnică. Lumea, cu toată împotrivirea și ispitele ei, nu va putea fi biruită niciodată fără conflict.

Dar de ce ar trebui să ne surprindă toate acestea? Ce lucruri mărețe și bune au fost făcute vreodată fără trudă?

Grâul nu crește fără arat și semănat. Bogățiile nu se obțin fără grijă și atenție. Succesul în viață nu se câștigă fără trudă și sacrificii. Mai presus de orice, cerul nu va putea fi câștigat fără cruce și fără bătălie. „Împărăția cerurilor se ia cu năvală, și cei ce dau năvală, pun mâna pe ea” (Matei 11:12). Omul trebuie să se „străduiască”.

„Străduiți-vă” ne învață că se merită ca omul să caute mântuirea. Este bine să spunem acest lucru. Dacă există vreun lucru care să merite trudă în această lume, acela este prosperitatea sufletului. Lucrurile după care se străduiesc cei mai mulți oameni sunt de o valoare infinit mai mică prin comparație cu valoarea sufletului. Bogățiile, măreția, rangul și educația sunt „o cunună pieritoare”. Lucrurile nepieritoare sunt toate dincolo de ușa cea îngustă. Pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere, nădejdea luminoasă a lucrurilor viitoare, conștientizarea locuirii și a lucrării Duhului în noi, a faptului că suntem iertați, siguri, pregătiți, asigurați, hrăniți pe pământ și în veșnicie indiferent ce s-ar întâmpla, acestea constituie aurul adevărat și bogăția de durată. Ce bine că Domnul Isus ne cheamă să ne „străduim”!

„Străduiți-vă” ne învață că lenevia în religie este un păcat mare. Ea nu este doar o neșansă, așa cum își imaginează unii, un lucru pentru care oamenii ar fi vrednici de compasiune și un subiect de regret. Este cu mult mai mult decât atât. Lenevia este o încălcare a unei porunci clare. Ce se va spune despre omul care încalcă Legea lui Dumnezeu și face ceea ce Dumnezeu interzice cu toată claritatea? Nu poate exista decât un singur răspuns. Acela

este un păcătos. „Păcatul este fărădelege” (1 Ioan 3:4). Și ce se va spune despre omul care își neglijează sufletul și nu face niciun efort să între pe ușa cea îngustă? Poate exista un singur răspuns. El omite o responsabilitate clară. Hristos îi spune, „străduiește-te”, și iată, omul stă nepăsător.

„Străduiți-vă” ne învață că toți cei care sunt în afara ușii strâmte se află într-un mare pericol. Ei se află în pericolul de a fi pierduți pe veci. Între ei și moarte nu există decât un singur pas. Dacă moartea îi găsește în starea actuală, ei vor pieri veșnic fără nădejde. Domnul Isus a văzut acest lucru foarte clar.

El cunoștea ce înseamnă incertitudinea vieții și scurtimea timpului: El a dorit din toată inima ca păcătoșii să se grăbească, să nu întârzie, așa încât să nu caute să își rezolve problema sufletului prea târziu. El vorbește ca unul care l-a văzut pe diavolul apropiindu-se zilnic de ei și știe că zilele vieților lor trec repede. El a dorit ca oamenii să se păzească așa încât să nu se trezească prea târziu. De aceea, El îi cheamă astfel: „străduiți-vă”.

Acest cuvânt, „străduiți-vă”, îmi stârnește gânduri solemne. El este încărcat de condamnarea miilor de oameni botezați. El condamnă căile și practicile nenumăraților oameni care pretind că sunt creștini. Există mulți oameni care nu înjură, nuucid, nu comit adulter, nu fură și nu mint, dar despre ei, din fericire, nu se poate spune acest lucru: că se „străduiesc” să fie mântuiți. Duhul de adormire a cuprins inimile lor în orice lucru care privește religia. În chestiunile acestei lumi, ei sunt suficient de activi: se scoală devreme, se culcă târziu, trudes, muncesc, sunt

ocupați și grijulii. Dar în ce privește singurul lucru necesar, ei nu se „străduiesc” niciodată.

Ce să spun despre cei care au o prezență neregulată la închinarea publică de duminică? Mii de astfel de oameni se găsesc în toată țara, oameni care se potrivesc acestei descrieri. Uneori, dacă se simt înclinați, merg la biserică sau la capelă și participă la o slujbă religioasă. Alteori ei stau acasă și citesc ziarul, lenevesc, își fac socotelile afacerilor lor, ori caută un fel sau altul de relaxare. Este oare o astfel de viață caracterizată de „străduință”? Cred că le vorbesc oamenilor de bun-simț. Să judece ei dacă ceea ce spun este adevărat.

Ce să spun de cei care vin cu regularitate la locul de închinare, dar vin doar într-o manieră formală? Mulți oameni din țară se află într-o astfel de stare în orice parohie. Părinții i-au învățat să vină la biserică, tradiția lor i-a îndreptat constant către aceasta, așa că ei consideră că nu este respectabil să stea deoparte. Dar lor nu le pasă cu adevărat de închinarea înaintea lui Dumnezeu când vin la adunare. Ei nu fac diferența dintre Lege și Evanghelie, nici dintre adevăr și erezie. După biserică nu-și pot aminti nimic. Ei se dezbracă de forma religioasă odată cu hainele lor de duminică, și se întorc în lume. Este oare aceasta „străduință”? Le vorbesc oamenilor de bun-simț. Să judece ei dacă ceea ce spun este adevărat.

Ce să spun despre cei care nu-și citesc niciodată Biblia sau doar rareori? Mă tem că mii de oameni se încadrează în această situație. Ei cunosc cartea doar cu numele, știu că ea este considerată singura carte care ne învață cum să

trăim și cum să murim, dar nu-și găsesc niciodată timp ca să o citească. Ei pot citi de îndată ziarele, analizele, romanele, nuvelele, dar nu Biblia. Oare așa ceva poate fi înțeles ca „străduință” de a intra pe ușa cea îngustă? Cred că și aici le vorbesc oamenilor de bun-simț, care pot să mă judece.

Ce să spun despre cei care nu se roagă niciodată? Am convingerea fermă că mulțimi de oameni se află în această stare. Ei se ridică dimineța fără Dumnezeu și tot fără Dumnezeu își aștern capetele la căderea nopții. Ei nu cer nimic, nu mărturisesc nimic, nu aduc mulțumiri pentru nimic și nu caută nimic. Ei sunt toți niște făpturi muribunde, și totuși nu vorbesc nimic cu Judecătorul și Creatorul lor. Poate fi aceasta „străduință”? Să mă judece orice om de bun-simț.

Este un lucru solemn să fii un slujitor al Evangheliei. Este dureros să privești la acest peisaj și să vezi felul în care omul se comportă în aspectele spirituale. Noi ținem în mâinile noastre cartea măreață a lui Dumnezeu, cea care afirmă că, fără pocăință, convertire, credință în Hristos și sfințenie, niciun om nu poate fi mântuit. În achitarea de slujba noastră, noi îi îndemnăm pe oameni să se pocăiască, să creadă și să fie mântuiți, dar suntem nevoiți frecvent să deplângem faptul că truda noastră pare zadarnică. Oamenii vin la bisericile noastre, ne ascultă și dau din cap în semn aprobator, dar nu se „străduiesc” să fie mântuiți.

Noi le arătăm oamenilor păcătoșenia păcatului, le descoperim atractivitatea lui Hristos, scoatem la lumină deșertăciunea lumii, prezentăm fericirea slujirii lui Hristos, le oferim apa vie celor trudiți și împovărați, dar, vai,

cât de des ni se pare că vorbim în vânt! Cuvintele noastre sunt auzite cu răbdare duminica, argumentele noastre nu sunt respinse, dar vedem clar în timpul săptămânii că oamenii nu se „străduiesc” să fie mântuiți. Apoi vine diavolul lumea dimineața și își întinde capcanele sale nenumărate. Luni vine lumea, fluturându-și răsplătirile aparente, iar ascultătorii noștri o urmează cu lăcomie. Ei trudesesc din greu în umblarea lor după lucrurile acestei lumi, și se ridică imediat la efort când Satana îi cheamă. Prin contrast, ei nu manifestă nicio „străduință” pentru singurul lucru necesar.

Nu scriu aceste lucruri din auzite. Vorbesc despre ceea ce am văzut. Scriu aici rezultatele a 37 de ani de experiență în lucrare. Am învățat lecțiile despre natura omească în această perioadă. Am văzut cât de adevărate sunt cuvintele Domnului nostru despre calea cea îngustă. Am descoperit cât de puțini sunt cei care se „străduiesc” să fie mântuiți.

Zelul pentru lucrurile trecătoare este suficient de răspândit. Nu rareori îi vezi pe oameni străduindu-se să se îmbogățească și să devină prosperi în această lume. Văd din abundență, atât la oraș cât și la țară, chinurile oamenilor în setea lor după bogății, după afaceri, după politică, văd truda lor în comerț, în știință, în arte și în distracții, văd eforturile lor după chirii, salarii, muncă și pământuri, dar văd puțini care fac eforturi pentru sufletele lor. Văd că puțini sunt cei care „se străduiesc” să intre pe ușa cea îngustă.

Nimic din toate acestea nu mă surprinde. Citesc în Biblie că trebuie să mă aștept la așa ceva. Pilda celor invitați

la cină este imaginea precisă a ceea ce am văzut cu ochii mei de când am devenit slujitor al Evangheliei (Luca 14:16). Așa cum Domnul și Mântuitorul meu îmi spune, văd că oamenii găsesc tot felul de scuze. Unul are o bucată de teren de văzut, un altul trebuie să-și probeze boii, al treilea găsește piedici în familia lui. Dar aceste lucruri nu mă împiedică să fiu profund întristat pentru sufletele oamenilor. Mă doare gândul că aceștia au viața veșnică atât de aproape, și totuși pier pentru că nu vor să se „străduiască” să intre pe ușă și să fie mântuiți.

Nu știu care este starea sufletului cititorului acestor rânduri, dar te avertizez să iei aminte să nu pieri pe veci pentru că nu te „străduiești”.

Nu îți imagina că va fi nevoie de un păcat grosolan ca să ajungi în groapa pierzării veșnice. Este suficient să stai indiferent și să nu faci nimic, și te vei descoperi în final acolo. Da! Satana nu îți cere să o iei pe urmele pașilor lui Cain, ale lui faraon, ale lui Ahab, ale lui Belșațar sau ale lui Iuda Iscarioteanul.

Există o altă cale la fel de sigură către Iad, calea indolenței spirituale, calea leneviei spirituale, calea nepăsării spirituale! Satana nu are nimic de obiectat dacă tu ești un membru respectabil al bisericii. El te va lăsa să-ți dai zeceuielile și îți va permite să stai liniștit în biserică în fiecare duminică. El știe foarte bine că, atâta vreme cât nu te „străduiești”, vei ajunge în final să fii ținta viermelui care nu moare niciodată și a focului care nu se va stinge în veci. Păzește-te să nu ajungi la un astfel de sfârșit. Repet, este suficient să nu faci nimic, și vei fi pierdut pe veci!

Dacă ai fost învățat să te „străduiești” pentru bunăstarea sufletului tău, te îndemn să nu presupui niciodată că vei putea merge prea departe în această slujire a sufletului tău. Nu tolera niciodată ideea că te-ai străduit mult spre îmbunătățirea stării spirituale, și că nu este nevoie de atât de multă atenție. Mai degrabă stabilește-ți clar în minte că există folos în orice străduință, și că nicio trudă nu este atât de folositoare ca aceea îndreptată către binele sufletului.

Există o zicală printre fermierii buni care spune că pe cât fac aceștia mai mult pentru pământul lor, pe atâta pământul va face pentru ei. Sunt sigur că ar fi o zicală bună printre creștini că aceia care fac mai mult pentru religia lor, în măsura respectivă religia lor le va ajuta. Veghează împotriva celei mai neînsemnate înclinații de a fi nepăsător față de oricare dintre mijloacele harului. Fugi de scurtarea rugăciunilor tale, a citirii Bibliei, a părtașiei personale cu Dumnezeu. Ia aminte să nu îi faci loc unei maniere nepăsătoare și leneșe de folosire a întâlnirilor publice de la casa lui Dumnezeu.

Luptă împotriva oricărei înclinații de a fi somnoros, critic sau de a vâna greșelile în timp ce ascuți la predicarea Evangheliei. Orice lucru faci pentru Dumnezeu, fă-l cu toată inima, cu toată mintea și cu toată puterea. Fii moderat în alte lucruri și îngrozește-te de ideea de a fi excesiv. În chestiunile sufletului, teme-te de moderație ca de ciumă. Nu fi interesat de ceea ce cred oamenii despre tine. Pentru tine să fie mereu de ajuns ceea ce Domnul tău îți spune: „străduiește-te!”

PROFEȚIA SOLEMNĂ A LUI HRISTOS

Ultimul lucru pe care doresc să îl tratez aici este profeția solemnă pe care Domnul Isus o face în textul nostru. El spune: „mulți vor încerca să intre, dar nu vor putea”. Când se va petrece acest lucru? Când se va închide pe veci ușa mântuirii? Când nu va mai fi de niciun folos „străduința” de a intra? Acestea sunt întrebări serioase. Acum ușa este gata să se deschidă chiar și în fața celui mai mare dintre păcătoși, dar vine o zi când ea nu se va mai deschide.

Vremea prezisă de Domnul nostru este momentul celei de-a doua veniri a Lui spre judecata lumii. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu va avea un sfârșit. Tronul de har va fi îndepărtat atunci și, în locul lui, se va ridica tronul de judecată. Izvorul apelor vii se va închide. Ușa cea îngustă va fi închisă și bătută în cuie. Ziua harului se va încheia pe veci. Ziua judecății și a răzbunării față de lumea împovărată de păcat va începe. Atunci se va împlini profeția solemnă a Domnului Isus: „mulți vor încerca să intre, dar nu vor putea”.

Atunci se vor împlini literal toate profețiile Bibliei. Ele li s-au părut multora improbabile până la momentul împlinirii lor, dar nici măcar un singur cuvânt din profetii nu a eșuat să se îplinească.

Promisiunile lucrurilor bune s-au împlinit, în ciuda piedicilor aparent insurmontabile din calea lor. Sara a născut un fiu într-o vreme când trecuse deja de vârsta când putea rămâne însărcinată. Copiii Israelului au fost scoși din Egipt și plantați în țara promisă. Evreii au fost răscumparați din robia babiloniană după 70 de ani și au putut să

rezidească templul. Domnul Isus s-a născut dintr-o fecioară, a trăit, a slujit, a fost trădat și a fost răstignit – exact așa cum a prevestit Scriptura. Cuvântul lui Dumnezeu a fost cel ce a promis că toate aceste lucruri se vor petrece, și așa au fost.

Profețiile judecăților asupra cetăților și popoarelor s-au împlinit, chiar dacă, la vremea când au fost rostite, păreau incredibile. Egiptul a ajuns cea mai neînsemnată dintre împărății. Edomul este o pustietate. Tirul este o stâncă unde se usucă năvoadele. Ninive, acea cetate mare, este o pustietate, un ținut sterp. Babilonul este o ruină, căci zidurile lui late au fost făcute una cu pământul. Evreii sunt împrăștiați peste tot pământul ca un popor separat. În toate aceste cazuri, Cuvântul lui Dumnezeu a prevestit că așa se va întâmpla. Și așa a fost.

Profeția Domnului Isus Hristos pe care o aduc înaintea atenției voastre în aceste momente se va împlini în aceeași manieră. Nici măcar un cuvânt din ea nu va rata să se împlinească atunci când va veni momentul ce i-a fost rânduit de Dumnezeu. „Mulți vor încerca să intre, dar nu vor putea”.

Vine o vreme când a-L căuta pe Dumnezeu va fi inutil. O, dacă și-ar aminti oamenii acest lucru! Prea mulți dintre ei par să își imagineze că nu va veni niciodată acea clipă când vor căuta și nu vor găsi, dar ei se înșeală. Vor descoperi într-o zi că vinovăția le aparține întru totul, dacă nu se pocăiesc. Când Hristos va veni, „mulți vor încerca să intre, dar nu vor putea”.

Vine o vreme când mulți vor fi încuiați veșnic în afara Raiului. Aceasta nu va fi soarta câtorva, ci a unei mulțimi

imense. Nu va fi cazul unuia sau a doi oameni din această parohie, a unuia sau a doi din alta, ci va fi sfârșitul ticălos al unei mulțimi vaste. „Mulți vor încerca să intre, dar nu vor putea”.

În cazul multora, cunoașterea va veni prea târziu. Mulți vor vedea în final care este valoarea unui suflet nemuritor și fericirea de a fi mântuit. Acești oameni își vor înțelege în final propria păcătoșenie și sfințenia lui Dumnezeu, și potrivirea glorioasă a Evangheliei lui Hristos pentru mântuirea păcătosului. Ei vor conștientiza în final de ce păreau atât de nerăbdători slujitorii Evangheliei, de ce predicau atât de mult și de ce îi îndemneau atât de fierbinte să fie convertiți. Dar, vai, ei vor cunoaște toate acestea prea târziu!

În cazul multora, pocăința va veni prea târziu. Ei își vor descoperi păcătoșenia și răutatea imensă, fiind rușinați profund de nebunia lor din trecut. Ei vor fi plini de regrete amare și de plângeri nesfârșite, de întristări străpungătoare și de convingeri ascuțite. Ei vor plânge, se vor văita și vor suspina când se vor gândi la păcatele lor. Amintirea vieților lor le va fi dureroasă. Povara vinovăției lor li se va părea insuportabilă. Dar, vai, ei se vor pocăi prea târziu, ca Iuda Iscarioteanul!

În cazul multora, credința va veni prea târziu. Ei nu vor mai putea să nege că există Dumnezeu, că există un diavol, un Rai și un Iad. Deismul, scepticismul și necredința vor fi abandonate pe veci! Batjocurile, gândirea liberă și vorbele rele la adresa credinței vor înceta. Oamenii vor vedea cu propriii ochi și vor simți cu propriile trupuri

că lucrurile pe care slujitorii Evangheliei le vesteau nu erau niște povești înșelătoare, ci adevăruri mărețe. Ei vor descoperi pe propria piele că religia evanghelică nu era o biată invenție religioasă, un lucru extravagant, fanatic și entuziast. Ei vor descoperi că a existat cândva un singur lucru necesar și, pentru că le lipsește, vor pieri pe veci. Asemenea diavolului, ei vor crede în final și vor tremura, dar prea târziu.

În cazul multora, dorința după mântuire va veni prea târziu. Ei vor tânji după iertarea, pacea și harul lui Dumnezeu, dar vor face acest lucru atunci când nu le mai pot avea. Își vor dori să mai aibă parte de o singură duminică, să li se mai ofere iertarea o singură dată, să mai fie chemați o singură dată la rugăciune. Dar nu va mai conta atunci ce cred, ce simt sau ce doresc ei, căci ziua harului se va fi încheiat. Ușa mântuirii va fi ținută și încuiată. Va fi prea târziu!

Mă gândesc adesea la ce schimbare se va petrece într-o zi în felul în care înțelegem lucrurile pe care le prețuim. Mă uit în jurul meu în această lume și văd prețul fiecărui lucru din ea. Mă uit însă înainte către venirea lui Hristos și către ziua măreață a lui Dumnezeu. Mă gândesc la noua orânduire a lucrurilor pe care acea zi o va inaugura. Citesc cuvintele Domnului Isus, când îl descrie pe stăpânul casei care se ridică și încuie ușa și, citind, îmi spun în sinea mea: „În curând va avea loc o schimbare măreață!”

Care sunt lucrurile ce par prețioase acum în ochii oamenilor? Aurul, argintul, pietrele prețioase, bancnotele, minele, corăbiile, pământurile, casele, caii, căruțele,

mobilierul, hrana, băutura, hainele și alte astfel de lucruri. Acestea sunt lucrurile despre care se crede că ar fi prețioase. Acestea sunt lucrurile care se caută pe piață. Acestea sunt lucrurile pe care nu le poți cumpăra niciodată sub un anumit preț. Cine are mult din aceste lucruri este considerat un om bogat. Așa este lumea aceasta.

Dar care sunt lucrurile socotite ieftine acum? Ei bine, ele sunt cunoașterea lui Dumnezeu, mântuirea fără plată a Evangheliei, harul lui Hristos, darul Duhului Sfânt, privilegiul de a fi copil al lui Dumnezeu, dreptul la viața veșnică, dreptul la pomul vieții, făgăduința unei locuințe în cer, promisiunile unei moșteniri nepieritoare, oferta unei cununi de glorie care nu se va ofili!

Acestea sunt lucrurile pentru care niciun om nu se preocupă prea mult. Ele le sunt oferite oamenilor fără bani și fără plată, așa că ei le pot avea fără să îi coste ceva - gratuit, fără preț. Oricine dorește, poate să aibă această moștenire. Dar, vai, pe piață nu există cerere pentru astfel de lucruri! Aproape că trebuie să îi implor pe oameni să le primească. Ele sunt lucruri către care cu greu vezi priviri îndreptate. Ele sunt oferite în zadar. Aceasta este lumea!

Dar vine o zi peste noi toți, o zi când valoarea tuturor lucrurilor va fi schimbată. Vine o zi când bancnotele vor fi la fel de inutile ca zdrențele și când aurul va prețui la fel ca țărâna pământului. Vine o zi când miilor de oameni nu le va mai păsa de niciunul din lucrurile pentru care trăiau cândva, o zi când nu vor dori nimic atât de mult pe cât ceea ce disprețuiau cândva. Palatele vor fi abandonate în dorința după o „casă, care nu este făcută de mână”. Favoarea

bogaților și a celor importanți nu va mai fi amintită, în tânjirile oamenilor după favoarea Împăratului împăraților. Mătășurile, satinul, catifeaua și dantelurile vor fi pierdute din vedere, când oamenii vor descoperi că le lipsește roba neprihănirii lui Hristos. Toate se vor schimba, toate se vor schimba în marea zi a întoarcerii Domnului. „Mulți vor încerca să intre, dar nu vor putea”.

Cuvintele unui înțelept au și azi o mare greutate: „Iadul este adevărul cunoscut prea târziu”. Mă tem că mii de preținși creștini din zilele noastre vor descoperi veridicitatea acestor cuvinte pe propria piele. Ei vor descoperi valoarea sufletelor lor când va fi prea târziu ca să capete îndurarea, și vor vedea frumusețea Evangheliei în momentul când nu vor mai putea avea niciun beneficiu de pe urma ei. O, dacă oamenii ar fi înțelepți la vremea potrivită!

Mă gândesc adesea că există puține pasaje ale Scripturii mai solemne decât cele care se găsesc în primul capitol din cartea Proverbelor: „Fiindcă eu chem și voi vă împotriviți, fiindcă îmi întind mâna și nimeni ia seama, fiindcă lepădați toate sfaturile mele, și nu vă plac muștrările mele, de aceea și eu, voi râde când veți fi în vreo nenorocire, îmi voi bate joc de voi când vă va apuca groaza, când vă va apuca groaza ca o furtună, și când vă va învălui nenorocirea ca un vârtej, când va da peste voi necazul și strâmtorarea. Atunci mă vor chema, și nu voi răspunde; mă vor căuta, și nu mă vor găsi. Pentru că au urât știința, și n-au ales frica Domnului, pentru că n-au iubit sfaturile mele, și au nesocotit toate muștrările mele. De aceea se vor hrăni cu roada umbletelor lor, și se vor sătura cu sfaturile

lor. Căci împotrivirea proștilor îi ucide, și liniștea nebunilor îi pierde!” (Prov. 1:24-32).

Mă gândesc că poate exista printre cititorii acestor rânduri unul căruia să nu-i placă credința sau să nu practice ceea ce îi cere Evanghelia lui Hristos. Tu crezi că este un lucru exagerat când ne vezi implorându-te să te pocăiești și să fii convertit. Tu crezi că îți cerem prea mult atunci când te îndemnăm să te desparți de această lume, să-ți iei crucea și să Îl urmezi pe Hristos. Dar observă că va veni o zi când vei mărturisi că am avut dreptate. Mai devreme sau mai târziu, în această lume sau în următoarea – vei recunoaște că ai greșit. Da, este o situație tristă pentru slujitorul credincios al Evangheliei când toți cei care îl aud vor recunoaște într-o zi că sfaturile lui erau bune. Chiar dacă mărturia lui de pe pământ poate fi batjocorită, disprețuită și ignorată, vine o zi când se va dovedi cu prisosință că adevărul era de partea lui. Bogatul care ne aude și își face un dumnezeu din această lume; comerciantul care ne aude și totuși doar se folosește de Biblia lui spre câștig în această lume; țăranul care ne aude și totuși rămâne rece precum lutul din ogorul lui; muncitorul care ne aude și nu simte mai mult pentru sufletul lui decât simte o piatră – toți, toți vor recunoaște în final înaintea întregii lumi că au greșit. Toți vor dori fierbinte să aibă parte atunci de îndurarea pe care le-am oferit-o în zadar în această lume. Ei toți vor căuta să intre, dar nu vor mai putea.

Printre cititorii mei poate exista unul dintre cei care Îl iubesc pe Domnul Isus Hristos din inimă. Astfel de oameni își pot găsi mângâiere atunci când privesc înainte.

Tu suferi adesea persecuție din pricina credinței tale. Ești nevoit să suportți cuvinte grele și insinuări urâte. Motivațiile tale sunt adesea prezentate greșit iar purtarea ta este batjocorită. Ocara Crucii nu a încetat să vină asupra ta. Dar poți foarte bine să îți iei curaj când privești înainte și te gândești la a doua venire a Domnului. Acea zi va schimba totul pentru tine.

Îi vei vedea pe cei care râd acum de tine pentru că citești Biblia, te rogi și Îl iubești pe Hristos – și îi vei vedea într-o stare foarte diferită. Ei vor veni la tine așa cum fecioarele neînțelepte au venit la cele înțelepte, spunând: „Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelile” (Matei 25:8). Îi vei vedea pe cei care acum te urăsc și te socotesc un nebun pentru că, la fel ca Iosua și Caleb, aduci o veste bună despre slujirea lui Hristos – și îi vei vedea schimbați, nemaifiind aceiași oameni. Ei îți vor spune: „O, dacă ne-am fi alăturat ție! Tu ai fost cu adevărat înțelept, iar noi cu adevărat nebuni”. De aceea, nu te teme de ocară oamenilor. Mărturisește-L curajos pe Hristos înaintea lumii! Arată-ți culorile adevărate și nu te rușina de Domnul tău! Vremea s-a scurtat! Veșnicia grăbește spre noi! Crucea este doar pentru puțină vreme, pe când cununa este veșnică! Asigură-te că ai acea cunună și nu lăsa nimic incert. „Mulți vor încerca să intre, dar nu vor putea”.

APLICAȚII

Acum aș vrea să vin înaintea cititorilor mei doar cu câteva cuvinte de despărțire, cuvinte îndreptate către partea aplicativă a subiectului. Ai auzit dezvăluite și explicate cuvintele Domnului Isus. Ai văzut imaginea mântuirii – ea

este o ușă îngustă. Ai auzit porunca Împăratului: „Străduiți-vă să intrați”. Ți s-a vorbit despre avertismentul Său solemn: „Mulți vor încerca să intre, dar nu vor putea”. Mai suportă-mă puțin, până ce voi încerca să impregnez tot acest subiect în conștiința ta. Mai am ceva de spus în Numele lui Dumnezeu.

(1) În primul rând, îți voi pune o întrebare simplă. Ai intrat pe ușa cea îngustă? Indiferent dacă ești bătrân sau tânăr, bogat sau sărac, membru în biserica mare [anglicană, n.tr.] sau în cele minoritare, repet întrebarea: Ai intrat pe ușa cea îngustă?

Nu te întreb dacă ai auzit de această ușă sau dacă ești printre cei care cred că ea există. Nu te întreb dacă ai privit-o și dacă ai admirat-o, sperând că vei intra și tu într-o zi pe ea. Te întreb dacă te-ai dus, dacă ai bătut, dacă ai fost primit și acum ești dincolo de ușă, în Împărăție.

Dacă nu ai intrat pe ușă, la ce ți-a folosit religia? Nu ești iertat. Nu ești împăcat cu Dumnezeu. Nu ești născut din nou, sfințit și potrivit pentru Cer. Dacă mori în starea în care te găsești, vei fi al diavolului pe veci și sufletul tău va fi veșnic într-o stare ticăloasă.

O, gândește-te, gândește-te ce stare groaznică este cea în care trăiești! Gândește-te, gândește-te mai presus de orice la cât de groaznică trebuie să fie această stare dacă vei muri în ea! Viața ta este ca un abur. În cel mai fericit caz mai trec câțiva ani, și te vei duce și tu. Locul tău în această lume va fi luat de altul, iar casa ta va fi ocupată de altcineva. Soarele va continua să strălucească, iarba și florile vor crește în curând pe mormântul tău, trupul tău va

fi hrană pentru viermi, iar sufletul tău va fi pierdut pentru toată veșnicia.

În tot acest timp, înaintea ta stă deschisă o ușă a mântuirii. Dumnezeu te invită. Isus Hristos Se oferă să te mântuiască. Toate lucrurile sunt pregătite pentru eliberarea ta. Lipsește un singur lucru, anume să vrei să fii mântuit. O, gândește-te la aceste lucruri și fii înțelept!

(2) În al doilea rând, le voi da un sfat simplu tuturor celor care încă nu sunt dincolo de ușa cea îngustă. Sfatul meu este acesta: intrați pe ușă fără întârziere, intrați azi!

Spune-mi, dacă poți, de vreun singur om care să fi ajuns în Rai fără a trece prin „ușa cea îngustă”. Eu nu cunosc pe nimeni. De la Abel, primul care a murit, până la sfârșitul listei numelor biblice, nu văd pe nimeni mântuit pe vreo altă cale decât pe cea a credinței în Hristos.

Spune-mi, dacă poți, de cineva care a intrat vreodată pe ușa cea îngustă fără să se „străduiască”. Eu nu știu pe nimeni! Cel ce vrea să câștige cerul, trebuie să fie gata să lupte ca să-l obțină.

Spune-mi, dacă poți, de vreun om care să se fi străduit din răputeri să intre pe această ușă, și să fii eșuat. Eu nu cunosc niciunul. Eu cred că oricât de slabi și neștiutori ar fi oamenii, ei nu caută niciodată ușa cea dreaptă cu conștiințiozitate și din inimă și sunt lăsați fără răspunsul aducător de pace.

Spune-mi, dacă poți, de vreun om care a intrat vreodată pe ușa cea îngustă și să-i pară rău mai apoi. Eu nu cunosc niciunul. Eu cred că toate urmele pașilor care se

văd trecând prin acea ușă sunt statornice. Toți au descoperit că este un lucru bun să-L slujească pe Hristos și n-am auzit pe cineva să regrete că și-a luat crucea.

Dacă așa stau lucrurile, caută-L pe Hristos fără amânare și intră pe ușa vieții cât mai poți! Fă primul pas chiar astăzi. Mergi la acel Mântuitor îndurător și puternic în rugăciune, și revarsă-ți inima înaintea Lui. Mărturisește-ți vinovăția, ticăloșia și păcatul. Dezvăluie-te înaintea Lui cu totul, fără a păstra ascuns ceva din viața ta. Spune-I că te arunci la picioarele Lui și că pui soarta sufletului tău cu totul în mâinile Sale, și cere-I să te mântuiască după făgăduința Lui și să pună Duhul Său Sfânt în tine.

Toate lucrurile te încurajează să faci imediat ceea ce ți-am spus. Nu cunosc niciun motiv pentru care pocăința și convertirea ta să nu poată fi la fel de imediate ca ale altora care au intrat pe ușă înaintea ta. Femeia samaritană a venit la fântână ca o păcătoasă neștiutoare și s-a întors acasă o făptură nouă. Temnicerul din Filipi s-a întors de la întuneric la lumină și a devenit un ucenic al lui Hristos într-o singură zi.

De ce situația altora să fie diferită? De ce să nu renunți la păcatele tale și să nu te alipești de Hristos chiar în această zi? Știi că sfatul pe care ți l-am dat este bun. Întrebarea esențială este aceasta: Vei asculta de el?

(3) Ultimul lucru pe care îl am de spus va fi o cerere adresată tuturor aceluia care au intrat cu adevărat ușa cea îngustă. Ceea ce vă cer este să le spuneți altora despre binecuvântările pe care le-ați găsit.

Vreau ca toți convertiții să fie misionari. Nu vreau neapărat ca ei să meargă în țări străine și să le predice păgânilor, dar vreau ca toți să aibă un spirit misionar și să se străduiască să facă ceva bun acasă. Vreau ca ei să mărturisească înaintea tuturor celor din jurul lor că poarta cea îngustă este calea către fericire și să îi convingă pe oameni să intre pe ea.

Când Andrei a fost convertit, l-a găsit pe fratele lui Petru și i-a spus: „Noi L-am găsit pe Mesia... Și l-a adus la Isus” (Ioan 1:41-42). Când Filip a fost convertit, el l-a găsit pe Natanael și i-a spus: „Noi L-am găsit pe Acela, despre care a scris Moise în Lege și proroci: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif. Natanael i-a zis: ‚Poate ieși ceva bun din Nazaret?’ ‚Vino și vezi!’ i-a răspuns Filip!” (Ioan 1:45-46). După ce femeia samariteană a fost convertită, „și-a lăsat găleata, s-a dus în cetate, și le-a zis oamenilor: ‚Veniți de vedeți un om, care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Hristosul?” (Ioan 4:28-29). Când Saul, fariseul, a fost convertit, de „îndată a început să propovăduiască în sinagogi că Isus este Fiul lui Dumnezeu” (F.A. 9:20).

Tânjesc să văd acest fel de atitudine printre creștinii din vremurile noastre. Tânjesc să văd mai mult zel în ei spre vestirea ușii strâmte tuturor celor care sunt încă în afara Împărăției, și să văd mai multă dorință de a-i convinge pe aceștia să intre și să fie mântuiți. Fericită este acea biserică ai cărei membri nu doresc doar să ajungă ei înșiși în Cer, ci vor să îi ia și pe alții cu ei!

Marea ușă a mântuirii încă este gata să se deschidă, dar se apropie ceasul când ea se va închide pe veci. Haideți

să lucrăm câtă vreme este zi, căci „vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze” (Ioan 9:4). Haideți să le spunem rudelor și prietenilor noștri că am mers noi înșine pe calea vieții și am găsit că este plăcută, am gustat din pâinea vieții, și am văzut că este bună.

Am auzit că unii au calculat că, dacă fiecare credincios din lume ar aduce un singur suflet la Hristos în fiecare an, întreaga rasă omenească ar fi convertită în mai puțin de 20 de ani. Nu vreau să fac niciun comentariu pe marginea unui astfel de calcul. Indiferent dacă este corect sau nu, un lucru este sigur: dacă creștinii ar fi mai zeloși să le facă bine altora, mai multe suflete ar fi convertite la Dumnezeu.

Putem cel puțin să ne amintim că Dumnezeu „dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9). Acela care se străduiește să îi arate aproapelui său ușa cea îngustă face o lucrare pe care Dumnezeu o binecuvântează. El face o lucrare la care îngerii privesc cu interes, și care nu se compară nici măcar cu zidirea unei piramide. Ce spune Scriptura? „Să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate” (Iacov 5:20).

Haideți să ne trezim la o conștientizare mai profundă a responsabilității noastre în această chestiune. Haideți să primim în jurul nostru către cei în mijlocul cărora ne-a pus Dumnezeu și să ne gândim la starea lor înaintea Lui. Oare nu sunt mulți dintre ei încă în afara Împărăției, neiertăți, nesfințiți și nepregătiți să moară? Haideți să căutăm oportunități să le vorbim despre mântuire. Haideți să le vorbim despre ușa cea îngustă și să îi îndemnăm să se „străduiască să intre”.

Cine poate spune ce ar putea să facă „o vorbă spusă la vreme potrivită”? Cine poate spune ce se va întâmpla când le vorbim cu credință și rugăciune? Acela poate fi momentul de turnură în viața celui om. Poate fi începutul gândurilor îndreptate către viața veșnică, către rugăciune și chiar către mântuire. O, dacă ar exista mai multă dragoste și mai mult curaj printre credincioși! Gândește-te ce binecuvântare este să ni se permită să rostim un singur cuvânt care poate aduce convertirea!

Nu știi ce simțăminte au cititorii mei pe această temă. Dorința și rugăciunea inimii mele este să vă amintiți zilnic de cuvintele solemne ale lui Hristos: „Mulți vor încerca să între, dar nu vor putea”. Păstrați aceste cuvinte în minte și apoi fiți nepăsători față de sufletele altora, dacă puteți.

3

.....

AUTENTICITATEA RELIGIEI

„Argint lepădat” (Ieremia 6:30).

„N-a găsit decât frunze” (Marcu 11:13).

„Să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul”
(1 Ioan 3:18).

„Îți merge numele că trăiești, dar ești mort!” (Apocalipsa 3:1)

Dacă pretendem că avem câtuși de puțină religie, haideți să ne asigurăm că ea este reală. Spun acest lucru cu hotărâre și îl repet: haideți să ne asigurăm că religia noastră este autentică. Ce vreau să spun când folosesc termenul „real”? Mă refer la ceva autentic, sincer, onest și profund. Mă refer la ceva care nu este sec, formal, fals, contrafăcut și nominal. Religia „reală” nu este un simplu spectacol, o pretenție, un sentiment superficial, o mărturie temporară și o lucrare exterioară. Ea este ceva interior, solid, de substanță, intrinsec, viu și de durată. Noi știm care este diferența dintre monezile false și cele adevărate, dintre aur și tinichea, dintre fierul spoit și argintul curat, dintre piatra adevărată și imitațiile din gips. Haideți să ne gândim la aceste lucruri când analizăm subiectul de față. Cum este religia noastră? Este ea reală, adevărată? Ea poate fi slabă, firavă și amestecată cu multe neputințe. Dar nu despre asta vreau să vă vorbesc azi. Este religia noastră reală? Este ea autentică?

Vremurile în care trăim ne cer atenție față de acest subiect. Absența religiei reale este o trăsătură izbitoare a vastei majorități a oamenilor aparent religioși din vremurile noastre. Oamenii de știință au spus uneori că lumea a trecut prin diferite stări. Am avut o epocă de aur, una de argint, una de bronz și una de fier. Nu am de gând să mă opresc să cercetez pentru a vedea cât de adevărată este afirmația lor, dar mă tem că nu prea există dubii în ce privește caracterul epocii în care trăim. Aceasta este o epocă a tinichelei și a spoielilor.

Dacă ar fi să cântărim religia acestui veac după cantitatea ei aparentă, am putea spune că avem multă. Dar dacă o măsurăm după calitatea ei, vedem că este cu adevărat puțină. De aceea, avem nevoie de mai multă religie reală.

Îți voi solicita atenția în timp ce voi încerca să aduc înaintea conștiinței tale acest subiect. Există două lucruri pe care vreau să le fac:

I. În primul rând, voi arăta importanța autenticității religiei.

II. În al doilea rând, voi aduce anumite teste prin intermediul cărora putem să dovedim dacă religia noastră este reală.

Oare are vreunul dintre cititorii mei cel puțin dorința de a merge în Cer după ce moare? Vrei să ai o religie care îți va aduce mângâiere în viață, care să-ți dea o bună nădejde la moarte și care să rămână din inima ta trecând dincolo de judecata lui Dumnezeu în ziua de apoi? Atunci nu abandona studiul subiectului care îți stă înaintea. Așază-te și

analizează-l calm, pentru a vedea cum este creștinismul tău, dacă este real și adevărat, sau sec și fără substanță.

IMPORTANȚA AUTENTICITĂȚII RELIGIEI

Vreau să arăt aici importanța autenticității religiei.

La prima vedere, ideea este una care poate părea să ceară foarte puține remarci ca să ne putem hotărî. Mi se va spune că toți oamenii sunt pe deplin convinși de importanța realității religiei. Dar oare este adevărat acest lucru? Se poate spune cu adevărat că autenticitatea religiei este prețuită cum se cuvine printre cei ce pretind că sunt creștini? Eu resping că aceasta ar fi situația.

Marea parte a oamenilor care pretind că admiră autenticitatea religiei, par să creadă că toți oamenii se află în posesia ei. Aceștia ne spun că „toți oamenii sunt buni în străfundul inimilor lor”, că toți sunt sinceri și autentici în elementele principale, chiar dacă ar putea face unele greșeli. Ei ne consideră lipsiți de dragoste, aspri și duri dacă punem sub semnul îndoielii bunătatea inimii cuiva. Pe scurt, acești oameni distrug valoarea autenticității privind-o ca pe un lucru pe care aproape oricine îl are. Această amăgire răspândită este una dintre cauzele pentru care am vrut să abordez acest subiect. Vreau ca oamenii să înțeleagă că autenticitatea și realitatea credinței sunt mult mai rare și mai neobișnuite decât se crede. Vreau ca oamenii să vadă că lipsa autenticității religiei este unul dintre marile pericole de care trebuie să se păzească toți cei care se consideră creștini.

Ce spune Scriptura? Ea este singurul judecător care poate analiza acest subiect. Haideți să ne îndreptăm către

Biblia noastră și să o cercetăm cu onestitate, și apoi să respingem, dacă mai putem, importanța autenticității religiei și pericolul de a avea o credință falsă.

(1) Haideți ca, în primul rând, să privim către pildele Domnului nostru Isus Hristos. Observați cât de multe dintre acestea au ca scop să pună într-un contrast categoric credinciosul adevărat și ucenicul nominal. Pildele semănătorului, a grâului și neghinei, a năvodului, a celor doi fii, a nunții fiului de împărat, a fecioarelor, a talanților, a ospățului, a polilor, a celor doi constructori — toate au acest element comun. Toate zugrăvesc în culori izbitoare diferența dintre autenticitatea și falsitatea religiei. Toate arată inutilitatea și pericolul oricărei forme de creștinism care nu este real, profund și adevărat.

(2) În al doilea rând, să observăm limbajul Domnului nostru Isus Hristos folosit în legătură cu fariseii și cărturarii. Îl putem vedea astfel denunțându-i ca „fățarnici” de opt ori într-un singur capitol, folosind expresii de o severitate înfricoșătoare. „Șerpi, pui de năpârci!”, spune El, „Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei?” (Matei 23:33). Ce putem învăța din aceste exprimări incredibil de categorice? Cum este posibil ca Mântuitorul nostru bun și îndurător să folosească expresii atât de străpungătoare despre oameni care erau considerați mult mai morali și mai decenti decât vameșii și prostituatele? Acest lucru ne învață caracterul peste măsură de abominabil al pretenției false și al unei simple religii exterioare înaintea lui Dumnezeu.

Nu încape îndoială că nelegiuirea fățișă și ascultarea încăpățânată de poftele carnale sunt păcate care duc la

pierzare, dacă oamenii nu renunță la ele. Dar nimic nu pare atât de dezgustător înaintea lui Hristos pe cât ipocrizia și lipsa de onestitate!

(3) În al treilea rând, haideți să observăm realitatea uimitoare că nu există vreun har în caracterul unui creștin adevărat căruia să nu îi corespundă un surogat descris în Cuvântul lui Dumnezeu. Nu există nicio trăsătură în cel credincios pentru care să nu existe surogatul care să o imite. Dă-mi atenția ta, și îți voi arăta acest adevăr prin câteva exemple.

Oare nu există o pocăință falsă? Nu încapе îndoială că există. Saul, Ahab, Irod și Iuda Iscarioteanul au avut multe sentimente de întristare ca urmare a păcatelor lor, dar ei nu s-au pocăit niciodată așa încât să fie mântuiți.

Oare nu există o credință falsă? Nu încapе îndoială că există. Este scris despre Simon vrăjitorul, cel din Samaria, că „a crezut”, și totuși inima lui nu era dreaptă înaintea lui Dumnezeu. Este scris chiar că diavoli „cred și se înfioară” (F.A. 8:13; Iacov 2:19).

Oare nu există o sfințenie falsă? Fără îndoială că există. Ioas, regele din Iuda, a fost foarte sfânt și bun, după toate aparențele, atâta vreme cât preotul Iehoiada a trăit. Dar imediat ce acesta a murit, a murit și religia lui Ioas! (2 Cron. 24:2). Viața exterioară a lui Iuda Iscarioteanul a fost la fel ca a oricăruia dintre apostoli, până în momentul când L-a trădat pe Domnul. Nu exista nimic suspicios în privința lui. Totuși, în realitate, el era „un hoț” și un trădător (Ioan 12:6).

Oare nu există o dragoste nesinceră? Fără îndoială că există. Există o dragoste care ține doar de vorbe și de expresii atent alese, însoțite de un spectacol de afectiune, când oamenii se adresează între ei cu expresii precum „dragă frate”, în timp ce inimile lor nu îi iubesc deloc. Nu degeaba a spus Ioan: „să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul!” (1 Ioan 3:18). Nu fără motiv a spus Pavel: „Dragostea să fie fără prefăcătorie” (Rom. 12:9).

Oare nu există o smerenie neadevărată? Fără îndoială că există. Există o pretinsă smerenie arătată pe față, una care adesea ascunde o inimă foarte mândră. Pavel ne avertizează să fugim de o „smerenie mândră” și vorbește despre lucruri care „au o înfățișare de înțelepciune, într-o închinare voită, o smerenie și asprime față de trup...” (Col. 2:18, 23).

Oare nu există rugăciune nesinceră? Fără îndoială că există. Domnul nostru o denunță ca unul dintre păcatele speciale ale fariseilor, care, „de ochii lumii, făceau rugăciuni lungi” (Matei 23:14). El nu îi acuza pe aceștia că nu se rugau sau că se rugau prea scurt. Păcatul lor era că rugăciunile lor nu erau autentice.

Oare nu există o închinare neadevărată? Fără îndoială că există. Domnul nostru le spunea evreilor: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine” (Matei 15:8). Ei aveau o mulțime de servicii formale în templele și sinagoga lor, dar defectul fatal al acestora era lipsa autenticității și neimplicarea inimii.

Oare nu există o vorbire nesinceră despre religie? Fără îndoială că există. Ezechiel îi descrie pe unii evrei

care vorbeau asemenea copiilor lui Dumnezeu, „dar cu inima umblau tot după poftele lor” (Ezec. 33:31).

Pavel ne spune că noi putem să „vorbit în limbi ome-nești și în limbi îngerești”, și totuși să nu fim mai buni decât o aramă sunătoare și un chimval zăngănitor (1 Cor. 13:1).

Ce să spunem înaintea acestor lucruri? Cel puțin ar trebui să ne pună pe gânduri. Părerea mea este că ele par să ne conducă la o singură concluzie. Ele arată clar importanța imensă pe care Scriptura o acordă religiei adevărate. Ele arată clar ce nevoie mare avem să luăm aminte, pă-zindu-ne ca nu cumva creștinismul nostru să se dovedească doar nominal, formal, neautentic și fals.

Această temă este de o importanță profundă în orice epocă. De la întemeierea Bisericii lui Hristos n-a existat niciodată o perioadă în care să se vadă o religie atât de lipsită de autenticitate și pur nominală printre preținșii creștini cum este astăzi. Oriunde îmi îndrept ochii, văd dovezi abundente care ne avertizează astfel: „Păziți-vă de tinichele în religie. Fiți autentici. Fiți profunzi. Fiți reali. Fiți adevărați”.

Și cât din religia anumitor membri ai Bisericii Angliei nu constă decât din ritualuri bisericesti! Da, ei aparțin bisericii. Ei sunt botezați în baptistierele ei, se căsătoresc înaintea altarelor ei, sunt îngropați în cimitirele ei și li se predică duminica prin slujitorii ei. Dar doctrinele mărețe din Articolele¹ și liturghia ei nu își găsesc niciun loc în inimile lor și nu au nicio influență asupra vieților lor. Ei nu se gândesc la ele, nu simt nimic pentru ele, nu le pasă de

¹ articolele – Cele 39 de Articole, mărturisirea de credință a Bisericii Anglicane – n.tr.

ele și nu știu nimic despre ele. Oare poate fi considerat creștinismul adevărat religia acestor oameni? Nicidecum. Ea este o biată tinichea. Ea nu este creștinismul lui Petru, Iacov, Ioan și Pavel. Da, poate fi un fel de „bisericism”, dar nimic mai mult!

Cât din religia anumitor oameni dintre cei ce s-au despărțit de Biserica Angliei nu constă din nimic altceva decât din despărțire! Ei se mândresc că nu au nimic în comun cu Biserica Anglicană. Ei se bucură că nu au liturghie, nici forme și nici episcopi. Ei se laudă cu judecata personală și cu absența oricărui lucru ceremonial în închinarea lor publică. Dar în tot acest timp, ei nu au nici har, nici credință, nici pocăință, nici sfințenie, nici purtare și nici vorbire duhovnicească. Evlavia practică a vechilor separatiști² este un lucru care le lipsește cu totul. Creștinismul lor este la fel de lipsit de sevă și de roade cum este un pom mort, și la fel de sec și lipsit de măduvă ca un os vechi! Poate fi autentic creștinismul unor astfel de oameni? Nicidecum. El este o biată tinichea, nicidecum creștinismul lui Owen, Manton, Goodwin, Baxter și Traill. Poate fi separatism, dar nu este nimic mai mult.

Cât din religia ritualistă este cu totul lipsită de autenticitate! Vei vedea uneori oameni fierbând de zel pentru veșminte, gesturi, posturi, decorații ale bisericii, slujbe zilnice și Cine frecvente, în timp ce inimile lor sunt dovedite a fi cu totul în lume.

² separatiști – foști anglicani, care s-au separat de Biserica Anglicană în secolele al XVII-lea și al XVIII-lea formând mai multe mișcări evanghelice distincte – n.tr.

Acestora le lipsește cu totul lucrarea interioară a Duhului Sfânt, credința vie în Domnul Isus, desfătarea în Biblie și în discuțiile duhovnicești, separarea de nebuniile și distracțiile lumești, zelul pentru convertirea sufletelor la Dumnezeu! Cum poate fi adevărat un astfel de creștinism? Nicidecum. Acesta este doar un nume.

Cât din religia evanghelică este cu totul neadevărată? Vei vedea uneori oameni pretinzând o dragoste imensă față de „Evanghelia” curată, însă în tot acest timp ei o lăvesc practic cu cele mai mari răni. Ei vor trâmbița despre sănătatea în credință și vor avea un miros ascuțit în depistarea ereziilor. Ei vor alerga nerăbdători după predicatori populari și vor aplauda vorbitori protestanți la întâlnirile publice până la ecou. Ei sunt familiarizați cu toate clișeele și expresiile religiei evanghelice și pot conversa fluent în legătură cu doctrinele ei de căpătâi.

Dacă le-ai vedea fețele în întâlnirile publice sau în biserică, ai zice că sunt foarte evlavioși. Dacă i-ai auzi vorbind, ai credea că viețile lor sunt cu totul dedicate societăților religioase. Și totuși acești oameni vor face anumite lucruri în privat, lucruri de care până și păgânii s-ar rușina! Ei nu sunt nici dedicați adevărului, nu sunt nici direcți, nici onești, nici curajoși, nici drepți, nici blajini, nici altruști, nici milostivi, nici smeriți și nici blânzi! Cum poate fi adevărat un astfel de creștinism? Nu, nu este. Este doar o impostură ticăloasă, o înșelătorie mizerabilă și o caricatură!

Cât din religia trezirilor din zilele noastre este cu totul lipsită de autenticitate! Vei găsi o mulțime de falși credincioși care discreditează lucrarea lui Dumnezeu oriunde

Duhul Sfânt este revărsat. Vei vedea o mulțime amestecată de egipteni care însoțesc Israelul lui Dumnezeu și provocându-i răni acestuia oriunde și oricând Israelul iese din Egipt.

Cât de mulți oameni vor pretinde că au fost convinși dintr-o dată de păcat, că au găsit pacea în Isus, că au fost copleșiți de bucurii și extaz sufletesc, dar care, în realitate, nu au parte de niciun pic de har. Asemenea seminței căzute în terenul stâncos, credința lor durează până la o vreme. „Când vine ispita, [ei] cad” (Luca 8:13). Imediat ce se disipează prima agitație, ei se întorc la căile lor vechi și își reiau păcatele anterioare. Religia lor este asemenea curcubetului lui Iona, care a crescut într-o noapte și a pierit tot într-o noapte. Ei n-au nici rădăcină și nici viață. Ei doar rănesc cauza lui Dumnezeu și le dau motive vrăjmașilor lui Dumnezeu să blasfemieze. Oare poate fi acest creștinism unul adevărat? Nicidecum. El este o tinichea din cuptorul diavolului, ticăloasă înaintea lui Dumnezeu!

Scriu cu tristețe aceste lucruri. N-am nicio dorință să critic vreo parte din Biserica lui Hristos. Nu doresc să arunc nicio pată asupra vreunei mișcări începute de Duhul lui Dumnezeu. Dar vremurile acestea ne cer să vorbim deschis despre anumite elemente din creștinismul zilelor noastre. Și sunt convins că un astfel de aspect care ne cere atenția ține de lipsa clară a autenticității, de religia falsă care se vede în orice loc.

Niciun cititor nu poate nega că tema adusă aici în discuție nu este de o vastă importanță. Voi trece acum la al doilea aspect al discuției noastre.

TESTELE AUTENTICITĂȚII RELIGIEI

Voi prezenta aici anumite teste prin care putem verifica autenticitatea religiei noastre. Apropiindu-mă de această parte a subiectului meu, îi cer fiecărui cititor al acestor rânduri să își cerceteze sufletul cu onestitate, deschidere și rațiune. Alungă din mintea ta ideea răspândită că, dacă mergi la biserică sau la capelă, starea ta ar fi bună. Alungă pe veci astfel de idei deșarte. Trebuie să mergi mai înainte, mai sus și mai adânc, dacă vrei să afli care este adevărul. Ascultă-mă, și îți voi da anumite sugestii. Crede-mă, nu este o chestiune banală. În joc este viața ta.

(1) În primul rând, dacă vrei să știi dacă religia ta este reală, testeaz-o observând *locul pe care îl ocupă în omul tău lăuntric*.

Nu este suficient că religia se găsește în mintea ta. Poți cunoaște adevărul, să fii de acord cu el și chiar să îl crezi, și totuși să nu fii drept înaintea lui Dumnezeu!

Nu este suficient ca religia să se audă de pe buzele tale. Ai putea să îți repeți crezul în fiecare zi. Poți spune „Amin” la rugăciunea publică din biserică, și totuși să nu ai în tine nimic mai mult decât o religie exterioară.

Nu este suficient să ai religia în sentimentele tale. Poți să plângi într-o zi sub influența predicării, și să fii înălțat într-o altă zi până la al treilea cer printr-o pornire emoțională, și totuși să fii mort față de Dumnezeu.

Dacă este reală și îți este dată de Duhul Sfânt, religia ta se va găsi în inimă. Ea ocupă citadela ființei tale. Ea trebuie să domnească în tine. Ea trebuie să controleze dorințele

tale. Ea trebuie să îți conducă voința. Ea trebuie să îți dirijeze gusturile. Ea trebuie să îți influențeze alegerile și deciziile. Ea trebuie să ocupe cel mai adânc, cel mai profund și mai central loc în sufletul tău. Aceasta este religia ta? Dacă nu, poți să te îndoiești pe bună dreptate că ea este reală și autentică (F.A. 8:21; Rom. 10:10).

(2) În al doilea rând, dacă vrei să știi dacă religia ta este reală, testeaz-o prin *atitudinea pe care o produce în tine față de păcat*. Creștinismul care este de la Duhul Sfânt va avea mereu o perspectivă profundă asupra păcătoșeniei păcatului. El nu va vedea păcatul ca pe o banală greșeală sau neșansă, care îi face pe oameni vrednici de milă și compasiune. El va vedea în păcat acel lucru abominabil pe care Dumnezeu îl urăște, acel lucru care îl face vinovat și pierdut pe om înaintea Creatorului lui, acel lucru care merită mânia și condamnarea din partea lui Dumnezeu. El va vedea păcatul drept cauza oricărei întristări și nefericiri, cauza luptelor și a războaielor, a certurilor și disputelor, a bolii și morții, noroiul care a spurcat creația bună a lui Dumnezeu, acel lucru blestemat care face ca întreg pământul să geamă și să se chinuie! Mai presus de orice, el va vedea în păcat acel lucru care ne duce la pierzarea veșnică, dacă nu găsim un preț de răscumpărare; care ne înrobește, dacă nu îi putem rupe cătușele; care ne distruge fericirea de aici și din veșnicie, dacă nu luptăm împotriva lui, chiar până la moarte.

Este oare aceasta religia ta? Așa te raportezi la păcat? Dacă nu, poți foarte bine să te îndoiești că religia ta este adevărată.

(3) În al treilea rând, dacă vrei să știi dacă religia ta este reală, testeaz-o prin *intermediul atitudinii și a sentimentelor pe care ea le produce în tine față de Hristos*. Religia cu numele poate să creadă că a existat o persoană pe nume Isus Hristos și chiar că a fost un mare binefăcător față de omenire. Ea Îi poate arăta un oarecare respect exterior, poate să participe la rânduielile exterioare poruncite de El și își poate pleca fruntea înaintea Numelui Lui. Dar ea nu va merge mai departe.

Religia reală îl va face pe om să se laude în Hristos, ca Răscumpărătorul, Eliberatorul, Preotul, Prietenul lui, fără de care el n-ar avea nicio nădejde.

Ea va produce încredere în El, dragoste față de El, desfătarea în El, mângâiere în El – ca Mijlocitorul, hrana, lumina, viața și pacea sufletului lui.

Așa este religia ta? Cunoști ceva din astfel de sentimente față de Isus Hristos? Dacă nu, poți foarte bine să te îndoiești că religia ta este reală.

(4) În al patrulea rând, dacă vrei să știi dacă religia ta este autentică, testeaz-o prin *roadele pe care le produce în inima și viața ta*. Creștinismul care vine de sus se va deosebi întotdeauna prin roadele lui. El va produce în omul care îl are: pocăință, credință, nădejde, dragoste, smerenie, viață duhovnicească, atitudine blândă, lepădare de sine, altruism, iertare, stăpânire de sine, alipire de adevăr, sinceritate, blândețe frățască, răbdare și îndelungă răbdare. Aceste haruri diverse pot fi variate în intensitatea lor în credincioși diferiți. Germeii și semințele lor se vor găsi în toți cei ce sunt copiii lui Dumnezeu. Ei vor fi cunoscuți prin roadele lor.

Este oare aceasta religia ta? Dacă nu, poți foarte bine să te îndoiești că religia ta este adevărată.

(5) În al cincilea și ultimul rând, poți ști dacă religia ta este reală testând-o prin *sentimentele și obiceiurile pe care le produce în tine față de mijloacele harului*. Testează-o prin atitudinea ta de duminică. Ți se pare o zi obositoare și plină de constrângeri, sau una de desfătare, împlănită și pregustare dulce a odihnei viitoare din Rai? Testează-o prin atitudinea față de folosirea publică a mijloacelor harului. Ce atitudine ai față de rugăciunea și lauda publică, față de predicarea publică a Cuvântului lui Dumnezeu și față de administrarea Cinei Domnului? Sunt acestea lucruri cu care ești de acord, dar într-un fel rece, și le tolerezi doar pentru că știi că sunt corecte și adecvate? Sau sunt lucruri în care îți găsești plăcerea și fără de care nu ai putea trăi fericit?

Testează-ți religia, în final, prin *atitudinile tale față de mijloacele harului practicate în viața personală*. Consideri că este esențial pentru mângâierea ta să îți citești Biblia cu regularitate și să Îi vorbești lui Dumnezeu în rugăciune? Sau ți se par aceste practici plictisitoare și chiar ofensatoare, ajungând chiar să le neglijezi cu totul? Aceste întrebări îți cer atenția și răspunsul. Dacă nu vezi mijloacele harului, cele publice și cele din viața personală, ca fiind la fel de necesare pentru sufletul tău după cum consideri că sunt necesare hrana și apa pentru trupul tău, poți foarte bine să te îndoiești că religia ta este reală.

Insist cu aceste cinci teste înaintea tuturor cititorilor mei. Nimic nu se aseamănă cu aceste teste specifice în

privața autenticității religiei tale. Dacă vrei să știi dacă religia ta este reală, autentică și adevărată, măsoar-o prin aceste cinci teste. Cântărește-o corect și testează-o cinstit. Dacă inima ta este dreaptă înaintea lui Dumnezeu, n-ai niciun motiv să te ferești de această cercetare. Dar dacă nu este dreaptă, cu cât descoperi acest lucru, cu atât este mai bine.

Cred că am încheiat ce mi-am propus legat de acest subiect. Am arătat din Scriptură care este importanța de nespus a autenticității religiei și care este pericolul în care mulți oameni se află, gata să piară pe veci, tocmai pentru că le lipsește o religie adevărată. Am dat cinci teste clare prin care orice om poate descoperi dacă are un creștinism adevărat. Voi încheia totul printr-o aplicație directă a acestui subiect în sufletele tuturor celor care vor citi aceste rânduri. Voi trage cu arcul în orice direcție și voi avea încredere că Dumnezeu va duce o săgeată în inima și conștiința multora.

APLICAȚII

(1) Primul meu cuvânt cu rol aplicativ este unul de *cercetare*.

Este religia ta reală sau nu? Este autentică sau falsă? Nu te întreb ce crezi despre religia altora. Poate că vezi mulți ipocriți în jurul tău. Poate că ești în măsură să arăți cu degetul către mulți care n-au niciun fel de religie reală. Dar nu asta este întrebarea mea. Se poate să ai dreptate în opinia ta despre alții, dar ce vreau să știu este situația ta. Este creștinismul tău unul real și adevărat, sau doar unul cu numele și fals? Dacă iubești viața, nu lepăda întrebarea care stă înaintea ta. Va veni vremea când adevărul va ieși

la iveală. Ziua Judecării va aduce la lumină religia fiecărui om, și vom vedea de ce fel este. Pilda nunții fiului de împărat se va împlini atunci într-un fel solemn. Evident că este de o mie de ori mai bine să îți afli starea acum și să te pocăiești, decât să o descoperi prea târziu, în cealaltă lume, când nu va mai fi posibil să te pocăiești. Dacă ai bun simț, prudentă și judecată, gândește-te la ce îți spun aici. Așază-te în tăcere azi și cercetează-te. Descoperă care este starea reală a religiei tale. Adevărul stării tale poate fi cunoscut – cu Biblia în mână și cu onestitate în inimă. Apoi hotărăște-te să descoperi starea ta.

(2) A doua aplicație este un cuvânt de *avertizare*.

Îl adresez tuturor celor care știu în conștiințele lor că religia lor nu este una reală. Le cer să nu uite cât de mare este pericolul în care se află și vinovăția lor imensă înaintea lui Dumnezeu.

Un creștinism fals este cu totul ofensator la adresa mărețului Dumnezeu cu care avem de-a face. Scriptura vorbește neîncetat despre El ca Dumnezeu adevărului. Adevărul este unul dintre atributele Lui speciale. Te poți îndoi pentru o clipă de faptul că El este dezgustat de orice lucru care nu este adevărat și autentic? Eu cred cu hotărâre că ar fi mai bine să fii un păgân ignorant în ziua de apoi decât să ai doar o religie cu numele! Dacă religia ta este de acest fel, păzește-te!

Un creștinism fals îl va trăda pe om mai devreme sau mai târziu. El se va disipa; se va prăbuși; îl va abandona pe posesorul lui ca pe o epavă pe un banc de nisip, uscat, sec și uitat de valuri; nu îi va aduce nicio mângâiere în

ceasul când are cea mai mare nevoie de ea, în vremea suferinței și pe patul morții. Dacă vrei ca religia să îți fie de vreun ajutor pentru suflet, atunci păzește-te de falsitate! Dacă vrei să nu fii lipsit de mângâiere în moarte și de nădejde în Ziua Judecății – fă așa încât credința ta să fie autentică, reală, adevărată!

(3) A treia mea aplicație este una de *sfățuire*. Aduc acest sfat înaintea tuturor celor care se simt străpunși în conștiință de tema discutată aici. Îi sfătuiesc să înceteze orice joacă de-a religia, și să devină onești, hotărâți, profunzi, ucenici din toată inima ai Domnului Isus Hristos.

Apropie-te fără încetare de Domnul Isus și cere-I să devină Mântuitorul, Medicul, Preotul și Prietenul tău. Nu lăsa ca gândul nevredniciei tale să te împiedice să vii la El; nu lăsa ca amintirea păcatelor tale mari să se așeze în calea venirii tale la El. Nu uita niciodată, niciodată, că Hristos te poate curăța de oricâte păcate ai fi făcut, dacă Îi încredințezi sufletul. Dar El cere un singur lucru de la cei care vin la El: să fie onești, adevărați și reali în acest lucru!

Dacă autenticitatea este un semn deosebit al apropierii tale de Hristos, vei vedea că vei avea toate motivele să ai nădejde.

Pocăința ta poate fi firavă, dar fă așa încât să fie reală; credința ta poate fi slabă, dar fă să fie adevărată; dorințele tale după sfințenie pot fi amestecate cu multe neputințe, dar fă să fie autentice.

Nu lăsa ca vreun lucru din creștinismul tău să fie caracterizat de rezerve, de măsuri duble, de acțiuni în dublu

sens, de lipsă de onestitate, de prefăcătorie, de măsluire. Nu fi mulțumit niciodată să îmbraci o haină a religiozității. Fii tot ce pretinzi că ești. Chiar dacă ai putea greși, fii real. Chiar dacă te poți poticni, fii autentic. Păstrează continuu acest principiu înaintea ochilor tăi, și sufletului tău îi va fi bine în călătoria ta din har în slavă.

(4) Ultimul meu cuvânt cu rol aplicativ va fi unul de *încurajare*.

Îl adresez tuturor celor care și-au luat cu bărbăție crucea și care Îl urmează pe Hristos cu o inimă sinceră. Îi îndemn pe aceștia să persevereze și să nu se lase împiedicați sau încetiniți de greutate și împotrivire.

Se poate să fie puțini alături de tine dar mulți împotriva ta. Se poate să ți se spună lucruri grele. Se poate să ți se spună că mergi prea departe, că ești exagerat. Nu lua aminte la așa ceva. Astupă-ți urechea la remarci de acest fel. Tu înaintează.

Dacă există vreun lucru pe care omul trebuie să îl facă profund, real, cinstit, complet și cu toată inima, acel lucru este grija pentru sufletul lui. Dacă există vreo lucrare în care să nu fie ezitant și să nu-l facă doar cu vorba, este marea lucrare de a-și „duce până la capăt mântuirea” (Filip. 2:12). Tu, cel credincios în Hristos, ține minte acest lucru! Orice ai face în religia ta, fă bine. Fii real. Fii profund. Fii onest. Fii adevărat.

Dacă există vreun lucru în această lume de care omul n-ar trebui să se rușineze, acela este slujirea lui Isus Hristos. De păcat, de lumesc, de lenevie, de lucrurile de nimic,

de irosirea timpului, de umblarea după plăceri, de pornirile rele, de mândrie, de idolatrizarea banului, a hainelor, a dansului, a vânătorii, a jocului de cărți, a citirii romanelor și altele de acest fel – de toate acestea omul se poate rușina foarte mult. O viață trăită în felul acesta îi face pe îngeri să fie întristați și pe diavoli să joace de bucurie.

Dar de trăirea pentru binele sufletului său, de grija pentru suflet, de a se gândi la sufletul lui, de a-și hrăni sufletul, de a face din mântuirea sufletului scopul principal al vieții sale zilnice – de toate acestea omul nu are niciun motiv să se rușineze.

Tu, cel credincios în Hristos, ține minte aceste lucruri! Amintește-ți-le când îți citești Biblia și când te rogi în odăița ta. Amintește-ți de ele în închinarea ta la Dumnezeu. În toate aceste lucruri, nu te rușina niciodată că ești real, profund, autentic și credincios cu toată inima!

Anii vieților noastre se scurg rapid. Cine știe dacă nu cumva acest an va marca finalul vieții tale? Cine poate spune dacă nu cumva vei fi chemat anul acesta să te întâlnești cu Dumnezeul tău? Pentru că este bine să fii mereu pregătit – fii un creștin adevărat, real! Nu fi tinichea!

Timpul trece repede, și va veni vremea când religia ta va trebui să treacă testul focului. Pocăința reală față de Dumnezeu; credința adevărată în Domnul Isus Hristos; sfințenia autentică a inimii și vieții – iată, acestea sunt singurele lucruri care vor face față testului zilei de apoi! Iată un cuvânt solemn al Domnului nostru Isus Hristos: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele

Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?’
Atunci le voi spune curat: ‚Niciodată nu v-am cunoscut;
depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege!’”
(Matei 7:22-23).

4

.....

O CHEMARE LA RUGĂCIUNE

„Trebuie să se roage necurmat, și să nu se lase” (Luca 18:1).

Am o întrebare pentru tine. Ea este cuprinsă în doar două cuvinte: te rogi?

Doar tu poți răspunde la această întrebare. Slujitorul bisericii tale știe dacă participi sau nu la închinarea publică. Rudele tale știu dacă vă rugați sau nu în familie. Dar dacă te rogi personal, aceasta este o chestiune strict între tine și Dumnezeu.

Te implor cu toată dragostea să acorzi atenție subiectului pe care îl aduc înaintea ta. Nu-ți spune că întrebarea mea este prea personală. Dacă inima ta este dreaptă înaintea lui Dumnezeu, în ea nu există nimic care să te facă să te temi. Nu lepăda întrebarea mea prin a răspunde că tu îți spui rugăciunile. Una este să îți spui rugăciunea, și cu totul altceva să te rogi. Nu-mi spune că întrebarea mea nu este necesară. Ascultă-mă câteva minute, și îți voi arăta motivele întemeiate care stau în spatele acestei întrebări.

Rugăciunea este cel mai important subiect în religia practică. Toate celelalte subiecte o secondează. Citirea Bi-

bliei, ascultarea predicilor, participarea la închinarea publică și la Cina Domnului – toate acestea sunt chestiuni foarte importante. Totuși, niciuna dintre ele nu este atât de importantă ca rugăciunea personală. În acest capitol îmi propun să aduc șapte motive clare pentru care folosesc o exprimare atât de categorică în legătură cu rugăciunea. Vreau să îl atrag către aceste motive pe orice om rațional în mâinile cărui ar putea să cadă această carte. Îndrăznesc chiar să spun cu încredere că aceste motive merită atenție serioasă.

RUGĂCIUNEA, ABSOLUT NECESARĂ PENTRU MÂNTUIRE

Te întreb dacă te rogi, pentru că rugăciunea este absolut necesară pentru mântuirea unei persoane.

Am spus că este absolut necesară, și am motive pentru asta. Nu le vorbesc acum pruncilor sau celor incapabili de rațiune. Nu tratez aici starea păgânilor. Știu că acolo unde este dat puțin, puțin se va cere. Le vorbesc în special aceluia care pretind că sunt creștini. Despre astfel de oameni, eu spun că niciunul nu se poate aștepta să fie mântuit, dacă nu se roagă.

Eu susțin mântuirea prin har la fel de categoric ca oricine altcineva. I-aș oferi cu bucurie iertarea completă și fără plată celui mai mare păcătos care a trăit vreodată. N-aș ezita să stau lângă patul morții lui și să îi spun: „Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit” (F.A. 16:31). Totuși, nu pot vedea în Biblie vreo circumstanță în care o persoană poate avea mântuirea fără să o ceară. Nu pot găsi în Biblie

situația când un om primește iertarea păcatelor lui, în condițiile în care nici măcar nu și-a ridicat inima ca să spună: „Doamne Isuse, dă-mi mântuirea!” Nu pot găsi nicăieri ideea că vreun om va fi mântuit prin rugăciunile lui, dar nici nu pot găsi ideea că va fi mântuit vreunul fără rugăciune.

Nu este absolut necesar pentru mântuire ca omul să citească Biblia. Cineva poate să fie complet lipsit de educație sau poate să fie orb, și totuși să Îl aibă pe Hristos în inima lui. Nu este absolut necesar ca vreun om să audă predicarea publică a Evangheliei. El poate trăi acolo unde Evanghelia nu este propovăduită public, sau poate fi surd ori bolnav la pat. Dar nu se poate spune același lucru despre rugăciune. Rugăciunea este absolut necesară pentru mântuire.

Nu există nicio cale specială către sănătate sau educație. Prim-miniștrii și regii, săracii și țărani, ei toți trebuie să aibă grijă de trupurile și de mințile lor. Nicio persoană nu poate mânca, bea sau dormi prin interpuși. Nimeni nu poate învăța alfabetul prin intermediul altuia. Toate acestea sunt lucruri pe care fiecare trebuie să le facă pentru sine, altfel nu și le va însuși niciodată.

Așa cum stau lucrurile în cazul minții și trupului, așa stau și în cazul sufletului. Există anumite lucruri absolut necesare pentru sănătatea și bunăstarea sufletului. Fiecare om trebuie să se îngrijească de acestea pentru sine. Fiecare trebuie să se pocăiască în dreptul lui. Fiecare trebuie să vină la Hristos pentru sine. Fiecare trebuie să Îi vorbească lui Dumnezeu și să se roage personal. Trebuie să faci acest lucru pentru tine, altfel nimeni altcineva nu îl poate face.

A trăi fără rugăciune înseamnă să fii fără Dumnezeu, fără Hristos, fără har, fără nădejde și fără cer. Înseamnă să te afli pe calea către Iad. Acum te mai poți mira de ce ți-am pus întrebarea: Te rogi?

DISCIPLINA RUGĂCIUNII, UN SEMN AL ADEVĂRATULUI CREȘTIN

Te întreb din nou dacă te rogi, pentru că disciplina rugăciunii este unul dintre semnele cele mai sigure ale adevăratului creștin.

Toți copiii lui Dumnezeu de pe pământ sunt asemănători în acest aspect. Din momentul când există câtuși de puțină viață și autenticitate în religia lor, ei se roagă. La fel cum primul semn al vieții într-un prunc, la nașterea lui în această lume, este actul respirației, primul act al celor născuți din nou este rugăciunea.

Acesta este unul dintre semnele obișnuite ale tuturor aleșilor lui Dumnezeu: ei „strigă zi și noapte către El” (Luca 18:7). Duhul Sfânt, care îi face să fie făpturi noi, lucrează în ei convingerea înfierii și îi face să exclame: „Aval adică: Tată” (Rom. 8:15). Când îi înviază, Domnul Isus le dă o voce și o limbă și le spune: „Nu mai fiți muți”. Dumnezeu nu are copii muți. Rugăciunea este parte din noua lor natură la fel cum este parte din natura pruncului să plângă. Credincioșii își văd nevoia după îndurare și har. Ei își simt goliciunea și slăbiciunile. Ei nu pot să nu se roage. Ei trebuie să se roage.

M-am uitat cu atenție la viețile sfinților lui Dumnezeu din Biblie. Nu pot găsi nici măcar unul despre a cărui viață

să ni se spună câte ceva, de la Geneza până la Apocalipsa, și care să nu fi fost un om al rugăciunii. Găsesc acolo menționat ca o caracteristică a celor evlavioși faptul că ei Îl „cheamă ca Tată”, că ei „cheamă Numele lui Isus Hristos, Domnul”. Prin contrast, văd că este o trăsătură a celor răi că ei „nu-L cheamă pe Domnul” (1 Petru 1:17; 1 Cor. 1:2; Ps. 14:4).

Am citit biografiile multor creștini deosebiți care au trăit pe pământ încă din vremurile biblice. Am văzut că unii au fost bogați, iar alții săraci. Unii au fost educați, alții aproape analfabeți. Unii au fost episcopalieni, alții au fost creștini de alte denominații. Unii au fost calviniști, alții arminieni. Unora le-a plăcut să folosească liturgia, alții n-au folosit niciun fel de închinare formală. Dar văd că toți aceștia au avut un lucru în comun. Ei toți au fost oameni ai rugăciunii.

Am studiat rapoartele societăților misionare din vremurile noastre. Văd cu bucurie că bărbați și femei care au fost pierduți primesc Evanghelia în diferite părți ale globului. Există convertiri în Africa, în Noua Zeelandă, în India și în China. Oamenii convertiți sunt în mod natural deosebiți unul de celălalt în orice aspect. Dar este un lucru izbitor pe care îl observ în cazul tuturor lucrărilor misionare: cei convertiți se roagă întotdeauna.

Nu pot nega că o persoană nu se poate ruga fără inimă și fără sinceritate. Nu pretind nici măcar pentru o clipă că simplul fapt că o persoană se roagă ar dovedi totul despre sufletul ei. Ca în orice altă parte a religiei, și aici poate exista amăgire și ipocrizie.

Dar pot spune că absența rugăciunii este o dovadă clară că acel om nu este încă un creștin adevărat. Un astfel de om nu-și poate conștientiza autentic păcatul. El nu Îl poate iubi pe Dumnezeu. El nu poate să se simtă dator față de Hristos. El nu poate tânji după sfințenie. El nu își poate dori Raiul. El trebuie să fie născut din nou. El trebuie să fie făcut o făptură nouă. Astfel de oameni se pot lăuda cu încredere în alegere, har, credință, nădejde și cunoaștere, și să îi amăgească pe cei neștiutori. Dar poți ști sigur că toată vorbirea acestor oameni este deșartă dacă ei nu se roagă.

Mai mult, eu spun că, dintre toate dovezile lucrării autentice a Duhului, disciplina rugăciunii personale, din inimă, este una dintre cele mai satisfăcătoare care pot fi enumerate. O persoană se poate ruga din motive false. Altcineva poate scrie cărți și poate să vorbească folosind cuvinte alese, părând sârguincios în fapte bune, și totuși să fie un Iuda Iscarioteanul. Dar un om rareori se duce în odăița lui și își revarsă sufletul înaintea lui Dumnezeu, în taină, dacă nu este cu adevărat credincios. Domnul însuși a pus pecetea Lui asupra rugăciunii ca fiind cea mai bună dovadă a convertirii adevărate. Când l-a trimis pe Anania la Saul, în Damasc, El nu i-a dat nicio altă dovadă a schimbării inimii lui Saul decât aceasta: „Iată, el se roagă” (F.A. 9:11).

Știu că pot să se petreacă multe lucruri în mintea unui om înainte de a ajunge să se roage. El poate avea multe convingeri, dorințe, speranțe, sentimente, intenții, hotărâri, nădejdi și temeri. Dar toate acestea sunt dovezi foarte nesigure. Ele pot fi găsite foarte bine în oamenii necredincioși, și adesea ajung să nu valoareze nimic. În multe cazuri,

ele nu durează mai mult decât norii de dimineață și decât roua care trece repede. O inimă care se roagă cu adevărat, cu o rugăciune care decurge dintr-un duh zdrobit, valorează mai mult decât toate aceste lucruri puse laolaltă.

Știu că Duhul Sfânt, care îi cheamă pe păcătoși de pe căile lor rele, îi călăuzește în multe situații prin etape lente către unirea cu Hristos. Dar ochiul omului nu poate judeca decât ceea ce vede. Eu nu pot socoti pe nimeni îndreptățit dacă acel om nu crede. Nu îndrăznesc să spun că vreun om crede, dacă nu se roagă. Nu pot înțelege cum poate exista o credință mută. Primul act al credinței omului va fi să vorbească cu Dumnezeu. Credința este pentru suflet ceea ce viața este pentru trup. Rugăciunea este pentru credință ceea ce respirația este pentru trup. Cum poate cineva să trăiască și să nu respire este un lucru care mă depășește, și tot așa mă depășește ideea că vreun om ar putea să creadă, dar să nu se roage.

Nu fi niciodată surprins dacă auzi slujitori ai Evangheliei insistând mult pe importanța rugăciunii. Acesta este aspectul pe care ei vor să ți-l prezinte. Ei vor să știe că tu te rogi. Perspectivele tale doctrinare pot fi corecte. Dragostea ta față de protestantism poate fi caldă și indubitabilă. Totuși, toate acestea se pot naște doar dintr-o cunoaștere cu mintea și doar dintr-un spirit sectar. Slujitorii Evangheliei vor să știe dacă te duci în mod concret înaintea tronului de har, dacă poți să Îi vorbești lui Dumnezeu la fel cum vorbești despre Dumnezeu. Vrei să știi dacă ești un creștin adevărat? Atunci fii sigur de faptul că întrebarea mea este de primă importanță: Te rogi?

NEGLIJAREA RUGĂCIUNII

Te întreb dacă te rogi pentru că nu există nicio îndatorire religioasă atât de neglijată ca rugăciunea personală.

Trăim o vreme de pretenții religioase abundente. Acum există mai multe locuri de închinare publică decât au fost vreodată. Mai mulți oameni participă la serviciile din aceste locuri decât au participat până în prezent. Totuși, în ciuda acestei agitații a religiei publice, cred că există o neglijare vastă a rugăciunii personale. Ea este unul dintre acele lucruri personale dintre Dumnezeu și sufletele noastre pe care niciun ochi nu le poate vedea, astfel încât oamenii sunt ispitiți să o ocolească și să o lase nefăcută.

Cred că mii de oameni n-au rostit nici măcar un cuvânt de rugăciune autentică. Ei mănâncă, beau, se odihnesc, se ridică, înaintează în lucrul lor, se întorc la casele lor, respiră aerul lui Dumnezeu, văd soarele lui Dumnezeu, călătoresc pe pământul lui Dumnezeu, se bucură de îndurările lui Dumnezeu, au trupuri nemuritoare, au o judecată și o veșnicie înaintea lor, dar ei nu vorbesc niciodată cu Dumnezeu. Ei trăiesc ca niște animale care pier. Ei se comportă ca acele viețuitoare fără suflete. Ei nu au niciun cuvânt pe care să-l spună Aceluia în ale Cărui mâini stau viața, suflarea și toate lucrurile lor, și din a Cărui gură își vor primi într-o zi sentința veșnică. Cât de îngrozitor trebuie să fie acest lucru, dar cât de răspândit am constata că este, dacă ar fi cunoscute viețile secrete ale oamenilor!

Cred că există zeci de mii de oameni ale căror rugăciuni nu sunt decât o simplă formă, o înșiruire de cuvinte

repetate papagalicește, fără a acorda cea mai mică atenție sensului lor. Unii repetă în grabă câteva propoziții pe care le-au învățat de la creșă. Alții se mulțumesc cu repetarea Crezului, uitând că în el nu se găsește nicio rugăciune. Alții adaugă rugăciunea Tatăl nostru, dar fără cea mai mică dorință ca vreuna dintre cererile ei solemne să fie cu adevărat împlinită.

Mulți, chiar dintre cei care folosesc formule bune, își murmură rugăciunile după ce s-au urcat în pat sau în timp ce se spală ori se îmbracă dimineța. Oamenii pot să creadă ce vor, dar pot fi în același timp siguri că, înaintea lui Dumnezeu, aceasta nu este rugăciune. Cuvintele spuse fără inimă sunt la fel de inutile pentru sufletele noastre după cum sunt tobele bătute de sălbatici înaintea idolilor lor. Acolo unde nu există inimă, poți să faci oricâtă slujire cu limba, că Dumnezeu nu ia aminte la nimic. Acea nu este rugăciune. Nu am nicio îndoială că Saul spusese multe rugăciuni lungi înainte ca Domnul să îl întâlnească pe drumul către Damasc. Dar Domnul nu a spus că el „se roagă” decât după ce inima lui Saul a fost zdrobită.

Ești surprins? Ascultă-mă, și îți voi arăta că nu vorbesc fără motive. Crezi că afirmațiile mele sunt extravagante și imposibil de dovedit? Acordă-mi un pic de atenție, și îți voi arăta în curând că ceea ce îți spun este adevărat.

Ai uitat că omului nu îi este natural să se roage? „Umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu” (Rom. 8:7). Dorința inimii omului este să se îndepărteze de Dumnezeu și să nu aibă nimic de-a face cu El. Sentimentele lui față de Dumnezeu nu sunt de

dragoste, ci de frică. De ce să se roage un om dacă nu își conștientizează cu adevărat păcatul, dacă nu își simte nevoile spirituale, dacă nu are o credință profundă în lucrurile nevăzute, nici vreo dorință după sfințenie și după Cer? Vasta majoritate a oamenilor nu știu și nu simt nimic în legătură cu toate aceste lucruri. Mulțimile de oameni umblă pe calea cea largă, și nu pot să uit acest lucru. De aceea, îndrăznesc să spun că puțini se roagă.

Ai uitat că nu este la modă ca oamenii să se roage? Rugăciunea este unul dintre acele lucruri de care mulți ar fi mai degrabă rușinați. Există sute de oameni care mai degrabă ar da bir cu fugiții sau s-ar rușina profund dacă ar mărturisi public că ar avea obiceiul să se roage. Există mii de oameni care, dacă ar fi obligați să doarmă în aceeași cameră cu un străin, s-ar așeza în pat fără să se roage. Dacă ar fi să se îmbrace bine, să meargă la teatru, să fie văzuți ca persoane agreabile și profunde, toate acestea sunt considerate la modă, dar nu să se roage. Nu pot uita acest lucru. Nu pot crede că un obicei este răspândit, devreme ce foarte mulți oameni s-ar simți rușinați să îl recunoască. De aceea, eu cred că sunt puțini cei care se roagă.

Ai uitat de viețile pe care mulți le trăiesc? Putem crede cu adevărat că oamenii se roagă împotriva păcatului zi și noapte, când îi vedem plonjând în el? Putem să presupunem că ei s-ar ruga împotriva influenței lumii, dacă sunt absorbiți complet de ea și umblă după interesele ei? Putem să credem că oamenii cer de la Dumnezeu harul ca să Îl slujească, atâta timp cât îi vedem că nu manifestă nici cel mai mărunț interes față de slujirea Lui? O, nu, este clar ca

lumina zilei că marea majoritate a oamenilor nu cer nimic de la Dumnezeu, sau nu sunt serioși atunci când cer, ceea ce este același lucru. Rugăciunea și practica păcatului nu vor trăi niciodată împreună în aceeași inimă. Fie rugăciunea va mistui păcatul, fie păcatul va sufoca rugăciunea. Nu pot uita acest adevăr. Eu mă uit la viețile oamenilor, și cred că puțini se roagă.

Ai uitat de felul în care mulți oameni mor? Când moartea se apropie de ei, mulți par cu totul străini de Dumnezeu. Nu doar că, din nefericire, nu cunosc Evanghelia Lui, ci le lipsește și puterea de a-I vorbi. În străduințele lor de a se apropia de El se pot vedea o timiditate și o neliniște groaznică. Ei par să se apropie de un lucru nou. Ei se poartă de parcă ar dori o audiență la Dumnezeu și ca și cum n-ar fi vorbit niciodată cu El până atunci.

Îmi amintesc că se spunea despre o femeie care era nerăbdătoare ca slujitorul bisericii să o viziteze în suferința ei finală. Ea dorea ca el să se roage pentru ea. Slujitorul bisericii a întrebat-o ce să se roage pentru ea, dar femeia n-a știut ce să spună, căci era total incapabilă să numească un singur lucru pe care dorea să îl ceară de la Dumnezeu pentru sufletul ei. Tot ceea ce părea să dorească era o rugăciune de formă din partea slujitorului bisericii. Pot să înțeleg acest lucru. Patul morții este unul dintre locurile unde se dezvăluie marile secrete ale oamenilor. Nu pot uita ceea ce am văzut la oamenii bolnavi și muribunzi. Și acest lucru m-a determinat să cred că puțini oameni se roagă. Nu îți pot vedea inima. Nu știu viața ta personală în lucrurile spirituale. Dar, din ceea ce văd în Biblie și în lume, sunt sigur că

nu îți pot pune o întrebare mai necesară decât cea pe care am adus-o de la început înaintea ta: Te rogi?

RUGĂCIUNEA – SURSĂ DE ÎNCURAJARE

Te întreb dacă te rogi pentru că rugăciunea este un act religios care constituie o mare sursă de încurajare.

Din partea lui Dumnezeu există tot ceea ce este necesar ca să facă rugăciunea ușoară, dacă oamenii vor să se roage. Toate lucrurile sunt pregătite de partea Lui. Orice obiecție este anticipată. Orice dificultate este eliminată. Locurile strâmbe sunt îndreptate și cele aspre sunt netezite. Nu există nicio scuză pentru cel care nu se roagă.

Există o cale prin care orice persoană, oricât de păcătoasă și de nevrednică ar fi, se poate apropia de Dumnezeu Tatăl. Isus Hristos a deschis această cale prin jertfa pe care a făcut-o pentru noi pe cruce. Sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu nu trebuie să îi înfricoșeze pe păcătoși și să îi țină la distanță. Ei doar trebuie să strige la Dumnezeu în Numele lui Isus, trebuie să pledeze înaintea Lui sângele ispășitor al lui Isus, și Îl vor găsi pe Dumnezeu așezat pe tronul de har, dornic și gata să îi asculte. Numele lui Isus este un pașaport totdeauna biruitor pentru rugăciunile noastre. În acest Nume, omul se poate apropia de Dumnezeu cu îndrăzneală și poate să ceară cu încredere. Dumnezeu S-a angajat să asculte. Gândește-te la lucrul acesta. Oare nu este o sursă de încurajare?

Există un Apărător și Mijlocitor întotdeauna gata să ducă rugăciunile aceluia care vin la Dumnezeu prin El. Acest Apărător este Isus Hristos. El amestecă rugăciunile

noastre cu tămâia mijlocirii Sale atotputernice. Atât de amestecate sunt acestea, încât se înalță spre Cer ca un miros plăcut înaintea tronului lui Dumnezeu. Chiar dacă, în ele însele, rugăciunile noastre sunt sărace, ele sunt întotdeauna puternice și curajoase în mâinile Marelui nostru Preot și a Fratelui nostru mai mare. Bancnota fără o semnătură pe ea nu valorează nimic, fiind o banală bucată de hârtie. Ceea ce îi dă toată valoarea sunt acele câteva semne făcute cu penița pe ea. Rugăciunea unui biet copil al lui Adam este un lucru firav în sine, dar odată ce este validată de mâna Domnului Isus, ea valorează mult. Există un ofițer în cetatea Romei care a poruncit ca ușile lui să fie întotdeauna deschise, pentru a primi orice cetățean roman care îi solicita ajutorul. Tot așa, urechea Domnului Isus este neîncetat deschisă față de strigătul tuturor celor care au nevoie de îndurare și har. Slujba Lui este să îi ajute. Rugăciunile lor sunt desfătarea Lui. Gândește-te la acest lucru. Oare nu este o sursă de încurajare?

Există apoi Duhul Sfânt mereu pregătit să ne ajute în neputințele noastre în rugăciune. Parte din slujba Lui specială este să ne ajute în străduințele noastre de a vorbi cu Dumnezeu. Nu trebuie să fim doborâți sau deranjați de temerea că nu știm ce să spunem. Duhul ne va da cuvinte, dacă Îi vom cere ajutorul. Rugăciunile copiilor Domnului sunt inspirația Duhului Sfânt, lucrarea Duhului Sfânt care locuiește în ei ca Duh de har și de mijlocire. Cu siguranță că poporul Domnului poate spera să fie auzit. Ei nu sunt singuri în rugăciunile lor, ci Duhul Sfânt pledează în inimile lor. Gândește-te la acest lucru. Oare nu este o sursă de încurajare?

Acelora care se roagă le sunt făcute promisiuni prețioase peste măsură de mari. Ce voia Domnul Isus să spună atunci când a rostit cuvinte ca acestea: „Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide. Căci oricine cere, capătă; cine caută, găsește; și celui ce bate, i se deschide” (Matei 7:7-8); „Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi” (Matei 21:22); „Orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face” (Ioan 14:13-14)? Ce voia să spună Domnul când a spus pilda prietenului de la miezul nopții și a văduvei stăruitoare? (Luca 11:5; 18:1). Gândește-te la aceste pasaje. Dacă ele nu constituie o încurajare la rugăciune, atunci cuvintele nu mai au niciun sens.

În Scriptură există exemple minunate ale puterii rugăciunii. Nimic nu pare prea mare, prea greu sau prea dificil ca să poată fi obținut prin rugăciune. Rugăciunea a căpătat lucruri care păreau imposibile și fără putință de a fi împlinite. Ea a câștigat biruința asupra focului, vântului, pământului și apei. Rugăciunea a despărțit Marea Roșie. Rugăciunea a adus apă din stâncă și pâine din cer. Rugăciunea a făcut ca soarele să stea pe loc. Rugăciunea a adus foc din cer peste jertfa lui Ilie. Rugăciunea a transformat sfatul lui Ahitofel în nebunie. Rugăciunea a distrus armata lui Sanherib. Foarte bine a spus Maria, regina Scoției: „mă tem mai mult de rugăciunile lui John Knox decât de o armată de zece mii de soldați”. Rugăciunea i-a vindecat pe bolnavi. Rugăciunea a înviat morți. Rugăciunea a dus la convertirea sufletelor multora. „Copilul multor rugăciuni”, îi spunea un bătrân creștin mamei lui Augustin,

„nu va pieri niciodată”. Rugăciunile, truda și credința pot face orice. Nimic nu pare imposibil când o persoană are duhul înfierii. „Lasă-Mă”, sunt cuvintele remarcabile ale lui Dumnezeu către Moise atunci când Moise venise înaintea Lui să mijlocească pentru copiii Israelului (Exod 32:10). Atâta vreme cât Avraam a cerut îndurare pentru Sodoma, Domnul a continuat să o trimită. El n-a încetat să o trimită până ce Avraam a încetat să se roage (Gen. 18:17-33). Gândește-te la acest lucru. Oare nu este o sursă de încurajare?

De ce altceva ar mai avea nevoie oamenii ca să facă vreun pas în religia lor, în afara lucrurilor pe care tocmai ce le-am spus despre rugăciune? Ce mai poate fi făcut pentru a ușura calea către scaunul îndurării și pentru a îndepărta toate prilejurile de poticnire de pe căile păcătoșilor?

Cu siguranță că, dacă diavolii din Iad ar fi avut o ușă deschisă în felul acesta înaintea lor, ar fi sărit în sus de bucurie și ar fi făcut ca însăși groapa Iadului să răsunе de veselie. Dar unde își va ascunde omul fața în final, dacă neglijează astfel de încurajări glorioase?

Ce s-ar putea spune despre acela care, după toate acestea, moare fără să se roage? Evident că sunt nerăbdător să te determin să nu fii un astfel de om. Evident că te întreb constant: Te rogi?

STĂRUINȚA ÎN RUGĂCIUNE

Te întreb dacă te rogi, pentru că stăruința în rugăciune este secretul sfințeniei deosebite. Nu încapе îndoială că există diferențe vaste între adevărații creștini. Există un

interval imens între cel mai mare și cel mai mic din armata lui Dumnezeu.

Ei toți duc aceeași luptă bună, dar unii duc lupta mai curajos decât alții. Ei toți fac lucrarea Domnului, dar unii lucrează mai mult decât alții. Ei sunt toți lumină în Domnul, dar unii strălucesc mai tare decât alții. Ei toți aleargă în aceeași cursă, dar unii aleargă mult mai repede decât alții. Ei toți Îl iubesc pe același Domn și Mântuitor, dar unii Îl iubesc mai mult decât alții. L-aș întreba pe orice creștin adevărat dacă am dreptate sau nu. Oare nu așa este realitatea?

Unii dintre copiii Domnului par să nu fie niciodată capabili să facă pasul înainte de la momentul convertirii lor. Ei sunt născuți din nou, dar rămân bebeluși pe tot parcursul vieților lor. Îi auzi povestindu-ți mereu aceeași experiență veche. Poți vedea în ei același apetit spiritual scăzut, aceeași lipsă de interes în orice lucru care trece dincolo de cerculețul lor, lucruri pe care le-ai remarcat și acum zece ani în viețile lor. Da, ei sunt pelerini, dar sunt pelerini asemenea gabaonișilor din vechime. Pâinea lor este întotdeauna uscată și mucegăită, încălțările lor sunt mereu vechi și hainele lor sunt neîncetat rupte și zdrențăroase (Iosua 9:3-15). Spun aceste lucruri cu tristețe și durere, dar îl întreb pe orice creștin adevărat: oare nu este adevărat ce spun?

Există alții dintre copiii Domnului care par să avanseze mereu. Ei cresc asemenea ierbii după ploaie. Ei cresc asemenea Israelului în Egipt. Ei înaintează asemenea lui Ghedeon, și chiar dacă uneori sunt osteniți, totuși înaintează constant (Jud. 8:4). Ei adaugă mereu har peste har,

credință peste credință și putere peste putere. De fiecare dată când îi întâlnești, inimile lor par tot mai mari și statura lor spirituală tot mai înaltă și mai puternică. Cu fiecare an care trece, ei par să vadă mai mult, să știe mai mult, să creadă mai mult și să simtă mai mult în religia lor. Ei nu doar că au fapte bune care dovedesc realitatea credinței lor, ci sunt zeloși în acele fapte. Ei nu doar că fac binele, ci sunt neobosiți în facerea de bine. Ei încearcă să facă lucruri mari, și fac lucruri mari. Când ei eșuează, o iau de la capăt, și când cad, îi vei vedea ridicându-se în curând. În tot acest timp, ei se văd niște slujitori nevrednici, sărmani, întrebându-se dacă au făcut ceva în realitate. Ei capătă laude chiar și din partea celor neconvertiți și primesc opinii de aur până și de la oamenii egoiști din lume. Orice om care îi întâlnește, îi vede și îi aude capătă un lucru bun din partea lor. Când te întâlnești cu ei, ai putea crede că, asemenea lui Moise, tocmai ce au venit din prezența lui Dumnezeu (Exod 34:29-35). Când te despartii de ei, simți că ai fost înflăcărat de compania lor, ca și cum sufletul tău s-ar fi aflat în apropierea unui foc. Știi totuși că astfel de oameni sunt rari.

Cum ai putea să explici diferența pe care am descris-o mai sus? Care este motivul pentru care unii credincioși sunt mult mai strălucitori și mai sfinți decât alții? Eu cred că, în 19 cazuri din 20, diferența rezultă din obiceiuri diferite ale rugăciunii personale. Eu cred că cei care nu sunt deosebit de sfinți se roagă puțin, iar cei care sunt sfinți remarcabili se roagă mult. Îndrăznesc să spun că această idee ar putea să îi șocheze pe unii cititori. Nu încapă îndoială că mulți consideră sfințenia deosebită un fel de dar special, la care

nu pot ținti decât puțini. Ei o admiră de la distanță în cărți. Ei cred că este frumoasă atunci când văd un exemplu în apropierea lor, dar în mințile lor nu poate să încapă vreodată ideea că ea poate fi la dispoziția a mai mult de o minoritate dintre credincioși. Pe scurt, ei o consideră un fel de monopol dat unor credincioși ce au parte de un har special, dar cu siguranță că nu le poate fi dată tuturor.

Eu cred că aceasta este o greșeală foarte gravă. Cred că măreția în lumea spirituală și în lumea naturală depinde într-o mare măsură de folosirea credincioasă a mijloacelor care îi stau la dispoziție oricărui om. Evident că, prin aceasta, nu vreau să spun că am putea să ne așteptăm la o revărsare miraculoasă de daruri intelectuale, ci spun că, după ce o persoană este convertită la Dumnezeu, înaintarea acelei persoane în sfințenie se va face în mare măsură proporțional cu sârguința dovedită în folosirea mijloacelor de creștere spirituală rânduite de Dumnezeu. Și spun cu încredere că principalul mijloc prin care majoritatea credincioșilor care au devenit mari în Biserica lui Hristos au reușit aceasta a fost obiceiul rugăciunii personale sârguincioase.

Privește la viețile celor mai strălucitori și mai buni dintre slujitorii lui Dumnezeu, din Biblie sau din afara ei. Citește ceea ce este scris despre Moise, David, Daniel și Pavel. Observă ceea ce a rămas în istorie despre Luther, Bradford și despre reformatori. Notează ce ne-a rămas în istorie despre devoțiunile personale ale lui Whitefield, Cecil, Venn, Bickersteth și McCheyne. Arată-mi un singur exemplu de părtașie evlavioasă a sfinților și martirilor

care nu a fost marcat în cel mai proeminent mod de faptul că aceștia au fost oameni ai rugăciunii. Fii sigur de asta – rugăciunea înseamnă putere.

Rugăciunea obține revărsări proaspete și continue ale Duhului. Doar El începe lucrarea harului în inima omului. Doar El o duce înainte și o face să prospere. Dar Duhului cel bun Îi place ca omul să se roage. Iar cei care cer cel mai mult vor avea parte de cea mai mare influență a Lui în viețile lor. Rugăciunea este cel mai sigur remediu împotriva diavolului și a păcatelor îndrăgite. Acel păcat împotriva căreia inima se roagă cu hotărâre nu va putea rămâne neîncetat în picioare. Diavolul nu va păstra stăpânirea lui peste noi, dacă-L implorăm pe Domnul să îl alunge. Dar asta înseamnă că trebuie să aducem toată situația noastră înaintea Medicului nostru ceresc, dacă vrem ca El să ne dea odihna zilnică.

Vrei să crești în har și să fii un creștin devotat? Fii sigur că, dacă dorești acest lucru, nu poate exista o întrebare mai importantă în acest sens ca aceasta: Te rogi?

NEGLIJAREA RUGĂCIUNII ȘI ALUNECAREA DE PE CALE

Te întreb dacă te rogi, pentru că neglijarea rugăciunii este una dintre cele mai mari cauze ale alunecării de pe cale. Este posibil ca, după ce un om a făcut o mărturie bună, să dea înapoi în religie. Oamenii pot alerga bine pentru o vreme, asemenea galatenilor, după care să se abată de pe cale urmând învățători falși. Oamenii pot să aducă o mărturie clară câtă vreme simțămintele lor sunt calde, asemenea lui Petru, dar apoi, în ceasul încercării,

să se lepede de Domnul lor. Oamenii își pot pierde prima dragoste, asemenea efesenilor. Ei pot să răcească în zelul lor de a face binele, la fel cum s-a întâmplat cu Ioan Marcu, tovarășul lui Pavel. Ei pot să îl urmeze pe un apostol pentru o vreme, dar, ca și Dima, să se întoarcă apoi în lume. Toate aceste lucruri sunt posibile.

Este un lucru îngrozitor să fii unul care a rătăcit de pe cale. Dintre toate lucrurile nefericite care pot să vină asupra unui om, eu cred că acesta este cel mai rău. O corabie eșuată, un vultur cu aripa ruptă, o grădină invadată de buruieni, o harpă fără corzi, o biserică în ruină - toate acestea sunt priveliști triste, dar un credincios care a alunecat de pe cale este o priveliște și mai tristă. O conștiință rănită, o minte bolnavă de eu, o memorie plină de reproșuri, o inimă străpunsă de săgețile Domnului, un duh zdrobit de acuzațiile interioare - toate acestea sunt ca o pregustare a Iadului. Ele sunt un Iad pe pământ. Cuvintele înțeleptului sunt într-adevăr grele și solemne: „Cel cu inima rătăcită se satură de căile lui” (Prov. 14:14).

Care este situația majorității rătăcirilor? Ca o regulă generală, cred că una dintre cauzele ei principale ține de neglijarea rugăciunii personale. Evident că istoria secretă a căderilor nu va fi cunoscută decât în ziua de apoi. Eu pot doar să îmi ofer opiniile ca slujitor al lui Hristos și ca un om care studiază inima. Repet acest lucru, rătăcirea și alunecarea de pe cale începe în general cu neglijarea rugăciunii personale. Biblia citită fără rugăciune; predicile ascultate fără rugăciune; căsniciile încheiate fără rugăciune; călătoriile făcute fără rugăciune; locuințele alese

fără rugăciune; prietenii formate fără rugăciune; actul zilnic al rugăciunii făcut în grabă sau fără inimă – aceștia sunt pașii în jos prin care mulți creștini alunecă spre o stare de boală spirituală sau ajung în punctul în care Dumnezeu permite ca ei să aibă parte de o cădere groaznică.

Acesta este procesul prin care sunt modelate persoane care amână, asemenea lui Lot; persoane instabile, asemenea lui Samson; persoane care își idolatrizează soția, asemenea lui Solomon; persoane inconsecvente, asemenea lui Asa; persoane lesne încrezătoare, asemenea lui Iosafat; persoane excesiv de grijulii, asemenea Martei – oameni care își găsesc din plin perechea în Biserica lui Hristos. Foarte adesea, istoria simplă a unor astfel de cazuri este următoarea: ei devin nepăsători în rugăciunea personală.

Poți fi foarte sigur că oamenii vor eșua în rugăciunea personală cu mult timp înainte de a-i vedea căzând în viața publică. Ei sunt rătăcitori pe genunchii lor cu mult înainte de a abandona deschis calea credinței în ochii lumii. Asemenea lui Petru, ei mai întâi ignoră avertismentul Domnului de a veghea și de a se ruga, după care, la fel ca Petru, puterea lor dispare și, în ceasul ispitei, se leapădă de Domnul lor (Matei 26:40-75).

Lumea observă căderea lor și o batjocorește din plin. Dar ea nu știe motivul real. Păgânii au avut succes în a-l determina pe un creștin cunoscut să aducă tămâie unui idol, amenințându-l cu o pedeapsă mai rea decât moartea. Ei au triumfat mult văzându-i lașitatea și apostazia. Dar păgânii nu știau ce ne spune istoria, anume că în acea

dimineață el și-a părăsit camera în grabă, fără să-și încheie rugăciunile obișnuite.

Dacă ești un creștin adevărat, am încredere că nu vei aluneca niciodată de pe cale. Dar dacă nu vrei să fii un creștin rătăcitor, adu-ți aminte de întrebarea pe care ți-am pus-o de la început: Te rogi?

CEL MAI BUNE MIJLOAC AL FERICIRII ȘI MULȚUMIRII

În ultimul rând, te întreb dacă te rogi, pentru că rugăciunea este unul dintre cele mai bune mijloace pentru a ajunge la fericire și mulțumire.

Trăim într-o lume în care întristarea abundă. Aceasta este starea ei continuă de când păcatul și-a făcut loc în lume. Nu poate exista păcat fără tristețe. Și până ce păcatul nu va fi alungat din lume, este în zadar ca vreun om să spered că poate scăpa de întristare. Nu încapă îndoială că unii au parte de un pahar mai mare de tristețe decât alții. Dar puțini vor trăi îndelung fără să aibă parte de întristări sau neazuri de un fel sau altul. Trupurile, averile, familiile, copiii, rudele, slujitorii, prietenii, vecinii, chemările noastre în lume, toate acestea sunt izvoare de îngrijorare. Boala, moartea, pierderile, dezamăgirile, despărțirile, nerecunoștința, batjocura – toate se găsesc peste tot. Nu putem trece prin viață fără să fim afectați de ele. Ele vor veni asupra noastră într-o zi sau alta. Cu cât mai mari sunt dorințele noastre după Dumnezeu, cu atât mai adânci vor fi suferințele noastre, și cu cât iubim mai mult, cu atât vom plânge mai mult.

Dar care este cel mai bun mijloc de a fi totuși bucuroși într-o lume ca aceasta? Cum să trecem prin valea lacrimilor cu cele mai mici dureri? Eu nu cunosc un mijloc mai bun decât obiceiul de a duce totul în rugăciune înaintea lui Dumnezeu.

Acesta este sfatul clar pe care Biblia ni-l dă, atât în Vechiul cât și în Noul Testament. Ce spune psalmistul? „Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi” (Ps. 50:15). „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, și El te va sprijini. El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit” (Ps. 55:22). Ce spune apostolul Pavel? „Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filip. 4:6-7). Ce spune apostolul Iacov: „Este vreunul printre voi în suferință? Să se roage!” (Iacov 5:13).

Aceasta a fost practica tuturor sfinților despre care ne vorbește Scriptura. Aceasta a fost ceea ce Iacov a făcut când s-a temut de fratele lui, Esau. Aceasta a fost ceea ce Moise a făcut când oamenii erau gata să îl omoare cu pietre în pustie. Aceasta a fost ceea ce Iosua a făcut când Israelul a fost învins înaintea oamenilor lui Ai. Aceasta a fost ceea ce David a făcut când a fost în pericol în Cheila. Aceasta a făcut Ezechia când a primit scrisoarea de la Sanherib. Aceasta a făcut Biserica atunci când Petru era în închisoare. Aceasta a făcut Pavel când era în închisoare la Filipi.

Singura cale de a fi cu adevărat fericiți într-o lume ca aceasta este să aruncăm mereu toate îngrijorările noastre

asupra lui Dumnezeu. Ceea ce îi face adesea pe credincioși să fie triști este că ei încearcă să-și ducă poverile pe propriii umeri. Dacă și-ar aduce necazurile înaintea lui Dumnezeu, El i-ar face în stare să le suporte la fel cum Samson a putut să ridice porțile din Gaza (Jud. 16:3). Dacă sunt hotărâți să păstreze poverile pentru ei înșiși, vor descoperi într-o zi că până și o lăcustă li se va părea o povară.

Există un Prieten care așteaptă mereu să ne ajute, dacă vrem să ducem tristețile noastre înaintea Lui – un Prieten care a avut milă de săraci, de bolnavi și de cei întristați atunci când a fost pe pământ – un Prieten care cunoaște inima omului, căci a trăit 33 de ani ca om printre noi – un Prieten care poate să plângă cu cei ce plâng, căci El a fost un om al durerii și obișnuit cu suferința – un Prieten care poate să ne ajute, căci n-a existat vreodată o durere pământescă pe care El să nu o poată vindeca. Prietenul acesta este Isus Hristos. Călea către fericire începe întotdeauna cu deschiderea inimilor noastre față de El. O, dacă am fi toți ca acel biet sclav creștin care, când a fost amenințat și pedepsit, a răspuns doar atât: „Trebuie să-I spun Domnului”.

Isus poate să îi facă fericiți pe cei care își pun încrederea în El și apelează la El indiferent de starea lor exterioară. El le poate da pacea inimii într-o temniță, mulțumirea în mijlocul sărăciei, mângâierea în mijlocul suferințelor, bucuria în fața mormântului. Există o plinătate deosebită în El disponibilă pentru toți credincioșii Lui – o plinătate gata să fie revărsată asupra oricărui va cere ajutor în rugăciune. O, dacă oamenii ar înțelege că fericirea nu depinde de circumstanțele exterioare, ci de starea inimii!

Rugăciunea poate să ne ușureze crucile oricât de grele ar fi. Ea poate să Îl aducă alături de noi pe Acela care ne va ajuta să le putem purta. Rugăciunea poate să deschidă o ușă când calea noastră pare cu totul blocată. Ea Îl poate aduce lângă noi pe Acela care va spune: „Iată drumul, mergeți pe el” (Isaia 30:21).

Rugăciunea poate să facă loc în viețile noastre unei raze de speranță când toate așteptările noastre pământești par întunecate. Ea poate să Îl aducă lângă noi pe Acela care va spune: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi” (Evrei 13:5). Rugăciunea poate obține pentru noi eliberarea când cei pe care îi iubim sunt duși departe și când lumea pare goală. Ea Îl poate aduce lângă noi pe Cel care umple cu Sine prăpastia din inimile noastre și care poate să le poruncească valurilor din interior: „Taci, fără gură!” (Marcu 4:39). O, dacă oamenii nu ar fi asemenea lui Agar în pustie, orbi față de izvorul apelor vii care le stă la îndemână (Gen. 21:14-19).

Vreau să fii fericit. Știu că nu îți pot pune o întrebare mai folositoare ca aceasta: Te rogi?

A venit momentul să mă apropii de finalul cuvântării mele. Sper că am adus înaintea ta lucruri care vor fi tratate cu seriozitate. Mă rog din inimă ca Dumnezeu să binecuvânteze această cercetare în sufletul tău.

CELOR CARE NU SE ROAGĂ

Aș vrea să le adresez în final câteva cuvinte celor care nu se roagă. Nu îndrăznesc să presupun că toți cei care citesc aceste pagini sunt oameni ai rugăciunii. Dacă ești un

om care nu se roagă, dă-mi voie să-ți vorbesc astăzi în Numele lui Dumnezeu.

Cititorul meu lipsit de rugăciune, nu pot să nu te avertizez cu toată seriozitatea. Te avertizez că ești într-o situație înfricoșător de periculoasă. Dacă mori în această stare, ești un suflet pierdut. Vei învia doar pentru a trece în starea de pierzare veșnică. Te avertizez că toți preținșii creștini sunt lipsiți de orice scuze. Nu există niciun motiv bun în favoarea unei vieți fără rugăciune.

Este inutil să spui că știi cum să te rogi. Rugăciunea este cel mai simplu act religios. Ea înseamnă pur și simplu să vorbești cu Dumnezeu. Rugăciunea nu are nevoie nici de învățare, nici de înțelepciune și nici de cunoștință din cărți ca să poată începe să fie practică. Ea nu are nevoie de nimic altceva decât de inimă și voință. Cel mai firav prunc poate plânge când îi este foame. Cel mai sărac cerșetor poate să își întindă mâna după hrană, și nu așteaptă nimeni de la el să folosească niște cuvinte alese. Cea mai neștiutoare persoană va găsi ceva de spus lui Dumnezeu, dacă este capabil de rațiune.

Este inutil să spui că nu găsești un loc convenabil unde să te rogi. Orice persoană poate găsi un loc suficient de izolat, dacă are dorința să se roage. Domnul nostru s-a rugat pe un munte, Petru pe acoperișul unei case, Isaac în câmp, Natanael sub un smochin, iar Iona în burta peștelui. Orice loc poate deveni o odăiță și un Betel, un loc al prezenței lui Dumnezeu.

Este inutil să pretinzi că nu ai timp. Există suficient timp, dacă oamenii vor să îl folosească. Timpul poate fi

scurt, dar avem întotdeauna timp suficient pentru rugăciune. Daniel avea în mâinile sale treburile unei împărății, și totuși se ruga de trei ori pe zi (Daniel 2:48; 6:10). David era liderul unui popor puternic, și totuși el spune: „Seara, dimineața, și la amiază, oftez și gem, și El va auzi glasul meu” (Ps. 55:17). Când avem neapărat nevoie de timp, putem să îl găsim întotdeauna.

Este inutil să spui că nu te poți ruga până ce nu vei avea credință și o inimă nouă, și că trebuie să stai inactiv și să le aștepți. Aceasta înseamnă să adaugi păcat la păcat. Este suficient de rău să fii neconvertit și să te duci în Iad. Este chiar mai rău să spui: „Știu asta, dar nu voi striga după îndurare”. Acesta este un fel de argument lipsit de temeii scriptural. „Chemați-L”, spune Isaia, „câtă vreme este aproape” (Isaia 55:6). „Aduceți cu voi cuvinte de căință, și întoarceți-vă la Domnul”, spune Osea (Osea 14:2). „Pocăiește-te... și roagă-te”, îi spune Petru lui Simon vrăjitorul (F.A. 8:22). Dacă vrei credință și o inimă nouă, mergi și strigă la Domnul pentru ele. Chiar încercarea de a se ruga astfel a fost circumstanța învierii multor suflete moarte.

O, cititor lipsit de rugăciune, cine și ce ești, dacă nu ceri nimic de la Dumnezeu? Ai făcut un legământ cu moartea și cu Iadul? Ești împăcat cu viermele și focul? Nu ai păcate care să ți se ierte? Nu îți este spaimă de chinul veșnic? Nu ai nicio dorință după Cer? O, dacă te-ai trezi din nebunia ta! O, dacă te-ai gândi la sfârșitul tău! O, dacă te-ai trezi și L-ai chema pe Dumnezeu! Vai, vine o zi când mulți se vor ruga cu glas tare: „Doamne, Doamne, deschide-ne”, dar va fi prea târziu; mulți vor striga atunci către stânci să cadă

peste ei și spre dealuri să îi acopere, pentru că n-au strigat niciodată după Dumnezeu (Matei 25:11; Apoc. 6:16).

Te avertizez cu toată dragostea să te păzești să nu ai un astfel de sfârșit al sufletului. Mântuirea este foarte aproape față de tine. Nu pierde Raiul pentru că nu l-ai cerut!

CELORE CARE DORESC CU ADEVĂRAT MÂNTUIREA

Vreau să le vorbesc acum celor care au dorințe reale după mântuire, dar nu știu ce pași să facă sau de unde să înceapă. Nu pot decât să sper că unii cititori se pot afla într-o astfel de stare și, dacă există măcar unul într-o situație ca aceasta, trebuie să îi dau câteva sfaturi pline de dragoste.

În orice călătorie trebuie să existe primul pas. Trebuie să aibă loc o schimbare de la șederea nepăsătoare la deplasarea înainte. Călătoria Israelului din Egipt în Canaan a fost lungă și obositoare. Au trecut 40 de ani până ce au trecut râul Iordan. Totuși, a fost cineva care a făcut primul pas când ei au plecat de la Rama spre Sucot. Când face cineva primul pas adevărat în ieșirea din păcat și din lume? Îl face în ziua când se roagă pentru prima dată pentru aceasta în inima lui.

În fiecare construcție trebuie așezată prima piatră și trebuie dată prima lovitură de ciocan. Arca a fost construită în 130 de ani. Totuși, a existat o zi când Noe a pus seculă la baza primului pom pe care l-a tăiat pentru a o construi. Templul lui Solomon a fost o clădire strălucitoare, dar a existat o zi când prima piatră a fost pusă ca

temelie pe muntele Moria. Când începe cu adevărat să apară clădirea templului Duhului în inima unui om? Atât cât putem înțelege, ea începe când acel om își revarsă pentru prima dată inima înaintea lui Dumnezeu în rugăciune.

Dacă dorești mântuirea și vrei să știi ce să faci, te sfătuiesc să mergi chiar azi la Domnul Isus Hristos, în primul loc mai privat pe care îl poți găsi, și să Îi ceri cu rugăciune din inimă și cu toată dorința să îți mântuiască sufletul. Spune-I că ai auzit că El îi primește pe păcătoși și că a spus că „pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). Spune-I că ești un biet păcătos ticălos și că vii la El cu credință, pe baza chemării Lui. Spune-I că te pui cu totul în mâinile Lui; că te simți ticălos, neajutorat și deznădăjduit în tine însuți; că, dacă El nu te mântuiește, nu ai nicio speranță de a fi mântuit vreodată. Imploră-L să te elibereze de vinovăția, puterea și consecințele păcatului. Imploră-L să te ierte și să te spele în sângele Lui. Imploră-L să îți dea o inimă nouă și să pună Duhul Sfânt în sufletul tău. Imploră-L să-ți dea har, credință, voință și putere de a fi ucenicul și slujitorul Lui de azi până în veci. O, cititorul meu, mergi chiar azi și spune-I aceste lucruri Domnului Isus Hristos, dacă îți pasă cu adevărat de sufletul tău. Spune-I aceste lucruri în felul tău și folosind propriile cuvinte. Dacă un doctor ar veni să te vadă când ai fi bolnav, i-ai spune unde simți durerea. Dacă sufletul tău își simte boala cu adevărat, în mod sigur poți găsi ceva ce să Îi spui lui Hristos.

Nu te îndoie de dorința Lui de a te mântui din cauză că ești un păcătos. Este rolul lui Hristos să mântuiască păcătoșii. El Însuși spune: „N-am venit să îi chem la pocăință

pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși” (Luca 5:32). Nu aștepta pentru că te simți nevrednic să te rogi. Nu aștepta nimic. Nu aștepta după nimeni. Așteptarea vine de la diavolul. Mergi la Hristos așa cum ești. Cu cât ești mai rău, cu atât ai o nevoie mai mare de a merge la El. Nu îți vei rezolva niciodată situația stând nepăsător.

Nu te teme că, din cauză că rugăciunea ta ar fi bâlbâită, că ai avea cuvinte firave sau că exprimarea ar fi săracă. Isus te poate înțelege. La fel cum o mamă înțelege primele gânguriri ale pruncului ei, așa și Mântuitorul binecuvântat îi înțelege pe păcătoși. El poate citi un suspin și poate vedea sensul dintr-un geamăt. Nu dispera pentru că nu capeți un răspuns imediat. În timp ce tu vorbești, Isus ascultă. Dacă El întârzie să îți dea un răspuns, El face asta din motive înțelepte și pentru a vedea dacă ești serios. Răspunsul va veni negreșit. Chiar dacă întârzie, așteaptă-l. El va veni negreșit.

O, cititorul meu, dacă ai vreo dorință să fii mântuit, adu-ți aminte de sfatul pe care ți l-am dat azi. Ascultă de el cu onestitate și inimă, și vei fi mântuit.

CELOR CARE SE ROAGĂ

Aș vrea să le vorbesc în ultimul rând acelor care se roagă. Sper că unii dintre cei ce citesc această carte știu bine ce este rugăciunea și au Duhul înfierii. Tuturor acestora le ofer câteva cuvinte de îndemn și sfătuire frățescă. Tămăia adusă la cortul întâlnirii trebuia făcută într-un fel special. Nu era acceptată orice fel de tămâie. Să ținem minte asta și să fim atenți la maniera și conținutul rugăciunilor noastre.

Frate sau soră, dacă știi câtuși de puțin cum este inima creștinului, vei fi adesea dezgustat de rugăciunile tale. Nu vei simți niciodată că înțelegi mai profund sensul cuvintelor apostolului, „când vreau să fac binele, răul este lipit de mine” ca atunci când te afli uneori pe genunchi (Rom. 7:21). Poți înțelege cuvintele lui David, „urâsc gândurile deșarte” (Ps. 119:113, lit. KJV). Poți simți ce era în inima acelui biet hotentot convertit care era auzit rugându-se: „Doamne, eliberează-mă de toți vrăjmașii mei, dar, mai presus de orice, de acel om rău din mine”. Puțini sunt copiii lui Dumnezeu care nu descoperă adesea că perioadele de rugăciune sunt perioade de luptă. Diavolul are o mânie specială îndreptată împotriva noastră când ne vede pe genunchi. Totuși, eu cred că rugăciunile care nu ne costă nicio tulburare ar trebui privite cu mare suspiciune. Cred că suntem niște judecători foarte slabi a cât de bune sunt rugăciunile noastre, și că rugăciunea care ne place cel mai puțin este adesea cea care Îi place lui Dumnezeu cel mai mult. De aceea, permite-mi ca, fiindu-ți un tovarăș în lupta creștină, să îți aduc câteva cuvinte de încurajare. Cel puțin există un lucru pe care îl simțim toți, anume că trebuie să ne rugăm. Nu putem renunța la rugăciune, ci trebuie să mergem înainte.

De aceea, aduc înaintea ta în primul rând importanța *reverenței și a smereniei în rugăciune*. Nu trebuie să uităm niciodată cine suntem și ce lucru solemn este să vorbim cu Dumnezeu. Trebuie să ne păzim să alergăm în prezența Lui într-un fel nepăsător sau lejer. Haideți deci să spunem în sinea noastră: „Calc pe un pământ sfânt... Aceasta nu este decât poarta Cerului. Dacă nu sunt serios în ceea ce

spun, mă joc cu Dumnezeu. Dacă aş cugeta lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar asculta Domnul” (cf. Exod 3:5; Gen. 28:17; Ps. 66:18). Să ne aducem aminte de cuvintele lui Solomon: „Nu te grăbi să deschizi gura, și să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu; căci Dumnezeu este în cer, și tu pe pământ, de aceea să nu spui vorbe multe” (Ecl. 5:2). Când Avraam a vorbit cu Dumnezeu, el a spus: „nu sunt decât praf și cenușă”, iar când Iov l-a vorbit Domnului, n-a putut spune decât că „sunt prea mic”. Așa să facem și noi (Gen. 18:27; Iov 40:4).

Aduc înaintea ta importanța *rugăciunii spirituale*. Prin aceasta vreau să spun că trebuie să ne străduim întotdeauna să avem parte de ajutorul direct al Duhului în rugăciunile noastre, și să ne ferim de orice formalism. Nu există niciun lucru atât de spiritual care să nu degenereze într-o formă, și acest pericol este valabil în special în legătură cu rugăciunea personală. Putem ajunge fără să ne dăm seama la un obicei de a folosi cele mai potrivite cuvinte și de a aduce cele mai biblice cereri, și totuși să facem acest lucru ca pe o formă, fără implicarea inimii, ca și cum am umbla zilnic pe o veche cărare bătătorită. Vreau să ating acest aspect cu atenție și delicatețe. Știi că există anumite lucruri pe care le dorim zilnic și că nu este nimic formal în mod necesar să ne rugăm pentru aceste lucruri folosind aceleași cuvinte. Lumea, diavolul și inimile noastre sunt aceleași în fiecare zi. Prin urmare, trebuie să mergem zilnic pe aceeași cale veche. Totuși, ceea ce spun este că trebuie să fim foarte atenți în acest aspect. Dacă scheletul și structura rugăciunilor noastre ajung aproape formale ca urmare a obiceiurilor noastre de a ne ruga, măcar

să ne străduim ca îmbrăcămintea și lucrurile care umplu rugăciunile noastre să vină pe cât este posibil de la Duhul. În ce privește rugăciunea după o carte în devoțiunile noastre personale, acesta este un obicei pe care nu îl pot lăuda. Dacă le putem spune doctorilor noștri ceva despre starea trupurilor noastre fără a avea nevoie de o carte, cred că suntem în măsură să Îi vorbim la fel și lui Dumnezeu despre starea sufletelor noastre. Nu am nicio obiecție dacă cineva vrea să se folosească de cârje atunci când are nevoie să se recupereze după ce și-a rupt piciorul. Este mai bine să folosești cârje decât să nu poți umbla deloc. Dar dacă i-aș vedea pe oameni umblând toată viața lor în cârje, nu mi s-ar părea un lucru vrednic de lăudat. Aș vrea să îi văd suficient de puternici încât să poată arunca acele cârje.

Aduc înaintea ta importanța *de a face din rugăciune un lucru obișnuit al vieții*. Aș putea spune ceva despre valoarea momentelor regulate dedicate rugăciunii zilnice. Dumnezeu este un Dumnezeu al rânduielii. Momentele jertfei de dimineață și de seară din templul evreiesc nu erau stabilite fără un sens anume. Dezordinea este unul dintre roadele evidente ale păcatului. Dar nu vreau să aduc pe nimeni sub robie. Singurul lucru pe care vreau să-l spun este că va fi esențial pentru sănătatea sufletului tău să faci din rugăciune o parte a preocupării tale zilnice în viață. La fel cum ai stabilit un anumit timp pentru a te hrăni, pentru somn și pentru muncă, tot așa trebuie să aloci timp pentru rugăciune. Alege-ți orele și perioadele potrivite. Cel puțin vorbește cu Dumnezeu dimineața, înainte de a vorbi cu lumea. Tot așa, vorbește cu El la culcare, după ce ai încheiat toate treburile tale în lume. Stabilește clar în mintea ta că

rugăciunea este unul dintre lucrurile deosebite din fiecare zi. Nu înghesui rugăciunea într-un colț. Nu-i da pleava și rămășițele zilei. Orice altceva ai face, fă-ți un obicei din rugăciune.

Aduc de asemenea înaintea ta *importanța perseverenței în rugăciune*. Odată ce ai început obiceiul rugăciunii, nu renunța niciodată la el. Inima ta îți va spune câteodată: „Ai avut rugăciune în familie, așa că n-ar fi nimic grav dacă ai lăsa rugăciunea personală nefăcută”. Trupul tău îți va spune uneori: „Nu te simți bine, ești somnoros ori obosit, așa că nu ai nevoie să te rogi”. Minte ta îți va spune în anumite situații: „Ai treburi importante de făcut astăzi, așa că scurtează-ți rugăciunile”. Privește la toate aceste sugestii ca venind direct de la Satana. Este ca și cum toate ți-ar spune: „Neglijează-ți sufletul”. Eu nu spun că rugăciunile trebuie să fie întotdeauna la fel de lungi, ci că nu ar trebui să lași ca vreo scuză să te determine să renunți la rugăciune. Pavel a spus: „stăruieți în rugăciune” și „rugați-vă neîncetat” (Col. 4:2; 1 Tes. 5:17). El nu voia să spună că oamenii ar trebui să fie mereu pe genunchi, ci că rugăciunile noastre trebuie să fie asemenea arderii de tot continue, care este păstrată vie în fiecare zi; că rugăciunea ar trebui să fie asemenea perioadelor de semănat și cules, a verii și a iernii, parcurgând neîncetat sezoane regulate; că rugăciunea ar trebui să fie ca focul de pe altar, nu mistuind întotdeauna jertfele, dar niciodată în situația de a se stinge. Nu uita niciodată că poți uni devoțiunile de dimineață și de seară printr-un șir neîntrerupt de rugăciuni scurte înălțate de-a lungul zilei. Chiar atunci când te afli în compania cuiva, la muncă sau pe stradă, poți trimite în tăcere mici

mesageri înaripați către Dumnezeu, așa cum a făcut Neemia chiar în prezența regelui Artaxerxe (Neem. 2:4). Și să nu îți închipui niciodată că timpul dăruit lui Dumnezeu este irosit. Un popor nu sărăcește pentru că pierde un an de zile lucrătoare din șapte, păzind ziua Domnului. Un creștin nu va fi niciodată pierzător pe termen lung dacă perseverează în rugăciune.

Vin înaintea ta cu *importanța rugăciunii fierbinți*. Asta nu înseamnă că omul ar trebui să strige, să țipe sau să vorbească tare ca să își dovedească seriozitatea în rugăciune. Dar este de dorit să punem inimă, să punem căldură în rugăciune, și să cerem arătând că suntem cu adevărat interesați de acele lucruri. „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” (Iacov 5:16). Aceasta este lecția pe care o învățăm prin expresiile folosite în Scriptură despre rugăciune. Ea este descrisă prin „a striga, a bate, a ne lupta, a ne strădui, a insista”. Aceasta este lecția pe care Scriptura ne-o oferă prin exemplele ei. Iacov este un astfel de exemplu. El i-a spus îngerului la Peniel: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta” (Gen. 32:26). Daniel este un alt exemplu. Iată cum a pledat el înaintea lui Dumnezeu: „Ascultă, Doamne! Iartă, Doamne! Ia aminte, Doamne! Lucrează și nu zăbovi, din dragoste pentru Tine, Dumnezeul meu!” (Daniel 9:19). Domnul nostru Isus Hristos este un alt exemplu. Despre El stă scris că „este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducea rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi” (Evrei 5:7). Vai, cât de diferite sunt multe dintre rugăciunile noastre! Cât de căldicele și seci par prin comparație! Cât de bine le-ar putea spune Dumnezeu multora dintre noi: „tu nu vrei cu

adevărat lucrurile pentru care te rogi”. De aceea, haideți să corectăm această greșeală. Haideți să batem curajos la ușa harului, asemenea lui *Îndurare* din *Călătoria Creștinului*, ca și cum am pieri dacă nu suntem auziți. Haideți să stabilim clar în mințile noastre că rugăciunile reci sunt o jertfă fără foc. Haideți să ne amintim de povestea lui Demostene, marele orator, care, atunci când cineva a venit la el și i-a cerut să se roage pentru el, acesta l-a ascultat fără atenție, în timp ce omul își spunea nevoia fără a manifesta vreun zel. Bietul om i-a observat atitudinea oratorului și a strigat atunci cu anxietate că totul era adevărat. „Aha”, a spus atunci Demostene, „acum te cred”.

Aduc înaintea ta importanța *rugăciunii cu credință*. Trebuie să ne străduim să credem că rugăciunile noastre sunt auzite și că, dacă cerem după voia lui Dumnezeu, vom primi răspuns. Aceasta este porunca foarte clară a Domnului nostru Isus Hristos: „orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea” (Marcu 11:24). Credința este pentru rugăciune ceea ce pana este pentru săgeată. Fără ea, rugăciunea nu va atinge ținta. Ar trebui să cultivăm obiceiul de a pune promisiunile Domnului în rugăciunile noastre. Ar trebui să luăm cu noi unele promisiuni și să spunem: „Doamne, iată cuvântul pe care Tu l-ai promis. Împlinește pentru noi ceea ce Tu ai spus”. Acesta a fost obiceiul lui Iacov, Moise și David. Psalmul 119 este plin de lucruri cerute „după Cuvântul Tău”. Mai presus de orice, ar trebui să cultivăm obiceiul de a aștepta răspunsuri la rugăciunile noastre. Ar trebui să fim asemenea negustorului care trimite vapoare pe mare. Nu ar trebui să ne mulțumim decât atunci când le vedem pe unele dintre ele

întorcându-se. Vai, există puține lucruri în care creștinii eșuează atât de mult ca în acesta. Biserica din Ierusalim s-a rugat fără încetare pentru Petru, pe când el se afla în rugăciune, dar când a fost trimis răspuns, cu greu i-a venit să îl creadă (F.A. 12:15). Robert Traill a avut perfectă dreptate când a spus că „nu există un semn mai sigur al superficialității în rugăciune decât că oamenii sunt nepăsători față de lucrurile pe care le includ în rugăciune”.

Aduc înaintea ta importanța *îndrăznelii în rugăciune*. Există o familiaritate incorectă în rugăciunile unor oameni, lucru pe care nu îl pot lăuda. Dar există o îndrăzneală sfântă foarte necesară. Mă refer la acea îndrăzneală ca a lui Moise, atunci când a insistat înaintea lui Dumnezeu să nu distrugă Israelul: „Pentru ce”, spunea el, „să zică egiptenii: ‚Spre nenorocirea lor i-a scos, ca să-i omoare prin munți, și ca să-i șteargă de pe fața pământului?’ Întoarce-Te din iuțeala mâniei Tale” (Exod 32:12). Mă refer la îndrăzneala lui Iosua, când copiii Israelului au fost învinși de bărbații din Ai: „Ce vei face Tu Numelui Tău celui mare?” (Iosua 7:9). Aceasta este îndrăzneala care l-a făcut pe Luther remarcabil. Cineva, care l-a auzit rugându-se, a spus despre el: „Ce spirit, ce încredere exista în cuvintele lui! El insista cu reverență, ca unul care Îl implora pe Dumnezeu, și totuși cu nădejde și siguranță, ca și cum i-ar fi vorbit unui tată sau prieten iubitor”. Aceasta este îndrăzneala care l-a făcut deosebit pe Bruce, un mare teolog scoțian din secolul al XVII-lea. Se spunea că rugăciunile lui erau „ca gloanțele trase spre cer”. Mă tem că, din nefericire, aici nu ne putem lăuda cu același lucru. Noi nu conștientizăm suficient privilegiile celui credincios. Noi nu insistăm atât de

des cum ar trebui: „Doamne, nu suntem noi poporul Tău? Nu este spre gloria Ta ca noi să fim sfințiți? Nu este spre cinstea Ta ca Evanghelia Ta să se răspândească?”

Vin înaintea ta cu importanța *plinătății în rugăciune*. Nu pot uita că Domnul nostru ne avertizează folosind exemplul fariseilor, care, de ochii lumii, făceau rugăciuni lungi. De asemenea, El ne poruncește ca, atunci când ne rugăm, să nu folosim repetiții inutile. Totuși, nu pot uita că, pe de altă parte, El ne-a încurajat prin propriul exemplu să practicăm devoțiunile bogate și îndelungi, dacă ne gândim că El a stat toată noaptea în rugăciune înaintea lui Dumnezeu. În orice caz, este puțin probabil să ajungem în zilele noastre să greșim rugându-ne prea mult. Oare nu avem motive întemeiate să ne temem mai degrabă că mulți credincioși din această generație se roagă prea puțin? Nu cumva timpul dedicat rugăciunii de mulți creștini este, chiar și socotit împreună, foarte scurt? Mă tem că nu putem răspunde la aceste întrebări altfel decât recunoscând realitatea tristă. Mă tem că devoțiunile personale ale multora sunt dureros de scurte și limitate, doar atât cât să facă dovada că sunt încă vii. Acești oameni par să dorească puține lucruri de la Dumnezeu. Ei par să aibă puține lucruri de mărturisit, puține de cerut și puține pentru care să-I mulțumească lui Dumnezeu. Vai, acest lucru este cu totul greșit. Nimic nu este mai obișnuit decât să îi auzi pe credincioși plângându-se că nu cresc spiritual. Ei ne spun că nu cresc în har așa cum și-ar dori. Oare n-am putea să suspectăm că mulți creștini nu au decât harul pe care îl cer? Nu este oare adevărat în cazul multora că ei au puțin pentru că cer puțin? Cauza slăbiciunii lor se găsește în rugăciunile

lor micșorate, ciuntite, tăiate, grăbite, înguste și scurtate. Ei nu au pentru că nu cer. Noi nu suntem limitați în Hristos, ci în noi înșine. Domnul spune: „deschide-ți gura larg, și ți-o voi umple!” (Ps. 8:10). Dar noi suntem ca regele Israelului care a lovit pământul de trei ori și s-a oprit, când ar fi trebuit să îl lovească de cinci sau șase ori (2 Împ. 13:14-19).

Aduc înaintea ta importanța de *a fi specific în rugăciune*. Nu ar trebui să ne mulțumim cu cereri generale. Ar trebui să specificăm nevoile noastre concrete înaintea tronului de har. N-ar trebui să fie suficient să mărturisim că suntem păcătoși, ci să enumerăm păcatele de care conștiința ne informează că suntem vinovați. Nu ar trebui să fie suficient să cerem sfințenie, ci să identificăm harurile în care ne simțim cel mai deficitari. Nu ar trebui să fie suficient să Îi spunem Domnului că trecem prin neazuri, ci ar trebui să descriem acele neazuri și particularitățile lor. Exact acest lucru a făcut Iacov atunci când s-a temut de fratele lui, Esau. El I-a spus lui Dumnezeu exact care era lucrul de care se temea (Gen. 32:11). Aceasta a făcut Eliezer, când a căutat o soție pentru fiul stăpânului lui. El a pus înaintea lui Dumnezeu precis ce avea nevoie (Gen. 24:12). Aceasta a făcut Pavel când a văzut că are un țepuș în trup. El L-a căutat pe Domnul (2 Cor. 12:8). Așa este credința adevărată. Ar trebui să credem că nimic nu este prea mărunț ca să fie adus înaintea lui Dumnezeu. Ce să credem despre pacientul care i-a spus doctorului său că este bolnav, dar nu trece niciodată la detalii? Ce ar trebui să spunem despre soția care își informează soțul că este nefericită, dar nu specifică și cauza? Ce să credem despre

copilul care îi spune tatălui lui că are o problemă, dar nu i-o descrie? Hristos este adevăratul Mire al sufletului, adevăratul Medic al inimii, adevăratul Tată al tuturor copiilor Lui. Haideți să arătăm că simțim acest lucru fiind fără rezerve în părțășia noastră cu El. Să nu ascundem niciun secret de El. Să ne revărsăm întreaga inimă înaintea Lui.

Vin înaintea ta cu importanța *mijlocirii în rugăciunile noastre*. Noi toți suntem egoiști prin natura noastră, iar egoismul nostru are înclinația de a se alipi de noi chiar și după ce suntem convertiți. Există o tendință în noi de a ne gândi doar la sufletele noastre, doar la conflictele noastre spirituale și doar la înaintarea noastră în credință, uitând de alții în felul acesta. Trebuie să veghem și să ne luptăm cu toții împotriva acestei tendințe, și să fim atenți la înclinațiile ei chiar și în rugăciunile noastre. Ar trebui să ne străduim să avem atitudini îndreptate către ceilalți. Trebuie să menționăm și alte nume înaintea tronului de har. Trebuie să încercăm să purtăm în inimile noastre întreaga lume, păgânii, evreii, romano-catolicii, mulțimea credincioșilor adevărați, bisericile protestante, țara în care trăim, congregația de care aparținem, casa în care locuim, prietenii și rudele de care suntem legați. Trebuie să mijlocim pentru fiecare dintre aceștia. Aceasta este dragostea cea mai înaltă. Cei care mă iubesc în rugăciunile lor, mă iubesc cel mai mult. Acest lucru este benefic pentru sănătatea sufletelor noastre. El extinde simpatiile noastre și ne lărgeste inimile. Acest fel de a ne ruga este spre binele Bisericii. Roțile întregii mașinării a propovăduirii Evangheliei sunt mișcate de rugăciune. Cei care mijlocesc asemenea lui Moise pe munte fac la fel de mult pentru cauza Domnului

ca aceia care luptă precum Iosua pe câmpul de bătălie. Asta înseamnă să fim asemenea lui Hristos. El poartă numele copiilor Lui, ca Marele lor Preot, ducându-le înaintea Tatălui. O, ce privilegiu să fim ca Isus! Asta înseamnă să fim de un real ajutor pentru slujitorii Bisericii. Dacă aş putea alege o congregație pe care să o slujesc, mi-aş dori una care se roagă.

Vin înaintea ta cu importanța *recunoștinței și a mulțumirii în rugăciune*. Știu foarte bine că una este să Îi ceri lui Dumnezeu un lucru, și cu totul altceva este să Îl lauzi. Dar eu văd o legătură strânsă între rugăciune și laudă, așa cum este prezentată în Biblie, și nu îndrăznesc să spun că ar exista vreo rugăciune adevărată care să nu conțină mulțumire. Nu degeaba spunea Pavel: „aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri” (Filip. 4:6). „Stăruiți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțumiri” (Col. 4:2). Noi nu suntem în Iad datorită îndurării lui Dumnezeu. Tot datorită ei avem și nădejdea Cerului. Este un act al îndurării Lui că trăim într-o țară care se bucură de lumină spirituală. Îndurarea este cauza pentru care am fost chemați de Duhul, nefiind lăsați să culegem roadele căilor noastre. Îndurarea este motivul pentru care trăim și avem oportunități să Îl glorificăm pe Dumnezeu într-un fel activ sau pasiv. Cu siguranță că aceste lucruri ar trebui să ne umple mintea ori de câte ori vorbim cu Dumnezeu. Evident că nu ar trebui să ne deschidem niciodată buzele în rugăciune fără a-L binecuvânta pe Dumnezeu pentru acel har fără plată prin care trăim și pentru acea bunătate iubitoare care ține în veci. Nu a existat niciodată vreun sfânt deosebit care să nu fi fost plin de recunoștință.

Nu îl vedem vreodată pe Pavel scriind o epistolă fără să înceapă cu mulțumire. Oamenii ca Whitefield, în secolul trecut, și ca Bickersteth, în vremurile noastre, au fost oameni ai recunoștinței. O, cititorul meu, dacă vrem să fim lumini strălucitoare în vremurile noastre, trebuie să hrănim o atitudine a laudei. Fie ca rugăciunile noastre să devină rugăciuni de mulțumire!

Aduc înaintea ta importanța *vegherii asupra rugăciunilor tale*. Rugăciunea este acel element al religiei față de care trebuie să fii cel mai veghetor. Acesta este punctul în care începe adevărata religie, aspectul în care ea înflorește și în care intră în decădere. Spune-mi cum sunt rugăciunile unui om, și îți voi spune în curând care este starea sufletului lui. Rugăciunea este pulsul nostru spiritual. Prin intermediul rugăciunii poate fi testată sănătatea spirituală. Rugăciunea este un indicator al stării spirituale. Prin ea putem ști dacă inimile noastre sunt sănătoase sau bolnave. De aceea, haideți să fim constant veghetori în devoțiunile noastre. Aici se găsește esența creștinismului nostru practic. Predicile, cărțile, broșurile și întâlnirile și compania oamenilor buni sunt toate lucruri bune în felul lor, dar ele nu vor compensa niciodată neglijarea rugăciunii personale. Observă bine locurile, circumstanțele și tovarășii care îți îndepărtează inima de la părtășia cu Dumnezeu și care fac ca rugăciunile tale să se îngreuneze. De aceștia trebuie să te păzești. Observă îndeaproape ce prieteni și ce activități îți lasă sufletul în cea mai duhovnicească atitudine și cel mai pregătit să vorbească cu Dumnezeu. Alipește-te bine de ei. Dacă te vei îngriji de rugăciunile tale, nimic nu va lua o turnură greșită în sufletul tău.

Ți-am adus aceste lucruri ca să le analizezi personal. Ți-am vorbit cu toată smerenia. Știu că nimeni nu are nevoie să i se reamintească de aceste lucruri mai mult decât am nevoie eu însumi. Dar cred că aceste lucruri constituie adevărul lui Dumnezeu și doresc ca, atât eu cât și cei pe care îi iubesc, să îl conștientizăm mai bine.

Îmi doresc ca vremurile în care trăim să fie vremuri ale rugăciunii. Îmi doresc să îi văd pe creștinii din zilele noastre că sunt creștini care se roagă. Vreau ca Biserica să fie o biserică a rugăciunii. Dorința și rugăciunea inimii mele este ca, prin aceste câteva rânduri, să stimulez în tine o atitudine de rugăciune. Vreau ca aceia care încă nu s-au rugat niciodată, să se ridice și să cheme Numele Domnului, și vreau ca aceia care se roagă, să vadă că nu se roagă degeaba.

5

.....

CITIREA SCRIPTURII

„Cercetați Scripturile” (Ioan 5:39).

„Cum citești în ea?” (Luca 10:26).

Imediat după rugăciune, nu există nimic atât de important în religia practică așa cum este citirea Bibliei. În îndurarea Lui, Dumnezeu ne-a dat o carte care poate „să ne dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus” (2 Tim. 3:15). Prin citirea acelei cărți, putem învăța ce să credem, ce să fim, ce să facem, cum să trăim având mângâiere și cum să murim în pace.

Ferice de omul care are o Biblie; mai ferice este de cel care o citește, dar cel mai ferice va fi de acela care nu doar o citește, ci o și ascultă, făcând din ea regula credinței și a practicii lui!

Cu toate acestea, este un lucru trist că omul are o îndemânare nefericită în abuzarea darurilor lui Dumnezeu. Privilegiile, puterea și facultățile sale sunt toate pervertite cu ingeniozitate pentru a urmări alte scopuri decât acelea pentru care ele i-au fost date. În loc ca vorbirea, imaginația, intelectul, tăria, timpul, influența și banii lui să fie folosite ca instrumente spre proslăvirea Făcătorului lui, omul le irosește în mare măsură sau le folosește pentru

scopurile lui egoiste. Și la fel cum, în mod natural, omul se folosește spre rău de celelalte îndurări pe care le primește, așa folosește și Cuvântul scris. O acuzație cuprinzătoare poate fi adusă împotriva întregii creștinătăți, și acea acuzație ține de neglijarea și abuzul Bibliei.

Nu este nevoie să ne uităm prea departe pentru a dovedi justetea acestei acuzații, căci dovada stă la picioarele fiecăruia dintre noi. Nu am niciun dubiu că există azi mai multe Biblii în țara noastră decât au existat vreodată de la începutul lumii.

Azi se vând și se cumpără, se imprimă și se distribuie mai multe Biblii de când există această țară. Putem găsi Biblii în orice librărie – Biblii de orice mărime, la orice preț și în orice stil; Biblii mari și Biblii mici; Biblii pentru bogați și Biblii pentru săraci. Există Biblii în aproape fiecare casă din țară. Dar, în tot acest timp, mă tem că ne aflăm în pericolul de a uita că una este să ai o Biblie în casă, și cu totul altceva este să o și citești.

Această carte neglijată este tema pe care vreau să o aduc azi înaintea cititorilor mei. Evident că felul în care îți tratezi Biblia nu este un lucru neînsemnat. Desigur că, atunci când ciurma mătură pământul, trebuie să cercetezi și să vezi dacă nu cumva ai și tu simptomele ei.

Acordă-mi atenție în timp ce îți voi oferi câteva motive clare pentru care orice om căruia îi pasă de sufletul lui ar trebui să își prețuiască mult Biblia, să o studieze cu regularitate și să devină profund familiarizat cu ceea ce ea conține.

NICIO CARTE CA BIBLIA

În primul rând, nu există nicio altă carte scrisă la fel ca Biblia.

Biblia este „insuflată de Dumnezeu” (2 Tim. 3:16). În această privință, ea este total diferită de toate celelalte scrieri. Dumnezeu i-a învățat pe cei ce au scris-o ce să spună. Dumnezeu a pus gândurile și ideile Lui în mințile lor. Dumnezeu a ghidat penițele lor ca să pună în scris acele gânduri și idei. Când o citești, nu citești creația unor bieți oameni imperfecti ca tine, ci cuvintele Dumnezeului cel veșnic. Când o auzi, nu asculți opiniile muritorilor, care sunt supuse greșelii, ci auzi gândul neschimbător al Împăratului împăraților. Oamenii care au fost folosiți pentru compunerea Bibliei nu au vorbit de la sine. Ei au „vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:21). Toate celelalte cărți din lume, oricât ar fi de bune și utile în felul lor, sunt mai mult sau mai puțin greșite. Cu cât le vei citi mai mult, cu atât vei vedea mai mult defectele și imperfecțiunile lor. Numai Biblia este absolut perfectă. Ea este „Cuvântul lui Dumnezeu” de la început până la sfârșit.

Nu voi pierde timpul încercând să aduc o dovadă detaliată a acestui adevăr. Afirm cu îndrăzneală că Biblia în sine este cea mai bună dovadă a inspirației ei divine. Ea este cea mai mare minune din lume. Acela care îndrăznește să spună că Biblia nu este inspirată ar trebui să aducă dovezi rezonabile, dacă poate. Ar trebui să explice natura și caracterul special al Bibliei într-un fel în care să îl convingă pe orice om de bun simț. După părerea mea, el are datoria de a aduce dovezi.

Faptul că aceia care au scris Biblia au avut stiluri diferite de a scrie nu dovedește nimic împotriva inspirației ei divine, așa cum au pretins unii. Isaia nu a scris ca Ieremia, nici Pavel ca Ioan. Acest lucru este foarte adevărat, și totuși scrierile acestor bărbați nu sunt cu nimic mai puțin inspirate. Apele mării pot avea multe culori. Într-un loc ele pot părea albastre, iar în altele verzi. Cu toate acestea, diferența ține doar de adâncimea mării pe care o vedem sau de natura fundului mării. În fiecare caz, apa este aceeași apă sărată. Suflarea unui om poate produce multe sunete diferite, după natura instrumentului în care el suflă. Fluiorul, cimpoiul și trompeta își au fiecare sunetul specific. Cu toate acestea, suflarea care produce sunetele este aceeași în fiecare caz. Lumina planetelor pe care le vedem pe cer poate fi variată. Marte, Saturn și Jupiter își au câte o culoare specifică. Totuși, noi știm că lumina soarelui, pe care fiecare planetă o reflectă, este aceeași în fiecare caz. Exact în același fel au fost inspirate toate adevărurile din fiecare carte a Vechiului și Noului Testament, și totuși aspectul fiecărui adevăr diferă în felul în care noi îl simțim prin Duhul Sfânt care îl aplică în inimile noastre. Expresiile și stilul scriitorilor Bibliei diferă suficient de mult pentru a dovedi că fiecare dintre ei a fost o ființă distinctă, dar Călăuza divină, care dictează și dirijează totul, este întotdeauna una singură. Toată Scriptura este inspirată la fel. Fiecare capitol, fiecare verset și fiecare cuvânt este de la Dumnezeu.

O, dacă oamenii tulburați de îndoieli, întrebări și gânduri sceptice despre inspirație ar cerceta Biblia în liniște! O, dacă ar asculta de sfatul care a constituit primul pas în

convertirea lui Augustin: „Ia și citește! Ia și citește!” [*Tolle lege*, lit. lat.]. Câte noduri gordiene ar tăia o astfel de acțiune! Câte dificultăți și obiecții s-ar risipi de îndată asemenea ceții înaintea soarelui ce se ridică pe cer! Cât de mulți ar mărturisi imediat: „Degetul lui Dumnezeu este aici! Dumnezeu este în această Carte, iar eu nu știam!”

Aceasta este Cartea despre care le vorbesc aici cititorilor. Desigur că nu este un lucru mărunț cum tratezi această Carte. Nu este ceva neînsemnat că Dumnezeu a făcut ca această carte să fie „scrisă spre învățătura noastră”, și că ai înaintea ta „cuvintele lui Dumnezeu” (Rom. 3:2; 15:4). Te îndemn, te provoc să dai un răspuns cinstit la întrebarea mea. Ce faci cu Biblia? O citești? Cum o citești?

SINGURA CĂLĂUZĂ CĂTRE MÂNTUIRE

În al doilea rând, nu există nicio cunoaștere absolut necesară pentru mântuirea omului cu excepția cunoașterii lucrurilor din Biblie. Noi trăim vremuri când cuvintele lui Daniel se împlinesc înaintea ochilor noștri: „Atunci mulți o vor citi, și cunoștința va crește” (Daniel 12:4). Școlile se înmulțesc peste tot. Noi facultăți sunt deschise. Universitățile vechi sunt reformate și îmbunătățite. Cărțile noi curg continuu pe piață. Mai multe lucruri sunt predate, învățate și citite decât s-a petrecut vreodată de la întemeierea lumii. Toate acestea sunt bune, și eu mă bucur de aceasta. O populație needucată este o povară periculoasă și scumpă pentru orice națiune. Nu trebuie să uităm niciodată că nici măcar toată educația pe care capul unui om o poate acumula nu îi va salva sufletul de la Iad dacă nu cunoaște adevărurile Bibliei.

Un om poate avea o educație aleasă, dar să nu fie mântuit niciodată. El poate fi expert în jumătate din limbile vorbite pe suprafața pământului. El poate fi familiarizat cu cele mai înalte și mai adânci lucruri din Cer și de pe pământ. El poate să fi citit cărți până ce a ajuns o enciclopedie ambulantă. El poate cunoaște pe nume stelele cerurilor, păsările văzduhului, fiarele pământului și peștii mării. El poate fi în măsură ca, asemenea lui Solomon, să „vorbească despre copaci, de la cedrul din Liban până la isopul care crește pe zid, a vorbit de asemenea despre dobitoace, despre pasări, despre târâtoare și despre pești” (1 Împ. 4:33). El poate să vorbească despre toate tainele focului, aerului, pământului și apei. Cu toate acestea, dacă nu cunoaște adevărurile Bibliei, va muri în ticăloșia lui!

Chimia nu va liniști niciodată o conștiință vinovată. Matematica nu a vindecat niciodată o inimă zdrobită. Toată știința din lume n-a reușit niciodată să înmoaie perna muribundului. Nicio filosofie pământească nu a adus vreodată nădejde în moarte și nu i-a adus pace aceluia care a fost pe punctul de a pleca pentru a se întâlni cu un Dumnezeu sfânt. Toate aceste lucruri sunt de pe pământ, sunt pământești, și nu pot ridica niciodată un om deasupra nivelului pământului. Ele îl pot face în stare să se agite pentru o vreme aici, în lumea de jos, căpătând admirația semenilor lui muritori, dar nu îi pot da niciodată aripi și nu-l pot face în stare să se înalțe către Cer. Acela care are cea mai mare parte de ele va descoperi mai devreme sau mai târziu că, fără cunoașterea Bibliei, n-a acumulat nicio avere durabilă. Moartea va pune capăt tuturor realizărilor lui și, după moarte, ele nu-i mai pot folosi la nimic.

Un om poate fi foarte needucat, și totuși să fie mântuit. El poate fi incapabil să citească un singur cuvânt sau să scrie o banală scrisoare. El poate să nu știe niciun pic de geografie dincolo de limitele satului lui sau să nu fie în stare să spună care este mai aproape de țara lui – Paris sau New York. El poate să nu știe pic de aritmetică și să nu vadă diferența dintre un milion și o mie. El poate să nu știe pic de istorie, nimic despre propria țară, și chiar să nu știe dacă poporul lui îi datorează ceva Semiramidei, lui Boadicea sau reginei Elisabeta. El poate să nu știe nimic despre cum merg lucrurile în vremurile lui și să nu fie în stare să îți spună dacă finanțele țării sunt coordonate de cancelarul Trezoreriei, de șeful armatei sau de arhiepiscopul de Canterbury. El poate să nu știe pic de știință și nimic despre descoperirile ei. El poate să nu aibă nicio idee dacă Julius Caesar a învins în bătăliile lui folosind arme de foc, dacă apostolii au folosit tiparnița sau dacă soarele se rotește în jurul pământului. Totuși, dacă același om a auzit adevărul Bibliei cu urechile lui și l-a crezut cu inima sa, el cunoaște suficient adevăr ca să aibă sufletul mântuit. El va fi în final împreună cu Lazăr în sânul lui Avraam, în timp ce semenii lui erudiți, care au murit neconvertiți, vor pieri pe veci.

În aceste vremuri se vorbește mult despre știință și despre „cunoștința utilă”, dar, la urma urmei, cunoașterea Bibliei este singura necesară și folositoare veșnic. Un om poate ajunge în Rai fără bani, fără educație, fără sănătate sau fără prieteni, dar nu va ajunge acolo niciodată fără cunoașterea Bibliei. Un om poate avea cea mai abilă minte și o memorie înțesată de tot ceea ce poate acumula mintea omului, dar dacă nu cunoaște lucrurile Bibliei, își va ruina

sufletul pe veci. Vai! Vai! Vai de omul care moare necunoscând Biblia!

Aceasta este Cartea despre care le vorbesc azi cititorilor mei. Nu este un lucru neînsemnat ce faci cu o astfel de carte. Ea tratează viața sufletului tău. Te provoc și te îndemn să dai un răspuns cinstit la întrebarea mea. Ce faci cu Biblia? O citești? Cum o citești?

CUM SĂ REȚII TOT CE ESTE IMPORTANT

În al treilea rând, nicio altă care nu conține lucruri atât de importante cum sunt cele din Biblie.

Nu mi-ar ajunge timpul să intru pe deplin în toate lucrurile mărețe care se găsesc în Biblie și doar în Biblie. Comorile Bibliei nu pot fi zugrăvite prin nicio schiță. Mi-ar fi ușor să umplu această carte cu o listă a adevărilor speciale pe care ea le revelează, și totuși mai mult de jumătate din bogățiile ei ar rămâne nerostite.

Cât de glorioasă și de împlinitoare pentru suflet este descrierea pe care ea o face planului lui Dumnezeu de mântuire și felului cum păcatele noastre pot fi iertate! Venirea în lume a lui Isus Hristos, Dumnezeul-Om, ca să-i mântuiască pe păcătoși; ispășirea pe care El a făcut-o suferind în locul nostru, Cel drept pentru cei nedreți; plata completă pe care El a făcut-o pentru păcatele noastre prin sângele Lui; îndreptățirea fiecărui păcătos care doar crede în Isus; disponibilitatea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt de a-i primi, de a-i ierta și de a-i mântui în chip desăvârșit pe păcătoși – cât de nespuse de grandioase și îmbucurătoare sunt toate aceste adevăruri! Fără Biblie, n-am ști nimic din toate acestea.

Cât de mângâietoare este mărturia pe care Biblia o face marelui Mijlocitor din Noul Testament – Dumnezeu-Om Hristos Isus! Imaginea Lui este pictată cu mult har de patru ori înaintea ochilor noștri. Patru martori diferiți ne vorbesc despre minunile și lucrarea Lui, despre cuvintele și faptele Lui, despre viața și moartea Lui, despre puterea și dragostea Lui, despre blândețea și răbdarea Lui, despre căile, cuvintele, lucrările, gândurile și inima Lui!

Binecuvântat fie Dumnezeu că există un lucru în Biblie pe care nici măcar cel mai neputincios cititor al ei să nu îl poată înțelege – caracterul lui Isus Hristos!

Cât de încurajatoare sunt exemplele de oameni evlavioși din Biblie! Ea ne vorbește despre mulți aceia cu patimi ca ale noastre, bărbați și femei care au avut îngrijorări, cruci, familii, ispite și boli ca noi, și care, totuși, „prin credință și răbdare, au moștenit făgăduințele”, ajungând acasă în siguranță (Evrei 6:12). Biblia nu ascunde nimic din istoria acestor oameni. Greșelile, neputințele, conflictele, experiența, rugăciunile, laudele, viețile lor utile și morțile lor fericite – toate sunt înscrise în Biblie. Ea ne spune că Dumnezeu și Mântuitorul acestor bărbați și femei așteaptă să Își arate harul, fiind neschimbat de atunci până azi.

Cât de instructive sunt exemplele de oameni răi pe care le găsim în Biblie! Ea ne vorbește despre bărbați și femei care au avut lumină, cunoștință și oportunități ca și noi, dar care și-au împietrit inimile, au iubit lumea, s-au alipit de păcatele lor, au mers pe căile lor, au disprețuit mustrarea și și-au ruinat sufletele pe veci! Ea ne avertizează că Dumnezeu care i-a pedepsit pe faraon, pe Saul,

pe Ahab, pe Izabela, pe Iuda, pe Anania și pe Safira este un Dumnezeu care nu Se schimbă niciodată. Ea ne avertizează că există un Iad!

Cât de prețioase sunt promisiunile pe care Biblia le conține spre folosul celor care Îl iubesc pe Dumnezeu! Cu greu se poate spune că ar exista vreo situație urgentă pentru care Biblia să nu aibă un „cuvânt potrivit”. Ea le spune oamenilor că lui Dumnezeu Îi place ca noi să ne amintim de aceste promisiuni și că, dacă El a spus că va face un anumit lucru, făgăduința Lui va fi împlinită cu siguranță.

Cât de binecuvântate sunt nădejdlile pe care Biblia le aduce înaintea credinciosului în Hristos Isus! Pacea în ceasul morții și fericirea de cealaltă parte a mormântului, un trup glorios în dimineața învierii, o achitare deplină și triumfătoare în ziua judecății, o răsplată veșnică în Împărăția lui Hristos, o întâlnire bucurătoare cu poporul Domnului în ziua strângerii laolaltă – acestea sunt parte din viitorul sigur al fiecărui creștin autentic. Ele sunt scrise toate în Carte – în Cartea cu totul adevărată!

Cât de uimitoare este lumina pe care Biblia o aruncă asupra caracterului omului! Ea ne învață ce ne putem aștepta ca oamenii să fie și să facă în orice stare și poziție din viață. Ea ne descoperă cele mai adânci izvoare și motivații ale acțiunilor omului, ca și cursul obișnuit al evenimentelor care se află sub controlul omului. Ea este adevăratul judecător al „simțirilor și gândurilor inimii” (Evrei 4:12).

Cât de adâncă este înțelepciunea din cărțile Proverbe și Eclesiastul! Pot să înțeleg cuvintele unui vechi teolog, care spunea: „Dați-mi o lumânare și o Biblie, și încuiați-

mă într-o temniță întunecată, și vă voi spune tot ce face întreaga lume!”

Toate acestea sunt lucruri pe care oamenii nu le vor găsi nicăieri altundeva decât în Biblie. Probabil că nu avem nici cea mai mică idee cât de puțin am fi știut despre aceste lucruri, dacă n-am fi avut Biblia. Noi nu știm bine nici care este valoarea aerului pe care îl respirăm sau a soarelui care strălucește asupra noastră, pentru că n-am trecut niciodată printr-o situație când să nu le mai avem. Noi nu prețuim adevărurile despre care am tot insistat aici pentru că nu conștientizăm întunecimea oamenilor cărora aceste adevăruri nu le-au fost descoperite. Este clar că nicio limbă nu poate descrie complet valoarea comorilor pe care le conține această Carte. Bine spunea John Newton că unele cărți erau cupru, după aprecierea lui, altele argint și doar câteva erau aur, însă doar Biblia i se părea ca o carte alcătuită numai din bancnotele cele mai valoroase!

Aceasta este cartea despre care insist azi înaintea cititorului. Cu siguranță că nu este un lucru mărunț ce faci cu Biblia. Nu este un lucru neînsemnat cum folosești această comoară. De aceea, te provoc și te îndemn să dai un răspuns onest la întrebarea mea: Ce faci cu Biblia? O citești? Cum o citești?

EFECTE MINUNATE ASUPRA OMULUI

În al patrulea rând, nicio carte nu a produs efecte atât de minunate asupra omului, în general, precum Biblia.

(a) Aceasta este Cartea ale cărei învățături au răsturnat lumea în vremurile apostolilor. Au trecut 18 secole de

când Dumnezeu a trimis o mână de evrei dintr-un colț izolat al pământului să facă o lucrare care, după evaluarea omului, părea cu totul imposibilă.

El i-a trimis într-o vreme când întreaga lume era plină de superstiții, de cruzime, de poftă și de păcat. El i-a trimis să propovăduiască faptul că religiile majore ale pământului erau false și inutile, și că trebuiau abandonate. El i-a trimis să-i convingă pe oameni să renunțe la obiceiuri rele și tradiții vechi, și să trăiască vieți diferite. El i-a trimis să lupte cu cea mai groaznică idolatrie, cu imoralitatea cea mai ticăloasă și mai dezgustătoare, cu interesele partizane, cu tovarășiile vechi, cu preoția bigotă, cu filozofii vicleni, cu o populație ignorantă, cu împărați sângheroși și cu întreaga influență a Romei imperiale. Nu a existat niciodată o acțiune care, după toate aparențele, să fie mai imposibil de realizat!

Cum i-a înarmat Dumnezeu pentru această bătălie? El nu le-a dat niciun fel de arme carnale. El nu le-a dat putere lumească pentru a-i forța pe oameni să fie de acord cu ei, nici nu le-a dat bogății pământești ca să obțină credința oamenilor prin mită. El pur și simplu a pus Duhul Sfânt în inimile lor și Scripturile în mâinile lor. El i-a îndemnat să predice și să explice, să întărească și să răspândească doctrinele Bibliei. Predicatorul creștinismului din primul secol nu era un om cu sabia și armata de partea lui ca să îi înfricoșeze pe oameni, asemenea lui Mohamed, sau un om cu renumele de a fi senzual, pentru a-i atrage pe oameni, asemenea preoților idolilor rușinoși din Hindustan. Nu, ci el nu era altceva decât un om sfânt cu o carte sfântă.

Cum au reușit acești oameni cu o singură carte? În decursul a câteva generații, ei au schimbat complet fața societății prin învățăturile Bibliei. Ei au golit templele zeilor păgâni. Ei au înfometat idolatria sau au lăsat-o să se ofilească asemenea unei corăbii eșuate. Ei au adus în lume un ton înalt al moralității între oameni. Ei au înălțat caracterul și poziția femeii. Au schimbat standardul purității și al decenței. Ei au pus capăt multor tradiții crude și sângeroase, cum ar fi luptele dintre gladiatori. Schimbarea părea că nu se oprește. Persecuția și împotrivirea erau inutile. Ei au câștigat astfel bătălie după bătălie. Rele după rele păreau să dispară. Indiferent dacă oamenilor le plăcea sau nu, ei au ajuns pe nesimțite să fie afectați de mișcarea noii religii și atrași în vârtoarea puterii ei. Pământul s-a cutremurat și ascunzăturile lor corupte au căzut la pământ. Potopul s-a ridicat și oamenii s-au văzut obligați să se ridice odată cu el. Pomul creștinismului a răsărit și a crescut, iar lanțurile aruncate în jurul lui n-au făcut altceva decât să îi încurajeze creșterea, fiind apoi rupte asemenea unui fir de ață.

Toate acestea au fost înfăptuite prin doctrinele Bibliei! Iată adevăratele biruințe! Ce sunt victoriile lui Alexandru, Caesar, Marlborough, Napoleon și Wellington prin comparație cu cele tocmai menționate? În ce privește aria de cuprindere, desăvârșirea, rezultatele și permanența, nu există biruințe ca ale Bibliei.

(b) Aceasta este Cartea care a răsturnat Europa în zilele Reformei protestante glorioase.

Niciun om nu poate citi istoria creștinismului din urmă cu 500 de ani și să nu vadă că întunericul acoperea

întreaga pretinsă biserică, un întuneric care putea fi simțit. Atât de mare fusese schimbarea ce se petrecuse în creștinism încât, dacă un apostol ar fi înviat din morți, nu l-ar fi recunoscut și ar fi crezut că păgânismul reînviase. Doctrinile Evangheliei erau îngropate sub o masă densă de tradiții omenești. Penitențele, pelerinajele, indulgențele, închinarea la morți, la idoli, la sfinți și la fecioara Maria erau suma și substanța religiei majorității oamenilor. Biserica fusese transformată într-un idol. Preoții uzurpaseră locul lui Hristos. Prin ce mijloace a fost îndepărtat acest întuneric ticălos? Prin nimic altceva decât folosind din nou Biblia.

Reforma nu s-a produs pur și simplu prin predicarea lui Luther și a prietenilor lui, care au adus protestantismul în Germania. Instrumentul grandios care a răsturnat puterea Papei în acea țară a fost traducerea Bibliei în limba germană de către Luther. Ceea ce a zdrobit papalitatea în Anglia nu au fost doar scrierile lui Cranmer și ale reformatorilor englezi. Semințele lucrării care a mers astfel înainte au fost semănate prima dată prin traducerea Bibliei de către Wycliffe, cu mulți ani în urmă. Ceea ce a slăbit strânsoarea Papei asupra minților celor din Anglia nu a fost doar disputa dintre Henry al VIII-lea și liderul pontif, ci permisiunea dată de rege de a avea Biblia tradusă și răspândită în biserici, așa încât oricine dorea să o poată citi.

Da, citirea și răspândirea Scripturii au constituit principala cauză a instaurării protestantismului în Anglia, în Germania și în Olanda. Fără Scriptură, probabil că oamenii s-ar fi întors la robia lor anterioară după moartea primilor reformatori. Dar prin citirea Bibliei,

mintea oamenilor a fost modelată gradual de principiile adevăratei religii. Ochii li s-au deschis complet. Priceperea lor spirituală s-a mărit foarte mult. Spurcăciunile papalității au ieșit la iveală în culoarea lor adevărată. Puritatea Evangheliei a ajuns să fie o idee înrădăcinată bine în inimile lor. De aceea, papii au încercat în zadar să își lanseze excomunicările ca niște tunete. A fost inutil ca regii și reginele să încerce să oprească tot cursul protestantismului prin sabie și foc. Era prea târziu. Oamenii cunoșteau prea mult. Ei văzuseră lumina. Ei auziseră glasul ei voios. Ei gustaseră din adevăr. Soarele răsărise în mințile lor. Solzii căzuseră de pe ochii lor. Biblia își făcuse lucrarea fericită în viețile lor, iar acea lucrare nu mai putea fi distrusă. Poporul nu se putea întoarce în Egipt. Ceasul nu mai putea fi dat înapoi. Avusese loc o revoluție mentală și morală, și ea fusese produsă în principal prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Acestea sunt revoluțiile adevărate pe care Biblia le produce. Ce sunt toate revoluțiile prin care Franța și Anglia au trecut prin comparație cu aceasta?

Nicio revoluție nu a fost atât de lipsită de sânge, niciuna atât de satisfăcătoare, nici atât de bogată în rezultate de durată pe cât sunt revoluțiile realizate prin Biblie!

Biblia este cartea de care a depins întotdeauna bunăstarea popoarelor, și de care sunt legate inseparabil cele mai bune interese ale oricărui popor din creștinătate. În măsura în care Biblia este onorată sau nu, lumina sau întunericul, moralitatea sau imoralitatea, religia adevărată sau superstiția, libertatea sau despotismul, legile bune sau cele rele vor domni într-o țară.

Vino alături de mine să deschidem paginile istoriei, și vom citi dovezile în acest sens din istoria omenirii. Citește despre istoria Israelului în timpul împăraților. Cât de mare era răutatea din acea vreme! Dar cine se poate mira? Cuvântul lui Dumnezeu fusese complet pierdut din vedere și a fost găsit în vremea lui Iosia, aruncat într-un colț al Templului (2 Împ. 22:8). Citește istoria evreilor din vremea Domnului nostru Isus Hristos. Ce peisaj grav pictau cărturarilor și fariseii, cu religia lor! Dar oare ne putem mira? Scriptura ajunsese „desființată... în folosul datinii lor” (Matei 15:6). Citește istoria Bisericii în evul mediu. Ce poate fi mai rău decât relatările pe care le avem despre ignoranța și superstițiile Bisericii de atunci? Dar cine se poate mira? Timpurile sunt întunecate când oamenii nu au lumina Bibliei.

Aceasta este Cartea față de care lumea civilizată rămâne îndatorată pentru multe dintre instituțiile ei cele mai bune și mai vrednice de laudă. Probabil că puțini sunt conștienți de mulțimea lucrurilor bune făcute în interes public plecând de la învățături din Biblie. Biblia a lăsat semne de durată în orice loc în care a fost primită. Din Biblie sunt inspirate multe dintre cele mai bune legi pe care societatea le-a adoptat și prin care este ocrotită. Din Biblie a fost extras standardul moralității despre adevăr, cinste și relațiile dintre soț și soție, lucruri care prevalează în popoarele creștine și care – chiar dacă în multe cazuri sunt respectate puțin – fac să existe o diferență vizibilă între creștini și păgâni. Influenței Bibliei îi datorăm existența aproape a fiecărei instituții omenești și de caritate. Bolnavii, săracii, bătrânii, orfanii, bolnavii mintal, analfabeții

sau orbii erau persoane la care rareori se gândea cineva înainte ca Biblia să fi pătruns în lume. În zadar vei căuta relatări despre instituții înființate în sprijinul acestora în istoriile Atenei sau ale Romei.

Vai, mulți sunt cei care batjocoresc Biblia și spun că lumea s-ar descurca foarte bine fără ea, dar nu se gândesc la obligațiile lor deosebit de mari față de Biblie. Muncitorul necredincios se gândește rareori că, atunci când este tratat de vreo boală în spitalele noastre, el datorează toate mângâierile de care se bucură chiar cărții pe care pretinde că o disprețuiește. Dacă nu ar fi fost Biblia, ar fi murit în chinuri, fără grija semenilor, nebăgat în seamă și părăsit. Cu adevărat lumea în care trăim este înfricoșător de inconștientă de datoria pe care o are față de Scriptură. Eu cred că numai ziua de apoi ne va descoperi măsura deplină a beneficiilor care au venit asupra acestei lumi prin intermediul Bibliei. Această Carte minunată este subiectul pe care îl pun astăzi înaintea cititorului. Cu siguranță că nu este un lucru mărunț felul în care îți tratezi Biblia. Săbiile generalilor cuceritori, corabia în care Nelson a condus flotele Angliei către biruință, presa hidraulică folosită pentru a ridica podul de la Menai, toate acestea sunt subiecte de interes pentru că ele se dovedesc instrumente ale unei puteri deosebite. Dar Cartea despre care vorbesc astăzi este un instrument de o mie de ori mai puternic.

Cu siguranță că nu este un lucru mărunț ce atenție îi acorzi. De aceea, te provoc și te îndemn să dai un răspuns onest la întrebarea mea: Ce faci cu Biblia? O citești? Cum o citești?

BINELE FĂCUT CELOR CARE O CITESC CORECT

În al cincilea rând, nicio carte nu poate face atât de mult pentru orice om care o citește cum se cuvine, așa cum este cazul Bibliei.

Biblia nu pretinde să ne învețe înțelepciunea acestei lumi. Ea nu a fost scrisă pentru a ne explica geologia sau astronomia. Ea nu te va învăța legile matematicii sau ale filozofiei. Ea nu te va face doctor, nici avocat sau inginer.

Dar există o altă lume la care trebuie să ne gândim, dincolo de lumea în care omul trăiește acum. Există alte scopuri pentru care omul a fost creat, dincolo de a face bani și de a munci. Există alte interese care trebuie avute în vedere, dincolo de acest trup – iar acele interese sunt legate de sufletul omului. Ele sunt interesele sufletului nemuritor pe care Biblia este înzestrată într-un fel special să le promoveze. Dacă vrei să te faci avocat, ai putea să îl studiezi pe Blackstone sau pe Sugden. Dacă vrei să știi astronomie sau geologie, ai putea să îl studiezi pe Herschel sau pe Lyell. Dar dacă vrei să știi cum să ai sufletul mântuit, trebuie să studiezi Cuvântul scris al lui Dumnezeu.

Biblia „poate să-i dea [omului] înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus” (2 Tim. 3:15). Doar ea îți poate arăta calea care duce la Cer, și doar ea te poate învăța tot ce trebuie să știi ca să ajungi acolo, îndreptându-te către tot ce ai nevoie să crezi și explicându-ți tot ce trebuie să faci. Doar Biblia îți poate arăta cum ești ca păcătos și ce Dumnezeu sfânt ai. Doar ea ți-L poate

arăta pe Isus Hristos, marele Dătător al iertării, păcii și harului.

Am citit de un englez care a vizitat Scoția în vremurile lui Blair, Rutherford și Dickson, trei predicatori cunoscuți, și i-a auzit pe toți trei vorbind unul după celălalt. El a spus că primul i-a arătat măreția lui Dumnezeu, al doilea frumusețea lui Hristos și al treilea propria inimă. Gloria și frumusețea Bibliei este ceea ce ne învață întotdeauna aceste lucruri, mai mult sau mai puțin, de la primul ei capitol până la ultimul.

Biblia aplicată inimii prin Duhul Sfânt este instrumentul grandios prin care sufletele sunt convertite, fiind întoarse la Dumnezeu. Acea schimbare măreață începe în general printr-un anumit text sau printr-o anumită învățătură a Cuvântului, care este implantată în conștiința omului. În felul acesta, Biblia a înfăptuit mii de minuni morale! Ea i-a făcut pe bețivi abstinenți, pe necurați sfinți, hoții au devenit oameni cinstiți și cei violenți s-au transformat în monumente de blândețe.

Biblia a schimbat total cursul vieților oamenilor. Ea a făcut ca lucrurile lor vechi să treacă și ca toate căile lor să devină noi. Ea i-a învățat pe oamenii lumești să caute mai întâi Împărăția lui Dumnezeu. Biblia i-a învățat pe iubitorii de plăceri să devină iubitori de Dumnezeu. Biblia i-a învățat pe oameni îndreptându-le fluviul de dorințe în sus, în loc să alerge în jos. Biblia i-a făcut să se gândească la Rai în loc să se preocupe constant cu lucrurile pământești și i-a determinat să trăiască prin credință, în loc să trăiască prin vedere. Biblia a făcut toate aceste lucruri în orice parte a lumii.

Ea încă înfăptuiește aceste lucruri. Ce sunt minunile catolice pe care oamenii slabi le cred, dacă ar fi adevărate, prin comparație cu toate aceste lucruri? Adevăratele minuni sunt acelea lucrate de Cuvântul lui Dumnezeu.

Biblia aplicată în inimă de Duhul Sfânt este mijlocul principal prin care oamenii sunt zidiți și întăriți în credință, după convertirea lor. Ea poate să îi curețe, să îi sfințească, să îi echipeze în neprihănire și să le dea tot ce au nevoie pentru orice faptă bună (Ps. 119:9; Ioan 17:17; 2 Tim. 3:16-17). În mod obișnuit, Duhul face aceste lucruri prin Cuvântul scris, uneori prin Cuvântul citit și alteori prin Cuvântul predicat – dar rareori fără Cuvânt. Biblia poate să îi arate unui credincios cum să umble în această lume așa încât să fie plăcut lui Dumnezeu. Ea îl poate învăța cum să Îl proslăvească pe Hristos în toate relațiile vieții, și poate să îl facă un stăpân bun, un slujitor bun, un soț, tată sau fiu bun. Ea îl poate face în stare să suporte suferințe și privațiuni fără să cârtească, știind că totul „este bine”. Ea îl poate face capabil să privească înspre mormânt și să spună, „nu mă tem de niciun rău” (Ps. 23:4). Biblia îl poate face în stare să se gândească fără teamă la judecată și la veșnicie. Ea îl poate face în stare să suporte persecuția fără să se clintească, și să renunțe mai degrabă la libertate și viață decât să abandoneze adevărul lui Hristos.

Este credinciosul somnoros în suflet? Biblia îl poate trezi.

Este el în suferință? Biblia îl poate mângâia.

Este căzut în greșală? Biblia îl poate restaura.

Este slab? Biblia îl poate face puternic.

Se află în compania altora? Biblia îl poate păzi de rău.

Este singur? Biblia îi poate vorbi (Prov. 6:22).

Biblia poate face toate aceste lucruri pentru toți credincioșii, pentru cel mai neînsemnat și pentru cel mai deosebit, pentru cel mai bogat și pentru cel mai sărac. Ea a făcut deja acestea pentru mii de credincioși și continuă să le facă în fiecare zi.

Omul care are Biblia și Duhul Sfânt în inima lui, are tot ce îi este absolut necesar ca să devină înțelept și matur spiritual. El nu are nevoie de niciun preot care să frângă pâinea vieții pentru el. El nu are nevoie de nicio tradiție veche, nici de scrierile părinților, nici de vocea bisericii ca să fie călăuzit în tot adevărul. El are izvorul adevărului deschis înaintea lui, așa că ce altceva poate să-și dorească? Da, chiar dacă ar fi încuiat în singurătate într-o închisoare și sau aruncat pe o insulă părăsită, chiar dacă nu ar vedea niciodată o biserică, un predicator sau un sacrament, dacă are Biblia, are o călăuză infailibilă și nu are nevoie de nimic altceva.

Dacă omul are voința de a citi corect Biblia, ea îl va învăța cu siguranță care este calea care duce la Cer. Doar aici rezidă infailibilitatea. Ea nu se găsește în nicio biserică. Ea nu se găsește în concilii, nici în slujitorii Evangheliei, ci numai în Cuvântul scris.

(a) Știu bine că mulți spun că ei nu au găsit nicio putere mântuitoare în Biblie. Ei ne spun că au încercat să o citească și că nu s-au ales cu nimic din ea. Ei nu văd în ea

nimic altceva decât lucruri grele și profunde. Ei ne întreabă ce vrem să spunem când vorbim despre puterea Bibliei.

Răspunsul meu este că Biblia conține, fără îndoială, lucruri dificile, altfel nu ar mai fi cartea lui Dumnezeu. Ea conține lucruri greu de înțeles, dar sunt astfel doar pentru că noi nu avem mințile capabile să le înțeleagă. Ea conține lucruri care depășesc puterea rațiunii noastre, dar nimic care să nu poate fi explicat dacă ochii minților noastre nu ar fi firavi și încețoșați. Dar când ne recunoaștem ignoranța, acest lucru este tocmai piatra de temelie a oricărei cunoașteri. Nu suntem adeseori în situația în care credem multe lucruri la începutul oricărui studiu, înainte de a face un pas înainte către cunoașterea celor mai profunde? Nu le cerem oare copiilor noștri să învețe multe lucruri cărora nu le pot înțelege sensul de la început? De aceea, oare nu ar trebui să ne așteptăm să descoperim „lucruri adânci” când începem să studiem Cuvântul lui Dumnezeu, și totuși să credem că, dacă perseverăm în citirea lui, sensul multora dintre ele ne va deveni foarte clar cu trecerea timpului? Nu încapе îndoială că așa ar trebui să ne așteptăm și așa să credem.

Trebuie să citim cu smerenie. Trebuie să luăm multe lucruri prin credință. Trebuie să credem că ceea ce nu cunoaștem acum, vom cunoaște ulterior. O parte dintre aceste lucruri le vom descoperi în această lume, însă vom descoperi totul în veșnicie.

Dar i-aș cere aceluia care a renunțat la citirea Bibliei, pe motiv că ar conține lucruri grele, să spună dacă nu

cumva găsește în Biblie și multe lucruri clare și ușor de înțeles. I-aș cere să spună cu o conștiință clară dacă nu cumva vede principii și învățături mărețe în Biblie pe tot parcursul ei.

Și ce să îi spunem celui care renunță la citirea Bibliei pe motiv că ar conține lucruri grele, când propria stare, calea către cer și modul de a-L sluji pe Dumnezeu sunt lucruri scrise clar și indubitabil, de parcă ar fi fost scrise cu o rază de soare? Cu siguranță că i-am spune că obiecțiile lui nu sunt decât niște scuze lamentabile, care nu merită să fie auzite.

(b) Știu bine că mulți ridică obiecția că mii de oameni citesc Biblia, și totuși nu sunt cu nimic mai buni ca urmare a acestui lucru. Ei ne întrebă ce anume se alege de puterea pretinsă a Bibliei în astfel de situații? Răspunsul meu este că motivul pentru care mulți citesc Biblia fără vreun beneficiu este clar și simplu – ei nu o citesc corect. Există în general o modalitate bună și una rea de a face orice lucru în această lume. Așa cum stau lucrurile în orice alt domeniu, așa este și cu citirea Bibliei. Biblia nu este deloc diferită de alte cărți așa încât să nu fie importantă maniera în care este citită. De aceea, dacă doar îți plimbi ochii peste cuvintele ei, este evident că nu-ți aduce niciun lucru bun, la fel cum simpla participare la sacramente nu îi aduce în sine nicio virtute aceluia care participă la ele. În general, lectura Scripturii nu aduce cu ea niciun beneficiu dacă nu este citită cu smerenie și cu rugăciune fierbinte. Chiar și cel mai bun motor care a fost construit vreodată devine inutil dacă omul care îl deține nu știe cum să îl folosească.

Nici cel mai bun cadran solar nu îi va putea spune proprietarului lui cât este ceasul, dacă acesta nu știe cum să interpreteze umbra soarelui pe cadran. Și la fel ca în cazul motorului și al cadranelor solare, așa este și în cazul Bibliei. Când oamenii citesc Biblia fără să le fie de folos, greșeala nu ține de Biblie în sine, ci de oameni.

Celui care se îndoiește de puterea Bibliei pe motiv că mulți o citesc și nu sunt mai buni după ce fac acest lucru i-aș spune că abuzul unui lucru nu este un argument împotriva folosirii lui. I-aș spune acestui om cu tot curajul că niciun bărbat, nicio femeie și niciun copil nu a citit Biblia cu o atitudine perseverentă, cu o inimă credincioasă, ca de copil, asemenea famenului etiopian sau creștinilor din Bereea (F.A. 8:28; 17:11), și să rateze calea către Cer. Da, multe vase sparte vor fi descoperite și rușinate în ziua judecării, dar atunci nu se va ridica niciun suflet care să poată spune că a mers însetat la Biblie și că nu a găsit în ea apa vie făgăduită sau că a cercetat adevărul în Scriptură și, deși l-a căutat sârguincios, nu l-a găsit. Cuvintele spuse despre Înțelepciune în cartea Proverbelor sunt aplicabile precis în ce privește Biblia: „dacă vei cere înțelepciune și dacă te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca argintul și vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înțelege frica de Domnul și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu!” (Prov. 2:3-5).

Această Carte minunată este subiectul pe care îl aduc azi înaintea cititorilor mei. Cu siguranță că nu este un lucru mărunț felul în care îți tratezi Biblia. Ce ai crede despre omul care, într-o vreme de holeră, disprețuiește remediul

sigur al ocrotirii sănătății trupului său? Ce s-ar putea crede despre tine dacă disprețuiești remediul sigur prin care poți ajunge la sănătatea veșnică a sufletului tău? De aceea, te provoc și te îndemn să dai un răspuns onest la întrebarea mea: Ce faci cu Biblia? O citești? Cum o citești?

SINGURA REGULĂ PENTRU REZOLVAREA CONTROVERSELOR DOCTRINARE

În al șaselea rând, Biblia este singura regulă prin care pot fi obținute răspunsurile la toate întrebările legate de doctrină sau practică.

Domnul Dumnezeu cunoaște slăbiciunea și neputința bieților noastre minți decăzute. El știe că, chiar și după convertire, percepțiile pe care le avem despre bine și rău sunt destul de neclare. El știe cât de priceput este Satana să învăluie erezia într-o aparență de adevăr și să țeară o haină pentru rău făcută din argumente plauzibile, până acolo încât răul să pară că este bine. Cunoscând toate acestea, în îndurarea Lui, Dumnezeu ne-a dat un standard fără greșală prin care putem deosebi adevărul și erezia, binele și răul, și S-a îngrijit ca acel standard să fie pus într-o carte, anume în Scriptură.

Nimeni nu poate privi în lumea aceasta și să nu vadă înțelepciunea acestui act al providenței lui Dumnezeu. Nimeni nu poate trăi suficient și să nu descopere că are nevoie constantă de un sfătuitor, de o regulă a credinței și practicii, de care să poată depinde. Dacă nu vrea să trăiască asemenea unui animal, fără suflet și conștiință, omul se va regăsi constant atacat de întrebări dificile, care îl pot

pune în încurcătură. El va fi adeseori în situația de a se întreba: Ce ar trebui să cred? Ce ar trebui să fac?

(a) Lumea este plină de dificultăți legate de doctrină. Casa ereziei este zidită foarte aproape de casa adevărului. Ușa uneia este asemănătoare ușii celeilalte, și există un risc continuu de a le confunda.

Dacă un om citește sau călătorește mult, va descoperi în curând cele mai contrare opinii printre cei ce se pretind creștini. El va descoperi că anumiți oameni pot să aibă cele mai diferite răspunsuri la cea mai importantă întrebare: Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit? Romano-catolicul și protestantul, mormonul și svedenborgianul vor susține fiecare că doar el deține adevărul. Fiecare îți va spune că siguranța poate fi găsită doar în partida lui. Fiecare îți va spune: „Vino alături de noi!” Toate aceste lucruri te pot încurca.

Ce să facă omul? Să se alăture în liniște într-o parohie de un fel sau altul? Va descoperi în curând că până și în țara noastră sunt propovăduite cele mai conflictuale idei. Va descoperi în curând că există diferențe serioase între creștini în ce privește importanța comparativă a diferitelor articole ale credinței. Unul crede că nimic altceva nu este mai important decât conducerea bisericii, un altul nu se gândește decât la sacramele, slujbe și forme, iar un al treilea nu este interesat decât de predicarea Evangheliei. Să apeleze la predicatori pentru o soluție? Probabil că va găsi un predicator care propovăduiește o doctrină, și un altul care propovăduiește o altă învățătură. Toate aceste lucruri sunt aducătoare de ceață. Ce să facă omul? Există

un singur răspuns la această întrebare. Omul acela trebuie să facă din Biblie singura lui regulă. El nu trebuie să accepte nimic și nu trebuie să creadă nimic care nu este după Scriptură. El trebuie să testeze toată învățătura religioasă prin acest simplu test: Se regăsește învățătura aceasta în Biblie? Ce spune Scriptura?

Mi-aș dori ca ochii oamenilor simpli să fie mai deschiși față de acest subiect. Mi-aș dori ca ei să învețe să cântărească bine predicile, cărțile, opiniile și predicatorii în cântarul Bibliei și să evalueze totul după conformarea cu Scriptura. Mi-aș dori ca ei să vadă că nu contează prea mult cine spune un anume lucru, fie părinte sau reformator, episcop sau arhiepiscop, diacon sau arhidiacon. Singura întrebare este aceasta: Este acel lucru biblic? Dacă da, el trebuie primit și crezut. Dacă nu, trebuie respins și lepădat. Mă tem de consecințele acceptării servile a tot ceea ce spune „păstorul”, atitudine atât de răspândită printre mulți mireni. Mă tem ca nu cumva aceștia să fie călăuziți către lucruri pe care nu le cunosc, asemenea sirienilor orbi, și să se trezească într-o zi sub puterea romano-catolicismului! (2 Împ. 6:20). O, dacă semenii noștri și-ar aminti de scopul pentru care le-a fost dată Biblia!

Unii spun că este o îndrăzneală să judeci învățătura unui predicator prin comparație cu Scriptura, dar când într-o parohie este propovăduită o doctrină și în alta o doctrină diferită, oamenii trebuie să citească și să judece pentru ei înșiși. Nu pot fi corecte ambele doctrine, astfel că ambele trebuie evaluate după Cuvânt. Eu îi îndemn pe oameni ca, mai presus de orice, să nu presupună niciodată

că vreun slujitor adevărat al Evangheliei ar fi deranjat dacă oamenii lui ar cântări tot ceea ce el propovăduiește prin standardul Bibliei. Dimpotrivă, cu cât ei citesc mai mult Biblia și testează ceea ce el spune prin Biblie, cu atât mai mulțumit va fi. Un fals învățător ar spune: „Nu aveți niciun drept să folosiți propria judecată. Lăsați-ne nouă slujirea în Cuvânt, pentru că noi suntem ordinați”. Un adevărat slujitor va spune: „Cercetați Scripturile și, dacă nu vă învăț ceea ce este scriptural, să nu mă credeți”. Un învățător fals spune: „Ascultați de biserică” și „Ascultați de mine”. Prin contrast, un adevărat slujitor va spune: „Ascultați de Cuvântul lui Dumnezeu”.

(b) Dar lumea nu este doar plină de dificultăți legate de aspectele doctrinare, ci este plină și de dificultăți în aspectele practice. Fiecare om care se consideră creștin, care dorește să acționeze conștient, trebuie să știe dacă face bine. El este asaltat continuu de cele mai încurcate întrebări. El este încercat din toate părțile de îndoieli legate de responsabilitățile lui și adeseori nu poate vedea foarte ușor ce este corect să facă.

El este încercat de întrebări legate de felul în care să se achite de chemarea lui în această lume, dacă are o afacere sau meserie. Uneori el vede lucruri petrecându-se într-o manieră foarte îndoielnică, lucruri care cu greu pot fi considerate corecte, drepte și adevărate. Dar apoi vine ispita gândului că toți cei care fac comerț practică astfel de lucruri. Ele au fost practici prezente chiar și în cele mai respectabile firme. Dacă nu ar practica astfel de lucruri, afacerile n-ar mai fi considerate profitabile. Ele nu sunt

lucruri interzise expres de Dumnezeu. Toate aceste lucruri sunt foarte încurcate. Ce să facă omul în astfel de situații?

El este încercat de întrebări legate de recreațiile din lume. Cursele, balurile, opera, teatrele și cluburile de jocuri de cărți sunt toate modalități foarte îndoielnice de petrecere a timpului liber. Dar apoi el vede mulțimi de oameni care iau parte la așa ceva. Greșesc toți acești oameni? Poate fi ceva cu adevărat dăunător în aceste lucruri? Toate aceste lucruri sunt foarte încurcate. Ce să facă omul în astfel de situație?

El este încercat de întrebări despre educația copiilor lui. El dorește să îi crească moral și religios și să le aducă aminte de sufletele lor. Dar mulți oameni aleși îi spun că tinerii vor fi tineri, că nu trebuie să îi înfrâneze prea mult și că trebuie să îi lase la petrecerile de copii și chiar el însuși să dea astfel de petreceri. El este informat că nobilul acesta sau doamna aceea de rang ales procedează mereu astfel, și totuși ei sunt recunoscuți ca oameni religioși. Sigur că nu poate fi greșită purtarea lor. Toate aceste lucruri sunt foarte încurcate. Ce să facă omul în astfel de situație?

Există un singur răspuns la toate aceste întrebări. Omul nostru trebuie să își folosească numai Biblia ca singură regulă de comportament. El trebuie să facă din principiile Bibliei compasul după care își dirijează cursul vieții. El trebuie să testeze fiecare aspect sau întrebare dificilă prin litera sau spiritul Bibliei. „La Lege și la mărturie! Ce zice Scriptura?” Lui nu trebuie să-i pese ce ar putea spune sau gândi alții. El nu trebuie să își potrivească ceasul după orologiul vecinului, ci după cadranul solar al Cuvântului.

Îi îndemn serios pe cititorii mei să acționeze după principiul pe care tocmai l-am prezentat și să adere la el cu rigiditate în toate zilele vieților lor. Nu vei ajunge niciodată să te pocăiești de el. Principiul tău călăuzitor să fie să nu acționezi niciodată contrar Cuvântului. Nu considera acest îndemn ca fiind prea strict sau inutil de precis. Adu-ți aminte că Îi slujești unui Dumnezeu strict și sfânt.

Nu apleca urechea înspre obiecțiile comune care insinuează că regula pe care ți-ai stabilit-o ar fi imposibilă și nu poate fi respectată într-o lume ca aceasta. Lasă-i pe cei care aduc o astfel de obiecție să vorbească oricât de clar vor, cerându-le să spună care este scopul pentru care a fost dată Biblia. Cere-le să își amintească de versetele Bibliei care spun că toți vom fi judecați în ziua de apoi, după care îndeamnă-i să se judece pe ei înșiși după acel standard, ca să nu fie judecați și condamnați de el ulterior. Această regulă strașnică a credinței și practicii este cartea despre care am venit să le vorbesc azi cititorilor mei. Evident că nu este un lucru mărunț ce faci cu Biblia.

Cu siguranță că, atunci când pericolele abundă la stânga și la dreapta, trebuie să cântărești bine ce faci cu standardul pe care Dumnezeu ți l-a dat. De aceea, te provoc și te îndemn să dai un răspuns onest la întrebarea mea: Ce faci cu Biblia? O citești? Cum o citești?

SINGURA CĂLĂUZĂ PENTRU TRĂIREA ÎN SFINȚENIE

În al șaptelea rând, Biblia este cartea după care au trăit toți slujitorii adevărați ai lui Dumnezeu și pe care au

iubit-o. Fiecare ființă vie creată de Dumnezeu are nevoie de hrană. Viața pe care Dumnezeu le-o dă are nevoie de susținere și hrană. Așa stau lucrurile cu animalele și cu plantele, cu păsările, mamiferele, peștii, reptilele, insectele și plantele. Așa este și în cazul vieții spirituale. Când Duhul Sfânt înviază un om din moartea păcatului și creează în el o nouă natură în Hristos Isus, noul principiu de viață din inima aceluia om cere hrană, și singura hrană care îl va susține este Cuvântul lui Dumnezeu.

De la un capăt la celălalt al lumii, nu a existat niciodată un om convertit cu adevărat care să nu iubească Scriptura. La fel cum un copil născut în lume dorește natural laptele care i se dă spre hrănire, tot așa un suflet „născut din nou” dorește laptele curat al Cuvântului. Acesta este un semn distinctiv comun al tuturor copiilor lui Dumnezeu – ei „își găsește plăcerea în Legea Domnului” (Ps. 1:2). Arată-mi pe cineva care disprețuiește citirea Bibliei sau care o tratează ca neînsemnată, și voi susține ca pe un adevăr indubitabil că acel om nu este „născut din nou”. El poate fi zelos față de formalisme și ceremonii. El poate fi sârguincios în participarea la sacrameente și la îndatoririle religioase zilnice. Dar dacă aceste lucruri i se par mai prețioase decât Biblia, nu mă pot gândi la acel om ca la unul convertit. Spune-mi ce este Biblia pentru un om, și îți voi spune în general cum este el. Acesta este pulsul lui spiritual – dacă vrem să cunoaștem starea inimii lui. Eu nu îmi imaginez cum ar fi posibil ca Duhul să locuiască într-un om și să nu dea dovezi clare ale prezenței Lui. Și cred că dovada clară a prezenței Duhului este atunci când Cuvântul este prețios pentru sufletul aceluia om.

Dragostea față de Cuvânt este una dintre trăsăturile pe care le vedem în Iov. Chiar dacă știm puține lucruri despre acest patriarh și despre epoca în care el a trăit, cel puțin un lucru iese în evidență. El spune: „Am prețuit cuvintele gurii Lui mai mult decât hrana care îmi este necesară” (Iov 23:12).

Dragostea față de Cuvânt este o trăsătură strălucitoare în caracterul lui David. Observă felul în care aceasta apare peste tot în acea parte minunată a Scripturii, anume în Psalmul 119. El a spus atât de convingător: „Cât de mult iubesc Legea Ta! “(Ps. 119:97).

Dragostea față de Cuvânt este un aspect izbitor în caracterul lui Pavel. Ce era el și ce erau tovarășii lui, dacă nu oameni „tari în Scripturi” (cf. F.A. 18:24)? Ce erau predicile lui, dacă nu explicații și aplicații ale Cuvântului?

Dragostea față de Cuvânt este ilustrată proeminent în Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos. El citea public Cuvântul. El îl cita continuu. El îl explica frecvent. El i-a îndemnat pe evrei să îl „cerceteze”. El l-a folosit ca armă împotriva diavolului. El a spus frecvent: „Scripturile trebuie să se împlinească”. Aproape ultimul lucru pe care l-a făcut pe pământ a fost să „le deschidă mintea [ucenicilor], ca să înțeleagă Scripturile” (Luca 24:45). Mă tem că omul care nu nutrește ceva din gândul Domnului lui și din prețuirea Lui față de Biblie nu poate fi un adevărat slujitor al lui Hristos.

Dragostea față de Biblie a fost o trăsătură proeminentă în istoria tuturor sfinților despre care cunoaștem câte ceva începând din vremea apostolilor. Cuvântul a fost

candela pe care au urmat-o Atanasie, Ioan Gură de Aur și Augustin. El este compasul care i-a ocrotit pe valdenzi și pe albigenzi de abandonarea credinței. Aceasta este fântâna pe care au redeschis-o Wycliffe și Luther, după ce fusese îndelung astupată. El este sabia pe care au folosit-o Latimer, Jewell și Knox pentru a ajunge la victorie. Aceasta este mana din care s-au hrănit Baxter, Owen și oastea nobilă a puritanilor, făcându-i puternici în luptă. Aceasta este armura cu care s-au îmbrăcat Whitefield și Wesley și de unde și-au scos armele puternice. Aceasta este mina din care Bickersteth și M'Cheyne au scos la lumină aur bogat. Chiar dacă acești oameni sfinți au fost diferiți în anumite aspecte, a existat un lucru în care toți au fost de acord – ei toți și-au găsit desfătarea în Cuvânt.

Dragostea față de Biblie este unul dintre primele lucruri care se vede printre păgânii convertiți, în diferitele puncte misionare de peste tot pământul. În zonele calde și în cele reci, printre sălbatici și printre cei civilizați, în Noua Zeelandă și în insulele Pacificului de Sud, în Africa și în India – acest adevăr este pretutindeni același. Cei convertiți se bucură de citirea Cuvântului. Ei tânjesc să poată fi în stare să-l citească singuri. Ei se întrebă de ce creștinii nu le-au trimis Cuvântul mai demult. Cât de izbitoare este imaginea pe care Moffat o zugrăvește celui șef de trib sud-african înspăimântător când a fost adus sub puterea Evangheliei! „L-am văzut adesea”, spune el, „stând la umbra unei stânci mari aproape întreaga zi, citind cu nerăbdare pagină după pagină din Biblie”. Cât de impresionantă este imaginea unui biet convertit african care vorbește despre Biblie! El a spus: „Biblia nu este niciodată veche și

niciodată rece”. Cât de uimitor este limbajul unui alt african când a încercat cineva să îl abată de la învățarea alfabetului, doar pentru că era în vârstă. „Nu”, a spus el, „nu voi renunța decât la moarte. Merită toată truda să pot citi acel singur verset: atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, ca L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”.

Dragostea față de Biblie este acel element grandios al acordului între toți oamenii convertiți din țară. Episcopalienii și prezbiterienii, baptiștii și independenții, metodisții și frații Plymouth – toți sunt uniți în cinstirea Bibliei imediat ce devin creștini adevărați. Aceasta este mana din care s-au hrănit toate semințiile Israelului nostru, și au văzut că este o hrană îndestulătoare. Ea este fântâna în jurul căreia toate diferitele părți ale turmei lui Hristos se strâng și de unde nicio oaie nu pleacă însetată.

O, cât de bine ar fi dacă toți credincioșii din țara noastră ar învăța să se alipească mai strâns de Cuvântul scris! Ce bine ar fi dacă ar conștientiza că, cu cât consideră mai mult că Biblia și doar ea este substanța religiei omului, cu atât mai multă unitate ar fi între oameni. Probabil că nu a existat nicio carte neinspirată mai admirată decât *Călătoria creștinului* a lui Bunyan. Ea este o carte pe care toate denomițiile creștine o onorează. Ea a primit laude din toate părțile. Dar izbitor este că autorul a fost mai înainte de toate omul unei singure cărți, căci acesta n-a citit mai nimic în afara Bibliei.

Este un gând binecuvântat să știm că vor fi „mulți oameni în Rai”. Chiar dacă poporul Domnului este fără îndoială mic în anumite momente sau locuri, când vor fi toți

adunați, la finalul istoriei, va exista „o mare gloată, pe care nu [va] putea s-o numere nimeni” (Apoc. 7:9; 19:1). Ei toți vor fi o inimă și un gând. Ei toți au trecut prin aceeași experiență. Ei toți s-au pocăit, au crezut, au trăit sfânt, smerit și cu rugăciune. Ei toți și-au spălat hainele și le-au făcut albe în sângele Mielului. Dar dincolo de toate acestea, există un alt lucru pe care ei îl vor avea în comun: ei toți au iubit pasajele și doctrinele Bibliei. Biblia a fost hrana și bucuria lor în zilele pelerinajului lor pământesc. Biblia va fi subiectul comun al meditației lor și a; amintirilor fericite atunci când se vor strânge laolaltă în Rai.

Această carte, pe care toți creștinii adevărați o iubesc și din care toți se hrănesc, este subiectul pe care îl aduc înaintea cititorilor mei de azi. Cu siguranță că nu este un lucru neînsemnat ce faci cu Biblia. Evident că este un subiect de cercetare serioasă să te gândești dacă ai în tine o astfel de dragoste față de Cuvânt și dacă ai acest semn al umblării „pe urmele oilor” (Cânt. 1:8). De aceea, te provoc și te îndemn să dai un răspuns onest la întrebarea mea: Ce faci cu Biblia? O citești? Cum o citești?

SINGURA SURSĂ DE MÂNGĂIERE PE PATUL DE MOARTE

În ultimul rând, Biblia este singura carte care poate să îl mângâie pe om în ultimele ceasuri ale vieții lui. Moartea este un eveniment care se află înaintea noastră, a tuturor. Nu o putem evita. Ea este râul pe care fiecare dintre noi trebuie să îl treacă. Eu, cel care scrie aceste rânduri, și tu, cel care le citește, fiecare are rânduită o zi când

va muri. Este bine să ținem minte acest lucru. Din nefericire, noi toți suntem înclinați să ținem departe un astfel de subiect. „Fiecare om crede că oricine altcineva este muritor, numai el însuși nu”. Aș vrea ca fiecare om să își împlinească datoria în această viață, dar mai vreau și ca fiecare să se gândească la moarte. Vreau ca noi toți să știm cum să trăim, dar vreau să știm și cum să murim.

Moartea este un eveniment solemn pentru toți. Ea este încheierea tuturor planurilor și a așteptărilor noastre pământești. Ea constituie o despărțire de tot ce am iubit și de toate lucrurile și persoanele lângă care am trăit. Ea este însoțită adesea de multă durere trupească. Ea ne conduce la mormânt și ne face cunoștință cu viermele și putrezirea. Ea ne deschide ușa către judecată și veșnicie, către Rai sau către Iad. Ea este un eveniment după care nu mai poate exista schimbare, nici șansa pocăinței. Alte greșeli pot fi corectate sau îndreptate, dar după moarte, nimic nu se mai poate schimba. Acolo unde cade copacul, acolo zace. Nicio convertire nu are loc în cosciug! Nicio naștere din nou nu se produce după ce am încetat să respirăm. Moartea se află înaintea noastră, a tuturor. Ea poate fi aproape. Timpul plecării noastre este destul de incert. Totuși, mai devreme sau mai târziu, fiecare va trebui să fim așezați în mormântul nostru și să murim. Toate acestea sunt lucruri serioase.

Moartea este un eveniment solemn chiar și pentru cel credincios în Hristos. Nu încape îndoială că, în cazul lui, „boldul morții” este îndepărtat (1 Cor. 15:55). Moartea a devenit unul dintre privilegiile lui, căci el este al lui Hristos. Fie că trăiește, fie că moare, el este al Domnului. Dacă

trăiește, Hristos trăiește în el. Dacă moare, el merge pentru a trăi cu Hristos. Pentru el, „a trăi este Hristos și a muri este un câștig” (Filip. 1:21).

Moartea îl eliberează de multele încercări, de trupul slab și bolnav, de inima păcătoasă și coruptă, de diavolul ispititor și amăgitor, și de lumea care îl persecută și vrea să-l atragă în capcană.

Moartea îl primește dându-i bucuria multor binecuvântări. El se odihnește de truda lui. Nădejdea unei învieri fericite este schimbată în certitudine. El se află în compania sufletelor sfinte răscumpărate. El este împreună cu Hristos. Toate acestea sunt adevărate, și totuși, chiar și pentru un credincios, moartea este un lucru serios. Carnea și sângele se feresc în mod natural de ea. Despărțirea de toți cei pe care îi iubim este o încercare grea pentru sentimentele noastre. Lumea în care mergem este o lume necunoscută, chiar dacă ea este casa noastră. Pe cât de prietenoasă și incapabilă de a răni este moartea pentru un credincios, ea nu este un eveniment care poate fi tratat cu ușurătate. Ea va rămâne întotdeauna un lucru foarte solemn.

De aceea, este potrivit ca orice om rațional și sensibil să analizeze cu calm felul în care urmează să se întâlnească cu moartea. Încinge-ți coapsele cu bărbăție, și privește subiectul în față. Ascultă-mă, și îți voi spune câteva lucruri despre sfârșitul către care ne îndreptăm cu toții.

Lucrurile bune ale lumii nu pot să îi dea mângâiere unui om atunci când acesta se apropie de moarte. Nici măcar tot aurul din California și Australia nu vor putea aduce lumină în valea întunecată. Banii pot cumpăra cele mai

bune sfaturi medicale și cea mai bună îngrijire trupească pentru cineva, dar ei nu pot cumpăra pacea conștiinței, a inimii și a sufletului lui.

Rudele, prietenii iubiți și slujitorii nu pot mângâia un om când acesta se apropie de moarte. Ei pot sluji cu dragoste nevoilor lui trupești. Ei pot veghea la căpătâiul lui cu blândețe și pot să îi anticipeze fiecare dorință. Ei pot să îi înmoaie perna pe patul morții și să îi susțină pe brațe trupul prăbușit. Totuși, niciunul dintre aceștia nu poate opri zbaterile unei inimi tulburate. Ei nu pot să oprească o conștiință tulburată de ochiul lui Dumnezeu.

Plăcerile lumii nu pot mângâia un om când el se apropie de moarte. Sălile strălucitoare de bal, festivalurile zgomotoase de dans, reveriile de la miezul nopții, petrecerile, cursele, jocul de cărți, sala de operă, vocile cântăreților – toate acestea i se par lucruri dezgustătoare în final. Când un astfel de om aude de invitațiile la vânătoare, nu mai găsește nicio plăcere în ele. Nimic nu îl ușurează, chiar dacă ar fi invitat la ospete, la întâlniri sportive sau la târguri. El nu se poate ascunde de sine și nu poate să nu vadă că acestea sunt lucruri lipsite de putere, seci și goale. Ele îi zgârie urechea conștiinței. Ele sunt total nepotrivite stării lui. Ele nu pot opri nici măcar o singură tresărire din inima lui, când ultimul vrăjmaș se aruncă asupra lui ca un potop. Ele nu îl pot calma în așteptarea întâlnirii cu un Dumnezeu sfânt.

Cărțile și ziarele nu pot mângâia omul când acesta se apropie de moarte. Cele mai strălucitoare scrieri ale lui Macaulay sau Dickens îi vor zgâria urechea. Cel mai bine argumentat articol din Times va fi incapabil să îi atragă

interesul. Ziarele vremii nu îi mai aduc nicio plăcere. Ultimul roman apărut pe piață va zăcea nedeschis și neluat în seamă. Vremea acestor lucruri ține de trecut. Atracția lor a dispărut. Orice pot fi acestea în vreme de sănătate, ele devin inutile în ceasul morții.

Există un singur izvor de mângâiere pentru omul care se apropie de sfârșitul lui, și acela este Biblia. Capitolele Bibliei, pasajele acesteia, afirmațiile extrase din ea, cărțile care conțin lucruri din Biblie – acestea sunt singura sursă de mângâiere a omului care se apropie de moarte. Eu nu spun că Biblia i-ar putea face ceva bun în mod necesar oricărui muribund, dacă acesta nu a prețuit-o anterior. Din nefericire, am cunoscut prea mulți muribunzi care mi-au dat motive întemeiate să afirm aceste lucruri. Eu nu spun că este posibil ca acela care a fost necredincios și care a neglijat Biblia pe tot parcursul vieții să devină dintr-o dată credincios și să își extragă mângâiere din ea în ceasul morții. Dar ceea ce spun este că niciun muribund nu va căpăta o mângâiere reală în acele clipe decât din Cuvântul lui Dumnezeu. Orice mângâiere din altă sursă nu este decât o casă zidită pe nisip.

Ceea ce am afirmat aici este o regulă cu aplicații universale. Ea nu permite nicio excepție în favoarea vreunei clase de oameni de pe pământ. Regii și săracii, erudiții și analfabeții, toți sunt la același nivel în această privință. Nu există nicio frântură de mângâiere reală pentru orice muribund, dacă ea nu vine din Scriptură. Capitolele, pasajele, textele, promisiunile și învățăturile Scripturii – auzite, primite, crezute și asimilate – acestea sunt singurele motive

de mângâiere pe care îndrăznesc să le promit oricărui om care se află pe punctul părăsirii lumii acesteia. Dacă un om participă la vreun sacrament, atâta vreme cât nu crede și nu primește Cuvântul, acesta nu îi va folosi nici dacă ar primi ungere papală. Iertarea dată de preoți nu va ușura conștiința nimănui cu nimic mai mult decât ar putea să o ușureze incantațiile unui magician păgân, dacă bietul păcătos muribund nu primește și nu crede adevărul biblic. Fiecare cititor al acestor rânduri poate ști că, deși oamenii pot părea că se simt confortabil fără Biblie de-a lungul vieții, ei nu pot muri mângâiați fără Biblie. A fost adevărată mărturia lăsată de Selden, care a spus că „nu există nicio carte pe care să ne putem odihni în momentul morții în afara Bibliei”.

Aș putea foarte ușor să confirm tot ceea ce am spus prin exemple și ilustrații. Aș putea să îți arăt cum era patul morții aceluia care au disprețuit Biblia. Aș putea să îți spun cum au murit Voltaire și Paine, niște păgâni faimoși, oameni care au plecat din această lume în mizerie, plini de amărăciune, frică, disperare și durere. Aș putea să îți arăt, pe de altă parte, patul fericit al morții aceluia care au iubit Biblia și au crezut-o, și efectul binecuvântat pe care purtarea lor în acele momente l-a produs asupra altora.

Am văzut mulți muribunzi. Am văzut printre ei diverse modalități de a se purta în fața morții. I-am văzut pe unii murind triști, tăcuți și nemângâiați. I-am văzut pe alții murind ignoranți, lipsiți de preocupare și aproape fără frică. I-am văzut pe unii murind atât de zdrobiți de bolile îndelungate, încât erau chiar dornici să plece, și totuși nu

mi s-au părut deloc într-o stare potrivită să meargă înaintea lui Dumnezeu.

I-am văzut pe alții murind cu pretenții de nădejde și încredere în Dumnezeu, fără însă a lăsa în urma lor dovezi satisfăcătoare că se aflau pe Stânca mântuirii. I-am văzut pe alții murind, oameni despre care cred că erau „în Hristos”, și totuși nu păreau să se bucure de multă mângâiere. I-am văzut pe unii murind având siguranța deplină a nădejzii, asemenea *Statornicului* lui Bunyan, dând o mărturie glorioasă a credințioșiei lui Hristos, chiar și în clipa morții. Dar un lucru nu l-am văzut niciodată.

N-am văzut până acum pe cineva să se bucure de ceea ce aș numi o pace reală, solidă, calmă și rațională pe patul morții, și care să nu își extragă acea pace din Biblie. Și spun cu tot curajul că omul care crede că poate merge pe patul morții fără să aibă Biblia ca instrument al mângâierilor lui, însoțitorul și prietenul lui, acela este cel mai mare nebun din lume. Nu există mângâieri pentru suflet în afara acelor ale Bibliei, iar cel care nu are aceste mângâieri, nu are nimic, ci este ca o trestie frântă.

Singurul mângâietor al muribundului este cartea despre care vorbesc azi înaintea cititorilor mei. Nu încapă în doială că nu este un lucru mărunț dacă citești sau nu această carte. Evident că un om muritor într-o lume muribundă ar trebui să se gândească serios dacă are vreun lucru care să îl mângâie când îi vine ceasul morții. De aceea, te provoc și te îndemn pentru ultima oară să dai un răspuns cinstit întrebării mele: Ce faci cu Biblia? O citești? Cum o citești?

GÂNDURI PENTRU CITITORI

Ți-am adus, iată, motive prin care am discutat importanța și responsabilitatea citirii Bibliei. Am arătat că nicio carte nu este scrisă așa cum a fost Biblia; că a cunoaște Biblia este un lucru absolut necesar pentru mântuire; că nicio carte nu o egalează în această privință; că nicio carte nu a adus atât de mult bine asupra lumii; că nicio carte nu îi poate face atât de mult bine oricărui om care o citește corect; că această carte este singura regulă a credinței și practicii; și că ea este, așa cum a fost întotdeauna, hrana tuturor adevăraților slujitori ai lui Dumnezeu, și, în ultimă instanță, că ea este singura carte care îi poate mângâia pe oameni în ceasul morții. Toate acestea sunt lucruri vechi. Nu pretind că am spus vreun lucru nou. Eu doar am strâns laolaltă adevăruri vechi și am încercat să le modelez după o formă nouă. Aș vrea să închei aici adresându-le câteva cuvinte clare tuturor categoriilor de cititori.

(1) Această carte poate cădea în mâinile unora care pot citi, dar care nu au citit niciodată Biblia. Ești unul dintre ei? Dacă da, am câteva lucruri să îți spun.

Nu te pot mângâia în starea în care te găsești. Dacă aș face asta, te-aș înșela și mi-aș bate joc de tine. Nu pot să îți vorbesc de pace și Rai, câtă vreme îți tratezi Biblia în felul acesta. Te afli în pericolul pierzării sufletului tău. Ești în pericol, pentru că Biblia ta neglijată este o dovadă clară că nu Îl iubești pe Dumnezeu. Sănătatea trupului unui om poate fi cunoscută în general după apetitul lui. Tot așa, sănătatea sufletului omului poate fi cunoscută prin felul în care își tratează Biblia. Acum te zbați sub boala gravă a

sufletului. De ce să nu te pocăiești? Știi că nu-ți poți schimba inima. Eu nu te pot determina să vezi și să simți aceste lucruri. Eu pot doar să îmi exprim protestul solemn împotriva felului în care îți tratezi Biblia și să pun acel protest înaintea conștiinței tale. Fac acest lucru din tot sufletul. Păzește-te să nu dorești să te pocăiești prea târziu! Păzește-te să nu respingi citirea Bibliei până ce vei trimite după doctor cu ocazia ultimei tale boli, moment când vei vedea că Biblia ți se va părea o carte pecetluită și întunecată, așa cum era norul dintre oștirile Israelului și Egiptului! Păzește-te ca nu cumva să continui să-ți spui toată viața: „oamenii se descurcă foarte bine și fără citirea Bibliei”, așa încât să descoperi, în final, spre pierzarea ta, că oamenii fac un mare rău în felul acesta și o sfârșesc în Iad! Vine ziua când îți vei spune: „Dacă aș fi onorat Biblia la fel cum am onorat ziarul, n-aș fi fost lăsat fără mângâiere în ultimele mele ceasuri!” Tu, cititorul care îți neglijezi Biblia, primește astăzi avertismentul meu clar. Semnul plăgii este în pragul ușii tale. Fie ca Domnul să aibă îndurare de sufletul tău!

(2) Această carte poate ajunge în mâinile cuiva dornic să înceapă citirea Bibliei, dar care are nevoie de câteva sfaturi pe această temă. Ești printre acești oameni? Ascultă-mă, și îți voi da câteva sfaturi scurte.

(a) În primul rând, începe astăzi citirea Bibliei. Calea către a face un lucru este să începi să îl faci. Calea către a citi Biblia este să începi să o citești! Nu vei avansa nici măcar cu un singur pas dacă rămâi doar la dorințe, la hotărâri, la intenții sau la gânduri legate de citirea Bibliei. Trebuie

să începi să o citești. Nu există nicio cale specială în acest sens, la fel cum nu există nici în chestiunea rugăciunii. Dacă nu știi să citești, încearcă să convingi pe altcineva să îți citească Biblia. Într-un fel sau altul, prin ochi sau urechi, cuvintele Scripturii trebuie să ajungă în mintea ta.

(b) În al doilea rând, citește Biblia cu dorința sinceră să o înțelegi. Nu te gândești nici măcar pentru o clipă că obiectivul tău ar fi să parcurgi o anumită parte din ea și că nu contează dacă înțelegi ce citești sau nu. Unii oameni ignoranți par să își imagineze că totul este rezolvat dacă parcurg multe capitole în fiecare zi, chiar dacă nu le rămâne nicio idee din ceea ce au citit, singura lor realizare fiind că au mutat semnul de carte înainte cu mai multe pagini. Această transformare a citirii Bibliei într-o banală formă ritualistă este la fel de rea pe cât este obiceiul papistaș al cumpărării indulgențelor repetând la nesfârșit Ave Maria sau Pater Noster. Acest lucru îmi amintește de unul dintre băieții hotentoti care a mâncat o carte de imnuri a olandezilor pentru că observase că acele imnuri le mângâiau inimile acestora. Stabilește clar în mintea ta ca un principiu general că Biblia neînțeleasă este o Biblie care nu îți aduce nimic bun sufletului tău. Pe măsură ce o citești, întreabă-te constant dacă înțelegi sensul acelor cuvinte. Caută înțelesul pasajelor la fel cum caută un om aurul într-o mină.

(c) În al treilea rând, citește Biblia cu o credință și smerenie ca de copil. Deschide-ți inima deschizând cartea lui Dumnezeu și fii constant cu această atitudine: „Vorbește, Doamne, căci robul tău ascultă!” Fii hotărât să crezi implicit tot ceea ce citești, chiar dacă unele dintre lucrurile din Biblie

ar putea să ți se pară total contrare dorințelor și prejudecăților tale. Fii hotărât să primești din inimă orice afirmație biblică, chiar dacă îți place sau nu. Ferește-te de acel obicei ticălos în care au căzut unii cititori ai Bibliei, prin care acceptă unele doctrine pentru că le plac, și le resping pe altele pentru că îi condamnă pe ei sau pe rudele ori prietenii lor. În felul acesta, Biblia le este inutilă. Putem fi noi oare judecătorii lucrurilor scrise în Cuvântul lui Dumnezeu? Cunoaștem noi adevărul mai bine decât El? Stabilește clar în mintea ta că vei primi totul și vei crede totul, și că lucrurile pe care nu le poți înțelege, le vei lua prin credință. Ține minte când te rogi că vorbești cu Dumnezeu, iar Dumnezeu te ascultă. Dar amintește-ți că, atunci când citești Biblia, Dumnezeu îți vorbește, și că nu ți se cere să hotărăști ce este adevărat din ceea ce El îți spune, ci doar să ascuți!

(d) În al patrulea rând, citește Biblia cu un duh de ascultare și aplicare în viața proprie. Așază-te la studiul Bibliei cu o hotărâre zilnică de a trăi după regulile ei, de a te odihni în afirmațiile ei și de a acționa după poruncile ei. Pe măsura parcurgerii fiecărui capitol, pune-ți întrebări de felul acesta: „Cum afectează aceste lucruri gândirea și purtarea mea zilnică? Ce învăț de aici?” Dacă citești Biblia doar din simplă curiozitate sau cu intenții speculative, faci o muncă nefolositoare. Tot ce realizezi este să îți umpli capul cu niște idei. În felul acesta, nu îi permiți acestei cărți să îți influențeze inima și viața. Biblia este citită cel mai bine când învățăturile ei sunt puse cel mai mult în practică!

(e) În al cincilea rând, citește Biblia zilnic. Stabilește ca în agenda fiecărei zile să ai rezervat un timp pentru citirea

unei părți din Cuvântul lui Dumnezeu și să meditezi la ceea ce ai citit. Mijloacele personale ale harului sunt la fel de necesare în fiecare zi pentru sufletele noastre după cum sunt necesare hrana și îmbrăcămintea pentru trup. Hrana de ieri nu îți va potoli foamea muncitorului de azi, nici cea de azi nu îl va îndestula pe muncitorul de mâine. Fă așa cum procedau evreii în pustie. Strânge-ți mana proaspătă în fiecare dimineață. Alege-ți momentele și orele potrivite. Nu trece în grabă peste timpul de citire a Bibliei. Dă-i Bibliei cel mai bun timp din viața ta, nu cel de pe urmă. Oricare ar fi metoda pe care o vei alege, fă așa încât să fie o regulă a vieții tale să vizitezi zilnic tronul de har și Cuvântul lui Dumnezeu.

(f) În al șaselea rând, citește întreaga Biblie, și citește-o într-o manieră ordonată. Mă tem că multe părți ale Cuvântului ajung să nu fie citite niciodată de anumiți oameni. În cel mai fericit caz, acesta este un obicei foarte arogant. „Toată Scriptura este... de folos” (2 Tim. 3:16). Din cauza acestui obicei vedem că oamenilor le lipsesc perspective echilibrate asupra adevărului, o boală atât de răspândită în vremurile noastre. Felul în care unii oameni citesc Biblia constă dintr-o alegere perpetuă a anumitor pasaje, ignorându-le pe celelalte. Acești oameni nu par să aibă dorința de a parcurge cu regularitate întreaga carte. Și aceasta este o mare greșală. Nu încape îndoială că, în vremuri de boală și suferință, este normal să căutăm anumite părți care se potrivesc situațiilor prin care trecem. Dar aceasta este excepția. Eu cred că cel mai bun plan de citire a Bibliei este să începem cu Vechiul și Noul Testament în același timp, și să le citim pe fiecare până la sfârșit, după

care să o luăm de la capăt. Aceasta este o chestiune în care fiecare trebuie să se decidă cum să o abordeze. Tot ce pot spune este că așa am citit eu Scriptura vreme de aproape 40 de ani, și n-am văzut niciodată vreun motiv să schimb abordarea.

(g) În al șaptelea rând, citește Biblia corect și cu onestitate. Fii hotărât să iei totul după sensul clar și evident, și să privești toate interpretările forțate cu o mare suspiciune. O regulă generală, orice pare să fie sensul unui pasaj al Scripturii, acela este sensul. Regula lui Cecil este una foarte valoroasă: „Calea corectă de interpretare a Scripturii este să o înțelegem așa cum o descoperim, fără vreo încercare de a o forța într-un anumit sistem teologic”.

(h) În ultimul rând, citește Biblia avându-L mereu în vedere pe Hristos. Ținta primordială a întregii Scripturii este să mărturisească despre Isus! Ceremoniile Vechiului Testament sunt umbre ale lui Hristos. Eliberările din Vechiul Testament sunt tipare ale Lui. Profețiile Vechiului Testament sunt pline de suferințele lui Hristos și de slava lui Hristos, care avea să vină. Prima și a doua Lui venire, mărirea Domnului și Împărăția Lui glorioasă, crucea și cununa – toate strălucesc peste tot în Biblie. Rămâi alipit de această cheie, dacă vrei să citești corect Biblia.

Aș putea adăuga foarte ușor mai multe alte sfaturi, dacă mi-ar permite spațiul. Chiar dacă sunt puține și scurte, vei vedea că sunt foarte folositoare atunci când le vei folosi. Cartea aceasta satisface și hrănește sufletul. O femeie creștină îi spunea cândva unui necredincios: „Nu sunt teolog. Nu pot să aduc argumente ca tine. Dar știu că

mierea este miere pentru că, atunci când o mănânc, gustul ei este dulce. Știu că Biblia este cartea lui Dumnezeu, și știu asta datorită gustului pe care îl lasă în inima mea!”

(3) Această carte poate ajunge în mâinile cuiva care iubește și crede Biblia, dar o citește destul de puțin. Mă tem că există mulți astfel de credincioși în zilele noastre. Trăim o vreme a lucrurilor făcute în viteză. Aceasta este vremea vorbelor, a întâlnirilor de comitete și a lucrărilor publice. Aceste lucruri sunt foarte bune în felul lor, dar mă tem că, uneori, ele ciuntesc și scurtează citirea personală a Bibliei. Îți spune conștiința că ești unul dintre cei despre care vorbesc aici? Ascultă-mă, și îți voi da câteva sfaturi care merită atenția ta serioasă.

Ești omul care va căpăta puțină mângâiere din Biblie în vremuri de nevoie. Încercarea este o perioadă a cernerii. Suferința este un vânt pătrunzător, care dezbracă pomii de frunzele lor și scoate la lumină cuiburile pasărilor. Mă tem că, într-o zi, vistieria mângâierilor Bibliei va ajunge foarte săracă în cazul tău. Mă tem ca nu cumva să te descoperi în final având puține lucruri la îndemână și ajungi în port slab, trudit și slăbănog!

Ești omul care este posibil să nu fie niciodată bine întemeiat în adevăr. Nu mă va surprinde să aud că ești tulburat de îndoieli și întrebări despre siguranță, har, credință, perseverență și așa mai departe. Diavolul este un vrăjmaș vechi și șiret. Asemenea beniaminilor, el poate „să ochească un fir de păr, și să nu dea greș” (Jud. 20:16). El poate cita suficient din Scriptură ori de câte ori va considera necesar. Dar tu nu ești suficient de pregătit cu armele tale

ca să poți duce o luptă strașnică împotriva lui. Armura ta nu ți se potrivește foarte bine. Sabia îți tremură în mână.

Ești omul expus multor greșeli în viață. Nu mă va surprinde dacă mi se va spune că ai greșit în propria căsnicie, că ai greșit în educația copiilor tăi, că ai greșit în purtarea familiei tale și că ai greșit în prietenii pe care ți i-ai ales. Lumea prin care trebuie să navighezi este plină de stânci și de bancuri de nisip. Nu ești suficient de familiarizat nici cu farurile și nici cu hărțile. Ești ca omul care poate fi dus înapoi și înapoi de unii învățători falși, cel puțin pentru o vreme. Nu mă va surprinde dacă voi auzi că unul dintre acei oameni iscusiți, care se pricep să ilustreze „răul ca pe o cauză mai bună”, te determină să faci multe nebunii. Îți lipsește balastul care să echilibreze corabia vieții tale. Nu este de mirare că umbli înapoi și înapoi în viață, ca un dop în mijlocul valurilor.

Toate acestea sunt lucruri nefolositoare. Vreau ca fiecare cititor să scape de ele. Ascultă de sfatul pe care ți-l dau azi. Nu-ți citi Biblia în doze mici sau rar, ci citește mult din ea. „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi” (Col. 3:16). Nu te mulțumi să fii un biet bebeluș în cunoașterea spirituală. Caută să devii bine „învățat... despre Împărăția cerurilor” (Matei 13:52) și să adaugi continuu lucruri noi la cele vechi. O religie limitată la sentimente este un lucru nesigur. Ea este ca marea, când sus, când jos. Este ca luna, uneori strălucitoare, alteori încețoșată. O religie bazată pe o cunoaștere profundă a Bibliei este ca o avere durabilă. Ea îl face pe om capabil nu doar să spună că simte o nădejde în Hristos, ci să afirme hotărât: „știu în cine am crezut” (2 Tim. 1:12).

(4) *Această carte poate ajunge în mâinile unuia care citește Biblia mult, și totuși își imaginează că starea lui nu este cu nimic mai bună. Aceasta este o ispită abilă a diavolului. Într-un anumit stadiu, el spune: „Nu citi Biblia deloc”. În altul, el poate să spună: „Faptul că o citești nu-ți face niciun bine - renunță!” Ești unul dintre acești oameni? Îmi este milă de tine din străfundul sufletului meu. Dă-mi voie să încerc să îți fac un bine. Nu te gândești că nu capeți nimic din Biblie doar pentru că nu vezi acel bine zi de zi. Cele mai mari efecte nu sunt acelea care fac cel mai mult zgomot și care sunt cel mai ușor de observat. Cele mai profunde efecte sunt adesea tăcute, liniștite și greu de detectat la momentul când sunt produse. Gândește-te la influența Lunii pe pământ și la cea a aerului asupra plămânilor omului. Amintește-ți cât de liniștit cade roua, și cât de imperceptibil crește iarba.*

Prin citirea Bibliei se pot petrece lucruri mult mai mari în sufletul tău decât îți poți imagina. Cuvântul poate să producă gradual impresii profunde în inima ta, lucruri de care să nu fii conștient în prezent. Adeseori se întâmplă că, atunci când memoria nu reține mai nimic în ce privește informațiile factuale, caracterul omului primește unele influențe cu efect permanent.

Îți este păcatul tot mai detestabil an după an? Devine Hristos tot mai prețios pentru tine cu trecerea timpului? Devine sfințenia mai plăcută și mai de dorit înaintea ochilor tăi? Dacă se petrec aceste lucruri în sufletul tău, îndrăznește. Biblia îți face bine, chiar dacă n-ai putea să vezi acest bine produs în fiecare zi. Biblia te poate înfrâna de la unele păcate și amăgiri în care, altfel, ai cădea de îndată. Ea îți

poate păzi zilnic spatele, te poate înconjura și poate preveni mulți pași făcuți în direcții greșite! Ai fi putut descoperi spre răul tău ce ar fi însemnat să încetezi citirea Cuvântului! Chiar familiarizarea cu binecuvântările ne face câteodată să devenim insensibili față de valoarea lor. Împotrivește-te diavolului! Stabilește clar în mintea ta ca o regulă neschimbătoare că, indiferent dacă simți sau nu în acest moment, prin citirea Bibliei inhalezi sănătate spirituală și devii, chiar pe nesimțite, mai puternic!

(5) Această carte poate ajunge în mâinile unora care iubesc Biblia cu adevărat, care trăiesc din Biblie și care o citesc mult. Ești unul dintre aceștia? Dă-mi atenția pentru câteva clipe, și îți voi menționa câteva lucruri care îți vor face bine să le pui la inimă pentru vremea ce vine. Hai să fim hotărâți să citim Biblia tot mai mult în fiecare an pe care îl trăim. Hai să încercăm să o înrădăcinăm în memoria noastră și să o altoim în inima noastră. Să fim echipați bine cu ea, astfel încât să ne fie de ajuns pentru a parcurge chiar și călătoria morții. Cine știe dacă nu cumva vom avea parte de o plecare furtunoasă în veșnicie? Vederea și auzul ne pot părăsi și se poate să ne aflăm în ape adânci. O, dacă am avea Cuvântul „ascuns în inimi” într-un ceas ca acesta! (Ps. 119:11).

Hai să fim hotărâți să devenim tot mai veghetori asupra citirii Bibliei în fiecare an pe care îl mai avem de trăit. Hai să fim geloși pe timpul pe care i-l acordăm și pe maniera în care îl folosim. Să ne păzim de omiterea citirii zilnice dacă nu sunt motive suficient de întemeiate. Să nu căscăm, să nu ne frecăm ochii și să nu murmurăm înaintea cărții lui Dumnezeu în timp ce o citim. Să o citim așa

cum citește o soție scrisoarea de la bărbatul ei aflat într-o țară străină.

Să fim foarte veghetori ca să nu înălțăm niciun predicator, nicio predică, nicio carte, nicio broșură sau prieten mai sus de Cuvântul lui Dumnezeu. Blestemată fie acea carte, acea broșură sau acel sfat omenesc care își face loc între noi și Biblie și care ascunde Biblia dinaintea ochilor noștri! O spun din nou – hai să fim foarte veghetori. În momentul când deschidem Biblia, diavolul se înfățișează lângă noi. O, să o citim cu o atitudine flămândă și cu o dorință sinceră de a fi zidiți în adevăr!

Să ne hotărâm să onorăm mai mult Biblia în familiile noastre. Să o citim dimineața și seara și să nu ne rușinăm să recunoaștem înaintea altora că așa facem.

Să nu fim descurajați că nu vedem niciun bine imediat din citirea Bibliei. Citirea Bibliei într-o familie poate păzi pe cineva de temniță, de școala de corecție, de spital, dacă nu chiar de Iad.

Să fim hotărâți să medităm mai mult asupra Bibliei. Este bine să luăm cu noi un pasaj sau două când ieșim în lume și să ne tot gândim la ele ori de câte ori avem timp la dispoziție. Această disciplină ne păzește de multe gânduri deșarte. Ea întărește ceea ce citim zilnic. Ea ocrotește sufletele noastre de stagnare și de hrănirea lucrurilor corupte în noi. Ea sfințește și îmbogățește memoria, și o împiedică să devină ca acele bălți stătătoare unde trăiesc reptilele, dar unde peștii se sufocă și mor.

Să fim hotărâți să le vorbim mai mult credincioșilor despre Biblie când îi întâlnim. Vai, conversațiile dintre creștini, când se întâlnesc, sunt adeseori dezarmant de nefolositoare! Câte lucruri frivole, banale și nefolositoare se spun! Noi să aducem Biblia mai mult în discuțiile noastre, și acest lucru va ajuta la alungarea diavolului și la păstrarea inimilor noastre în acord cu voia cerească. O, dacă am putea toți să ne străduim să umblăm împreună în același fel în această lume rea; dacă Isus S-ar apropia des și ar merge cu noi așa cum a mers cu cei doi ucenici către Emaus!

În ultimul rând, să fim hotărâți să trăim mai mult după regula Bibliei în fiecare an care ne-a mai rămas. Să ne cercetăm frecvent opiniile și practicile, obiceiurile și pornirile, toată purtarea noastră în public și în privat, în lume și în familiile noastre.

Să ne măsurăm toți după standardul Scripturii și să fim hotărâți să ne conformăm ei cu ajutorul lui Dumnezeu. O, dacă am învăța tot mai mult să ne „ținem curată cărarea” prin Cuvânt! (Ps. 119:9).

Îți aduc toate aceste lucruri înainte, încurajându-te să le tratezi cu atenție, seriozitate și rugăciune. Vreau ca slujitorii din iubita mea țară să fie slujitori care își citesc Biblia; congregațiile să fie unele care citesc Biblia; și țara mea să fie o țară care citește Biblia. Acesta este scopul cu care mi-am adus bănuțul de față în vistieria lui Dumnezeu. Domnul să facă așa încât efortul meu să nu fie în zadar!

6

.....

CINA DOMNULUI

„Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși, și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta” (1 Cor. 11:28).

Cuvintele care formează titlul acestui capitol se referă la un subiect de o importanță vastă. Acest subiect este Cina Domnului.

Poate că nicio parte a religiei creștine nu este atât de greșit înțeleasă precum este Cina Domnului. În niciun alt aspect nu au existat atâtea dispute, lupte și controverse vreme de aproape 1800 de ani. Greșelile nu au produs în niciun alt aspect răni atât de adânci. Rânduiala care a fost gândită spre pacea și folosul nostru a devenit cauza discordiei și ocazia multor păcate. Nu așa ar trebui să stea lucrurile!

Nu este nevoie de nicio scuză pentru că am inclus subiectul Cinei Domnului printre elementele principale ale creștinismului „practic”. Eu cred cu fermitate că perspectivele ignorante sau învățăturile false despre această rânduială stau la baza unora dintre dezbinările prezente dintre creștini. Unii o ignoră cu totul; alții o înțeleg cu totul greșit; unii o înalță într-o poziție care nu i-a fost niciodată menită și o transformă într-un idol. Dacă aș putea aduce măcar puțină lumină asupra acestui subiect și să alung îndoielile din

mințile unora, mă voi simți foarte mulțumit. Mă tem că este inutil să mă aștept ca această controversă despre Cina Domnului să se încheie până la venirea Domnului. Dar nu este prea mult să nădăjduiesc că misterul, ceața și obscuritatea care acoperă unele minți ar putea fi alungate de adevărul biblic.

În cercetarea subiectului Cine Domnului, voi fi mulțumit să pun patru întrebări practice și să ofer răspunsuri la ele.

I. De ce a fost rânduită Cina Domnului?

II. Cine ar trebui să meargă și să participe la Cină?

III. La ce se pot aștepta de la Cina Domnului cei care iau parte la ea?

IV. De ce unii creștini nu merg niciodată la Cina Domnului?

Cred că va fi imposibil să tratez aceste patru întrebări cu corectitudine, onestitate și imparțialitate fără a analiza mai detaliat tema acestui capitol și fără a discuta unele idei clare și practice despre câteva dintre principalele erori ale zilelor noastre. Am inclus termenul „practic” cu o notă categorică. Scopul principal al cărții mele este să încurajez creștinismul practic.

MOTIVUL CINEI DOMNULUI

De ce a fost rânduită Cina Domnului? Ea a fost poruncită spre comemorarea continuă a jertfei morții lui Hristos și a beneficiilor pe care le primim prin ea. Pâinea care este frântă, împărțită și mâncată la Cina Domnului

are rolul de a ne reaminti de trupul lui Hristos dat pe cruce pentru păcatele noastre. Vinul care este turnat și primit are rolul de a ne reaminti de sângele lui Hristos vărsat pe cruce pentru păcatele noastre. Celui care mănâncă pâinea și bea vinul i se reamintește, în cea mai uimitoare manieră, de beneficiile pe care Hristos le-a obținut pentru sufletul lui și de moartea lui Hristos ca element central de care depind toate acele beneficii.

Este această gândire învățătura Noului Testament? Dacă nu, atunci să fie pe veci respinsă, alungată și refuzată de oameni. Dar dacă este, nu trebuie să ne rușinăm nicio dată să ne alipim de ea, să o mărturisim în crezul nostru, să avem credința înrădăcinată în ea și să refuzăm constant să susținem orice altă înțelegere, indiferent cine o propovăduiește.

În subiecte ca acesta nu trebuie să permitem nicio dată ca omul să ne fie stăpân. Contează prea puțin ce au considerat vrednic de susținut marii teologi și predicatorii învățați. Dacă ei spun mai mult decât spune Cuvântul lui Dumnezeu, nu trebuie să îi credem. Eu îmi iau Biblia și o deschid la Noul Testament. Acolo nu găsesc decât patru pasaje ale primei rânduielei a Cinei Domnului. Matei, Marcu, Luca și Pavel – toți patru o descriu, și toți patru sunt de acord când ne spun ce anume a făcut Domnul nostru în acea ocazie memorabilă. Doar doi ne spun de ce le-a poruncit Domnul nostru ucenicilor Lui să mănânce pâinea și să bea paharul. Deopotrivă Pavel și Luca ne-au lăsat cuvinte remarcabile: „să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea”. Pavel adaugă acest comentariu inspirat: „ori de

câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El” (Luca 22:19; 1 Cor. 11:25-26). Când Scriptura vorbește atât de clar, de ce n-ar putea fi oamenii mulțumiți cu ce spune ea? De ce să mistificăm și să încețoșăm un subiect pe care Noul Testament îl prezintă în termeni atât de simpli?

„Amintirea continuă a morții lui Hristos” a constituit obiectul grandios pentru care a fost poruncită Cina Domnului. Cel care trece peste aceasta adaugă la Cuvântul lui Dumnezeu și face acest lucru punându-și grav în pericol sufletul.

Este rezonabil să presupunem că Domnul nostru ar porunci o rânduială pentru un scop atât de simplu precum „amintirea morții Sale”? Desigur! Dintre toate câte s-au petrecut în lucrarea Sa pământească, nimic nu egalează moartea Lui. Ea a rezolvat păcatul omului, lucru rânduit în promisiunea lui Dumnezeu de la întemeierea lumii. Moartea Lui înseamnă răscumpărarea măreață, cu putere mare, pentru care fiecare jertfă de animale era o umbră continuă, de la căderea omului în păcat. Ea a fost țelul grandios și scopul pentru care Mesia a venit în lume. Ea a fost piatra de temelie și fundamentul tuturor nădejzilor omului la iertarea și pacea lui cu Dumnezeu. Pe scurt, Hristos ar fi trăit, predicat, profețit și făcut minuni în zadar, dacă nu ar fi încununat toate acestea prin moartea Lui pentru păcatele noastre, ca Substitut al nostru pe cruce! Moartea Lui este viața noastră. Moartea Lui a fost plata datoriei păcatelor noastre față de Dumnezeu. Fără moartea Lui, noi am fi rămas cele mai nenorocite dintre toate viețuitoarele.

Nu este de mirare că a fost poruncită o rânduială în special pentru a ne reaminti de moartea Mântuitorului nostru. Ea este singurul lucru care să i se reamintească neîncetat omului păcătos și slab. Le poruncește Noul Testament oamenilor să spună că Cina Domnului a fost rânduită să fie o jertfă și că, în ea, trupul și sângele lui Hristos ar fi prezente literal sub forma pâinii și a vinului? Mai mult ca sigur că NU! Când Domnul Isus le-a spus ucenicilor, „acesta este trupul Meu” și „acesta este sângele Meu”, El a avut clar în vedere acest sens: „Pâinea din mâinile Mele este un simbol al trupului Meu și paharul cu vin din mâna Mea conține un simbol al sângelui Meu”. Ucenicii erau obișnuiți să Îl audă folosind o astfel de vorbire. Ei și L-au reamintit spunând: „Țarina, este lumea; sămânța bună sunt fiii Împărăției; neghina, sunt fiii Celui rău” (Matei 13:38). N-a încăput niciodată în mințile lor că El ar fi vrut să spună că ținea în mână propriul sânge și propriul trup, și că le dădea ucenicilor să mănânce și să bea din trupul și din sângele Lui. Niciunul dintre scriitorii Noului Testament nu a vorbit vreodată despre Cina Domnului ca și cum ar fi o jertfă, nici nu a denumit Masa Domnului un altar, nici măcar nu a făcut cea mai neînsemnată aluzie la ideea că slujitorul creștin este un preot care aduce jertfe. Doctrina universală a Noului Testament este că, după jertfa unică a lui Hristos pe cruce, nu mai este nevoie de nicio jertfă.

Dacă cineva consideră cuvintele lui Pavel către evrei, „noi avem un altar” (Evrei13:10) ca o dovadă că Masa Domnului ar fi un altar, îi reamintesc că „creștinii au un altar la care iau parte. Acel altar este Hristos, Domnul nostru – care este Altarul, Preotul și Jertfa, toate într-Unul”.

De-a lungul slujbei de Cină se insistă neîncetat înaintea celor care participă cu ideea că această rânduială este una care „amintește” de moartea lui Hristos. În ce privește prezența naturală a trupului și a sângelui lui Hristos sub forma pâinii și a vinului, răspunsul clar este că „trupul și sângele naturale ale lui Hristos sunt în Cer, nu aici”. Acei catolici care își găsesc plăcerea în a vorbi despre „altarul”, despre „jertfa”, despre „preotul” și despre „prezența reală” din Cina Domnului, ar face bine să țină minte că folosesc o vorbire complet nebiblică.

Adevărul dinaintea noastră este unul de o importanță imensă. Haideti să ne ținem ferm de el și să nu îl lăsăm din mâini. În el se găsește esența celei mai profunde controverse pe care reformatorii noștri au avut-o cu romano-catolicii și pentru care mai degrabă au acceptat rugul decât să renunțe la adevăr.

În loc să accepte că Masa Domnului ar fi fost o jertfă în sine, ei au acceptat mai degrabă să își dea viețile cu bucurie. A aduce înapoi doctrina „prezenței reale” și a transforma Cina în „maslul” romano-catolic înseamnă să îi batjocorim pe martirii noștri și să răsturnăm principiile de căpătâi ale Reformei protestante.

Nu, ci mai degrabă asta ar însemna să ignorăm învățătura clară a Cuvântului lui Dumnezeu și să necinstim lucrarea preoțească a Domnului nostru Isus Hristos! Biblia ne învață explicit că Cina Domnului a fost poruncită să fie o „reamintire sau comemorare a trupului și a sângelui lui Hristos”, nu o ofrandă fizică. Biblia ne învață că moartea substitutivă a lui Hristos pe cruce a fost jertfa desăvârșită

pentru păcat, care nu mai trebuie repetată niciodată. Hai-deți să rămânem ferm înrădăcinați în aceste două mari principii ale credinței creștine. O înțelegere clară a scopului pentru care Domnul a rânduit Cina este unul dintre cele mai bune instrumente de ocrotire a noastră în fața amăgirilor învățăturilor false.

CINE PARTICIPĂ LA CINA DOMNULUI?

Cine ar trebui să primească Cina Domnului? Ce fel de oameni trebuie să meargă și să o primească?

Voi arăta în primul rând cine NU trebuie să ia parte la această rânduială. Ignoranța răspândită pe această temă, ca în orice alt aspect al acestui subiect, este vastă, lamentabilă și uluitoare. Voi fi recunoscător dacă voi contribui câtuși de puțin la iluminarea oamenilor. Uriașii principali pe care John Bunyan îi descrie în *Călătoria Creștinului* ca fiind periculoși pentru pelerinii creștini erau *Papa* și *Păgânul*. Dacă bunul și vechiul puritan ar fi putut prevedea vremurile noastre, ar fi spus ceva și despre uriașul *Ignoranță!*

(a). Nu este corect să îi îndemn pe toți prețișii creștini să meargă la Masa Domnului. Există ceea ce se numește potrivire sau pregătire pentru această rânduială. Ea nu funcționează ca un medicament, independent de starea minții celui care îl primește. Învățătura acelor care își îndeamnă întreaga congregație să vină la Masa Domnului, ca și cum venirea aceasta trebuie prin ea însăși să îi facă bine oricui este totalmente lipsită de temei scriptural. Mai degrabă ea este gândită pentru a le provoca răni imense sufletelor oamenilor și pentru a transforma primirea Cinei

Domnului într-un banal ritual religios. Ignoranța nu poate fi niciodată mama închinării acceptabile, iar un participant ignorant, care vine la Masa Domnului fără să știe de ce participă, se așază în locul cel mai nepotrivit!

„Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși, și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta” (1 Cor. 11:28). „A deosebi trupul Domnului” înseamnă să înțelegem ce ilustrează elementele pâinii și vinului, și de ce au fost ele rânduite, precum și care este folosul special legat de reamintirea morții lui Hristos. Aceasta este cerința esențială care trebuie satisfăcută de un adevărat participant la Cină. Dumnezeu le poruncește tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască și să creadă Evanghelia (F.A. 17:30) – dar El nu face același lucru sau în aceeași manieră în privința Cinei, pentru că nu îi poruncește oricărui om să vină la Masa Domnului. Nu! De aceea, acest lucru nu trebuie tratat cu superficialitate sau nepăsare! Cina este o rânduială solemnă și trebuie folosită cu solemnitate!

(b). Dar asta nu este totul. Păcătoșii care trăiesc deschis în păcat și nu sunt hotărâți să se lepede de el, nu ar trebui să vină niciodată la Masa Domnului. A participa la Cină ar însemna o insultă adusă lui Hristos și a aduce ocară asupra Evangheliei Lui. Este un nonsens să pretindem că dorim să ne amintim de moartea lui Hristos în timp ce rămânem alipiți de păcat, adică exact de acel lucru blestemat care a făcut necesară moartea lui Hristos! Simplul fapt că un om își continuă trăirea în păcat este o dovadă clară că nu Îi pasă de Numele lui Hristos și nu manifestă nicio recunoștință față de oferta răscumpărării. Catolicul

ignorant, care merge la preot și primește iertarea, ar putea să își închipuie că este potrivit să meargă la maslul catolic și că se poate întoarce ulterior la păcatele lui. Cel ce nu își citește niciodată Biblia – și nu știe nimic mai bun – poate face acest lucru! Dar cel ce se crede creștin, care încalcă repetat poruncile lui Dumnezeu, și totuși merge la Masa Domnului ca și cum asta i-ar face bine și i-ar șterge păcatele – acesta este cu adevărat foarte vinovat. Atâta timp când el alege să își continue trăirea în obiceiurile lui rele, el nu poate primi nici cel mai neînsemnat beneficiu de la Masa Domnului, ci doar adaugă un nou păcat la povara lui deja existentă! A duce păcatul la Masa Domnului, în condițiile în care nu ne-am pocăit de el, și a primi acolo pâinea și vinul, știind în inimile noastre că noi și spurcăciunea suntem încă prieteni – este unul dintre cele mai rele lucruri pe care le-am putea face și un gest care are un puternic efect de împietrire asupra conștiinței. Dacă omul vrea să își păstreze păcatele și nu poate renunța la ele, să stea departe de Cina Domnului! Există un fel de a „mânca și bea în chip nevrednic” și spre „judecata” noastră. Aceste lucruri nu se aplică nimănui atât de profund ca unui păcătos care nu vrea să se pocăiască de păcatele lui.

(c). Oamenii auto-neprihăniți, care cred că vor fi mântuiți prin faptele lor, n-au nimic în comun cu venirea la Masa Domnului. Pe cât li se poate părea de ciudată această afirmație la prima vedere, acești oameni sunt cel mai puțin calificați să vină la Masa Domnului. Ei pot fi oameni corecți pe exterior, morali și respectabili în viețile lor, dar atâta timp cât își pun credința în bunătatea lor spre mântuire, ei sunt cei mai nepotrivii să vină la Cina

Domnului, fiind cel mai greșit loc în care s-ar putea afla. Ce anume declarăm noi la Cina Domnului? Noi mărturisim public că nu avem nicio neprihănire proprie, nicio bună-tate și niciun merit în noi înșine, și că toată nădejdea noastră este în Hristos. Noi mărturisim public că suntem vino-vați, păcătoși, corupți și că, prin natura noastră, merităm mânia și condamnarea lui Dumnezeu. Noi mărturisim public că meritele lui Hristos, nu ale noastre, că neprihănirea lui Hristos, nu a noastră, constituie cauza unică pentru care cerem acceptarea noastră înaintea lui Dumnezeu. Ce are în comun omul auto-neprihănit cu o rânduială ca aceasta? Evident că nimic.

În orice caz, un lucru este foarte clar: un om auto-neprihănit nu are nicio treabă să primească Cina Domnului. Întâlnirea de părtășie la Cină a bisericii îi îndeamnă pe toți participanții să declare că ei „nu îndrăznesc să vină la Masă punându-și încrederea în neprihănirea lor, ci în îndurările cele mari și numeroase ale lui Dumnezeu”. Ea le cere să spună: „suntem nevrednici chiar și să strângem firimiturile de la Masa Ta”, că „amintirea păcatelor noastre ne îndurerează și povara lor ne este insuportabilă”. Cum de mulți prețiși creștini auto-neprihăniți pot să meargă la Masa Domnului și să pronunțe aceste cuvinte – este un lucru dincolo de priceperea mea! El nu arată decât că mulți prețiși credincioși folosesc aspectele formale ale închinării fără a se gândi la sensul lor.

Adevărul simplu este că Cina Domnului nu a fost concepută pentru suflete moarte, ci pentru suflete vii. Cei nepăsători, ignoranți, încăpățânați în răutatea lor și

auto-neprihăniți nu sunt mai pregătiți să vină la Masa Domnului decât ar putea să stea un cadavru la ospățul unui împărat. Ca să ne putem bucura de un ospăț spiritual, trebuie să avem o inimă spirituală, gusturi spirituale și un apetit spiritual. A presupune că Masa Domnului ar putea să-i facă vreun lucru bun unui om care nu este duhovnicesc este la fel de illogic ca atunci când am pune pâinea și vinul în gura unui mort. Atâta vreme cât continuă să trăiască în starea lor, cei nepăsători, ignoranți și încăpățânați în răutatea lor sunt total nepotriviți să vină la Cina Domnului. Dacă i-am îndemna să fie părtași Cinei, acest lucru nu le-ar face bine, ci rău. Cina Domnului nu este o rânduială care aduce cu ea convertirea sau îndreptățirea. Dacă un om merge la Masa Domnului neconvertit sau neiertat, el nu va fi cu nimic mai bun când va pleca de acolo, ci mai degrabă va fi într-o situație mai rea din cauza judecății care cade asupra lui pentru că a venit în chip nevrednic.

La urma urmei, după ce am clarificat motivația participării la Cină, rămâne această întrebare la care trebuie să dăm răspuns: Cine sunt cei care ar trebui să primească Cina Domnului? Răspunsul meu este că la ea trebuie să vină cei care s-au cercetat pe ei înșiși pentru a vedea dacă s-au pocăit cu adevărat de păcatele lor, fiind hotărâți și statornici să trăiască o viață nouă, care au o credință adevărată în îndurarea lui Dumnezeu prin Hristos, cu o amintire recunoscătoare morții Lui, și care trăiesc în dragoste cu toți oamenii.

Cu alte cuvinte, eu cred că un participant vrednic este unul care se află în posesia a trei semne sau cerințe simple

– pocăința, credința și dragostea. Se pocăiește acel om cu adevărat de păcatul lui și îl urăște? Își pune încrederea în Isus Hristos ca singura lui nădejde de mântuire? Trăiește în dragoste față de alții? Acela care poate să răspundă cu adevărat afirmativ la fiecare dintre aceste întrebări, acela este omul calificat scriptural pentru Cina Domnului. El trebuie să vină cu îndrăzneală. Nicio barieră nu ar trebui pusă în calea lui. El se înalță la standardul biblic al participării. El poate să se apropie cu încredere, simțindu-se asigurat că marele Stăpân al ospățului nu va fi dezgustat de el.

Pocăința unui astfel de om poate fi foarte imperfectă, dar asta nu contează. Este ea adevărată? Este acest om cu adevărat unul care se pocăiește? Credința lui în Hristos poate fi una foarte firavă. Totuși, nici asta nu contează. Este credința lui adevărată? O monedă de zece bani este la fel de autentică pe cât este o bancnotă de o sută de lei. Dragostea acelui om poate fi foarte deficitară în cantitate și intensitate. Nu contează nici acest lucru. Este ea autentică? Cel mai mare test al creștinismului cuiva nu este cantitatea de sfințenie pe care o are, ci dacă are câtuși de puțină sfințenie adevărată. Primii doisprezece participanți la Cină, cei cărora Hristos însuși le-a dat pâinea și vinul, erau oameni foarte slabi – slabi în cunoștință, slabi în credință, slabi în curaj, slabi în răbdare și slabi în dragoste. Dar unsprezece dintre ei aveau ceva în ei care contrabalansa toate defectele lor – ei erau reali, autentici, sinceri și adevărați!

Fie ca acest principiu deosebit să rămână înrădăcinat în mințile noastre – singurul participant vrednic este omul

care a demonstrat pocăință față de Dumnezeu, credință față de Domnul nostru Isus Hristos și dragoste practică față de ceilalți. Ești acel om? Atunci te poți apropia de Masă și poți participa la această rânduială spre mângâierea ta. Eu nu îndrăznesc să schimb în niciun fel standardul pentru cei care ar trebui să participe la Cină. Nu voi încuraja niciodată pe cineva să primească Cina Domnului dacă este nepăsător, ignorant sau auto-neprihănit. Eu nu îi voi spune nimănui să stea departe până ce va ajunge la perfecțiune sau să aștepte până ce inima lui va fi sfântă ca a unui înger. Nu voi face aceste lucruri, pentru că eu cred că nici Domnul meu și nici apostolii Lui nu ar fi făcut așa ceva. Arată-mi un om care își conștientizează cu adevărat păcatele, care se sprijină cu adevărat pe Hristos, care se luptă autentic să fie sfânt – și îl voi primi cu brațele deschise în Numele Domnului meu. El poate fi slab, poate greși în anumite lucruri, poate fi firav, plin de îndoieli, nefericit și sărac. Dar nu contează aceste lucruri. Eu cred că Pavel l-ar fi primit ca pe un participant vrednic, și așa voi face și eu.

BENEFICIILE CINEI DOMNULUI

Care sunt beneficiile pe care le pot aștepta cei ce participă la Cina Domnului? Acesta este un element de o importanță deosebită, unul în care mulți greșesc. Probabil că nu există niciun aspect legat de această rânduială în care părerile creștinilor să fie atât de vagi și nedefinite. O idee răspândită printre oameni este că primirea Cinei Domnului ar trebui să le facă ceva bun, dar ce anume, ei nu pot explica. Care este acel bine, ei nu pot spune cu precizie.

Totuși, ei au o idee generală, vagă, că este un lucru bun să participi la Cină și că, într-un fel sau altul, Cina este un lucru prețios pentru sufletele lor. Evident, o astfel de gândire nu este cu nimic mai bună decât ignoranța. Este irațional să crezi că astfel de participanți ar putea să fie plăcuți lui Hristos sau să capete vreun beneficiu real din ceea ce fac.

Dacă există vreun principiu prezentat clar în Biblie despre orice act de închinare religioasă, este că acesta trebuie făcut înțelegând ce sens are. Închinătorul trebuie să înțeleagă cel puțin ceva din ceea ce face. Simpla închinare trupească, neînsoțită de minte sau inimă, este complet lipsită de valoare. Omul care mănâncă pâinea și bea vinul doar ca să îndeplinească o formalitate, doar pentru că este un lucru bun de făcut, fără să aibă idee ce sens are ceea ce face, nu atrage asupra lui niciun beneficiu. El ar putea pur și simplu să stea acasă, căci nu ar fi nicio diferență.

O altă idee răspândită printre oameni este că a lua Cina Domnului i-ar ajuta să ajungă în Cer și le-ar șterge păcatele. În linie cu această idee se poate vedea obiceiul din unele biserici de a merge la Cina Domnului o dată pe an, pentru că, așa cum spunea un bătrân țăran, „așa se șterg păcatele din acel an”. La fel se poate observa și practica mult prea răspândită de a trimite după slujitorul bisericii când omul este bolnav, așa încât să primească rânduiala înaintea morții. Și câți nu sunt mângâiați pentru rudele lor, după ce ele au trăit o viață total păgână, dar mângâierea lor nu are niciun alt argument decât că cel decedat ar fi luat Cina Domnului înainte de a muri. Rudelor lor nu pare să le pese sau să știe dacă cel ce a murit s-a pocăit, a

crezut în Hristos și a avut o inimă nouă. Tot ceea ce aceștia știu este că ruda lor a luat Cina Domnului înainte de moarte.

Inima se frânge în mine când îi aud pe oameni bazându-se pe dovezi ca aceasta. Idei de acest fel sunt dovezi triste ale ignoranței care le umple mințile oamenilor în legătură cu Cina Domnului. Acestea sunt idei care n-au nici cel mai mărunț temei în Scriptură. Cu cât sunt respinse și abandonate mai repede, cu atât mai bine îi va fi Bisericii și lumii. Haideti să cunoaștem ferm în mințile noastre că Masa Domnului nu a fost dată pentru a fi un mijloc de îndreptățire sau convertire. Ea nu a fost gândită niciodată ca să îi dea omului har, acolo unde nu există deja har – sau să îi dea iertare, acolo unde omul nu se bucură deja de iertare. Ea nu poate să aducă ceva ce lipsește, în absența pocăinței față de Dumnezeu și a credinței față de Domnul Isus Hristos. Ea este o rânduială gândită pentru cel pocăit, nu pentru cel nepocăit. Ea este îndreptată către cel care crede, nu către cel necredincios; către cel convertit, nu către cel neconvertit.

Omul neconvertit, care își închipuie că poate descoperi o scurtătură către Cer luând Cina Domnului, fără să meargă pe calea bătătorită a pocăinței și credinței, va descoperi spre pierzarea sa că s-a înșelat total. Cina Domnului a fost gândită pentru a crește și ajuta harul pe care omul îl are deja, nu ca să-i dea harul pe care nu îl are. Ea nu a avut niciodată intenția de a ne aduce pacea cu Dumnezeu, de a ne îndreptăți sau de a ne converti. Cea mai simplă afirmație legată de beneficiul pe care un participant autentic îl poate aștepta de la Cina Domnului este că aceasta

îi este dată spre întărirea și înprospătarea sufletului lui; spre a avea o gândire mai clară despre Hristos și ispășirea Lui, ca și despre toate slujirile pe care Hristos le face, ca Mijlocitorul și Apărătorul nostru; o perspectivă mai clară despre acceptarea noastră deplină și perfectă înaintea lui Dumnezeu; motive proaspete pentru o pocăință mai adâncă de păcate; motive proaspete pentru o credință mai vie. Acestea sunt unele dintre principalele beneficii pe care un credincios le poate aștepta cu încredere de la participarea lui la Masa Domnului. Acela care mănâncă pâinea și bea vinul cu o atitudine corectă, se va regăsi atras într-o părtășie mai strânsă cu Hristos și va simți în el dorința de a-L cunoaște mai mult și de a-L înțelege mai bine.

Primirea corectă a Cinei Domnului are un efect de *smerire* asupra sufletului. Imaginea pâinii și a vinului ca simboluri ale trupului și sângelui lui Hristos ne reaminteste cât de ticălos trebuie să fie păcatul, devreme ce numai moartea Fiului lui Dumnezeu a putut satisface dreptatea pentru păcat sau să ne răscumpere din vinovăție. Nu cred că ar trebui să fim mai „îmbrăcați cu smerenie” decât atunci când primim Cina Domnului.

Primirea corectă a Cinei Domnului are un efect *îmbucurător* asupra sufletului. Atunci când vedem pâinea frântă și vinul turnat, ne reamintim cât de completă, perfectă și desăvârșită este mântuirea noastră. Acele simboluri ne amintesc de prețul enorm care a fost plătit pentru răscumpărarea noastră. Ele aduc înaintea noastră adevărul măreț că, prin credința în Hristos, nu trebuie să ne mai temem de nimic, pentru că datoria noastră a fost plătită

printr-un preț insuficient. „Sângele prețios al lui Hristos” răspunde oricărei acuzații ce poate fi adusă înaintea noastră. Dumnezeu poate fi „neprihănit, și totuși să îl socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus” (Rom. 3:26).

Primirea corectă a Cinei Domnului are un efect *sfințitor* asupra sufletului. Pâinea și vinul ne amintesc cât de mare este datoria recunoștinței noastre față de Domnul nostru și cât de profund suntem legați să trăim pentru Acela care a murit pentru păcatele noastre. Aceste simboluri par să ne spună: „Amintește-ți ce a făcut Hristos pentru tine și întreabă-te dacă există vreun lucru prea mare ca să îl faci pentru El!”

Primirea corectă a Cinei Domnului în inimile noastre are un efect de *înfrânare* asupra sufletului. De fiecare dată când un credincios primește pâinea și vinul, i se reamintește de seriozitatea de a fi creștin și de obligația de a duce o viață consecventă. Odată ce a fost răscumpărat cu un preț atât de mare, preț ilustrat prin pâinea și vinul care îi aduc aminte de Hristos, oare acest creștin nu trebuie să Îl proslăvească pe Hristos în trup și suflet, care sunt ale Lui? Omul care merge cu regularitate și în cunoștință de cauză la Masa Domnului va descoperi că îi este din ce în ce mai greu să cedeze în fața păcatului și să se conformeze lumii.

Am făcut o prezentare scurtă a beneficiilor pe care un participant vrednic le poate aștepta de la Cina Domnului. Mâncând acea pâine și bând acel pahar, un astfel de om își va adânci pocăința, își va mări credința, cunoștința lui va fi mărită și obiceiul lui de a trăi sfânt va fi întărit. El va conștientiza mai mult din „prezența reală” a lui Hristos în

inima lui. Mâncând acea pâine prin credință, el va simți o părtășie apropiată cu trupul lui Hristos. Bând acel vin prin credință, el se va simți într-o părtășie mai apropiată cu sângele lui Hristos. El va vedea mai clar ceea ce Hristos este pentru el și ceea ce el este pentru Hristos. El va înțelege mai profund ce înseamnă să fie „una cu Hristos și Hristos una cu el”. El va simți cum rădăcinile vieții sale spirituale vor fi udate și cum va fi înprospătată lucrarea harului din inima lui, crescând și mergând înainte în putere.

Toate aceste lucruri pot părea și pot suna nebunește pentru un om firesc, dar ele sunt lumină, sănătate, viață și pace pentru un credincios adevărat. Nu este de mirare că un creștin autentic găsește o sursă de binecuvântare în Cina Domnului.

Țineți minte că eu nu pretind că întreaga experiență a creștinului trebuie să fie plină de binecuvântare la Cina Domnului. Eu nu spun nici că un credincios își va regăsi sufletul în aceeași atitudine spirituală și că va primi întotdeauna aceeași cantitate de binecuvântări din această rânduială. Dar ceea ce spun, și spun apăsător, este că rareori vei descoperi un credincios adevărat care să nu afirme că, pentru el, Cina Domnului este unul dintre cele mai bune instrumente ajutătoare și privilegii spirituale pe care le are. El îți va spune că, dacă ar fi lipsit de Cina Domnului în mod regulat, ar considera aceasta ca o pierdere mare și un mare dezavantaj pentru sufletul lui. Există anumite lucruri a căror valoare nu o cunoaștem niciodată decât după ce nu le mai putem avea. De aceea, eu cred că așa este și situația Cinei Domnului. Cel mai slab și mai smerit dintre

copiii lui Dumnezeu capătă o binecuvântare din această rânduială, și o capătă într-o măsură de care nici măcar nu este pe deplin conștient.

CAUZELE PENTRU CARE MULȚI CREȘTINI NU VIN NICIODATĂ LA CINA DOMNULUI

De ce există atât de mulți creștini care nu vin niciodată la Cina Domnului? Este o realitate simplă că mulțimi de oameni care se consideră creștini nu vin niciodată la Masa Domnului. Ei nu ar îndura să li se spună că își neagă credința și că nu se află în părtășie cu Hristos. Atunci când vin la închinare, ei participă la un loc de închinare publică. Când aud învățătura religioasă, este învățătura creștinismului. Când se căsătoresc, folosesc o slujbă creștină. Totuși, în tot acest timp, ei nu vin niciodată la Cina Domnului. Ei trăiesc adeseori în această stare vreme de mulți ani și, după toate aparențele, nu le este rușine. Adeseori ei chiar mor în această stare, fără să fi primit vreodată această rânduială, și totuși pretind că au nădejde în final, iar prietenii lor își exprimă speranța în legătură cu acești oameni. Totuși, ei trăiesc și mor în neascultare fățișă față de porunca foarte clară a lui Hristos. Acestea sunt realități simple. Orice om poate să privească puțin în jurul lui, și va ajunge să nu poată să le nege.

Dar de ce se întâmplă așa ceva? Ce explicații putem da? Domnul nostru Isus Hristos le-a spus în final ucenicilor Lui câteva lucruri clare, simple și indubitabile. El le-a spus tuturor: „Luați, mâncați: faceți aceasta în amintirea Mea”. A lăsat El oare la latitudinea noastră dacă să ascultăm

sau nu de porunca Lui? A vrut El să insinueze că nu era un lucru important dacă ucenicii păzeau sau nu rânduiala pe care tocmai o înființase? Cu siguranță că nu! Ideea este absurdă și nimeni nu și-ar fi închipuit vreodată de așa ceva în perioada apostolică. Pavel arată clar că este un lucru prezumat că orice creștin merge la Masa Domnului atunci când aceasta este disponibilă. Categoria de închinători creștini care să nu vină niciodată la Cină era una a cărei existență era necunoscută pentru apostol.

De aceea, ce anume am putea să spunem despre aceia care nu primesc Cina Domnului, oameni care nu se rușinează deloc, nu sunt smeriți și nu le este teamă în niciun fel? De ce se petrece acest lucru? Cum de se întâmplă așa ceva? Ce sens are toată această situație? Haideti să analizăm aceste întrebări fără să ne ferim, și să ne străduim să găsim un răspuns.

(1) În primul rând, mulți nu vin la Masa Domnului pentru că sunt *total nepăsători față de religia adevărată și ignoranți față de principiile de căpătâi ale creștinismului*. Ei merg la biserică doar de formă, așa că nu știu și nici nu le pasă ce și de ce se face în biserică. Creștinismul nu are niciun loc în inimile, în mințile, în conștiințele sau în priceperea lor. El este doar o chestiune de cuvinte și nume, cărora ei nu le cunosc sensul și de care nu le pasă prea mult. În vremea lui Pavel erau foarte puțini astfel de falși credincioși, dacă și aceia. În vremurile noastre, însă, există din plin oameni de acest fel. Ei sunt pietrele de moară ale bisericilor și scandalul creștinismului. Ceea ce au nevoie acești oameni este lumina, cunoștința, harul, o conștiință

înnoită și o inimă schimbată. În starea lor prezentă, ei nu sunt deloc părtași lui Hristos, iar moartea lor în această stare i-ar arunca imediat în Iad. Să îmi doresc ca acești oameni să vină la Cina Domnului? Cu siguranță că nu, nu cât timp sunt neconvertiți. Nimeni nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu dacă nu este născut din nou.

(2) În al doilea rând, mulți preținși creștini nu primesc Cina Domnului pentru că *ei știu că trăiesc practicând anumite păcate sau neglijând anumite responsabilități creștine*. Conștiința le spune că, atâta vreme cât trăiesc în această stare și cât nu se întorc de la păcatele lor, sunt nepotrivii să vină la Masa Domnului. Ei bine, aceștia au dreptate! Eu nu doresc ca vreun om să participe la Cină dacă nu se leapădă de păcatele lui. Dar îi avertizez pe acești oameni să nu uite că, dacă sunt nepotrivii să vină la Cina Domnului, vor pieri pe veci. Aceleași păcate care îi descalifică să participe la rânduială, în mod cert îi vor descalifica să intre în Rai. Să-mi doresc eu ca acești oameni să vină la Cina Domnului așa cum sunt? Cu siguranță că nu. Dar vreau ca ei să se pocăiască și să fie convertiți, să înceteze să facă răul și să o rupă cu păcatele lor. Ar trebui să ținem minte pentru totdeauna că omul care este nepotrivit să participe la Cina Domnului, este nepregătit să moară.

(3) În al treilea rând, unii nu participă pentru că *ei își imaginează că acest lucru va adăuga la responsabilitatea lor*. Ei nu sunt ignoranți sau nepăsători în ce privește religia, cum sunt mulți alții. Ei chiar participă cu regularitate la biserică și ascultă predicarea Evangheliei. Totuși, ei ne spun că se îngrozesc de ideea de a veni la Masa Domnului și de

a face o profesiune publică de credință. Ei se tem ca nu cumva să răătăcească ulterior de pe cale și să aducă ocară cauzei creștinismului. Ei își imaginează că este mai înțelept și mai sigur să nu fie oameni consacrați deloc. Astfel de oameni ar face bine să își aducă aminte că, dacă evită o anume responsabilitate prin a nu veni la Masa Domnului, își atrag o altă responsabilitate, de altfel una destul de gravă și de periculoasă pentru suflet. Ei se fac astfel responsabili de neascultare față de porunca lui Hristos. Ei se opresc din a face ceea ce Domnul lor le poruncește continuu ucenicilor Lui, anume să Îl mărturisească înaintea oamenilor.

Nu încape îndoială că este un lucru serios să vii la Masa Domnului și să primești pâinea și vinul. Este un pas pe care nimeni nu ar trebui să-l facă superficial și fără cercetare de sine. Cu toate acestea, la fel de serios este să respingem și să refuzăm rânduiala când ne amintim cine este Acela care ne invită să o primim și care este scopul pentru care El a lăsat-o. Îi avertizez pe acești oameni să fie atenți la ceea ce fac. Să nu se fleteze cu ideea că neglijarea unei porunci clare a lui Hristos ar fi vreodată un comportament înțelept, prudent și sigur. Cu timpul, ei ar putea descoperi că tot ce au făcut a fost să își crească vinovăția și să își abandoneze îndurările.

(4) În al patrulea rând, unii stau departe de Cina Domnului pentru că *ei cred că nu sunt încă vrednici*. Ei așteaptă, fiind influențați de ideea greșită că nimeni nu este calificat să participe la Cină până ce nu simte un fel de perfecțiune interioară. Ei duc ideea de participare atât de sus,

încât devin sperați să ajungă la înălțimea ei. Așteptând perfecțiunea interioară, ei trăiesc astfel în așteptare până la moartea lor. Acești oameni ar face bine să își aducă aminte că greșesc complet în felul în care definesc ceea „vrednicie”.

Ei uită că Masa Domnului nu a fost lăsată pentru îngerii care nu păcătuiesc, ci pentru oamenii expuși slăbiciunii, oameni care trăiesc într-o lume plină de ispite și care au nevoie de îndurare și har în fiecare zi din viețile lor. Conștientizarea propriei nevrednicii este cea mai bună vrednicie pe care o putem aduce la Masa Domnului. O conștientizare adâncă a stării noastre de oameni total îndatorați lui Hristos pentru tot ceea ce avem și nădăjduim este cel mai bun sentiment pe care îl putem aduce cu noi. Oamenii pe care îi am acum în vedere ar trebui să se gândească serios dacă argumentele lor au vreun temei. Dacă ei așteaptă până ce simt în sinea lor că au inimi perfecte, motivații perfecte, sentimente desăvârșite, pocăință, dragoste și credință perfectă – vor aștepta în veci. Astfel de participanți n-au existat în niciun veac, cu siguranță că nu în zilele Domnului nostru și ale apostolilor, și nici nu vor exista câtă vreme această lume va rămâne în picioare. Chiar gândul că am putea să ne simțim literalmente vrednici este un simptom al unei auto-neprihăniri secrete și dovedește că suntem nepotriviți pentru Masa Domnului. Așa cum suntem, niște păcătoși, așa cum am fost mântuiți la început, așa vom fi până ce vom muri. Da, suntem convertiți, schimbați, înnoiți și sfințiți, dar rămânem păcătoși (chiar dacă nu la fel cum eram anterior, căci păcatul nu este aspectul dominant al vieții noi a credinciosului). Pe

scurt, niciun om nu este cu adevărat vrednic să primească Cina Domnului, dacă nu simte profund în sinea lui că este un „păcătos ticălos”.

(5) În ultimul rând, unii obiectează față de primirea Cinei Domnului pentru că *ei îi văd pe alții participând, care nu sunt vrednici, neaflându-se într-o stare sănătoasă spirituală*. Întrucât alții mănâncă și beau nevrednic, aceștia refuză să mănânce și să bea. Dintre toate motivele pretinse de cei care refuză să vină la Masa Domnului, justificându-și neglijența față de porunca lui Hristos, trebuie să spun clar că niciuna nu mi se pare atât de stupidă, atât de slab argumentată, atât de nebiblică și de irațională ca aceasta. Este ca și cum am spune că n-am putea primi niciodată Cina Domnului. Când vom putea găsi vreodată un grup de participanți în care toți membrii să fie convertiți și să ducă vieți desăvârșite? O astfel de atitudine ne plasează în cea mai nesănătoasă poziție de judecători ai altora. Cine ești tu să judeci o altă persoană? „Ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine” (Ioan 21:22). O astfel de atitudine ne lipsește de un mare privilegiu, doar pentru că alții îl profanează sau îl folosesc într-un fel nepotrivit. De altfel, am pretinde că suntem mai înțelepți chiar decât Domnul nostru. Ne-am însuși o atitudine lipsită de vreun temei scriptural.

Pavel îi muștră aspru pe corinteni pentru purtarea ireverențioasă a unora dintre participanții la Cină, dar nu îl vedem niciodată dându-le un singur indiciu că, atunci când unii vin nevrednic la Masă, ceilalți ar trebui să facă pasul înapoi sau să stea departe de ea. Aș vrea să îi sfătuiesc pe cei ce nu participă, pe cei pe care îi am acum în

vedere, să se păzească așa încât să nu se considere mai înțelepți decât ceea ce este lăsat scris. Ei ar trebui să studieze pilda grâului și a neghinei, și să observe felul în care au fost lăsate să „crească amândouă împreună până la seceriș” (Matei 13:30). În această lume a confuziei și păcatului, ne va fi cu totul imposibil să ajungem la biserici perfecte, congregații perfecte și grupuri perfecte de participanți la Cină. Haideți să tânjim după cele mai bune daruri și să facem tot ce putem ca să împiedicăm păcatul în ceilalți, dar să nu ajungem cumva să ne înfometăm din cauza unor păcătoși ignoranți, transformând hrana lor în otrava noastră. Dacă alții sunt suficient de nebuni încât să mănânce și să bea în chip nevrednic, haideți ca noi să nu întoarcem spatele poruncii lui Hristos și să refuzăm cu totul participarea la Cină.

Acestea sunt cele mai răspândite scuze pe care mulțimile de oameni din zilele noastre, chiar dacă pretind că sunt creștini, le folosesc pentru a nu veni niciodată la Masa Domnului. Cred că poate fi făcută o remarcă comună despre toți aceștia – anume că nu există niciun motiv dintre cele cinci, care merită să fie considerat bun și care să nu îl condamne pe omul care îl aduce. Eu provoc pe oricine să demonstreze că greșesc în gândirea mea. Am spus repetat că nu vreau ca vreun om să vină la Masa Domnului dacă nu se califică pentru asta. Dar pe cei care stau deoparte îi provoc să nu uite că tocmai motivele pe care le aduc pentru comportamentul lor sunt motive care îi condamnă. Eu le spun acestora că ei sunt în stare de condamnare înaintea lui Dumnezeu fie pentru că sunt foarte ignoranți în ce privește situația unui participant, fie pentru că nu știu ce este Cina Domnului, sau pentru că sunt oameni care nu trăiesc

sfânt și, prin urmare, sunt nepregătiți să moară. Pe scurt, a spune că nu participi la Cină este totuna cu a spune fie că trăiești în păcat și nu poți veni la Cină, fie că știi ce îți poruncește Hristos, dar nu vrei să ascuți de El, fie că ești un om ignorant și nu înțelegi ce sens are Cina Domnului.

AVERTISMENTE

Nu știi în ce stare îl găsește această carte pe cititor, și nici care sunt opiniile lui despre Cina Domnului. Dar voi încheia acest subiect aducând unele avertismente față de toți cititorii, lucruri despre care îndrăznesc să cred că sunt foarte necesare în aceste vremuri.

(1) În primul rând, *nu neglija Cina Domnului*. Omul care refuză deliberat și cu răceală să folosească o rânduială pe care Domnul Isus Hristos a întemeiat-o spre folosul lui poate fi foarte sigur că are un suflet într-o stare foarte rea. Există o judecată care se apropie; există o socoteală care trebuie dată pentru toată purtarea noastră pe pământ. Cum poate privi cineva înainte către acea zi a judecății și să se aștepte să Îl întâlnească pe Hristos cu mângâiere și în pace, dacă a refuzat toată viața lui să intre în părtășie cu Hristos la Masa Lui – acesta este un lucru pe care nu îl pot înțelege. Te cercetează acest lucru? Fii atent ce faci!

(2) În al doilea rând, *nu lua Cina Domnului cu o atitudine nepăsătoare, irreverențioasă sau formalistă*. Omul care merge la Masa Domnului, mănâncă pâinea și bea vinul în timp ce inima lui este departe – comite un mare păcat și se lipsește singur de o mare binecuvântare. Ca în cazul tuturor celorlalte alte mijloace ale harului, și în primirea Cinei

Domnului, totul depinde de starea minții și a inimii lui, stare cu care participă la rânduială. Cel care se apropie de Cină fără pocăință, credință și iubire – și cu o inimă plină de păcat și lumesc – nu va fi în niciun caz mai bine, ci mai rău! Te cercetează acest lucru? Fii atent ce faci!

(3) În al treilea rând, *nu-ți face un idol din Cina Domnului*. Omul care îți spune că ea este prima, cea mai importantă și cea dintâi poruncă în creștinism, îți spune un lucru pe care îi va greu să îl dovedească. În marea majoritate a cărților Noului Testament, Cina Domnului nici măcar nu este amintită. În Epistolele către Timotei și Tit, unde se vorbește despre îndatoririle unui slujitor, subiectul nici măcar nu este menționat. Pocăința și convertirea, credința și sfințenia, nașterea din nou și harul în inimă sunt lucruri de o importanță mult mai mare decât a lua parte la Cină. Fără acestea, nu putem fi mântuiți. Putem fi mântuiți fără Cina Domnului. Ești ispitit să faci din Cina Domnului lucrul care depășește și umbrește orice altă parte din creștinism și să o plasezi deasupra rugăciunii și a predicării? Ai grijă! Fii atent la ce faci!

(4) În al patrulea rând, *nu veni doar când și când la Cina Domnului*. Nu fi absent niciodată dacă este administrată. Fă orice efort ca să fii prezent. Obiceiurile sunt esențiale pentru menținerea sănătății trupurilor noastre. Folosirea regulată a Cinei Domnului este esențială pentru bunăstarea sufletelor noastre. Omul care consideră că este o povară să participe de fiecare dată când este întinsă Masa Domnului poate să aibă îndoieli că totul îi merge bine și că este pregătit pentru ospățul Nunții Mielului. Dacă Toma

nu ar fi lipsit când Domnul a apărut pentru prima dată în mijlocul ucenicilor, n-ar fi fost în situația să spună lucrurile prostești pe care le-a spus. Absența l-a făcut să rateze o binecuvântare. Te cercetează acest lucru? Fii atent la ce faci!

(5) În al cincilea rând, *ai grijă să nu faci nimic care să îți discrediteze mărturia ca participant la Cină*. Omul care, după ce participă la Cina Domnului, aleargă apoi la păcat face mai mult rău decât oricare păcătos nemântuit. El este o predică ambulată în slujba diavolului! El le dă ocazia vrăjmașilor Domnului să blasfemieze. El îi ține pe oameni la depărtare de Hristos. Cei ce participă la Cină, dar duc o viață de minciuni, beții, imoralități, furțișaguri și tot felul de lucruri egoiste sunt ajutoarele diavolului și cei mai mari dușmani ai Evangheliei. „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie” (Tit 2:11-12). Te cercetează acest lucru? Fii atent la ce faci!

(6) În ultimul rând, *nu dispera și nu fi dărâmat dacă, cu toate dorințele tale, nu simți că te alegi cu mult bine de pe urma Cinei Domnului*. Foarte probabil că te aștepti la prea mult. Foarte probabil că ești un judecător slab al stării tale. Se poate ca rădăcinile sufletului tău să se întărească și să crească, în timp ce tu crezi că nu crești. Se poate să uiți că pământul nu este Raiul și că aici umblăm deseori prin vedere, nu prin credință, și nu trebuie să ne așteptăm la perfecțiune. Pune la inimă aceste lucruri! Nu te gândi la lucruri prea aspre despre tine fără să ai motive întemeiate.

Oricare ar fi cititorul acestei cărți, îi încredințez acest subiect ca pe unul care merită o cercetare serioasă și solemnă. Eu însumi nu mă consider mai bun decât un biet om expus greșelii. Dar dacă mi-am format o idee despre acest subiect, ea este că nu există vreun adevăr care are nevoie să fie discutat clar cum este adevărul despre Cina Domnului.

7

.....

DRAGOSTEA CREȘTINĂ

„Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea!” (1 Cor. 13:13).

„Ținta poruncii este dragostea” (1 Tim. 1:5).

Dragostea este numită pe bună dreptate „regina harurilor creștine”. Ea este un har pe care toți oamenii pretind că îl admiră. Pare un lucru clar și simplu, pe care oricine îl poate înțelege. Ea nu este unul dintre acele „elemente doctrinare complicate”, pe marginea cărora creștinii au dezacorduri. Suspectez că mii de oameni n-ar fi rușinați să spună că nu știu nimic despre îndreptățire sau regenerare, despre lucrarea lui Hristos sau a Duhului Sfânt, dar cred că nimeni n-ar spune că nu știe nimic despre dragoste. Dacă oamenii nu ar avea nimic altceva în religia lor, ei totuși se flatează întotdeauna că se află în posesia dragostei.

Cred că vreo câteva gânduri clare despre dragoste nu ne vor fi inutile. Există multe idei false despre dragoste, idei care trebuie combătute. Există greșeli de înțelegere a dragostei, care cer să fie rectificate. Nu mă las modelat de nimeni în admirația mea față de dragoste, dar am îndrăzneala să spun că, în mințile multora, acest subiect pare să fie înțeles cu totul greșit.

I. Aș vrea să arăt, în primul rând, locul pe care Biblia îl acordă dragostei.

II. În al doilea rând, voi arăta cum este dragostea cu adevărat, conform Bibliei.

III. În al treilea rând, voi arăta de unde vine dragostea adevărată.

IV. În final, voi arăta de ce dragostea este cea mai mare dintre haruri.

Vreau acum să cer cea mai mare atenție din partea cititorilor mei față de acest subiect. Dorința și rugăciunea inimii mele față de Dumnezeu este ca, prin ceea ce voi scrie, să încurajez creșterea dragostei în această lume împovărată de păcat. Starea decăzută a omului nu se arată în nimic altceva mai puternic decât în nivelul sărac al dragostei creștine. Pe pământ vedem puțină credință, puțină nădejde și puțină cunoaștere a lucrurilor divine. Totuși, în final, nimic nu este atât de sărac pe cât este dragostea adevărată!

LOCUL DRAGOSTEI

Dă-mi voie să arăt în primul rând care este locul pe care Biblia îl acordă dragostei.

Voi începe cu acest aspect pentru a stabili importanța practică imensă a subiectului meu. Nu voi uita că în zilele noastre există mulți creștini care aproape că refuză să își îndrepte privirile către vreun lucru practic din creștinism. Ei pot vorbi doar de două sau trei dintre doctrinele lor favorite. Aș vrea să le reamintesc cititorilor mei că Biblia

conține deopotrivă multe lucruri despre practică și despre doctrină, și că unul dintre lucrurile cu mare greutate în Scriptură este subiectul dragostei.

Mă voi îndrepta către Noul Testament și le voi cere oamenilor să observe ce spune el despre dragoste. În toate cercetările religioase, nu există nimic care să se asemene cu situația când lăsăm ca Scriptura să vorbească pentru sine. Nu există nicio cale mai sigură de a descoperi adevărul decât calea cea veche prin care ne întoarcem la textele clare ale Scripturii. Pasajele biblice au fost armele Domnului nostru, atât când a răspuns în fața ispitelor Satanei, cât și în disputele cu evreii. Ele sunt călăuza în care nu trebuie să ne rușinăm niciodată să ne ancorăm în zilele noastre. Ce spune Scriptura? Cum este scris? Cum citești în ea?

Haideți să îl auzim pe Pavel în Epistola lui către Corinteni: „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngeresti, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor. Și chiar dacă aș avea darul prorociei, și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic. Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic” (1 Cor. 13:1-3).

Iată ce le spunea el colosenilor: „mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii” (Col. 3:14).

Iată ce îi spunea Pavel lui Timotei: „Ținta poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată” (1 Tim. 1:5).

Iată ce spunea Petru: „Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate” (1 Petru 4:8).

Să auzim și ce spune însuși Domnul nostru Isus Hristos: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34-35). Mai presus de orice, toți cititorii ar trebui să citească felul în care Domnul nostru a descris judecata finală și să observe cum lipsa dragostei va condamna milioane de oameni: „Apoi le va zice celor de la stânga Lui: ,Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui! Căci am fost flămând, și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete, și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin, și nu M-ați primit; am fost gol, și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță, și n-ați venit pe la Mine” (Matei 25:41-43).

Iată ce le spunea Pavel romanilor: „Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții: căci cine îi iubește pe alții, a împlinit Legea” (Rom. 13:8). Apoi putem citi ce le scria tot el efesenilor: „Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit” (Efes. 5:2).

Iată ce a lăsat scris Ioan: „Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește, este născut din Dumnezeu, și Îl cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:7-8).

Nu voi face niciun comentariu pe marginea acestor pasaje. Cred că este cel mai bine să le pun înaintea cititorilor

mei în simplitatea lor și să las ca aceste pasaje să vorbească de la sine. Dacă cineva este înclinat să creadă că subiectul acestui capitol este unul de mică importanță, tot ce îi voi cere este să citească aceste pasaje și să se gândească din nou.

Acela care vrea să coboare dragostea din locul înalt și sfânt pe care aceasta îl ocupă în Biblie și să o trateze ca o chestiune secundară, trebuie să își găsească fundamentul acestei acțiuni în Cuvântul lui Dumnezeu. Cu siguranță că nu îmi voi irosi timpul negociind așa ceva cu un astfel de om.

În ceea ce mă privește, dovezile pe care aceste pasaje le aduc sunt clare, simple și de netăgăduit. Ele demonstrează importanța imensă a dragostei ca unul dintre lucrurile care însoțesc mântuirea. Ele dovedesc că dragostea este un subiect care cere atenția serioasă din partea tuturor celor ce se consideră creștini și că aceia care disprețuiesc acest subiect nu fac altceva decât să își dea pe față necunoașterea Scripturii.

DRAGOSTEA REALĂ

În al doilea rând, vreau să arăt cum este dragostea reală, zugrăvită în Biblie.

Cred că are o mare importanță să avem o perspectivă clară în acest sens. Tocmai aici se află sursa greșelilor în legătură cu dragostea. Mii de oameni se amăgesc cu ideea că ei au dragoste, în timp ce, în realitate, nu se află în posesia ei, iar cauza este că ei nu cunosc Scriptura. Dragostea lor nu este dragostea descrisă în Biblie.

(a) Dragostea biblică nu constă în *a-i ajuta pe săraci*. Este o amăgire comună să presupunem că de asta ține dragostea biblică. Pavel ne spune clar că un om poate să-și „împartă toată averea pentru hrana săracilor” (1 Cor. 13:8) – dar să nu aibă dragoste! Nu încape îndoială că un om iubitor își va „aduce aminte de săraci” (Gal. 2:10). Nu contest nici măcar pentru un moment faptul că el va face tot ce îi va sta în putință ca să îi ajute, să le ușureze poverile. Tot ceea ce spun este că asta nu compensează absența dragostei. Este ușor să cheltui o avere dăruind bani, supă, lapte, pâine, lemne, pături și haine, și totuși să fii complet lipsit de dragostea biblică.

(b) Dragostea biblică *nu înseamnă să nu dezaprobi niciodată comportamentul cuiva*. Aceasta este o altă amăgire foarte răspândită. Mii de oameni se mândresc că nu condamnă niciodată pe nimeni și nu etichetează nimic ca fiind greșit, indiferent ce ar face acei oameni. Ei transformă porunca Domnului nostru, „nu judeca”, într-o scuză pentru a nu avea nicio opinie nefavorabilă față de nimeni. Ei pervertesc interdicția Domnului de a face judecăți grăbite și aspre într-o interdicție a tuturor judecăților.

Aproapele tău poate fi bețiv, mincinos și violent. Poți spune că asta nu contează. „Nu ești iubitor”, ți-ar spune acești oameni, „dacă îi spui că greșește!” Trebuie să crezi că are în străfundul lui o „inimă bună”. Acest fel de dragoste este, din nefericire, unul foarte răspândit. Această gândire este însă plină de amăgire. A arunca un vâl peste păcat și a refuza să spunem lucrurilor pe nume; a vorbi despre inimi că sunt bune, când viețile oamenilor sunt complet greșite;

a închide ochii în fața răutății și a spune lucruri diluate despre imoralitate – aceasta nu este dragoste biblică.

(c) Dragostea biblică *nu înseamnă să nu dezaprobăm niciodată opiniile religioase ale cuiva*. Aceasta este o altă amăgire serioasă tot mai răspândită. Există mulți oameni care se mândresc că nu au spus niciodată despre nimeni că ar fi greșit, indiferent ce perspective teologice avea. Vecinul tău poate fi ateu, budist, romano-catolic, mormon, deist, sceptic, un simplu formalist sau un antinomian fățiș. Dar „dragostea” multora spune că n-ai niciun drept să crezi că acel vecin este greșit. „Dacă este sincer, ar fi lipsit de dragoste să gândești negativ despre starea lui spirituală”. Domnul să mă elibereze pe veci de o astfel de dragoste! Dacă ar fi gândit în felul acesta, apostolii ar fi greșit pentru că s-au dus să predice Evanghelia la Neamuri. Potrivit unei astfel de gândiri, misiunea n-are niciun sens. Mai degrabă ar trebui să ne închidem Bibliile și să renunțăm la bisericile noastre. Potrivit acestui fel de a gândi, toți au dreptate și nimeni nu greșește. Toți oamenii ar trebui să meargă în Cer și nimeni nu ar ajunge vreodată în Iad.

O astfel de dragoste este o caricatură monstruoasă. A spune că toți au perfectă dreptate în opiniile lor, chiar dacă aceste opinii se contrazic flagrant între ele; a spune că toți merg pe calea către Cer, chiar dacă afinitățile lor doctrinare sunt contrare precum sunt albul și negrul – nu aceasta este dragostea biblică. Dragostea de felul acesta batjocorește Biblia și vorbește ca și cum Dumnezeu nu ne-ar fi dat un standard scris al adevărului. Dragostea aceasta încurcă toate ideile pe care le avem despre Cer și l-ar umple de îndată

cu o mulțime discordantă și nearmonioasă de ciudațenii. Adevărata dragoste nu crede niciodată că toți oamenii sunt de aceeași parte în aspectele doctrinare. Adevărata dragoste exclamă cu putere: „să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși” (1 Ioan 4:1). „Dacă vine cineva la voi, și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă, și să nu-i ziceți: ‚Bun venit!’” (2 Ioan 1:10).

Voi lăsa în urmă partea negativă a acestui subiect. Am insistat întrucâtva asupra ei pentru că zilele în care trăim sunt ciudate, ca și ideile răspândite în această vreme. Vreau să mă întorc acum către partea pozitivă. După ce am arătat ce *nu este* dragostea, vreau să arăt cum *este* ea.

Dragostea creștină este cea dragoste pe care Pavel o plasează prima între roadele pe care Duhul Sfânt le produce în inima unui credincios: „Roada Duhului este dragostea” (Gal. 5:22).

Dragostea față de *Dumnezeu*, așa cum a avut Adam înainte de cădere, este prima ei trăsătură. Cel care are dragoste, dorește să-L iubească pe Dumnezeu cu toată inima, sufletul, mintea și puterea lui.

Dragostea față de *oameni* este cea de-a doua trăsătură a dragostei biblice. Cel care are dragoste creștină, dorește să-și iubească aproapele ca pe sine însuși.

Dragostea creștină se va manifesta prin *faptele* credinciosului. Ea îl va face gata să facă acte de bunătate față de orice persoană care îi iese în cale, atât spre binele temporar cât și spre cel veșnic, sufletesc al semenilor lui. Dragostea

adevărată nu îl va lăsa pe cel care o are să fie mulțumit doar cu dorințe bune și cuvinte moi. Ea îl va face să fie sânguincios în înfăptuirea a tot ceea ce îi stă în putere pentru a micșora întristarea și pentru a crește fericirea altora. Asemenea Domnului lui, el se va preocupa mai mult de slujirea altora decât de a i se sluji, și nu va aștepta nimic în schimb. Asemenea marelui apostol al Domnului lui, el va fi întotdeauna gata „să cheltuie și să se cheltuie” pentru alții, chiar dacă cei cărora le face bine îl răsplătesc cu ură, nu cu dragoste. Adevărata dragoste nu așteaptă răsplată. Lucrarea pe care dragostea o face îi este propria răsplată.

Dragostea creștină se va dovedi prin disponibilitatea credinciosului de *a suporta răul și binele în egală măsură*. Ea îl va face răbdător când este provocat, iertător când este rănit, blând când este atacat pe nedrept și tăcut când este batjocorit. Ea îl va face în stare să suporte și să tolereze mult, să îndure mult și să treacă peste multe lucruri, supunându-se adesea și lepădându-se de sine de multe ori, toate acestea de dragul păcii. Această dragoste îl va face capabil să pună piedici strașnice pornirilor sale și să își înfrâneze bine limba.

Adevărata dragoste nu se întrebă neîncetat, „Care sunt drepturile mele? Sunt tratat așa cum merit?”, ci, „Cum aș putea să încurajez mai bine pacea? Ce pot face pentru a-i zidi pe alții?”

Dragostea creștină se va manifesta *printr-o atitudine generală și o purtare consecventă a credinciosului*. Ea îl va face să fie blând, altruist, înclinat spre bine, cu un bun temperament și atent la nevoile altora. Ea îl va face politicos,

săritor și blând în toate relațiile zilnice din viața personală. Îl va face să se gândească la mângâierile altora, să fie blând cu simțămintele celorlalți și mai nerăbdător să fie pe placul altora decât să primească atenție.

Adevărata dragoste *nu îi invidiază niciodată pe ceilalți* când aceștia prosperă, nici nu se bucură de necazurile altora, când ei trec prin greutăți. Ea va crede și va nădăjdui întotdeauna, încercând să vadă ce este mai bun în acțiunile celorlalți. Chiar și atunci când se va afla la punctul ei cel mai de jos, dragostea adevărată va fi plină de milă, îndurare și compasiune.

Unde poate fi găsită o astfel de dragoste? Pentru a găsi răspunsul, este suficient să privim la viața Domnului nostru Isus Hristos, așa cum este descrisă în Evanghелиi, și o vom vedea exemplificată în chip desăvârșit. Dragostea a strălucit puternic în toate acțiunile Lui. Viața Lui zilnică a fost un neîncetat șir de fapte bune. Dragostea a strălucit în tot ceea ce El a suportat. El a fost continuu urât, persecutat, batjocorit și reprezentat greșit, dar a îndurat toate acestea. Niciun cuvânt mândru nu a ieșit vreodată de pe buzele Lui. Niciun temperament și nicio pornire rea nu s-au văzut în purtarea Lui. „Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și, când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător” (1 Petru 2:23). Dragostea a strălucit în toată atitudinea și în toată purtarea Lui. Legea blândeții a fost întotdeauna pe buzele Sale. Printre ucenicii slabi și neștiutori, printre bolnavi și cerșetori triști, printre vameși și păcătoși, printre farisei și saduchei – El a fost întotdeauna același – blând și răbdător cu toți.

Cu toate acestea, trebuie să ne amintim că Domnul nostru binecuvântat nu i-a flatat niciodată pe păcătoși și nici nu a tolerat păcatul. El n-a făcut niciodată pasul înapoi de la descoperirea răutății în adevăratele ei culori sau de la musturarea acelor care se alipesc de ea. El nu a ezitat niciodată să denunțe învățăturile false, indiferent cine le-ar fi susținut sau să arate practicile false în adevăratele lor culori, ca și finalul sigur al acestora. El a spus lucrurilor pe nume. El a vorbit la fel de clar despre Iad și despre focul care nu se va stinge niciodată, pe cât a vorbit despre Rai și despre Împărăția slavei. El a lăsat în urmă o dovadă veșnică a faptului că dragostea perfectă nu ne cere să acceptăm și să aprobăm viața și opiniile tuturor, și că este foarte posibil să condamnăm învățătura falsă și practicile rele, și totuși să fim plini de dragoste în același timp.

Am prezentat înaintea cititorilor mei adevărata natură a dragostei creștine. Am arătat foarte pe scurt ce este dragostea și ce nu este. Nu pot trece mai departe fără a oferi două gânduri practice, pe care le aduc cu insistență înaintea altora, pentru că ele apasă greu asupra minții mele.

Gândește-te pentru o clipă cât de puțină dragoste se vede pe pământ! Cât de evidentă este absența dragostei adevărate printre preținșii creștini! Nu vorbesc aici despre păgâni, ci despre cei care se consideră creștini. Ce porniri mânioase, ce patimi, ce egoism, ce vorbire amară se găsesc în familii! Ce lupte, certuri, porniri de răutate, răzbunare și invidii printre vecini și printre enoriași! Ce gelozii și dezbinări se pot vedea între cei din biserica mare și independenți, între calviniști și arminieni, între bisericile mai

numeroase și cele mai mici! „Unde este dragostea?”, am putea să ne întrebăm pe bună dreptate. „Unde este dragostea? Unde este gândul lui Hristos?” – când vedem atitudinea și duhul care domnesc în lume. Nu este de mirare că observăm cum cauza lui Hristos stagnează și necredința abundă, când inimile oamenilor manifestă atât de puțină dragoste! Evident că am putea spune: „Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18:8).

În altă ordine de idei, gândește-te ce lume fericită am avea dacă ar exista mai multă dragoste. Tocmai absența dragostei este ceea ce determină jumătate din nenorocirile care întristează acest pământ. Boala, moartea și sărăcia nu ar fi nici pe jumătate din cât sunt acum. Restul relelor vin din porniri păcătoase, din naturi rele, din lupte, certuri, judecăți, răutate, invidie, răzbunare, fraude, violențe, războaie și toate celelalte lucruri rele. Dacă toți oamenii ar fi plini de dragoste biblică, am face un pas uriaș către dublarea fericirii omenirii și către înjumătățirea prilejurilor de întristare.

SURSA DRAGOSTEI

În al treilea rând, aș vrea să arăt care este sursa dragostei biblice. Așa cum am descris-o, dragostea nu este un lucru natural pentru om. În mod natural, noi suntem mai degrabă înclinați către a fi mai mult sau mai puțin egoiști, invidioși, porniți la rău, puși pe ceartă, lipsiți de bunătate și blândețe. Este suficient să ne observăm copiii când îi lăsam să-și facă de cap, și vedem dovada acestui adevăr. Dacă îi lași pe copii să crească fără educația și creșterea adecvată, vei vedea că niciunul dintre ei nu se va afla în posesia dragostei creștine. Observă cum unii dintre ei se

gândesc mai întâi la ei înșiși și la confortul și avantajele lor. Observă cum alții sunt plini de mândrie, patimă și porniri rele. Care este cauza acestor lucruri? Nu există decât un răspuns. Inima firească, naturală, nu cunoaște nimic din dragostea adevărată. Dragostea creștină nu se va găsi decât într-o inimă pregătită de Duhul Sfânt. Ea este o plantă firavă, care va crește într-un singur pământ. Mai degrabă te poți aștepta să culegi struguri din spini și smochine din măracini decât să găsești dragoste în inima care nu este dreaptă.

Inima în care dragostea crește este o inimă schimbată, înnoită și transformată de Duhul Sfânt. Chipul și asemănarea lui Dumnezeu, pe care Adam le-a pierdut la căderea în păcat, au fost restaurate într-o astfel de inimă, chiar dacă restaurarea poate părea firavă și imperfectă. Omul înnoit este părtaș naturii divine prin unirea cu Hristos și înfierea de către Dumnezeu, și una dintre primele trăsături ale acelei naturi noi este dragostea (2 Petru 1:4).

O inimă de acest fel este profund convinsă de păcat, îl urăște, fuge de el și luptă împotriva lui zi după zi. Una dintre primele mișcări ale păcatului pe care această natură se luptă zilnic să o învingă este egoismul, lipsa dragostei.

O astfel de inimă este profund sensibilă față de datoria uriașă pe care o are față de Domnul Isus Hristos. Ea știe continuu că Îi este datoare Aceluia care a murit pentru noi pe cruce, pentru toată mângâierea, nădejdea și pacea actuală. Cum poate să își demonstreze recunoștința? Cum poate să-L răsplătească pe Răscumpărătorul ei? Dacă nu poate face nimic altceva, ea se va strădui măcar să fie ca

El, să bea din atitudinea Lui, să umble pe urmele pașilor Lui și, ca El, să fie plină de dragoste. „Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt” (Rom. 5:5) - iată cel mai sigur izvor al dragostei creștine. Dragostea va produce dragoste.

În acest aspect îi cer atenția specială cititorului meu. El este unul de o mare importanță în vremurile noastre. Mulți oameni pretind că admiră dragostea, dar nu le pasă deloc de creștinismul viu. Lor le plac unele dintre roadele și rezultatele Evangheliei, dar nu și rădăcina unică din care aceste roade pot crește, nici doctrinele de care sunt legate inseparabil.

Sute de oameni vor lăuda dragostea, în vreme ce urăsc să li se vorbească despre corupția morală a omului, despre sângele lui Hristos și despre lucrarea interioară a Duhului Sfânt. Multor părinți le-ar plăcea să-și vadă copiii crescând altruști și cu un caracter bun, dar ar fi profund dezgustați dacă li s-ar vorbi cu insistență despre convertire, pocăință și credință.

Vreau acum să protestez împotriva ideii că poți avea roadele creștinismului în lipsa rădăcinilor, că poți produce un caracter creștin fără a propovădui doctrinele creștine, că poți avea dragostea care va îndura și va produce roade, fără a avea har în inimă.

Eu recunosc că putem vedea ici și colo câte o persoană care pare foarte iubitoare și amiabilă, dar lipsită de orice religie creștină autentică. Astfel de cazuri sunt atât de rare încât, asemenea excepțiilor, ele nu fac decât să dovedească veridicitatea regulii generale.

Mult prea adesea mă tem că, în astfel de cazuri, dragostea aceasta este doar de fațadă, ea eșuând să se manifeste în viața privată. Eu cred cu fermitate, ca o regulă generală, că nu poți găsi ea dragostea descrisă în Biblie decât în solul unei inimi profund îmbibate de religia Bibliei. Practica sfântă nu va înflori fără doctrina sănătoasă. Ceea ce Dumnezeu a unit, este inutil să ne așteptăm să funcționeze separat.

Amăgirea pe care vreau să o combat este ajutată foarte mult și într-un fel ticălos de majoritatea vastă a nuvelor, romanelor și a cărților de povești. Cine nu știe că eroii și eroinele acestor cărți sunt descriși constant ca modele de perfecțiune? Ei fac întotdeauna ce trebuie, spun ce trebuie și manifestă temperamentul corect. Ei sunt mereu blânzi, politicoși, altruști și iertători. Și totuși, nu auzi nici măcar un cuvânt despre religia lor. Pe scurt, dacă vei judeca cea mai mare parte a cărților de ficțiune, ai zice că este posibil să ai o religie practică excelentă, dar fără doctrină, fără roadele Duhului, fără harul Duhului, fără gândul lui Hristos și fără unirea cu Hristos.

Acesta este, pe scurt, marele pericol al citirii majorității nuvelor, romanelor și literaturii de ficțiune. Cea mai mare parte a lor ilustrează o perspectivă falsă și incorectă asupra naturii omului. Ele pictează bărbatul sau femeia model așa cum ar trebui să fie, nu așa cum sunt în realitate. Cititorii acestor scrieri își umplu mințile cu idei greșite despre cum arată această lume. Gândirea lor despre omenire devine visătoare și ireală. Ei caută constant bărbați și femei pe care nu îi vor întâlni niciodată, și se așteaptă la lucruri pe care nu le vor găsi în veci.

Vreau să îi îndemn odată pentru totdeauna pe cititorii mei să își extragă perspectivele despre natura umană din Biblie, nu din romane. Stabilește-ți clar în minte că nu poate exista dragoste adevărată fără o inimă înnoită prin har. Nu încape îndoială că putem vedea în mulți oameni o anumită măsură de blândețe, politețe, amabilitate și bună-tate, chiar dacă acei oameni n-au nicio religie vie. Dar planta glorioasă a dragostei biblice, în toată plinătatea și perfecțiunea ei, nu va putea fi găsită niciodată fără unirea cu Hristos și fără lucrarea Duhului Sfânt.

Dacă ai copii, învață-i acest adevăr. Susține-l în școli, dacă ai ceva de făcut în școală. Înalță dragostea, vorbind mult despre ea. Nu lăsa ca vreun lucru să intervină mai presus de harul blândeții, dragostei, naturii bune, altruismului și caracterului sfânt.

Cu toate acestea, nu uita niciodată că există o singură școală în care aceste lucruri pot fi învățate complet, și aceea este școala lui Hristos. Dragostea adevărată vine de sus. Dragostea adevărată este rodul Duhului. Acela care vrea să o aibă trebuie să se așeze la picioarele lui Hristos și să învețe dragostea de la El.

CEL MAI MARE HAR

În ultimul rând, aș vrea să arăt motivele pentru care dragostea este considerată cel mai mare dintre haruri.

Cuvintele lui Pavel în acest sens sunt clare și indubitabile. El își condensează minunatul capitol pe tema dragostei în maniera următoare: „Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare

dintre ele este dragostea” (1 Cor. 13:13). Această exprimare este remarcabilă. Dintre toți scriitorii Noului Testament, nu încapă îndoială că niciunul nu înalță „credința” atât de sus cum o face Pavel. Epistolele lui către Romani și Galateni abundă în propoziții care îi demonstrează importanța vastă. Prin credință, păcătosul care se lipește de Hristos este mântuit. Prin credință suntem îndreptățiți și avem pace cu Dumnezeu. Totuși, același Pavel vorbește aici despre ceva mai mare chiar decât credința. El pune înaintea noastră trei haruri principale ale creștinului și pronunță următoarea judecată asupra lor: „cea mai mare dintre ele este dragostea”. O astfel de exprimare de la un astfel de scriitor ne cere o atenție specială. Ce ar trebui să înțelegem când auzim că dragostea este mai mare decât credința și nădejdea?

Nu trebuie să presupunem nici măcar pentru o clipă că dragostea ar putea ispăși pentru păcatele noastre sau că ar putea să aducă pace între noi și Dumnezeu. Nimic nu poate face acest lucru decât sângele lui Hristos, și numai credința ne poate face părtași în sens mântuitor în sângele Lui. Dacă nu știm acest lucru, nu cunoaștem Scriptura. Rolul de unire a sufletului cu Hristos și de aducere a îndreptăririi îi aparține doar credinței. Dragostea noastră, alături de toate celelalte haruri pe care le avem, este mai mult sau mai puțin imperfectă, și nu poate să stea în picioare în fața severității judecății lui Dumnezeu. După ce am făcut totul, nu suntem decât niște „robi netrebnici” (Luca 17:10).

Nu trebuie să presupunem că dragostea creștină ar putea exista independent de credință. Pavel nu a dorit să

ilustreze aceste haruri ca și cum ar fi în rivalitate reciprocă. El nu a vrut să spună că un om ar putea avea credința, un altul nădejdea și un altul dragostea, și că cel mai bun dintre ei ar fi fost omul care ar avea dragoste.

Cele trei haruri sunt legate inseparabil. Acolo unde există credință, va exista întotdeauna și dragoste. Acolo unde există dragoste, va exista întotdeauna și credință. Soarele și lumina, focul și căldura, gheața și răcoarea nu sunt mai intim legate decât sunt credința și dragostea. Motivele pentru care dragostea este considerată cel mai mare dintre aceste trei haruri mi se par clare și simple. Aș vrea să arăt care sunt ele.

(a) Dragostea este considerată cel mai mare dintre haruri pentru că este un har în care există *o anumită asemănare între credincios și Dumnezeu lui*. Dumnezeu nu are nevoie de credință. El nu depinde de nimeni. Nu există nimeni care să îi fie superior și în care El să-și pună credința. Dumnezeu nu are nevoie nici de nădejde. Pentru El, toate lucrurile sunt certe, atât în trecut, cât și în prezent și în viitor. Dar „Dumnezeu este dragoste”, și cu cât au copiii Lui mai multă dragoste, cu atât mai mult se aseamănă cu Tatăl lor din ceruri.

(b) Dragostea este considerată cel mai mare dintre haruri pentru că este *cea mai utilă altora*. Nu încapă îndoială că nădejdea și credința, oricât ar fi de prețioase, au o legătură specială cu beneficiul individual și personal al credinciosului. Credința unește sufletul cu Hristos, aduce pacea cu Dumnezeu și deschide calea către cer. Nădejdea

umple sufletul de așteptarea bucuroasă a lucrurilor viitoare și, în ciuda multor descurajări care vin din lucrurile văzute, ea mângâie sufletul în așteptarea celor nevăzute. Dar dragostea este în principal harul care îl face util pe om. Ea este izvorul faptelor bune și al manifestărilor de blândețe. Ea este rădăcina misiunii, a școlilor și a spitalelor. Dragostea i-a făcut pe apostoli să cheltuie și să se cheltuie de dragul sufletelor. Dragostea ridică lucrători pentru Hristos și îi menține în lucrare. Dragostea înmoaie certurile și pune capăt luptelor și, în acest sens, ea „acoperă o sumedenie de păcate” (1 Petru 4:8). Dragostea împodobește creștinismul și îl recomandă înaintea lumii. Un om poate avea credință adevărată și să fie conștient de ea, și totuși credința lui să fie invizibilă înaintea altora. Dar dragostea lui nu poate rămâne ascunsă.

(c) În ultimul rând, dragostea este considerată cel mai mare dintre haruri, pentru că *are viața cea mai lungă*. În fapt, ea nu va muri niciodată. Va veni o zi când credința va fi transformată în vedere și nădejdea în certitudine. Slujbă lor va fi inutilă în dimineața învierii și, asemenea unui vechi almanah, va fi lepădată. Dar dragostea va continua să trăiască de-a lungul veacurilor fără sfârșit ale veșniciei. Cerul va fi locașul dragostei. Locuitorii cerului vor fi plini de dragoste. Un sentiment comun se va afla în inimile tuturor, și acela va fi dragostea.

ÎNCHEIERE

Voi lăsa în urmă această parte a subiectului meu, și voi trece la încheiere. Mi-ar fi foarte ușor să detaliez fiecare dintre aceste trei elemente de comparație pe care le-

am enumerat, dintre dragoste și celelalte haruri. Dar timpul și spațiul nu îmi permit acest lucru. Dacă am spus suficient pentru a-i avertiza pe oameni de greșelile legate de sensul adevărat, legate de măreția dragostei – voi fi mulțumit. Trebuie să ținem minte pentru totdeauna că dragostea nu ne poate îndreptăți și nu ne poate șterge păcatele. În această privință, dragostea nu îl egalează nici pe Hristos, nici credința. Dar dragostea ne face întrucâtva asemenea lui Dumnezeu. Dragostea este de un folos extraordinar pentru lume. Dragostea va trăi și va înflori după ce lucrarea credinței se va încheia.

Evident, având în vedere aceste lucruri, dragostea își merită cununa!

(1) Aș dori acum să îi pun o întrebare simplă fiecărui cititor al acestei cărți. Vreau să insist înaintea conștiinței tale cu subiectul acestor rânduri. Cunoști oare harul despre care am vorbit? Ai dragoste creștină? Exprimarea hotărâtă a apostolului Pavel ar trebui să te convingă indubitabil că cercetarea de sine în acest aspect nu ar trebui să fie tratată cu superficialitate sau lepădată. Harul în lipsa căruia acel om sfânt nu ar fi spus, „nu sunt nimic”, harul pe care Domnul Isus îl consideră explicit ca semnul distinctiv deosebit al ucenicilor Lui – un astfel de har cere o cercetare serioasă din partea fiecăruia care este interesat de mântuirea sufletului lui. Ce subiect ar trebui să-l pună pe gânduri și să îl îndemne să se întrebe: „Cum mă afectează toate acestea? Am eu oare dragoste creștină?”

Poate ai o anumită cunoaștere a religiei. Poate că știi să faci diferența între învățătura adevărată și cea falsă.

Poate că ești în stare chiar să citezi anumite pasaje biblice și să aperi opiniile pe care le susții. Dar ține minte că acea cunoaștere doctrinară lipsită de rezultate practice în viață – este o avere inutilă! Cuvintele apostolului sunt foarte clare: „chiar dacă... aș cunoaște toate tainele și toată știința... nu sunt nimic” (1 Cor. 13:2-3).

Poate că îți închipui că ai credință. Crezi că ești unul dintre aleșii lui Dumnezeu, și îți găsești odihna în această convingere. Dar cu siguranță că ar trebui să îți amintești că există și o credință a diavolilor, una total nefolositoare, și că, prin contrast, credința aleșilor lui Dumnezeu este o „credință care lucrează prin dragoste” (Gal. 5:6). Atunci când Pavel a amintit de „dragostea” tesalonicenilor, ca și de credința și nădejdea lor, acela a fost momentul când el a putut spune: „știm de alegerea voastră de către Dumnezeu” (1 Tes. 1:4).

Cercetează-ți viața zilnică, atât acasă cât și în afara casei, și gândește-te ce loc ocupă dragostea creștină în ea. Cum este caracterul tău? Cum te porți cu cei din jurul tău, din propria familie? În ce manieră vorbești, mai ales în perioadele în care ești provocat și tulburat? Unde este natura ta bună, unde se găsesc politețea ta, răbdarea, blândețea, bunătatea și răbdarea? Unde sunt acțiunile practice ale dragostei în felul în care te porți față de alții? În ce fel oglindești gândul Aceluia care mergea peste tot făcând bine, care i-a iubit pe toți oamenii, chiar dacă în special pe ucenicii Lui, care a răsplătit răul cu bine și ura cu bunătate, și care a avut o inimă suficient de mare încât să manifeste compasiune față de toți?

Mă întreb ce te-ai face în Rai, dacă ai ajunge acolo fără dragoste? Ce mângâiere ai putea să ai într-un locaș în care legea este dragostea și în care egoismul și răutatea sunt alungate complet? Vai! Mă tem că Raiul nu poate fi un loc potrivit pentru un om lipsit de dragoste și cu un caracter rău. Un băiețel spunea: „Dacă bunicul merge în Cer, sper că eu și fratele meu nu vom ajunge acolo”. „De ce spui asta?”, a fost întrebat el. Răspunsul băiețelului a venit șocant: „Dacă ne vom întâlni acolo cu bunicul, sunt sigur că va spune ce ne zice și aici – ‚Ce caută băieții ăștia aici? Afară cu ei de aici!’ El nu găsește nicio plăcere să ne vadă pe pă-mânt, și presupun că nu îi va plăcea să ne vadă nici în Cer!”

Nu-ți găsi odihna până nu vei ști ceva, în practică, din ce este dragostea creștină adevărată. Du-te și învață de la Acela care este blând și smerit cu inima, și cere-I să te învețe cum să iubești. Cere-I Domnului Isus să pună Duhul Lui în tine, să-ți îndepărteze inima cea veche și să-ți dea o natură nouă, făcându-te asemenea Lui. Strigă zi și noapte către El cerându-I har, și nu-L lăsa până ce nu vei simți ceva din ce ți-am descris în acest capitol. Cu adevărat fericită va fi viața ta când vei înțelege ce înseamnă să „umbli în dragoste”.

(2) Dar nu voi uita că în același timp le scriu unora care nu sunt străini de dragostea Scripturii și care tânjesc să o manifeste mai mult cu fiecare an care trece. Ție vreau să îți transmit două simple cuvinte de încurajare. Iată care sunt acestea:

Practică dragostea cu sârguință. Ea este unul dintre acele haruri care, mai presus de orice, crește prin folosire

constantă. Străduiește-te din ce în ce mai mult să o manifesti în fiecare detaliu, oricât de mărunț, al vieții de zi cu zi. Păzește-ți limba și purtarea de-a lungul fiecărui ceas al zilei, în special în felul în care te porți cu copiii și cu soțul sau soția. Amintește-ți de caracterul acelei femei deosebite: „ea deschide gura cu înțelepciune” (Prov. 31:26).

Adu-ți aminte de cuvintele lui Pavel: „Tot ce faceți, să fie făcut cu dragoste” (1 Cor. 16:14). Dragostea ar trebui să se vadă atât în lucrurile mici cât și în cele mari.

Adu-ți aminte și de cuvintele lui Petru: „să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții”; nu o dragoste care doar rămâne aprinsă, ci una care arde ca un foc strălucitor, pe care toți cei din jurul tău o pot vedea! (1 Petru 4:8). Poate să te coste dureri și neazuri să rămâi în această atitudine. Poți avea parte de foarte puțină încurajare din exemplul altora. Totuși, tu perseverează. Dragostea de acest fel va veni cu propriile răsplăți.

În final, învață-i dragostea și pe alții. Insistă continuu asupra dragostei în educația copiilor tăi. Spune-le de marea îndatorire a blândeții, utilității și compasiunii unii față de alții. Amintește-le constant că blândețea, bunul caracter și buna purtare sunt printre primele dovezi pe care Hristos le cere de la copiii creștini. Dacă nu cunosc multe lucruri sau nu pot explica doctrine, măcar ei pot înțelege ce este dragostea. Religia unui copil valorează foarte puțin dacă ea constă doar din repetarea unor versete din Biblie și a unor imnuri. Oricât de utile ar fi acestea, ele sunt memorate adesea fără a le înțelege, sunt amintite fără simțăminte, sunt repetate fără a lua în considerare sensul lor și uitare până ce trece copilăria!

Învață-ți copiii să memoreze Biblia și imnurile în orice fel, dar nu lăsa ca o astfel de creștere a lor să formeze toată religia lor. Învață-i să își stăpânească pornirile, să fie buni unii cu alții, omenoși, respectuoși, răbdători, blânzi și iertători. Spune-le să nu uite niciodată, până în ziua morții, că, chiar dacă ar trăi cât Metusala, fără dragoste adevărată, Duhul spune că „nu suntem nimic”. Spune-le că „mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii” (Col. 3:14).

8

.....

ZELUL

Este bine să fii plin de râvnă totdeauna pentru bine, nu numai când sunt de față la voi” (Gal. 4:18).

Ca multe alte subiecte religioase, zelul sau râvna este, din nefericire, înțeles foarte greșit. Mulți ar fi rușinați să se creadă despre ei că sunt creștini „zeleși”. Mulți sunt gata să spună despre cei zeleși ce spunea Festus despre Pavel: „ești nebun... ai dat în nebunie” (F.A. 26:24).

Dar zelul este un subiect pe care niciun cititor al Bibliei nu are vreun drept să îl ignore. Dacă facem din Biblie regula credinței și a practicii noastre, nu putem întoarce spatele ideii de zel. Trebuie să îl privim față în față. Ce îi spunea apostolul Pavel lui Tit? Hristos „S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-Și curețe un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2:14). Ce îi spunea Domnul Isus bisericii din Laodicea? „Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te!” (Apoc. 3:19).

Țelul pe care îl am prin acest capitol este să pledez cauza zelului în religie. Cred că nu ar trebui să ne temem de el, ci mai degrabă să îl admirăm și să îl iubim. Eu cred că râvna religioasă este o mare binecuvântare pentru lume și sursa a nenumărate beneficii pentru omenire. Vreau aici

să îi dau o lovitură hotărâtă creștinismului leneș, superficial și somnoros din aceste zile de pe urmă, care nu este în stare să vadă nimic frumos în zel, ci folosește cuvântul „zelos” ca pe un termen de ocară. Vreau să le reamintesc creștinilor că „zelos” a fost un nume dat unuia dintre apostolii Domnului nostru Isus Hristos,¹ și să îi îndemn să fie ei înșiși oameni zeloși.

Îi cer fiecărui cititor să îmi acorde atenția în timp ce îi voi spune câteva lucruri despre zel. Ascultă-mă, căci va fi spre binele tău, al lumii și al Bisericii lui Hristos. Ascultă-mă și, cu ajutorul lui Dumnezeu, îți voi arăta că a fi „zelos” înseamnă să fii înțelept. Voi arăta în primul rând ce este zelul religios, apoi când poate fi numit un om zelos în religie și apoi de ce este un lucru bun ca omul să fie plin de râvnă religioasă.

O DEFINIȚIE A ZELULUI RELIGIOS

Mai înainte de toate, îmi propun să tratez această întrebare: „Ce este zelul religios?” Zelul religios este o dorință arzătoare de a fi plăcut lui Dumnezeu, de a face voia Lui și de a răspândi slava Lui în lume, în orice fel posibil. Este o dorință pe care niciun om nu o simte prin natura lui, pe care Duhul o pune în inima fiecărui credincios când este convertit, dar pe care unii credincioși o percep mai puternic decât alții, astfel că doar ei merită să fie numiți creștini „zeloși”.

Atunci când stăpânește cu adevărat într-un om, această dorință este atât de puternică, încât îl împinge să

¹ Autorul face referire la Simon, zis și Zelotul, sau Zelosul, cf. Matei 10:4 - n.tr.

facă orice sacrificiu, să treacă prin orice necaz, să se lepede de sine oricât, să sufere, să lucreze, să trudească, să se cheltuie și să fie cheltuit, ba chiar să moară, ca să poată fi plăcut lui Dumnezeu și să Îl cinstească pe Hristos.

Un om zelos în religie este în primul rând un om cu o țintă precisă. Nu este suficient să spunem că el ar fi serios, inimos, nedispus la compromisuri, profund, implicat cu toată inima și cu o atitudine dedicată. El vede înaintea lui un singur lucru, îi pasă de un singur lucru, trăiește pentru un singur lucru, se hrănește cu un singur lucru, iar acel unic lucru este să Îi fie plăcut lui Dumnezeu.

Fie că trăiește, fie că moare; fie că este sănătos, fie bolnav; fie că este bogat, fie sărac; fie că este plăcut oamenilor, fie că este o ofensă pentru ei; fie că este considerat înțelept, fie nebun; fie că este blamat, fie lăudat; fie că primește cinste, fie rușine – omului zelos nu îi pasă deloc. El arde pentru un lucru – și acel lucru este să fie plăcut lui Dumnezeu și să răspândească slava Lui. Dacă este mistuit în acest proces, el este mulțumit. El simte că, asemenea unei candelă, este făcut să ardă, iar dacă este mistuit în această ardere, el nu a făcut decât să împlinească lucrarea pe care Dumnezeu i-a rânduit-o. Un astfel de credincios își va găsi întotdeauna o sferă de manifestare a zelului. Dacă nu poate predica, munci sau dărui bani, el va striga, va suspina și se va ruga. Da, dacă este sărac sau pe un perpetuu pat al suferinței, el va face ca roțile păcatului din jurul lui să se rotească tot mai greu, mijlocind neîncetat împotriva lor. Dacă nu poate lupta în vale alături de Iosua, va face lucrarea de rugăciune împreună cu Moise, Aaron și

Hur, pe deal (Exod 17:9-13). Dacă nu poate lucra el însuși, nu Îi va odihni Domnului până ce ajutorul vine din altă parte și lucrarea este făcută. Iată ce vreau să spun când vorbesc despre „zel” în religie.

Noi toți cunoaștem obiceiul de a-i face pe oameni mari în această lume, de a-i considera astfel pe unii ca Alexandru cel Mare, Julius Caesar, Oliver Cromwell sau Napoleon. Noi știm că, în ciuda tuturor defectelor lor, toți au fost oameni dedicați unei cauze anume. Ei s-au năpustit asupra unui singur țel grandios. Ei n-au fost interesați de nimic altceva. Ei au lăsat deoparte orice alt lucru. Ei au socotit toate celelalte lucruri ca având importanță secundară, subordonată aceluia țel principal pe care l-au avut înaintea ochilor câtă vreme au trăit. Iar eu zic că același obicei, aplicat slujirii Domnului Isus Hristos, devine ceea ce noi numim zel religios.

Noi cunoaștem obiceiul de a-i considera mari pe oamenii de știință deosebiți din această lume, oameni precum Arhimede, Isaac Newton, Galileo, Ferguson, astronomul, sau James Watt. Toți aceștia au fost oameni dedicați unei singure cauze. Fiecare și-a concentrat puterea minții într-un singur aspect. Ei n-au fost interesați de nimic altceva. Și tocmai acesta a fost secretul succesului lor. Iar eu zic că același obicei, consacrat slujirii lui Dumnezeu, devine zel religios.

Noi toți cunoaștem obiceiul de a-i face aprecia pe oamenii care acumulează averi mari și lasă milioane în urma lor. Ce fel de oameni erau bancherii, comercianții și negustorii care au lăsat un nume în urma lor, ca unii care au

acumulat bogății imense și au ajuns din săraci bogați? Ei toți au fost oameni care s-au dedicat în totalitate afacerilor lor și au ignorat orice altceva de dragul acelor afaceri. Ei i-au acordat acelu lucru principala lor atenție, primele lor gânduri, cel mai bun timp al lor și cea mai bună parte a abilităților lor – pentru a avansa în tranzacțiile în care s-au implicat. Ei au fost oameni dedicați unui singur lucru. Inimile lor n-au fost împărțite. Ei s-au dedicat afacerilor lor trup, suflet și minte. Ei păreau să nu trăiască pentru nimic altceva. Iar eu spun că, dată punem acea atitudine a minții în slujba lui Hristos, ea devine zel religios.

(a) Acest obicei al minții, acest zel a fost trăsătura *tuturor apostolilor*. Iată, de exemplu, zelul apostolului Pavel. Ascultă-l când le vorbea pentru ultima oară prezbiterilor din Efes: „Dar eu nu țin numaidecât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba, pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu” (F.A. 20:24). Iată-l din nou, de data aceasta scriindu-le credincioșilor din Filipi: „fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filip. 3:13-14). Îl poți vedea din ziua convertirii sale renunțând la viitorul său strălucit, abandonând totul de dragul lui Hristos și mergând înainte pentru a-L predica tocmai pe acest Isus pe care cândva Îl disprețuise. Îl poți vedea mergând încoace și încolo, de-a lungul și de-a latul lumii din acea vreme, trecând prin persecuție, asuprire, împotrivire, închisoare, cătușe, suferințe, lucruri vecine cu moartea, până în ziua când și-a pecetluit credința cu sânge

și a murit la Roma, un martir pentru acea Evanghelie pe care a propovăduit-o atât de mult timp. Acesta a fost un zel religios adevărat.

(b) Apoi aceasta a fost trăsătura *primilor creștini*. Ei erau oameni care „stârneau împotrivire pretutindeni” (F.A. 28:22). Au fost nevoiți să se închine lui Dumnezeu în peșterile pământului. Ei au pierdut adesea totul în această lume de dragul religiei lor. În general, n-au câștigat nimic altceva decât cruce, persecuție, rușine și ocară. Dar rar, foarte rar au făcut pasul înapoi. Dacă nu puteau argumenta, cel puțin au putut suferi. Dacă nu își puteau convinge adversarii prin forța argumentelor, ei au putut să moară și să dovedească faptul că și-au iubit mult credința. Îl poți vedea pe Ignatie mergând bucuros în locul unde avea să fie devorat de lei și spunând pe acea cale: „Acum încep să fiu un adevărat ucenic al Domnului meu, Hristos”. Ascultă-l pe bătrânul Policarp afirmând curajos înaintea guvernatorului roman, când a fost chemat să se lepede de Hristos: „Optzeci și șase de ani L-am slujit pe Hristos, și El nu mi-a făcut niciodată vreun rău. Cum aș putea să mă lepăd de Împăratul meu?” Acesta a fost zel adevărat.

(c) Apoi aceasta a fost trăsătura lui *Martin Luther*. El a sfidat cea mai puternică ierarhie pe care lumea o cunoscuse vreodată. El i-a dezvăluit corupția cu o mână care nu a tremurat. El a predicat adevărul îndelung neglijat al îndreptăririi prin credință – în ciuda anatemei și a excomunicărilor care au fost turnate rapid și din plin asupra lui. Ai putea să îl vezi mergând la Dieta de la Worms, pleându-și cauza înaintea împăratului, a prelaților și a unei

mulțimi de oameni din această lume. Îl poți auzi spunând, când oamenii îl îndemnau să renunțe și îi reaminteau de soarta nefericită a lui Jan Hus: „chiar dacă ar fi un diavol sub fiecare acoperiș din Worms, eu voi merge înainte în Numele Domnului!” Iată zelul adevărat.

(d) Aceasta a fost trăsătura *reformerilor noștri din Anglia*. Ea a putut fi văzută în primul nostru reformator, Wyckliffe, când s-a ridicat de pe patul bolii și le-a spus călugărilor care îi cereau să retracteze tot ce afirmase împotriva Papei: „Eu nu voi muri, ci voi trăi ca să vorbesc despre ticăloșiile călugărilor”. Acest zel s-a putut vedea în Cranmer, care a preferat să moară pe rug decât să se lepede de Evanghelia lui Hristos, întinzându-și spre foc mâna care, într-un moment de slăbiciune, a semnat o declarație de retractare, și spunând, în timp ce o ținea în flăcări: „Aceasta este o mână nevrednică!” Acest zel s-a putut vedea în bătrânul părinte Latimer, stând curajos pe propriile lemne la 70 de ani și spunându-i lui Ridley: „Curaj, frate Ridley! Azi vom aprinde o lumină care, prin harul lui Dumnezeu, nu va putea fi stinsă niciodată!” Iată zelul adevărat.

(e) Acest zel a fost trăsătura tuturor *misionarilor deosebiți*. El poate fi văzut în Judson, Carey, Morrison, Schwartz, Williams, Brainerd și Elliott. În niciunul nu îl putem vedea mai strălucitor decât în Henry Martyn. El primea cele mai înalte onoruri academice pe care Cambridge le putea da. Oricare ar fi fost cariera pe care și-ar fi ales-o, avea înaintea lui cele mai strălucitoare așteptări ale succesului. Dar el a întors spatele tuturor acestor lucruri. El a ales să le predice Evanghelia unor bieți păgâni uitați de

lume! El a mers înainte către un mormânt timpuriu, care i-a fost săpat într-o țară străină. Când a ajuns acolo și a văzut starea acelor oameni, el a spus următoarele: „Aș putea suporta să fiu rupt în bucăți, dacă aș avea șansa să aud suspinele pocăinței, dacă aș putea vedea ochii credinței acestor oameni îndreptați către Răscumpărătorul!” Iată zelul adevărat.

(f) Dar haideți să ne îndepărtăm acum de toate exemplele pământești și să ne amintim că zelul a fost caracteristica dintâi a *Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos*. Despre El fusese scris cu sute de ani înainte de venirea Sa pe pământ că era „acoperit cu gelozia ca și cu o manta” și că „zelul pentru casa Ta [a Tatălui] Mă mănâncă”. Propriile Sale cuvinte au fost următoarele: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui” (Ps. 69:9; Isaia 59:17; Ioan 4:34).

De unde să începem, dacă încercăm să dăm exemple ale zelului Lui? Și odată ce începem, unde să ne oprim? Observă toate descrierile vieții Sale în cele patru Evanghelii. Citește toată istoria lucrării Lui, de la început și până la sfârșit. Cu siguranță că, dacă a existat cineva vreodată care să fie caracterizat cu totul de zel, atunci acea persoană a fost Modelul nostru mareț, Capul și marele nostru Preot, marele Păstor al mărturisirii noastre, Domnul Isus Hristos.

Din acest motiv, ar trebui nu doar să ne păzim ca nu cumva să ne pierdem râvna, ci ar trebui să ne păzim în același timp de situația când am putea să îi permitem zelului să dispară în prezența noastră. Zelul acesta poate să se îndrepte într-o direcție greșită și să devină un blestem,

când ar trebui să ne dorim ca el să se îndrepte către cele mai bune și mai înalte scopuri, situație când este o binecuvântare deosebită. Asemenea focului, zelul este cel mai bun dintre slujitori, dar tot așa, dacă nu este îndreptat bine, poate fi cel mai rău stăpân.

Nu-i asculta pe cei care încearcă să te convingă că zelul ar fi un banal entuziasm și o slăbiciune. Nu-i asculta pe cei care nu văd nimic frumos în lucrarea de misiune, care râd de toate încercările de convertire a sufletelor, care susțin că societățile misionare sunt inutile, care consideră misiunea de la oraș nebunie și fanatism, ca și vizitarea comunităților rurale, școlile pentru săraci sau predicarea pe stradă. Fii atent ca nu cumva, alăturându-te unui strigăt de acest fel, să ajungi să Îl condamni pe Domnul Isus Hristos. Ia aminte să nu vorbești împotriva Aceluia care ne-a „lăsat o pildă, ca să călcăm pe urmele Lui” (1 Petru 2:21).

Vai, mă tem că există mulți prețiși creștini care, dacă ar fi trăit în zilele Domnului nostru și ale apostolilor Lui, L-ar fi socotit pe El și pe toți ucenicii Lui niște fanatici și extremiști. Mă tem că mulți au mai multe în comun cu Ana și Caiafa, cu Pilat și Irod, cu Festus și Agripa, cu Felix și Galio decât cu Pavel și cu Domnul Isus Hristos!

CIRCUMSTANȚELE ADEVĂRATULUI ZEL

Voi trece acum la a doua parte a subiectului, analizând situația când omul este cu adevărat zelos în religia lui. Nu a existat niciodată un har pe care Satana să nu încerce să îl copieze, printr-un echivalent contrafăcut al acestuia. Nu a existat niciodată o monedă adevărată emisă pe piață, pe

care falsificatorii să nu încerce să o copieze. Una dintre practicile crude ale lui Nero a fost să îi îmbrace pe creștini în piei de animale sălbatice, după care să asmută câinii către aceștia. Una dintre înșelătoriile Satanei este să așeze copii falsificate ale harurilor credinciosului înaintea ochilor oamenilor, așa încât să aducă ocară asupra celor autentice. Niciun har nu a suferit mai mult în felul acesta precum zelul. Probabil că nu există niciun alt har care să aibă mai multe versiuni contrafăcute. De aceea, trebuie să curățăm terenul de toate gunoaiile care se îmbracă într-o spoială ce se dorește a fi zel. Trebuie să arătăm când este zelul religios cu adevărat bun, autentic și de la Dumnezeu.

(1) Pentru ca zelul să fie autentic, el trebuie să fie unul după cunoștință. Nu trebuie să fie un zel orb și ignorant. Trebuie să fie un principiu de viață calm, rațional, inteligent, care poate arăta temeiul scriptural al fiecărui pas pe care îl face. Evreii neconvertiți erau zeloși, dar Pavel spune despre ei: „Le mărturisesc că ei au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere” (Rom. 10:2). Saul avusese zel pe când era un fariseu persecutor. El însuși spunea, într-una dintre cuvântările sale către evrei: „am fost tot atât de plin de râvnă pentru Dumnezeu, cum sunteți și voi toți azi” (F.A. 22:3). Manase fusese zelos în vremea când a fost un idolatru. Acela care i-a făcut pe copiii lui să treacă prin foc, care a dat rodul trupului lui să fie închinat lui Moloh spre ispășirea păcatelor sufletului lui - acel om avusese zel. Iacov și Ioan au avut zel când doreau să cheme foc din cer asupra unui sat de samariteni. Dar Domnul nostru i-a muștrat. Petru a avut zel când și-a scos sabia și i-a trăit tăiat urechea robului marelui preot, dar era un zel greșit. Bonner

și Gardiner avuseseră zel când i-au ars pe rug pe Latimer și Cranmer. Nu erau oamenii aceștia zeloși? Haideti să fim cinstiți. Ei erau zeloși, însă zelul lor era alimentat de o religie nebiblică. Membrii inchiziției catolice din Spania au avut zel când i-au torturat pe oameni și i-au supus unor morți înspăimântătoare pentru că nu doreau să abandoneze Evanghelia. Da, ei i-au aruncat pe mulți oameni pe rug într-o procesiune solemnă, și au considerat acel gest „un act al credinței”, crezând că îi fac o slujire lui Dumnezeu. Hindușii, care obișnuiau să se plece înaintea carului lui Juggernaut și să permită ca trupurile lor să fie zdrobite sub roțile lui – acei oameni au avut zel. Văduvele indienilor, care obișnuiau să fie arse împreună cu bărbații lor decedați, și ele aveau zel. Romano-catolicii care i-au persecutat pe creștini până la moarte și au aruncat bărbați și femei de pe stânci pentru că erau socotiți eretici, și aceștia au avut zel. Cruciații, iezuiții - oare ei n-au avut zel? Nu pot nega acest lucru. Toți aceștia au avut zel. Toți au fost zeloși. Ei toți au fost în flăcări pentru credința lor. Dar zelul lor nu a fost unul pe care Dumnezeu să îl accepte – nu a fost un „zel după pricepere”.

(2) Mai mult, *pentru ca zelul să fie autentic, el trebuie să fie un zel izvorât din motivații corecte.* Inima omului este atât de vicleană, încât va face adesea lucruri corecte, dar cu motivații greșite. Amația și Ioas, regi în Iuda, sunt dovezi izbitoare ale acestui adevăr. Tot așa, un om poate avea zel pentru lucruri bune și corecte, dar din motive josnice, nu dintr-o dorință de a fi plăcut lui Dumnezeu. Un astfel de zel nu valorează nimic. El este un argint lepădat. El este total inacceptabil când este pus în balanța

lui Dumnezeu. Omul se uită doar la acțiunile exterioare, pe când Dumnezeu se uită la motivațiile inimii. Omul se gândește doar la volumul de muncă făcut, pe când Dumnezeu cântărește inima făptuitorului.

Există un zel care provine dintr-un spirit sectar. Este foarte posibil ca omul să se manifeste neobosit în promovarea intereselor bisericii sau ale denominației lui, și totuși să nu aibă niciun pic de har în inima lui; să fie gata să moară pentru opiniile particulare ale propriului grup de creștini, și totuși să nu aibă nicio dragoste reală pentru Hristos. Așa era zelul fariseilor. Ei „înconjurau marea și pământul ca să facă un tovarăș de credință; și, după ce a ajuns tovarăș de credință, făceau din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât erau ei înșiși” (Matei 23:15). Acest zel nu este autentic.

Există un zel care provine din egoism. Sunt momente când este în interesul omului să fie zelos în religia lui. Puterea și patronajul sunt uneori lucruri care le sunt date oamenilor religioși. Lucrurile lumii sunt uneori mai ușor de obținut când oamenii îmbracă o haină religioasă. Ori de câte ori situația este de acest fel, zelul fals nu va lipsi. Așa era zelul lui Ioab, când l-a slujit pe David. Așa a fost zelul multor englezi în perioada Commonwealth, când puritanii erau la putere.

Există un zel izvorât din umblarea după laudele altora. Așa era zelul lui Iehu, când a abandonat închinarea la Baal. Amintiți-vă ce a spus el când l-a întâlnit pe Ionadab, fiul lui Rehab: „Vino cu mine, și vei vedea râvna mea pentru Domnul” (2 Împ. 10:16). Așa era zelul la care s-a

referit Bunyan în „Călătoria creștinului”, când a vorbit despre unii care s-au dus la muntele Sion din dorința de a primi laude. Aceștia erau gata să accepte laudele din partea creștinilor, decât să nu aibă parte de loc de laude.

Faptul că nu există nicio măsură de lepădare de sine și sacrificiu de sine pe care omul să nu le facă din motive greșite este o dovadă tristă și umilitoare a corupției morale a omului. Nu înseamnă că religia unui om este adevărată doar pentru că el își „dă trupul să fie ars” sau pentru că „își împarte toată averea pentru hrana săracilor”. Apostolul Pavel ne spune că omul poate face toate aceste lucruri, și totuși să nu aibă dragostea adevărată (1 Cor. 13:1-3). Doar pentru că unii merg în pustie și se călugăresc, nu este dovada că aceștia ar cunoaște ce este adevărata lepădare de sine. Doar pentru că oamenii se înghesuie în mănăstiri sau devin „surorile iubirii” sau „surorile milei” nu înseamnă că aceste persoane ar cunoaște ce este adevărata răstignire a firii pământești și jertfirea de sine înaintea lui Dumnezeu. Oamenii pot face toate aceste lucruri din motivații greșite. Ei le pot face cu scopuri greșite – pentru a satisface o mândrie secretă și o iubire după notorietate, dar nu din motivul real al zelului pentru gloria lui Dumnezeu. Trebuie să înțelegem că acest zel este fals. El este pământesc, nu ceresc.

(3) *Mai mult, pentru ca zelul să fie autentic, va trebui să fie un zel îndreptat către lucruri potrivite gândului lui Dumnezeu și susținut de exemple clare din Cuvântul lui Dumnezeu. Să luăm, de exemplu, cel mai înalt și mai bun zel – zelul pentru creșterea noastră în sfințenie personală.*

Un astfel de zel îl va face pe om să simtă neîncetat că păcatul este cel mai puternic dintre toate relele și asemănarea cu Hristos cea mai mare dintre toate binecuvântările. Îl va face să simtă că trebuie făcut orice ca să putem umbla alipiți de Dumnezeu. Acest zel îl va face pe om să fie gata să-și taie mâna dreaptă, să-și smulgă ochiul drept sau să facă orice alt sacrificiu pentru a putea ajunge la o părtășie mai strânsă cu Isus. Și oare nu vedem exact acest zel în apostolul Pavel? El spune: „mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat”; „Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (1 Cor. 9:27; Filip. 3:13-14).

Să luăm, tot așa, exemplul zelului pentru mântuirea sufletelor. Un astfel de zel îl va face pe om să ardă de dorința de a aprinde lumina în întunericul care acoperă sufletele atâtor oameni, și să aducă orice bărbat, orice femeie și orice copil la cunoștința Evangheliei. Și nu este acesta felul de zel pe care îl vedem în Domnul Isus? Este scris că El n-a lăsat nici măcar ca nevoile de bază, cum ar fi să Se hrănească, să se interpună între El și sufletele pe care El și ucenicii Lui au dorit să le aducă la lumină (Marcu 6:31). Nu este oare acesta felul de zel pe care îl vedem în apostolul Pavel? El spune: „M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să îi mântuiesc pe unii dintre ei” (1 Cor. 9:22).

Putem analiza de asemenea zelul împotriva practicilor rele. Un astfel de zel îl va face pe om să urască orice

lucru pe care Dumnezeu îl urăște, cum ar fi beția, sclavia sau uciderea copiilor, și să tânjească să șteargă toate acestea de pe fața pământului. Acest zel îl va face gelos pentru gloria și onoarea lui Dumnezeu și să considere ca o ofensă orice lucru care Îi fură lui Dumnezeu onoarea care I Se cuvine. Și nu acesta este felul de zel pe care îl vedem în Fineas, fiul lui Eliezer? Sau în Ezechia și Iosia, când au zdrobit idolatria?

Putem lua apoi exemplul zelului pentru ocrotirea doctrinelor Evangheliei. Un astfel de zel îl va face pe om să urască învățătura nebiblică la fel cum urăște păcatul. El îl va face să privească erezia religioasă ca pe o ciumă care trebuie alungată cu orice preț. Ea îl va face foarte atent în legătură cu orice parte din sfatul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva o anumită omisiune să păteze întreaga Evanghelie. Și nu este acesta zelul pe care îl vedem în Pavel la Antiohia, când s-a ridicat pe față împotriva lui Petru și i-a spus că se făcea vinovat de învățătură falsă (Gal. 2:11)?

Acestea sunt lucrurile către care se îndreaptă adevăratul zel. Vreau să înțelegem că un astfel de zel este onorabil înaintea lui Dumnezeu.

(4) Mai mult, *pentru ca zelul să fie autentic, va trebui ca el să fie un zel temperat de dragoste*. Un zel adevărat nu este un zel amar. El nu va fi asemenea unei vrăjmașii înflăcărate împotriva oamenilor. El nu va fi un zel gata să ridice sabia și să lovească folosind arme carnale. Armele adevăratului zel sunt spirituale, nu carnale. Adevăratul zel va urî păcatul, dar va iubi păcătosul. Adevăratul zel va urî erezia, și totuși îl va iubi pe eretic. Adevăratul zel va tânji

să zdrobească idolul, dar va fi plin de milă față de cel idolatru. Adevăratul zel va fi dezgustat de orice fel de răutate, dar se va strădui să le facă bine chiar și celor mai ticăloși dintre răufăcători.

Adevăratul zel va avertiza, așa cum Pavel i-a avertizat pe galateni, și totuși va manifesta blândețe, așa cum manifestă o mamă sau o doică față de copiii care au greșit. Zelul acesta va scoate la lumină învățătorii falși, așa cum a făcut Isus în cazul cărturarilor și al fariseilor, și totuși va plânge autentic, așa cum Isus a plâns pentru Ierusalim, când S-a apropiat de el pentru ultima oară. Adevăratul zel va fi hotărât, ca un chirurg care are de-a face cu un organ bolnav, dar el va fi blând, ca unul care bandajează rănila unui frate. Adevăratul zel va spune adevărul cu îndrăzneală, asemenea lui Atanasie, se va ridica împotriva lumii și nu-i va păsa pe cine deranjează, dar același zel se va strădui ca, în toată vorbirea lui, să spună „adevărul în dragoste”.

(5) Mai mult, *pentru ca zelul să fie autentic, el va trebui să fie însoțit de o smerenie profundă*. Un om cu adevărat smerit va fi ultimul care să descopere măreția realizărilor lui. Tot ceea ce el este și face va fi văzut ca atât de departe de dorințele lui, încât îl va face să se simtă plin de inutilitate și uimit la gândul că Dumnezeu ar lucra ceva prin el. Asemenea lui Moise, când s-a coborât de pe munte, el nu va ști că fața îi strălucește. Asemenea celor neprihăniți din capitolul 25 al Evangheliei după Matei, el nu va fi conștient de propriile fapte bune.

Buchanan este un creștin lăudat în toate bisericile. El a fost unul dintre primii care s-a ridicat spre evanghelizarea

păgânilor. El s-a cheltuit literalmente pe sine, trup și minte, în străduința de a-i trezi pe creștinii somnoroși la importanța misiunii. Totuși, el spune într-una dintre scrisorile lui: „Nu știu dacă am avut vreodată ceea ce creștinii numesc zel”. Whitefield a fost unul dintre cei mai zeloși predicatori ai Evangheliei pe care lumea i-a văzut vreodată. Fierbinte în duhul lui, totdeauna pregătit, el a fost o lumină arzătoare și strălucitoare, și a întors mii de oameni la Dumnezeu. Totuși, după ce a predicat vreme de 30 de ani, el spunea: „Doamne, ajută-mă să încep începutul”. M’Cheyne a fost una dintre cele mai mari binecuvântări pe care Dumnezeu a dat-o vreodată bisericii din Scoția. El a fost un predicator deosebit de însetat după mântuirea sufletelor. Puțini oameni au făcut atât ca el, chiar dacă a murit la doar 29 de ani. Într-una dintre scrisorile lui, el spunea: „Numai Dumnezeu știe în ce prăpastie de corupție se găsește inima mea. Ar fi uluitor dacă Dumnezeu ar putea binecuvânta o astfel de lucrare”. Putem fi foarte siguri că, acolo unde există infatuare, va fi puțin zel adevărat.

Le cer cititorilor acestui capitol să își amintească de descrierea adevăratului zel pe care tocmai am făcut-o: zelul potrivit cunoștinței, zelul izvorât din motive adevărate, zelul susținut de exemple biblice, zelul temperat de dragoste, zelul însoțit de smerenie profundă – acesta este zelul autentic, acesta este zelul pe care Dumnezeu îl acceptă. De un astfel de zel nu trebuie să ne temem niciodată că am avea prea mult. Adu-ți aminte de această descriere din cauza vremurilor în care trăiești. Ferește-te să presupui că doar sinceritatea poate da naștere zelului adevărat, că stră-

duința, oricât de ignorantă ar fi, l-ar face pe un om cu adevărat zelos înaintea lui Dumnezeu. Există în aceste zile o generație care face un idol din ceea ce consideră că este „râvna religioasă”. Acești oameni nu ar accepta existența vreunei greșeli într-un „om zelos”. Oricare ar fi opiniile lui teologice, dacă este un om zelos, acest aspect pare suficient pentru acești oameni, așa că noi nu trebuie să mai punem vreo întrebare. Acești oameni îți vor spune că nu trebuie să ne necăjim cu aspectele minuțioase ale doctrinei, nici cu întrebările legate de sensul „cuvintelor și al termenilor”, lucruri asupra cărora creștinii nu cad de acord. Este omul respectiv unul zelos? Dacă da, ar trebui să rămânem mulțumiți. În ochii lor, „râvna” acoperă o mulțime de păcate. Te avertizez solemn să te ferești de această învățătură falsă. În Numele Evangheliei și al Bibliei, aduc aici protestul meu împotriva teoriei că simplul zel poate să-l facă pe om cu adevărat zelos și pios înaintea lui Dumnezeu.

Acești idolatri ai zelului ți-ar spune chiar că Dumnezeu nu ne-a dat niciun standard după care să judecăm ce este adevăr și ce este erezie, sau că adevăratul standard, Biblia, este atât de obscur, încât nimeni nu poate descoperi ce este adevărul pur și simplu cercetând Scriptura. Ei aruncă ocară asupra Cuvântului scris și, de aceea, trebuie să fie greșiți.

Acești idolatri ai zelului vor să ne facă să condamnăm orice martor al adevărului și orice oponent al învățăturii false, și acest lucru s-a petrecut din vremea Domnului Isus până în zilele noastre. Cărturarii și fariseii erau „zeleși”, și totuși Domnul nostru S-a ridicat împotriva lor. Oare putem să îndrăznim să suspectăm că aceștia ar trebui lăsați

în pace? Regina Maria, Bonner și Gardiner au fost „zeleși” în restaurarea papalității și au încercat să zdrobească protestantismul, și totuși Ridley și Latimer li s-au împotrivit până la moarte. Cum am putea noi să îndrăznim să spunem că ambele părți ar fi „zeloase”, că ambele ar avea dreptate?

Închinătorii la diavolul și idolatrii din vremurile acestea sunt zeleși, și totuși misionarii noștri se străduiesc să scoată la lumină ereziile lor. Oare noi să îndrăznim să spunem că „zelul” i-ar duce pe acești oameni în Rai și că misionarii care trudesc printre păgâni și printre romano-catolici ar face mai bine să stea acasă? Am putea să spunem că Biblia nu ne arată ce este adevărul? Ar trebui să Îl caracterizăm pe Hristos printr-un lucru vag denumit „zel” și să susținem că niciun om „zelos” nu ar putea fi greșit? Dumnezeu să ne ferească să acceptăm o astfel de doctrină! Eu fug îngrozit de o astfel de teologie.

Îi avertizez cu seriozitate pe oameni să se păzească așa încât să nu fie purtați departe de o astfel de învățătură, căci ea este răspândită în zilele noastre și este foarte amăgitoare. Ferește-te de ea, căci aceasta nu este decât forma unei erezii vechi, acea erezie care spunea că „un om nu poate greși, dacă este zelos pentru ceva bun”. Admiră zelul! Caută zelul! Încurajează zelul! Dar asigură-te că zelul tău este autentic. Asigură-te că zelul pe care îl admiri în alții este un zel „după cunoștință” – un zel venit din motivații corecte, un zel care poate să se justifice aducând capitol și verset din Biblie în sprijinul lui. Oricare alt zel nu este decât un foc fals. El nu este aprins de Duhul Sfânt.

ZELUL ESTE BUN

Voi trece acum la al treilea aspect al subiectului meu. Dă-mi voie să arăt de ce este bine ca omul să fie zelos.

Este cert că Dumnezeu nu i-a dat niciodată omului vreo poruncă fără ca ea să fie în interesul lui și de care omul să nu trebuiască să asculte. El nu a pus niciodată vreun har înaintea copiilor Lui credincioși, pe care aceștia să nu îl urmeze considerându-l cea mai mare fericire. Acest lucru este valabil pentru toate harurile caracterului creștin, și probabil că un loc de frunte îl ocupă zelul.

(a) Zelul este bun *pentru sufletul creștinului*. Noi toți știm că exercițiul fizic este bun pentru sănătate și că folosirea regulată a mușchilor și membrelor noastre stimulează sănătatea trupească și crește puterea trupurilor noastre. Și exact ceea ce exercițiul fizic face pentru trupurile noastre, aceea va face zelul pentru sufletele noastre. El ne va ajuta mult la stimularea simțămintelor noastre de bucurie, pace, mângâiere și fericire. Nimeni nu are atâta bucurie în Hristos ca aceia care sunt mereu zeloși pentru slava Lui, geloși pentru umblarea lor, atenți la conștiințele lor, plini de preocupare pentru sufletele altora și mereu veghetori, truditatori, lucrători, sânguincioși și muncitori pentru lărgirea cunoștinței lui Isus Hristos pe pământ.

Astfel de oameni trăiesc în lumina deplină a soarelui, astfel că inimile lor sunt mereu calde. Astfel de oameni îi udă pe alții și, de aceea, sunt udați ei înșiși. Inimile lor sunt ca o grădină înmprospătată zilnic de roua Duhului Sfânt. Ei Îl cinstesc pe Dumnezeu, iar Dumnezeu îi cinstește.

Nu vreau să fiu înțeles greșit în ce am spus. Nu vreau să par ca și cum am vorbit ușuratic despre vreun credincios. Știu că „Domnul are plăcere de poporul Său” (Ps. 149:4). Nu există niciunul, de la cel mai mic până la cel mai mare, de la pruncul cel mai neînsemnat din Împărăția lui Dumnezeu până la cel mai bătrân războinic în bătălia împotriva Satanei – în care Domnul Isus Hristos să nu Își găsească o mare plăcere. Noi toți suntem copiii Lui – și oricât de slabi și plăpânzi am fi unii dintre noi, „cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce-L iubesc și se tem de El” (Ps. 103:13, lit. ESV). Noi toți suntem plante ale Lui și, deși mulți suntem săraci, slabi, abia supraviețuind într-un pământ străin, totuși, așa cum un grădinar iubește ceea ce mâinile lui au crescut, tot așa Domnul Isus îi iubește pe bieții păcătoși care cred în El.

Dar spunând aceste lucruri, eu cred și că Domnul găsește o plăcere specială în cei care sunt zeloși pentru El, în cei care se dedică trup și suflet răspândirii gloriei Lui în această lume. El Se descoperă acestora într-un fel în care nu Se descoperă altora. Lor le arată lucruri pe care ceilalți nu le văd niciodată. El binecuvântează într-un fel special lucrarea mâinilor lor. El îi înveselește cu mângâieri duhovnicești despre care ceilalți doar aud. Ei sunt oameni după inima Lui, căci sunt mai asemănători Lui decât alții. Nimeni nu are atâta bucurie și pace în credință; nimeni nu are atâta mângâiere vizibilă în religia lor; nimeni nu are parte de atâta Cer pe pământ (Deut. 11:21); nimeni nu vede și nu simte atât de mult din mângâierile Evangheliei cum simt creștinii zeloși, sânguincioși, profunzi și dedicați! Este bine să fim zeloși, foarte zeloși în

religia noastră – dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru binele sufletelor noastre.

(b) După cum zelul este bun pentru noi, la nivel individual, el este *bun și pentru Biserica lui Hristos, în general*. Nimic nu păstrează vie adevărata religie precum aluatul creștinilor zeloși dintr-o biserică, ei fiind cei care o răspândesc înoace și încolo. Asemenea sării, ei împiedică trupul să cadă în starea de putrezire. Doar oamenii de acest fel pot revigora bisericile când acestea sunt pe punctul de a muri. Este imposibil să supraestimăm datoria pe care toți creștinii o datorează zelului. Cea mai mare greșală pe care o pot face liderii unei biserici este să alunge oamenii zeloși dintre membrii ei. Făcând astfel, ei drenează sângele dăător de viață al întregului trup și grăbesc declinul și moartea acelei bisericii.

Zelul este acel har pe care Dumnezeu pare încântat să îl onoreze. Privește în lista creștinilor care au fost deosebiți pentru utilitatea lor. Cine sunt cei care au lăsat cele mai adânci și mai clare semne asupra Bisericii în vremurile lor? Cine sunt cei pe care Dumnezeu i-a onorat în general cu slujba zidirii Sionului Lui, care au dus lupta la porțile lui? Nu atât cei educați și cu talente literare, pe cât cei zeloși.

Latimer nu a fost un teolog atât de citit precum Cranmer sau Ridley. El nu putea cita Părinții din memorie cum făceau alții. El a rămas alipit de Biblia lui. Totuși, n-ar fi o exagerare să spun că niciun reformator englez nu a lăsat o amprentă atât de îndelungă asupra acestui popor ca Latimer. Dar care a fost cauza? Zelul lui.

Puritanul Richard Baxter nu s-a ridicat la înălțimea contemporanilor lui în materie de daruri intelectuale. Nu îi fac nicio nedreptate dacă aş spune că nu s-a ridicat la nivelul unui Manton sau Owen. Cu toate acestea, probabil că au fost puțini care au exercitat o influență mai mare decât el în generația aceea. Și care a fost motivul? Zelul lui arzător.

Whitefield, Wesley, Berridge și Venn au fost inferiori în realizări intelectuale prin comparație cu Butler și Watson. Dar ei au avut un impact asupra oamenilor din această țară pe care probabil că nu le-ar fi produs nici cincizeci de oameni ca Butler și Watson. Ei au salvat Biserica Angliei de la ruină. Și care a fost unicul secret al puterii lor? Zelul.

Acești oameni s-au ridicat în momente de turnură din istoria Bisericii. Ei au trecut neclintiți prin furtuni de împotrivire și persecuție. Lor nu le-a fost frică să fie singuri în luptele pe care le-au dus. Lor nu le-a păsat că motivațiile lor erau ilustrate greșit. Ei au socotit toate lucrurile ca o pierdere de dragul adevărului. Ei toți, luați împreună și individual, au fost în esență oameni dedicați unui singur lucru, iar acel unic țel a fost să răspândească gloria lui Dumnezeu și să ocrotească adevărul Lui în lume. Ei au fost un foc aprins, și i-au luminat pe alții în felul acesta. Ei au fost treji, așa încât i-au trezit pe alții. Ei au fost vii, și i-au înviat pe alții. Ei au lucrat continuu, astfel că i-au dat de rușine și i-au convins și pe alții să lucreze. Ei au coborât în mijlocul oamenilor, asemenea lui Moise care a coborât de pe munte. Ei au strălucit ca și cum ar fi fost în prezența lui

Dumnezeu. Ei au purtat cu ei, în umblarea lor prin lume, ceva din atmosfera și savoarea Cerului.

Există un sens în care se poate spune că zelul este contagios. Nimic nu este mai util pentru cei ce pretind creștinismul decât să vadă un creștin cu adevărat viu, un om cu totul zelos pentru Dumnezeu.

Acești oameni îl pot batjocori, pot râde de el, pot sco-toci după eșecuri în purtarea lui, îl pot disprețui, pot să nu îl înțeleagă deloc – dar, chiar fără să simtă, acest om zelos le face bine.

El le deschide ochii. El îi face să își simtă somnolența. El le face marele întuneric vizibil. El îi obligă să vadă cât de sterpi sunt.

El îi determină să se întrebe, indiferent dacă le place sau nu: „Noi ce facem? Oare nu cumva facem umbră de-geaba pământului?”

Din nefericire, poate fi adevărat că „un singur păcătos distruge mult bine”, dar există și adevărul binecuvântat că un singur creștin zelos poate face mult bine. Da, un singur om zelos într-un oraș, într-o congregație, într-o societate, într-o familie – poate fi o mare binecuvântare, una care tot crește. Oare câte mașini făcătoare de bine pune în mișcare un astfel de om? Câtă acțiune creștină stârnește el, acțiune care altfel ar dormita? Câte izvoare deschide el, care altfel ar sta astupate? Cu adevărat există o mină adâncă de adevăr în acele cuvinte ale apostolului Pavel către corinteni: „râvna voastră i-a îmbărbătat pe foarte mulți dintre ei” (2 Cor. 9:2).

(c) După cum zelul este bun pentru Biserică și pentru indivizi, el este *bun și pentru lume în general*. Unde s-ar afla lucrarea misionară, dacă n-ar exista zel? Unde ar fi misiunea urbană și școlile pentru săraci, dacă n-ar fi zel? Unde ar fi lucrarea de la sate și societățile de ajutorare a păstorilor dacă n-ar fi zel? Cum ar fi putut lucrările noastre să dezrădăcineze păcatul și ignoranța, spre evanghelizarea locurilor întunecate ale pământului și pentru salvarea bietelor suflete pierdute? Unde ar fi toate aceste instrumente deosebite ale binelui, dacă n-ar fi zelul creștin? Zelul a dat naștere acestor instituții și zelul le-a păstrat în viață de când și-au început lucrarea. Zelul strânge laolaltă o mână de oameni disprețuiți și face din ei nucleul a multe lucrări puternice. Zelul strânge toate resursele necesare când o astfel de lucrare ia ființă. Zelul îi împiedică pe oameni să devină leneși și somnoroși când lucrarea ia proporții și începe să câștige favoarea lumii. Zelul ridică oameni care fac pasul înainte, dedicându-și viețile acestor lucrări, cum au fost Moffatt și Williams în zilele noastre. Când aceștia sunt luați acasă, zelul face ca locul lor să fie luat de alții.

Ce s-ar alege de masele ignorante de oameni care umplu străzile și aleile marilor noastre orașe, dacă n-ar fi zelul creștin? Guvernele nu pot face nimic și nu pot da legi care să limiteze răul. Majoritatea vastă a pretinșilor creștini nu au ochi să îl vadă, ci ei sunt asemenea preotului și a levitului, trecând pe cealaltă parte. Dar zelul are ochi să vadă, o inimă să simtă, un cap să gândească, o limbă să pledeze, mâini să lucreze și picioare să meargă să salveze bietele suflete și să le ridice din starea lor pierdută.

Zelul nu stă să cântărească greutățile, ci pur și simplu spune: „Aici sunt suflete pieritoare, și trebuie făcut ceva!” Zelul nu face pasul înapoi din cauză că există anachimi (uriași) pe cale, ci el privește pe deasupra capetelor acestora, ca Moise pe Pisga, și spune: „Vom lua țara în stăpânire”. Zelul nu așteaptă să aibă compania altora și nu întârzie până ce lucrarea este la modă, ci el merge înainte cu o nădejde fermă și are încrederea că, odată cu trecerea timpului, se vor alătura și alții.

Ah, lumea conștientizează puțin cât îi datorează zelului creștin. Câte infracțiuni au fost evitate! Câte răscoale au fost prevenite! Câtă revoltă publică a fost calmată! Câtă ascultare de lege și iubire de ordine a fost produsă! Câte suflete au fost salvate! Da, și cred că știm puțin din ce s-ar putea face, dacă fiecare creștin ar fi un om zelos! Cât de multe s-ar face dacă predicatorii ar fi mai asemănători lui Bickersteth, Whitefield și M'Cheyne! Câte s-ar reuși dacă mirenii ar fi mai asemănători unui Howard, Wilberforce, Thornton, Nasmith și George Moore! O, de dragul lumii și al tău – fii hotărât, trudește și străduiește-te să fii un creștin zelos!

Oricine pretinde că este creștin, să se ferească să stingă zelul. Caută-l. Cultivată-l. Încearcă să îl înflăcărezi în inima ta și a altora, dar nu-l stinge niciodată - niciodată. Ferește-te să arunci cu apă rece asupra sufletelor zeloase oriunde le-ai întâlni. Ferește-te să rupi mugurele zelului, acest har prețios, atunci când apare. Dacă ești părinte, ferește-te să stingi zelul în copiii tăi; dacă ești soț, nu-l stinge în soția ta; dacă ești frate, nu-l stinge în surorile tale; iar

dacă ești slujitor în biserică, ferește-te să-l stingi în membrii din congregația ta. El este o plantă răsărită din Cer. Nu-l zdrobi, de dragul lui Hristos. Zelul poate face greșeli. Zelul poate avea nevoie să fie călăuzit. El poate avea nevoie de direcție, de control și de sfătuire. Ca elefanții de pe câmpurile vechi de bătălie, el îi poate răni uneori chiar pe cei din tabăra proprie. Dar zelul nu trebuie stins într-o lume ticăloasă, rece, coruptă și nenorocită ca aceasta! La fel cum John Knox a demolat mănăstirile din Scoția, zelul poate răni sentimentele creștinilor înguști și adormiți. El poate ofensa prejudecățile religioșilor de modă veche, care urăsc orice lucru nou, și (ca aceia care voiau ca soldații și marinarii să meargă înainte purtând cozi împletite) să fie dezgustați de orice schimbare. Dar, în final, zelul va fi justificat de rezultatele pe care le produce. Pe termen lung, ca în cazul lui John Knox, zelul va face infinit mai mult bine decât rău. Da, pericolul de a fi prea zeloși pentru slava lui Dumnezeu este mic. Dumnezeu să îi ierte pe cei care își imaginează că riscul ar fi mare! Dacă asta crezi, cunoști prea puțin despre natura omenească. Uیți că boala este de departe mai contagioasă decât sănătatea, și că este mult mai ușor să iei o răceală decât să răspândești un foc. Fii sigur de faptul că rareori biserica are nevoie de căpăstru – ea are nevoie mai degrabă de un pinten. Ea rareori are nevoie să fie împiedicată pe cât are nevoie să fie îndemnată.

APLICAȚII

Acum, în încheiere, vreau să aplic acest subiect în conștiința fiecărui cititor al acestor rânduri. Este un subiect de avertizare, unul care ne cheamă să ne trezim, unul

încurajator, potrivit diferitelor stări spirituale ale cititorilor mei. Cu ajutorul lui Dumnezeu, vreau să îi dau fiecărui cititor porția potrivită.

(1) În primul rând, aș vrea să aduc un avertisment înaintea *tuturor celor care nu au făcut nicio profesiune hotărâtă de credință adevărată*. Mă tem că există mii și zeci de mii în această stare. Dacă ești unul dintre aceștia, tema dinaintea ta este plină de avertizări solemne. O, dacă ți-ar înclina Domnul inima să le primești, în mila Lui! Te întreb cu toată dragostea: Unde este zelul tău religios? Cu Biblia înaintea mea, aș putea să fiu îndrăzneț când te întreb. Dar cu viața ta deschisă înaintea mea, aș putea chiar să tremur gândindu-mă la ce răspuns ai putea da. Te întreb iar: Unde este zelul tău pentru slava lui Dumnezeu? Unde este zelul tău pentru răspândirea Evangheliei lui Hristos în această lume rea? Zelul, care a fost trăsătura Domnului Isus; zelul, care este trăsătura îngerilor; zelul, care strălucește în toți creștinii luminoși – unde este zelul tău, cititor neconvertit?

Unde este zelul tău? Știi bine că el nu există; știi bine că nu vezi nicio frumusețe în religie; știi bine că tu și prietenii tăi batjocoriți și lepădați zelul acesta ca pe un lucru rău; știi bine că nu are niciun loc, nicio parte, niciun fundament în religia sufletului tău.

Se poate să nu știi sigur ce înseamnă să fii zelos. Tu ai zel, dar este îndreptat în direcții cu totul greșite. El este cu totul pământesc; are de-a face doar cu lucrurile trecătoare. Nu este un zel spre gloria lui Dumnezeu, nici spre mântuirea sufletelor. Da, mulți au un zel pentru ziare, dar nu pentru Biblie; pentru citirea zilnică a ziarului, dar nu pentru

citirea zilnică a Cuvântului binecuvântat al lui Dumnezeu. Mulți au zel pentru bani și afaceri, dar niciun zel pentru Cartea vieții și pentru ultima judecată; zel pentru argint și aur, dar nu pentru bogățiile de nepătruns ale lui Hristos. Mulți au zel pentru preocupările pământești, pentru familiile lor, pentru plăcerile și țelurile lor zilnice, dar niciun zel pentru Dumnezeu, pentru Cer și pentru veșnicie!

Dacă aceasta este starea vreunuia dintre cititori – trezește-te, te implor, ca să-ți vezi nebunia! Nu poți trăi veșnic aici. Nu ești pregătit să mori. Ești total nepotrivit să stai în compania sfinților și a lui Dumnezeu. Trezește-te! Fii zelos și pocăiește-te! Trezește-te să vezi rana pe care ți-o faci! Prin indiferența ta rece și nerușinată, pui argumente în mâinile necredincioșilor. Tu demolezi la fel de repede pe cât construiesc predicatorii. Îl ajuți pe diavolul! Trezește-te! Fii zelos și pocăiește-te! Trezește-te pentru a-ți vedea inconsecvența copilăroasă! Ce poate fi mai vrednic de zel, dacă nu lucrurile veșnice, gloria lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor? Sigur că, dacă este bine să trudești pentru răsplăți trecătoare, este de o mie de ori mai bine să trudești pentru cele veșnice.

Trezește-te! Fii zelos și pocăiește-te! Mergi și citește-ți Biblia atât de neglijată. Ia acea Carte binecuvântată pe care o ai și pe care, probabil, n-ai folosit-o niciodată. Citește tot Noul Testament. Nu găsești acolo niciun lucru care să te facă zelos, care să te facă zelos pentru sufletul tău? Mergi și privește crucea lui Hristos. Mergi și vezi cum Fiul lui Dumnezeu a vărsat acolo sângele Lui prețios; cum a suferit, a suspinat și a murit; cum Și-a vărsat sufletul ca

jertfă pentru păcat, pentru ca păcătoșii să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Mergi și privește la crucea lui Hristos, și nu avea odihnă până nu simți cătuși de puțin zel pentru sufletul tău; cătuși de puțin zel pentru gloria lui Dumnezeu; cătuși de puțin zel pentru răspândirea Evangheliei în lume. Îți spun încă odată, trezește-te! Fii zelos și pocăiește-te!

(2) În al doilea rând, vreau să spun câteva lucruri pentru a-i trezi pe *cei care pretind cu hotărâre că sunt creștini, dar sunt căldicei în practica lor*. Regret să spun că sunt prea mulți în această stare sufletească. Dacă ești unul dintre aceștia, am multe de spus pe această temă, lucruri care să te determine să îți cercetezi inima.

Aș vrea să îți vorbesc conștiinței tale. Și ție vreau să îți pun această întrebare, cu toată dragostea frățască: Unde îți este zelul? Unde este zelul tău pentru gloria lui Dumnezeu și pentru răspândirea Evangheliei în lume? Știi bine că este aproape inexistent. Știi bine că zelul este ca o licărire firavă, tremurândă, care abia de trăiește; este ca un fir, „pe moarte” (Apoc. 3:2). Desigur că este o greșeală undeva, dacă așa stau lucrurile. Nu așa ar trebui să fie starea ta. Tu, copil de Dumnezeu; tu, răscumpărat cu un preț atât de glorios; tu, răscumpărat cu un sânge atât de prețios; tu, moștenitor al slavei așa cum nicio limbă nu poate descrie vreodată și cum niciun ochi nu a văzut – sigur că ar trebui să fii un altfel de om. Sigur că zelul tău n-ar trebui să fie atât de mic.

Simt în adâncul meu că acesta este un subiect dureros. Fac acest lucru cu oarece rețineră și cu o amintire constantă a propriilor mele perioade de inutilitate. Cu toate

acestea, adevărul trebuie spus. Adevărul clar este că mulți credincioși din zilele noastre par atât de îngrozitor de temători ca nu cumva să facă răni fiind zeloși, încât nu mai îndrăznesc să facă binele. Mulți sunt roditori în obiecții, dar sterpi în acțiuni. Dacă s-ar uita în jurul lui, în Biserica lui Hristos, orice om ar crede câteodată că Împărăția lui Dumnezeu a venit și că voia lui Dumnezeu s-ar fi împlinit deja pe pământ – atât este de mic zelul pe care unii credincioși îl demonstrează. Este zadarnic să negăm acest adevăr. Nu trebuie să caut prea mult dovezile în sprijinul lui. Te-aș putea îndrepta către societățile de binefacere printre păgâni, colonii și locurile întunecate din țară, societăți care suferă și bat pasul pe loc din absența susținerii active din partea unora ca tine. Este oare zel așa ceva?

Te-aș putea îndrepta către mii de donații jalnic de mici care nu sunt ratate niciodată de donatori, și care sunt tot ce definește dărnicia lor. Este oare zel așa ceva? Te pot îndrepta către doctrinele false care sunt tolerate să înainteze în biserici și familii fără să se facă un singur efort împotriva, în timp ce așa-ziii credincioși rămân mulțumiți cu simpla dorință ca situația să nu fi fost asta. De aceea, iată întrebarea mea: Oare acesta este zel? Ar fi fost oare apostolii mulțumiți cu o astfel de situație? Sigur că nu.

Dacă conștiința cuiva care citește aceste rânduri pledează vinovată față de participarea la greșelile despre care am vorbit, îl chem pe acel om, în Numele Domnului, să se trezească, să fie zelos și să se pocăiască. Nu lăsa zelul să fie limitat la bănci, magazine și numărarea averilor. Să arătăm același zel și în Biserica lui Hristos. Zelul să nu fie abundent

către speranțe deșarte sau către a căuta aur în Australia, ori către a călători pe gheață în aventuri, dar deficitar în trimiterea Evangheliei la păgâni, în smulgerea romano-catolicilor ca mlădițele din foc sau în iluminarea locurilor întunecate de pe această mare planetă. Niciodată n-au existat uși atât de deschise pentru lucrare și nici atâtea oportunități de a face bine.

Eu sunt dezgustat de zgârcenia care refuză să ajute lucrările creștine – dacă există o pată legată de instrumentul prin care lucrarea merge înainte. În acest fel, am putea să nu mai facem niciodată nimic! Haideți să ne împotrivim acestei tentații, dacă suntem ispitiți de ea. Zgârcenia este una dintre armele viclene ale Satanei. Este mai bine să lucrezi cu instrumente firave, decât să nu lucrezi deloc.

În orice situație, încearcă să faci ceva pentru Dumnezeu și pentru Hristos – ceva împotriva ignoranței și a păcatului. Dăruiește, strânge, propovăduiește, îndeamnă, vizitează și roagă-te potrivit cu abilitățile pe care Dumnezeu ți le dă. Doar fii convins că toți pot face ceva și fii hotărât să faci tot ce îți stă în putere. Dacă ai un singur talant, nu-l îngropa în pământ. Încearcă să trăiești așa încât cei din urma ta să îți ducă dorul. Există mai multe lucruri ce trebuie făcute în următoarele 12 ore decât am făcut majoritatea dintre noi în orice zi din viețile noastre.

Gândește-te la sufletele prețioase care pier în timp ce tu dormi. Fii chinuit de conflictele tale interioare, dacă asta vrei. Cercetează-ți sentimentele și gândește-te cât vrei la corupția ta morală. Dar ține minte că, în tot acest timp, sufletele merg în Iad și ai putea face totuși ceva ca să le

salvezi - lucrând ceva, dăruind ceva, scriind, implorând și rugându-te. Oh, trezește-te! Fii zelos și pocăiește-te!

Gândește-te la cât de scurt este timpul. În curând vei pleca din lume. În veșnicie nu vei mai avea nicio oportunitate de a face fapte de milostenie. În Cer nu vor exista oameni neștiutori pe care să îi înveți și nici vreun neconvertit pe care să îl salvezi. Orice ai face, trebuie făcut acum. Oh, când vei începe oare să faci ceva? Trezește-te! Fii zelos și pocăiește-te!

Gândește-te la diavolul și la zelul lui de a distruge. Solomon au rămas cuvintele lui Bernard când a spus că „Satană s-ar ridica la judecată împotriva unora, pentru că el a avut mai mult zel pentru a distruge sufletele decât au avut acei credincioși pentru mântuirea lor”. Trezește-te, fii zelos și pocăiește-te!

Gândește-te la Mântuitorul tău și la tot zelul Lui pentru tine. Gândește-te la El aflat în Ghetsimani și pe Calvar, vărșându-Și sângele pentru păcătoși. Gândește-te la viața și moartea Lui, la suferințele și faptele Lui. El a făcut aceste lucruri pentru tine. Tu ce faci pentru El? O, hotărăște-te să-ți folosești timpul pe care îl mai ai cheltuindu-te și fiind cheltuit pentru Hristos! Trezește-te, fii zelos și pocăiește-te!

(3) În ultimul rând, vreau să îi încurajez pe *toți cititorii care sunt cu adevărat niște creștini zeloși*.

Nu am decât o cerere față de tine, anume să perseverezi. Te implor să rămâi statornic în zelul tău și să nu îl lași niciodată să scadă. Te implor să nu te întorci niciodată de la primele tale fapte, să nu abandonezi niciodată prima

ta dragoste, să nu lași niciodată să se spună despre tine că primele tale lucruri ar fi fost mai bune decât ultimele. Ferește-te de răcirea zelului. Este suficient doar să fii leneș și să stai liniștit, și îți vei pierde în curând toată căldura! Vei deveni de îndată un alt om.

O, să nu te gândești că acesta este un îndemn inutil! Poate fi foarte adevărat că proaspeții credincioși înțelepți sunt oameni foarte rari. Dar la fel de adevărat este că și credincioșii bătrâni zeloși sunt foarte rari. Să nu îți imaginezi niciodată că poți face prea mult, că poți cheltui prea mult și poți fi cheltuit prea mult pentru cauza lui Hristos. La fiecare om care face mult îți voi arăta o mie care nu fac mai nimic! Mai degrabă gândește-te că „vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze” (Ioan 9:4) - și dăruiește, strânge, propovăduiește, vizitează, lucrează și roagă-te ca și cum ai face aceste lucruri pentru ultima oară. Pune la inimă cuvintele aceluia om nobil care a spus într-un moment când i s-a sugerat că ar trebui să se odihnească pentru o clipă: „De ce să ne odihnim acum? Nu avem o veșnicie pentru asta?”

Nu te teme de ocara oamenilor. Nu leșina pentru că ești abuzat uneori. Nu lua în seamă situațiile când ești etichetat bigot, extremist, fanatic, nebun sau irațional. Nu există nimic dezgustător în aceste etichete. Ele au fost puse adesea asupra celor mai buni și mai înțelepți dintre oameni. Dacă ești zelos doar când oamenii te laudă pentru asta, dacă roțile zelului tău trebuie să fie unse de laudele lumii, atunci zelul tău va avea o viață foarte scurtă. Să nu-ți pese în nici un fel de lauda sau de încruntarea omului.

Există un singur lucru care merită atenția și dedicarea ta – lauda lui Dumnezeu. Există o singură întrebare care merită pusă în legătură cu acțiunile tale: „Cum vor arăta ele în ziua judecății?”

9

.....

LIBERTATEA CREȘTINULUI

„dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi” (Ioan 8:36).

Tema dinaintea ochilor noștri merită o mie de gânduri. Ea ar trebui să răsună în urechile noastre asemenea unei trâmbițe. Trăim într-o țară care este candela libertății. Dar oare suntem noi înșine oameni liberi? Întrebarea aceasta este una care ne cere o atenție specială având în vedere starea curentă a opiniei publice din țară. Mințile multora sunt cu totul absorbite de politică. Totuși, există o libertate la îndemâna tuturor, una la care, din nefericire, foarte puțini se gândesc vreodată – o libertate independentă de orice schimbări politice, o libertate pe care nici regina, nici lorzii și nici parlamentul nu o pot da, nici măcar cei mai iscusiți lideri populari. Despre această libertate vreau să scriu astăzi. Cunoaștem noi ceva din ea? Suntem oare liberi?

Există trei aspecte pe care vreau să le discut. Voi vorbi în primul rând despre valoarea generală a libertății. În al doilea rând, voi arăta care este cel mai bun și mai autentic fel de libertate. Apoi, în final, voi arăta în ce fel putem să avem parte de această libertate.

Niciun cititor să nu își imagineze pentru o clipă că are de-a face aici cu o discuție pe teme politice. Eu nu sunt politician și nu am altă politică decât a Bibliei. Singurul partid de care îmi pasă este cel al Domnului. Arată-mi unde este, și va avea susținerea mea. Singura alegere față de care sunt nerăbdător este alegerea harului. Singura mea dorință este ca păcătoșii să se asigure de chemarea și alegerea lor. Libertatea pe care doresc mai presus de orice să o fac cunoscută este libertatea glorioasă a copiilor lui Dumnezeu. Guvernul pe care vreau să îl susțin este cel aflat pe umerii Domnului și Mântuitorului meu Isus Hristos. Înaintea lui Hristos vreau ca orice genunchi să se plece și ca orice limbă să mărturisească că El este Domnul. De aceea, îți cer atenția în timp ce zugrăvesc aceste subiecte. Dacă nu ești liber, vreau să te călăuzesc să ajungi la adevărata libertate. Dacă ești liber, vreau să cunoști valoarea deplină a libertății tale.

VALOAREA LIBERTĂȚII

Primul lucru pe care vreau să îl arăt este valoarea generală a libertății.

În această privință, unii cititori pot să creadă că este inutil să spunem vreun lucru pe această temă. Ei își imaginează că toți oamenii cunosc valoarea libertății și că a insista pe acest subiect este o pierdere de vreme. Eu nu sunt deloc de acord cu astfel de oameni. Cred că mulțimi de cetățeni nu cunosc nimic din binecuvântările de care se bucură în propria țară. Ei au crescut din pruncie într-o țară cu instituții libere. Ei n-au nici cea mai mărunțică idee cum stau lucrurile în alte țări. Ei nu cunosc acele două

forme ticăloase de tiranie - tirania zdrobitoare a unui despot militar și tirania intolerantă a unei majorități iraționale. Pe scurt, mulți concetățeni nu cunosc cu adevărat valoarea libertății, pentru că s-au născut în mijlocul ei și nu le-a lipsit niciodată.

De aceea, îl chem pe cititorul meu să își aducă aminte că libertatea este una dintre cele mai alese binecuvântări temporare pe care omul o poate avea în această lume.

Trăim într-o țară în care putem dispune liber de trupurile noastre. Atâta vreme cât nu rănim persoana, averile sau caracterul unui alt om, nimeni nu se poate atinge de noi. Până și casa celui mai sărac este castelul lui.

Trăim într-o țară în care acțiunile noastre sunt libere. Atâta vreme cât ne susținem pe noi înșine, suntem liberi să alegem ce vrem să facem, unde vrem să mergem și în ce fel să ne petrecem timpul.

Trăim într-o țară în care conștiințele noastre sunt libere. Atât timp cât mergem liniștiți pe propria cale și nu ne amestecăm în viețile altora, suntem liberi să ne închinăm lui Dumnezeu cum ne place și niciun om nu ne poate determina să mergem pe calea lui către Cer. Trăim într-o țară în care niciun străin nu stăpânește peste noi. Legile noastre sunt făcute și schimbate de concetățeni ca noi, iar guvernatorii noștri locuiesc printre noi, os din oasele noastre și carne din carnea noastră. Pe scurt, avem orice fel de libertate într-o măsură în care nicio altă națiune de pe pământ nu ne poate egala. Avem libertate personală, libertate civilă, libertate religioasă și libertate națională. Avem trupuri libere, conștiințe libere, ne putem exprima

liber, putem gândi liber, putem acționa liber, avem acces liber la Biblie, o presă liberă și case libere. Cât de vastă este lista acestor privilegii! Cât de nesfârșite sunt mângâierile pe care ea le conține! Valoarea completă a acestor binecuvântări nici nu poate fi cunoscută. Bine spunea acel Rabin în vremurile de demult: „Dacă marea ar fi de cerneală și lumea un petec de hârtie, ea n-ar putea să cuprindă niciodată toate cuvintele care s-ar putea face spre lauda libertății”.

Absența acestei libertăți a fost cea mai fertilă cauză a nenorocirilor pentru popoarele din orice epocă. Ce cititor al Bibliei nu-și amintește de tristețea copiilor lui Israel pe vremea când erau sclavii lui faraon în Egipt sau ai filistenilor în Canaan? Ce persoană poate studia istoria și să fie nevoie să i se amintească de rănilor făcute cetățenilor Olandei, Poloniei, Spaniei și Italiei de mâna asupritorilor străini sau de inchiziție? Sau, dacă este să vorbim despre vremurile noastre, cine nu a auzit de acel izvor enorm de răutate, anume sclavia asupra rasei negrilor? Nicio nenorocire nu este atât de mare ca sclavia.

Câștigarea și ocrotirea libertății a fost țelul multor lupte naționale ce au inundat pământul de sânge. Libertatea fost cauza pentru care și-au dat viața de bunăvoie mulți greci, romani, germani, olandezi, elvețieni, englezi și americani. Nimeni nu a crezut că prețul ar fi fost prea mare pentru ca acele popoare să fie libere.

Luptătorii pentru libertate din orice epocă au fost prețuiți pe bună dreptate și socotiți cei mai mari binefăcători ai omenirii. Numele unora precum Moise și Ghedeon, în istoria evreilor, a germanului Martin Luther, a elvețianului

William Tell, a scoțienilor Robert Bruce și John Knox, a englezilor Alfred, Hampden și a puritanilor, a americanului George Washington, au rămas pe bună dreptate nume de referință în istorie și nu vor fi uitate niciodată. A fi mama multor patrioți constituie cea mai înaltă laudă a unui popor.

Vrăjmașii libertății din orice veac au fost priviți pe bună dreptate ca pacostea și ciurma acelor vremuri. Numele unora precum Faraon, în Egipt, Dionisie în Siracuza, Nero în Roma, Charles IX în Franța, sângheroasa Mary în Anglia – sunt nume care nu vor fi niciodată salvate din ocară. Opinia publică nu va înceta să îi condamne pentru că nu voiau să lase oamenii să fie liberi.

Dar de ce ar trebui să insist pe aceste lucruri? Timpul și spațiul nu îmi permit să încerc să spun nici măcar a zecea parte din ceea ce ar trebui spus spre lauda libertății. Ce sunt anelele istoriei dacă nu o narațiune și un șir lung de conflicte între prietenii și vrăjmașii libertății? Unde este acel popor de pe pământ care a ajuns vreodată mare și care a influențat în vreun fel lumea fără libertate? Care sunt acele țări de pe fața pământului, chiar în acest moment, care progresează cel mai mult în comerț, în arte, în științe, în civilizație, în filozofie, în morală și în fericirea socială? Ei bine, ele sunt precis acele țări unde există cea mai mare libertate autentică. Care sunt țările de azi unde se vede cea mai mare sărăcie, de unde auzi continuu de comploturi, de cârtiri, de răscoale, de încercări de luare a vieții și a proprietății pe nedrept? Ele sunt precis acele țări unde libertatea nu există sau unde este doar cu numele, unde oamenii sunt tratați ca niște servi sau robi și unde nu

li se permite să acționeze și să gândească pentru ei înșiși. Nu este de mirare că un mare om de stat american a afirmat într-o ocazie importantă înaintea compatrioților lui: „Dați-mi libertate, sau dați-mi moarte!” (Patrick Henry).

Să ne ferim de subevaluarea libertății de care ne bucurăm în această țară. Sunt sigur că acest avertisment este necesar. Probabil că nu este vreo țară pe pământ unde să existe atâta cârtire și atâta vânătoare de greșeli ca în țara noastră. Oamenii se uită la rele imaginate pe care le văd în jurul lor și exagerează atât intensitatea cât și numărul acestora. Ei refuză să vadă binecuvântările și privilegiile nenumărate care ne înconjoară, sau le subvaluează avantajele. Ei uită că, în orice lucru, trebuie să evaluăm prin comparație. Cu toate greșelile și defectele noastre, în acest moment nu există nicio țară cu atât de multă libertate și fericire pentru toate categoriile de oameni ca în această țară. Ei uită că, atâta vreme cât natura omului este coruptă, este zadarnic să ne așteptăm la perfecțiune aici, pe pământ. Nicio lege sau guvern nu poate împiedica o anume doză de abuz și corupție.

Și spun iarăși că trebuie să ne ferim de subevaluarea libertății din țara noastră, și să ne ferim să alergăm repede după cei care propun schimbări rapide. Schimbările nu înseamnă întotdeauna mai bine. Se poate ca încălțările vechi să aibă găuri și defecte, dar cele noi ar putea să ne roadă atât de mult încât să nu mai putem umbla deloc în ele. Nu încape îndoială că am putea îmbunătăți legile și guvernarea, dar sunt destul de sigur că putem la fel de ușor să ajungem într-o stare și mai rea. Nu există altă țară de pe

fața pământului unde să fie acordată atâta grijă vieții, sănătății, proprietății, caracterului și libertății personale a tuturor locuitorilor, până la cel mai neînsemnat cetățean din Anglia. Cei care vor să aibă mai multă libertate ar putea descoperi în curând că, dacă ar naviga peste mări, nu vor găsi nicio țară unde să fie atâta libertate reală ca la noi!

Dar chiar dacă îi îndemn pe oameni să nu subvalueze libertatea din Anglia, pe de altă parte îi provoc nici să nu o exagereze. Să nu uităm niciodată că sclavia temporară nu este doar sclavie, și că libertatea temporală este doar libertate. La ce îți va fi de folos să fii cetățeanul unei țări libere, atât timp cât sufletul tău nu este liber? La ce îți va folosi să trăiești într-o țară liberă, ca a noastră, unde avem libertatea gândirii, libertatea de expresie, libertatea acțiunii și a conștiinței, dacă ești rob păcatului și captiv diavolului? Da, există tirani pe care niciun ochi nu îi poate vedea, dar la fel de reali și distrugători cum au fost Faraon și Nero! Există cătușe pe care mâinile nu le pot atinge, dar la fel de adevărate, grele și istovitoare pentru suflet ca acelea care au zdrobit trupurile sclavilor în trecut! Despre acest fel de tirani aș vrea să scriu astăzi. Despre aceste cătușe vreau să-ți vorbesc așa încât să fii eliberat de ele. Prețuiește libertatea pământească cu orice preț, dar nu o supralicita. Privește mai sus, mai sus de orice libertate pământească. Haideți ca, în cel mai înalt sens, să ne asigurăm că suntem cu adevărat liberi.

ADEVĂRATA LIBERTATE

Al doilea lucru pe care vreau să îl arăt este cel mai bun și mai autentic fel de libertate.

Libertatea despre care vorbesc este una aflată la îndemâna oricărui copil al lui Adam, care dorește să o aibă. Nicio putere de pe pământ nu-l poate împiedica pe om să o capete, dacă dorește să o primească. Tiranii pot să amenințe și să arunce oamenii în închisoare, dar ei nu pot face nimic ca să oprească un om să aibă această libertate. Apoi, odată ce este a noastră, nimic nu ne-o poate lua. Oamenii ne pot tortura, ne pot alunga, ne pot spânzura, ne pot decapita, ne pot arde – dar nu pot să ne fure niciodată adevărata libertate! Cel mai sărac om o poate avea în aceeași măsură în care o are cel mai bogat. Cel mai needucat poate să o aibă laolaltă cu cel mai erudit. Cel mai slab poate avea aceeași libertate ca și cel mai puternic. Legile nu ne pot fura această libertate. Bulele papale nu o pot subtiliza. Odată ce este a noastră, este o posesiune veșnică.

În ce constă această libertate glorioasă? Unde poate fi găsită? Cum este ea? Cine a obținut-o pentru om? Cine poate să ne-o dea în acest moment? Le cer cititorilor mei să fie atenți, și le voi da un răspuns clar la toate aceste întrebări.

Libertatea adevărată despre care vorbesc este libertatea spirituală, a sufletului. Ea este libertatea pe care Hristos le-o dă, fără bani și fără preț, tuturor credincioșilor adevărați. Cei pe care Fiul îi eliberează, sunt cu adevărat liberi: „unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia” (2 Cor. 3:17). Oamenii pot vorbi cât vor în termeni comparativi despre libertatea monarhiilor și a republicilor, și putem să-i lăsăm să se lupte, dacă vor, pentru libertate, fraternitate și egalitate universală. Noi nu cunoaștem cel mai înalt fel de libertate decât după ce ne înrolăm cetățeni ai

Împărăției lui Dumnezeu. Dacă nu suntem oamenii liberi ai lui Hristos, nu cunoaștem cel mai bun fel de libertate.

Oamenii liberi ai lui Hristos sunt liberi de *vinovăția păcatului*. Acea povară grea a nelegiuirilor neiertate, care apasă atât de greu asupra multor conștiințe, nu mai apasă asupra lor. Sângele lui Hristos a curățat totul. Ei se simt iertați, împăcați, îndreptățiți și acceptați înaintea lui Dumnezeu. Ei pot privi înapoi asupra păcatelor lor vechi, oricât de negre și numeroase ar fi fost, și pot să spună: „Nu mă puteți condamna!” Ei pot privi înapoi asupra anilor lungi de nepăsare și trăire lumească, și pot spune: „Cine poate să mă acuze de ceva?” Iată adevărata libertate. Asta înseamnă să fii liber.

Oamenii liberi ai lui Hristos sunt eliberați de *puterea păcatului*. El nu mai domnește și nu mai stăpânește în inimile lor, și nu îi mai poartă înaintea ca un potop. Prin puterea Duhului lui Hristos, ei omoară faptele firii lor pământești și își răstignesc această fire, împreună cu poftele și plăcerile ei. Prin harul Lui, care lucrează în ei, aceștia obțin biruința asupra înclinațiilor lor rele. Fiecare pământească poate lupta, dar nu îi poate cuceri. Diavolul poate să îi ispitească și să îi necăjească, dar nu îi mai poate birui. Ei nu mai sunt sclavi ai poftelor, plăcerilor, patimilor și pornirilor păcătoase. Dincolo de toate acestea, ei sunt mai mult decât biruitori prin Acela care i-a iubit. Iată adevărata libertate. Asta înseamnă să fii liber.

Oamenii liberi ai lui Hristos sunt eliberați de *frica înrobitoare de Dumnezeu*. Ei nu mai privesc la El cu groază și spaimă, ca la un Creator jignit. Ei nu Îl mai urăsc și nu mai

fug de El, cum a făcut Adam printre pomii din grădină. Ei nu mai tremură la gândul judecății Lui. Prin Duhul înfierii pe care Hristos L-a dat, ei privesc către Dumnezeu și Îl văd ca un Tată împăcat, bucurându-se la gândul dragostei Lui. Ei simt că mânia Lui a încetat. Ei știu că, atunci când Dumnezeu Tatăl privește către ei, îi vede în Hristos și chiar dacă, în ei înșiși, sunt nevrednici, El găsește plăcere să îi privească. Iată adevărata libertate. Asta înseamnă să fii liber.

Oamenii liberi ai lui Hristos sunt eliberați de *frica de oameni*. Ei nu se mai tem de opiniile oamenilor și nici nu le mai pasă ce se crede despre ei. Lor le este indiferent dacă au parte de favoarea sau vrăjmășia omului, de zâmbetul sau încruntarea lui. Ei privesc dincolo de omul care poate fi văzut, îndreptându-și privirile către Hristos, Cel nevăzut, și, odată ce au parte de favoarea Lui, le pasă prea puțin de blamul din partea oamenilor. Exista cândva o vreme când frica de oameni era ca o capcană pentru ei. Acești oameni tremurau la gândul a ceea ce ar fi zis, făcut sau gândit cineva despre ei și nu îndrăzneau să meargă decât după moda și obiceiurile celor din jurul lor. Ei fugeau de ideea de a fi diferiți. Dar această capcană este frântă acum, iar ei sunt eliberați. Iată adevărata libertate. Asta înseamnă să fii liber.

Oamenii liberi ai lui Hristos sunt eliberați de *frica morții*. Ei nu mai privesc înainte către ea cu o spaimă mută, ca la un lucru îngrozitor la care n-ar fi îndrăznit să se gândească. Prin Hristos, ei pot privi acest ultim vrăjmaș cu calm și să spună: „Nu mă mai poți răni!” Ei pot privi înainte către tot ceea ce vine după moarte, putrezire,

înviere, judecată și veșnicie – și să nu se simtă împovărați. Ei pot sta lângă un mormânt deschis și să spună: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” Ei pot să se așeze pe patul morții și să spună: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău” (Ps. 23:4). Niciun fir de păr de pe cap nu va pieri. Iată adevărata libertate. Asta înseamnă să fii liber.

Cel mai bun lucru este că oamenii liberi ai lui Hristos sunt *liberi pe veci*. Odată ce s-au înrolat în lista cetățenilor Cerului, numele lor nu mai pot fi șterse. Odată ce au făcut pasul înainte în libertatea Împărăției lui Hristos, ei o au pe veci. Cele mai înalte privilegii ale libertății acestei lumi pot să dureze doar pentru o vreme. Cel mai liber cetățean al pământului trebuie să se supună morții în final, dar libertatea copiilor lui Hristos este veșnică. Ei o duc dincolo de mormânt și ea va continua să trăiască. Ei se vor ridica din mormânt în ziua de apoi și se vor bucura în continuare de privilegiile ei, pentru toată veșnicia. Iată ce este adevărata libertate. Asta înseamnă să fii liber.

Se întrebă cineva cum și în ce fel a procurat Hristos aceste privilegii deosebite pentru poporul Său? Este bine să pui această întrebare, și nu cred că există vreo întrebare care să aibă un răspuns mai clar. Acordă-mi atenția, și îți voi arăta prin ce mijloace Și-a eliberat Hristos poporul.

Libertatea poporului lui Hristos a fost procurată, ca orice altă libertate, cu un cost deosebit și printr-un sacrificiu extraordinar. Robia în care oamenii erau ținuți în mod natural era mare, și, de aceea, mare a fost și prețul ce trebuia plătit pentru eliberarea lor. Vrăjmașul care îi ținea

robi era puternic, așa că a fost nevoie de o putere imensă pentru a-i elibera din mâinile lui. Dar, binecuvântat fie Dumnezeu, a existat suficient har și putere în Isus Hristos. El a oferit totul până la capăt, tot ce era nevoie pentru eliberarea poporului Său. Prețul pe care Hristos l-a plătit pentru poporul Său a fost sângele vieții Sale. El a devenit Substitutul lor și a suferit pentru păcatele lor pe cruce. El i-a răscumpărat de sub blestemul Legii fiind făcut blestem pentru ei (Gal. 3:13). El a plătit toată datoria lor în propria Persoană, permițând ca pedeapsa care le-a adus pacea să cadă asupra Lui (Isaia 53:5). El a satisfăcut orice cerință posibilă a Legii care se ridica împotriva lor, împlinind neprihănirea ei în chip desăvârșit. El i-a absolvit de orice pedeapsă a păcatului, devenind păcat pentru ei (2 Cor. 5:21). El a dus bătălia lor cu diavolul și a triumfat asupra lui pe cruce. Fiind Căpetenia lor, El a dezbrăcat puterile și stăpânirile, și le-a făcut de rușine pe Calvar.

Cu alte cuvinte, Hristos S-a dat pe Sine pentru noi, și astfel a procurat dreptul deplin al răscumpărării noastre. Nimic nu se poate atinge de cei cărora El le dă libertatea: datoria lor este plătită, și plătită cu vârf și îndesat. Păcatele lor sunt ispășite printr-o jertfă completă, perfectă și suficientă. Moartea unui Substitut divin satisface complet dreptatea lui Dumnezeu și îi oferă omului o răscumpărare desăvârșită.

Haideti să privim temeinic la acest glorios plan de răscumpărare și să ne îngrijim să îl înțelegem temeinic. Ignoranța în acest aspect este marele secret din spatele nădejdelor firave, al absenței mângâierii și al îndoielilor

neîncetate din mințile creștinilor. Prea mulți dintre ei se mulțumesc cu o idee vagă că Hristos îi va mântui cumva pe păcătoși, dar nu îți pot spune cum și de ce. Eu protestez mereu împotriva acestei ignoranțe. Haideți să așezăm pe deplin înaintea ochilor noștri doctrina morții substitutive a lui Hristos, și să ne odihnim sufletele pe ea. Haideți să strângem la piept cu hotărâre adevărul măreț că, pe cruce, Hristos a stat în locul poporului Său, a murit pentru poporul Său, a suferit pentru poporul Său, a fost socotit blestem și păcat pentru poporul Său, a plătit datoria poporului Său, a făcut satisfacerea dreptății pentru poporul Său, a devenit Garantul și Reprezentantul poporului Său și, în felul acesta, a procurat eliberarea poporului Său.

Haideți să înțelegem clar acest lucru, și astfel vom vedea ce privilegiu deosebit este să fii eliberat de Hristos.

Aceasta este eliberarea pe care merită să o ai mai presus de orice altceva. Nu putem să îi prețuim niciodată prea mult valoarea, căci nu există niciun pericol de a o exagera. Toate celelalte libertăți sunt lucruri care nu aduc împlinire și constituie o posesiune incertă în orice moment. Numai libertatea adusă de Hristos nu poate fi zdrobită. Ea este garantată printr-un legământ bine rânduit și sigur în toate privințele, căci temeliiile ei sunt puse în sfaturile veșnice ale lui Dumnezeu, astfel că niciun vrăjmaș străin nu poate să o distrugă. Temeliile acestui legământ sunt cimentate și pecetluite de sângele Fiului lui Dumnezeu, și ele nu pot fi zdrobite de nimeni. Libertatea popoarelor nu ține mai mult de câteva secole, dar libertatea pe care Hristos i-o dă poporului Său va trăi dincolo de lumea materială. Aceasta

este cea mai autentică și mai înaltă formă de libertate. Aceasta este libertatea pe care eu doresc ca oamenii să o aibă în această lume schimbătoare și muribundă.

CUM SĂ OBȚII ADEVĂRATA LIBERTATE

Vreau să arăt acum, în final, cum putem avea această libertate.

Acesta este un aspect de o importanță vastă, dar este unul în care multe greșeli sunt răspândite în lume. Probabil că sunt mii de oameni care vor accepta ideea existenței unei libertăți spirituale, și că doar Hristos a procurat-o pentru noi, dar când vine vorba de aplicarea răscumpărării, ei ră-tăcesc. Ei nu pot răspunde la întrebarea: „Cine sunt cei pe care Hristos îi eliberează?” Apoi, în lipsa cunoașterii răspunsului, ei rămân în cătușele lor. Îi cer cititorului să fie atent încă odată, căci voi încerca să aduc ceva lumină asupra acestui subiect. Nu încape îndoială că răscumpărarea pe care Hristos a procurat-o pare inutilă dacă nu știi cum să faci ca rodul acestei răscumpărări să devină al tău. Ai citit în zadar despre libertatea pe care Hristos le-o dă oamenilor, dacă nu înțelegi cum să fii părtaș tu însuși acestei libertăți.

Noi nu ne *naștem* oameni liberi ai lui Hristos. Locuitorii multor cetăți se bucură de privilegiu în virtutea locului unde s-au născut. Pavel, care s-a născut la Tars, în Cilicia, a putut să îi spună comandantului roman: „m-am născut un om liber”. Dar în lucrurile spirituale, nu acesta este cazul copiilor lui Adam. Noi ne naștem sclavi și slujitori ai păcatului, și suntem prin natura noastră „copii ai mâniei”, lipsiți de orice drept la Cer.

Noi nu suntem făcuți oamenii liberi ai lui Hristos prin *botez*. Mulțimi de oameni sunt aduși la baptistier an după an și botezați cu solemnitate în Numele Trinității, dar ei slujesc păcatului ca niște sclavi și Îl ignoră pe Hristos în toate zilele vieților lor. Cu adevărat ticăloasă este starea sufletului celui om care nu poate aduce nicio dovadă mai bună a cetățeniei sale cerești decât simplul act al botezului.

Noi nu suntem făcuți oameni liberi ai lui Hristos prin simpla *membralitate* în Biserica Lui. Există companii și corporații ale căror membri primesc privilegiile vaste indiferent de caracterul lor, cu simpla condiție ca numele lor să fie scrise pe lista membrilor. Împărăția lui Hristos nu este o astfel de corporație. Cel mai mare test al apartenenței la ea este caracterul acelei persoane.

Fie ca aceste lucruri să pătrundă adânc în mințile noastre. Departe de mine să îngustez cu ceva aria de cuprindere a răscumpărării făcută de Hristos, căci prețul pe care El l-a plătit pe cruce este suficient pentru întreaga lume. Departe de mine să subvaluez botezul sau membralitatea în biserică, rânduială pe care Hristos a poruncit-o, și să tratez ca neînsemnată Biserica pe care El o ocrotește în mijlocul unei lumi întunecate, căci aceste lucruri nu trebuie tratate cu superficialitate. Tot ceea ce susțin este necesitatea absolută de a nu fi mulțumiți doar cu botezul și cu membralitatea în biserică. Dacă religia noastră se oprește aici, ne este complet inutilă. Este nevoie de mai mult decât atât, ca să fim părtași răscumpărării pe care Hristos a procurat-o.

Nu există nicio altă cale prin care să devenim oameni liberi ai lui Hristos decât cea a *simplei credințe*. Prin credință, credința simplă în El ca Mântuitorul și Răscumpărătorul nostru, sufletele oamenilor sunt eliberate. Libertatea spirituală devine a noastră atunci când Îl primim pe Hristos, când ne încredem în El, când ne dedicăm lui Hristos, punând întreaga noastră povară asupra Lui. Doar așa ajungem la libertate.

Chiar dacă privilegiile pe care oamenii liberi ai lui Hristos le primesc sunt imense, ele devin toate proprietatea lor în ziua când ei cred pentru prima dată. Ei pot să nu le cunoască pe deplin valoarea, dar toate sunt ale lor. Cel ce crede în Hristos nu mai este condamnat, ci este îndreptățit, născut din nou, făcut moștenitor al lui Dumnezeu și are viața veșnică!

Adevărul dinaintea noastră este unul de o importanță neprețuită. Haideți să ne alipim de el cu hotărâre și să nu îl lăsăm niciodată din mâini. Dacă vrei să ai pacea conștiinței, dacă vrei odihnă și mângâiere interioară, nu pleca nici măcar un milimetru de pe temelia acelei credințe care constituie marele secret al părtășiei mântuitoare în răscumpărarea lui Hristos. Înșușește-ți această perspectivă foarte simplă asupra credinței. Ferește-te să îți încurci mintea cu idei complicate despre ea. Urmează sfințenia cât de aproape poți, căutând cea mai completă și mai clară dovadă a lucrării interioare a Duhului. Dar în chestiunea părtășiei la răscumpărarea lui Hristos, ține minte că aici credința este singură. Sufletele devin libere prin credință, prin simplul act al credinței.

Nu există nicio doctrină ca aceasta, care să se potrivească celor neștiutori și needucați. Vizitează-l pe cel mai sărac și mai umil țăran, care nu știe nimic din teologie și care nu poate nici măcar să îți repete crezul. Spune-i despre povestea Crucii și despre vestea bună a lui Isus Hristos, ca și despre dragostea Lui față de păcătoși. Arată-i că există o eliberare care îi este oferită, la fel cum îi este oferită celui mai învățat din țară, eliberarea de vinovăție, de diavolul, de condamnare și de Iad. Apoi spune-i simplu, curajos și fără rezerve că această eliberare poate fi a lui, dacă doar își va pune credința în Hristos.

Nu există nicio doctrină ca aceasta, care să se potrivească celui bolnav și celui muribund! Mergi la patul celui mai ticălos păcătos, când moartea se apropie de el, și spune-i cu dragoste că există o nădejde chiar și pentru el, dacă o poate primi. Spune-i că Hristos a venit în lume ca să-i mântuiască pe păcătoși, chiar și pe cei mai mari dintre ei. Spune-i că Hristos a făcut totul, a plătit totul, a împlinit totul și a procurat tot ceea ce sufletul omului ar putea avea nevoie pentru mântuire. Apoi asigură-l că el, chiar el, poate fi eliberat imediat de toată vinovăția, dacă doar va crede. Da, spune-i, folosind cuvintele Scripturii, că „dacă Îl mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit” (Rom. 10:9).

Să nu uităm niciodată că acesta este elementul către care trebuie să ne îndreptăm ochii, dacă vrem să știm că suntem părtași răscumpărării lui Hristos. Nu-ți pierde vremea cu speculații dacă ești ales sau nu, dacă ești convertit

sau dacă ești un vas al harului. Nu sta gândindu-te la întrebarea nefolositoare dacă Hristos a murit sau nu și pentru tine. Acesta este un aspect despre care nimeni nu a pus vreo întrebare în Biblie. Îndreaptă-ți toate gândurile către această simplă cercetare: „Îmi pun eu oare credința cu adevărat în Hristos ca un păcătos smerit? Mă arunc eu cu totul la picioarele Lui? Cred eu?” Nu-ți îndrepta privirile către nimic altceva. Privește la acest singur lucru. Nu te teme să-ți sprijini sufletul pe pasajele clare și pe promisiunile Scripturii. Din clipa în care crezi, ești liber.

APLICAȚII

Vreau să închei acest capitol insistând cu dragoste înaintea fiecărui cititor cu o cercetare care decurge în mod natural din acest subiect.

Vreau să îți pun o întrebare simplă: „Ești liber?” Nu știi cine sau ce ești, dar știi că nu a existat nicio altă o vreme când o astfel de cercetare să fie mai necesară. Libertatea politică, libertatea civilă, cea comercială, cea de exprimare și a presei – toate acestea și o sută de alte subiecte înrudite au parte de atenția oamenilor. Puțini, foarte puțini își găsesc timp să se gândească la libertatea spirituală. Mulți, prea mulți uită că niciun om nu este atât de profund înrobit, oricare ar fi poziția lui, pe cât este omul care îi slujește păcatului.

Da, mii de oameni din această țară sunt sclavi ai berrii, ai alcoolului, sclavi ai poftelor, ai ambiției, ai partidelor politice, sclavi ai banilor, robi ai jocurilor de noroc, ai modei și a pornirilor de orice fel! Poate că nu observi cu

ochiul liber cătușele care îi strâng, și ei înșiși ar putea să se laude cu libertatea lor, dar, cu toate acestea, ei sunt profund înrobiți! Indiferent dacă oamenilor le place să audă sau nu, bețivul și cel înrobit de jocurile de noroc, lacomul și cel plin de patimi, omul înrobit de poftă și de senzualitate - nu sunt liberi, ci sclavi. Acești oameni sunt legați de mâini și de picioare de diavolul: „oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului” (Ioan 8:34). Cel ce se laudă cu libertatea lui în timp ce este înrobit de poftă și patimile sale merge în jos pe calea către Iad cu o minciună în propriile mâini!

Trezește-te pentru a vedea aceste lucruri, câtă vreme sănătatea, timpul și viața sunt încă la dispoziția ta. Nu lăsa ca luptele politice și de partide să te facă să uiți de sufletul tău prețios. Fă orice alegere politică dorești și urmează-ți cu onestitate convingerile, dar nu uita niciodată că există o libertate mult mai înaltă și mai de durată decât îți poate da orice partid politic. Nu-ți găsi odihna până ce acea libertate nu este a ta. Nu sta liniștit până ce sufletul nu îți este eliberat.

Simți o dorință de a fi liber, oricât ar fi de mică? Găsești în tine vreo tânjire după o libertate mai înaltă și mai bună decât libertatea pe care ți-o poate da lumea aceasta, o libertate care să nu moară odată cu moartea ta, ci care să meargă cu tine dincolo de mormânt? Atunci ascultă de sfatul pe care ți-l dau azi. Caută-L pe Hristos, pocăiește-te, crede și fii liber. Hristos le oferă o libertate glorioasă tuturor celor care, cu umilință, strigă la El după eliberare. Hristos poate lua poverile inimii tale și poate zdrobi cătușele

omului tău interior. „Dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi” (Ioan 8:36).

Libertatea aceasta este secretul fericirii adevărate. Nimeni nu trece prin lume atât de ușurat și mulțumit ca acela care este cetățeanul țării cerești. Poverile pământești apasă ușor pe umerii lui; dezamăgirile acestei lumi nu îl zdrobesc ca în cazul altora; responsabilitățile și preocupările pământești nu îi secătuiesc sufletul. În cele mai întunecate ceasuri ale lui, el are întotdeauna acest gând care îl susține și pe care se sprijină: „Am ceva care mă face independent de această lume – sunt liber spiritual”.

Libertatea aceasta este secretul de a fi un bun politician. În orice vreme, oamenii liberi ai lui Hristos au fost cei mai autentici prieteni ai legii și ordinii, ai măsurilor luate spre binele tuturor claselor de oameni.

Nu uita niciodată că, în urmă cu două sute de ani, puritanii disprețuiți au făcut mai mult pentru cauza libertății reale în Anglia decât făcuseră toate guvernele țării de până atunci. Niciun om nu a făcut ca această țară să fie mai respectată și mai de temut ca Oliver Cromwell. Rădăcina celui mai autentic patriotism se află în cei pe care Hristos i-a eliberat.

Ești liber spiritual? Atunci bucură-te și fii recunoscător pentru libertatea ta. Să nu-ți pese de batjocura și disprețul din partea omului, căci nu ai motive să te rușinezi de religia ta sau de Domnul tău. Cel a cărui cetățenie este în Cer (Filip. 3:20), care Îl are pe Dumnezeu de Tată și pe Hristos de Frate mai mare, care îi are pe îngeri drept păzitori zilnici și Cerul drept casa lui – are parte de o bună

îngrijire. Nicio schimbare a legilor nu poate adăuga ceva acestor lucruri mărețe ale lui, și nicio extindere a privilegiilor nu îl poate ridica mai sus de poziția pe care o ocupă înaintea lui Dumnezeu. „O moștenire plăcută mi-a căzut la sort, o frumoasă moșie mi-a fost dată” (Ps. 16:6). Harul acum și nădejdea slavei după aceea sunt privilegiile mult mai de durată decât puterea de a vota în douăzeci de scrutine.

Ești liber? Atunci rămâi alipit de libertatea ta și nu te lăsa cuprins din nou de jugul robiei. Nu îi asculta pe cei care, prin cuvinte atent alese și vorbiri înduplecătoare, ar vrea să te atragă înapoi către Biserica Romei. Ferește-te de cei care te-ar convinge că ar exista vreun alt mijlocitor decât singurul Mijlocitor, Hristos Isus; că ar exista vreo altă jertfă, alta decât singura Jertfă adusă pe Calvar; că ar exista vreun alt preot, altul decât Marele Preot Emanuel; că ar exista vreo altă tămâie necesară în închinare, alta decât tămâia Numelui Aceluia care a fost răstignit; vreo altă regulă a credinței și practicii, alta decât Cuvântul lui Dumnezeu; vreun alt loc al mărturisirii păcatelor, altul decât tronul de har; vreo altă iertare eficace, alta decât cea pe care Hristos o toarnă asupra inimilor copiilor Lui credincioși; vreun purgatoriu, dar nu singurul izvor deschis pentru spălarea tuturor păcatelor, sângele lui Hristos, care trebuie folosit doar cât timp suntem în viață.

Ține-te strâns alipit de toate aceste lucruri și fii veghetor. Mulțimi de învățători falși încearcă să le fure creștinilor libertatea Evangheliei și să aducă înapoi superstiții deja demascate. Împotrivește-te lor cu bărbăție și nu ceda nicio clipă. Amintește-ți că romano-catolicismul s-a aflat

în această țară înaintea binecuvântatei Reforme. Adu-ți aminte cu ce cost imens au readus martirii noștri reformați la lumină libertatea spirituală prin Evanghelie. Rămâi alipit de această libertate și străduiește-te să o transmiți mai departe copiilor tăi, completă și neciuită.

Ești liber? Gândește-te zilnic la milioanele de semeni care sunt încă legați de mâini și de picioare în întuneric spiritual! Gândește-te la sutele de milioane de păgâni, care încă n-au auzit niciodată de Hristos și de mântuire. Gândește-te la bieții evrei fără de țară, împrăștiati pe toată fața pământului, pentru că nu L-au primit pe Mesia. Gândește-te la milioanele de catolici care sunt încă în robia papalității și care nu cunosc adevărata libertate, adevărata lumină și adevărata pace. Gândește-te la mulțimile de concetățeni din marile orașe care, fără mijloacele harului, sunt practic niște păgâni pe care diavolul îi ține continuu captivi voii sale. Gândește-te la ei toți, și fie-ți milă de ei. Gândește-te la aceștia și spune-ți adesea în sinea ta: „Oare ce aș putea face pentru ei? Cum pot ajuta la eliberarea lor?”

Ce? Să se spună în ziua de apoi că fariseii și iezuiții au măturat marea și uscatul ca să-și facă prozeliți, că politicienii s-au aliat și s-au străduit zi și noapte să instituie reguli de comerț liber, că filantropii s-au trudit ani la rând să obțină abolirea sclaviei, și să se spună în același timp că oamenii liberi ai lui Hristos au făcut puțin pentru salvarea oamenilor de la Iad? Nicidecum, credință! Nicidecum, dragoste! Dacă oamenii acestei lumi sunt zeloși pentru promovarea unei libertăți trecătoare, este cert că fiii lui Dumnezeu ar trebui să fie mult mai zeloși pentru promovarea libertății

spirituale. Fie ca trecutul să ne fie de ajuns pentru că am fost egoiști și indolenți în acest aspect. Să folosim orice efort pentru promovarea emancipării spirituale pentru restul zilelor noastre. Dacă am gustat din binecuvântările fericirii, să nu scutim niciun efort pentru a-i fericii pe alții.

Ești liber? Atunci privește înainte, prin credință și nădejde, către lucrurile bune care vor veni. Dacă credem în Hristos, fiind eliberați de vinovăția și puterea păcatului, trebuie totuși să fim conștienți în fiecare zi că nu suntem încă liberi de prezența și ispitele diavolului. Chiar dacă suntem răscumparați din consecințele veșnice ale căderii, trebuie să recunoaștem adesea că nu suntem încă răscumparați din boală și neputințe, din întristare și durere. Nu încă! Unde este omul liber al lui Hristos de pe pământ cărui nu îi este reamintit adesea și cu durere că nu este încă în Rai? Trăim încă în trup; călătorim încă prin sălbăticia acestei lumi – nu am ajuns acasă. Am vărsat deja multe lacrimi și probabil că vom mai avea multe de vărsat; avem încă în noi o inimă slabă; suntem încă expuși atacurilor diavolului. Răscumpărarea noastră a început, dar încă nu s-a încheiat. Aici avem rădăcina răscumpărării, dar bobocul ei încă nu a înflorit.

Dar hai să fim curajoși, căci înaintea noastră stau zile mai bune. Răscumpărătorul și Eliberatorul nostru a mers înaintea noastră ca să pregătească un loc pentru poporul Său, și El Se va întoarce, iar atunci se va încheia răscumpărarea noastră. Marele an al eliberării stă să vină. Mai sunt câteva zile de an nou, câteva întâlniri și despărțiri, câteva nașteri și câteva morți, câteva nunți și

câteva înmormântări, câteva lacrimi și câteva lupte, câteva boli și câteva dureri, câteva predici și câteva rugăciuni – doar câteva, și va veni sfârșitul!

Domnul nostru se va întoarce. Sfinții morți vor fi înviați. Sfinții în viață vor fi schimbați. Atunci, doar atunci vom fi eliberați complet. Libertatea de care ne bucurăm acum prin credință va fi schimbată în libertatea prin vedere; iar libertatea nădejdiei se va schimba în libertatea certitudinii.

Vino, așadar, și hai să fim hotărâți să așteptăm, să vedem, să nădăjduim, să ne rugăm și să trăim ca unii care au ceva strâns în Cer. Noaptea se apropie de sfârșit. Ziua este pe răsărite. Împăratul nostru nu este departe, iar răscumpărarea noastră completă se apropie. Mântuirea noastră deplină este mai aproape decât atunci când am crezut. Împărățiile acestei lumi sunt în confuzie; puterile lumii, atât cele trecătoare cât și cele bisericesti, se zbat și sunt zguduite din temelii. Fericiți, de trei ori fericiți sunt cetățenii Împărăției veșnice a lui Hristos, și gata pentru orice ar veni. Cu adevărat binecuvântați sunt acei bărbați și acele femei care știu și simt că sunt liberi!

10

.....

FERICIREA

„Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul!” (Ps. 144:15).

Un necredincios se adresa cândva unei mulțimi de oameni în aer liber. El încerca să îi convingă că nu există Dumnezeu, nici diavolul, nici Rai, nici Iad, nici înviere, nici judecată și nici viață viitoare. El îi sfătuia să își arunce Bibliile și să nu ia aminte la ce spun predicatorii. El le recomanda să gândească asemenea lui și să fie ca el. Acel om vorbea cu îndrăzneală, iar mulțimea l-a ascultat cu sufletul la gură. Practic, aveam de-a face cu o situație în care „un orb îl călăuzește pe un alt orb”, astfel că amândoi aveau să cadă în groapă (Matei 15:14).

În toiul cuvântării lui, o bătrână și-a făcut dintr-o dată loc prin mulțime până în locul unde era acel vorbitor. Astfel, ea a ajuns în fața lui, l-a privit în față și i-a spus cu glas tare: „Domnule, ești fericit?” Necredinciosul s-a uitat batjocoritor spre ea, dar nu i-a dat niciun răspuns. „Domnule”, i-a spus femeia din nou, „răspunde la întrebarea mea. Ești fericit? Dumneata vrei să ne aruncăm Bibliile. Ne spui să nu credem ce ne zic predicatorii despre Evanghelie. Dumneata ne sfătuiești să gândim și să fim ca tine. Înainte de a asculta de sfatul dumitale, am dreptul să știu ce lucru bun voi căpăta din aceasta. Capeți

multă mângâiere din ideile dumitale noi? Te simți astfel cu adevărat fericit?”

Necredinciosul s-a oprit și a încercat să răspundă la întrebarea femeii bătrâne. El s-a bâlbâit, a tot încercat să dea o explicație a ideilor lui și apoi a încercat din greu să schimbe subiectul. El a spus că „nu venise acolo să predice despre fericire”, dar spusele lui nu l-au ajutat deloc. Acea bătrână atinsese punctul esențial. Ea a insistat să primească răspuns, astfel că mulțimea i s-a alăturat. Ea l-a presat cu insistență cu întrebarea ei și n-a vrut să accepte nicio scuză. În final, necredinciosul a fost obligat să plece și să își scuture capul plin de confuzie. Pur și simplu nu putea răspunde la întrebare. Conștiința nu îl lăsa, așa că nu a îndrăznit să spună că era fericit.

Prin întrebarea pe care a pus-o, bătrâna a demonstrat o mare înțelepciune. Argumentul pe care ea l-a folosit poate părea foarte simplu, însă, în realitate, el este unul dintre cele mai puternice argumente ce pot fi folosite. El este o armă ce are mai mult efect asupra unor minți decât cele mai elaborate argumente ale lui Butler, Paley sau Chalmers. Ori de câte ori un om începe să își însușească idei noi despre religie și disprețuiește creștinismul vechi, biblic, trage asupra conștiinței lui folosind întrebarea acelei bătrâne. Întrebă-l dacă ideile lui noi îl fac să se simtă confortabil în inima lui. Cere-i să spună, dacă poate, cu onestitate și sinceritate, că este fericit. Marele test al credinței și religiei omului este acesta: „Îl face religia lui fericit?”

Vreau să îi invit cu afecțiune pe cititorii mei să se gândească la subiectul acestui capitol. Vreau să te avertizez să

Îți aduci aminte că mântuirea sufletului tău, doar ea, este strâns legată de această temă. Inima nu poate fi dreaptă înaintea lui Dumnezeu, dacă nu cunoaște această fericire. Omul care nu simte pacea interioară nu poate fi într-o stare sigură a sufletului.

Există trei lucruri pe care îmi propun să le fac spre a clarifica subiectul fericirii. Îți cer o atenție specială la fiecare dintre acestea și mă rog ca Duhul lui Dumnezeu să le aplice pe toate sufletelor tuturor celor ce citesc aceste rânduri.

I. Vreau să arăt care sunt unele lucruri absolut esențiale pentru orice fericire.

II. Vreau să scot la lumină unele greșeli răspândite despre calea către fericire.

III. Vreau să arăt calea prin care poți fi cu adevărat fericit.

LUCRURILE ESENȚIALE PENTRU FERICIRE

Mai înainte de toate, vreau să arăt unele lucruri care sunt absolut esențiale pentru orice fericire autentică.

Fericirea este ceea ce toată omenirea caută, căci dorința după ea este adânc înrădăcinată în inima omului. În mod natural, toți oameni fug de durere, tristețe și necaz. Tuturor le plac în mod natural viața ușoară, confortul și bucuria. Toți oameni înfometează și însetează în mod natural după fericire. La fel cum cel bolnav tânjește după sănătate; cum prizonierul de război își dorește libertatea; cum călătorul ars de soare în țările calde tânjește după o

fântână care să îl răcorească sau cum cel ce merge pe la poli își dorește să vadă soarele răsărind la orizont, în același fel tânjește orice om muritor să fie fericit. Dar, vai, cât de puțini se gândesc la ce sens are ceea ce își doresc atunci când vorbesc despre fericire! Cât de vagi, nedefinite și neclare sunt ideile majorității oamenilor pe această temă! Ei cred că unii sunt fericiți, când de fapt sunt cu adevărat nenorociți; ei cred că unii sunt triști, când, în realitate, aceia sunt cu adevărat fericiți. Ei visează la o fericire care, în realitate, n-ar satisface niciodată nevoile naturii lor. Vreau să încerc azi să aduc puțină lumină asupra acestui subiect.

Fericirea adevărată nu este o fericire scutită complet de întristare și disconfort. Să nu uităm niciodată asta. Dacă așa ar fi fost, n-ar fi existat fericire în lume. O astfel de fericire este rezervată îngerilor care n-au căzut niciodată, nu omului. Fericirea despre care vorbesc aici este una pe care o ființă muritoare și păcătoasă poate trage speranță să o obțină. Toată natura noastră este pângărită de păcat. Răul abundă în lume. Boala, moartea și schimbarea își fac zilnic lucrarea tristă în orice loc. Într-o astfel de stare a lucrurilor, cea mai înaltă fericire pe care omul o poate obține pe pământ trebuie să fie un lucru imperfect. Dacă ne așteptăm să găsim o fericire perfectă de această parte a mormântului, ne așteptăm să găsim ceva de negăsit!

Fericirea adevărată nu constă din a fi mereu numai zâmbete și râsete. Fața este foarte adesea un indicator foarte nepotrivit al omului interior. Există mii de oameni care râd cu poftă și sunt veseli ca o lăcustă când sunt în prezența altora, dar care sunt ticăloși și nenorociți în viața

personală, și aproape că le este frică să fie singuri. Pe de altă parte, există mii de oameni care sunt sobri și serioși în purtarea lor exterioară, dar ale căror inimi sunt pline de o pace solidă. Un poet ne spunea cândva că zâmbetele nu valorează prea mult: „Omul poate zâmbi și zâmbi, și totuși să fie un nelegiuit!”

Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu ne învață că „în mijlocul râsului inima poate fi mâhnită” (Prov. 14:13). Nu-mi vorbi doar despre fețele zâmbitoare și de oamenii care sunt tot o veselie! Vreau să aud de ceva mai mult de atât când te întreb dacă omul este fericit. Un om cu adevărat fericit își va arăta neîndoielnic fericirea prin înfățișarea lui, dar un om poate avea o față foarte veselă, și totuși să nu fie deloc fericit.

Dintre toate lucrurile înșelătoare de pe pământ, nimic nu este mai amăgitor ca veselia și distracția lumească. Aceasta este un spectacol gol și sec, complet lipsit de substanță și realism. Ascultă-l pe vorbitorul strălucit din societate, observă aplauzele pe care le primește din partea admiratorilor lui, după care urmează-l în camera lui, și cel mai probabil îl vei vedea plonjând într-o tristețe depresivă uimitoare. Gardiner a mărturisit că, atunci când credea că este cel mai fericit, și-a dorit adesea să fie un câine. Privește la frumusețea zâmbitoare din sala de spectacol, și ai putea presupune că ea nu știe ce înseamnă să fii nefericit. Privește-o a doua zi în propria cămăruță, și probabil că o vei vedea ieșindu-și din fire înaintea propriei persoane și a tuturor celorlalți din jurul ei!

O, nu, bucuria lumească nu este fericire reală. Nu contestă nimeni că nu există o anumită plăcere în ea. Nu se îndoiește nimeni că nu există o anumită agitație animalică în ea. Există o înălțare temporară a spiritului, a cărei existență o pot accepta fără probleme. Dar nu o pot denumi folosind termenul sacru al „fericirii”. Cele mai frumoase flori tăiate și înfipite în pământ nu alcătuiesc o grădină. Când oglinda va fi numită diamant și tinicheaua aur, atunci și doar atunci pot râde acești oameni și pot visa să merite să fie numiți fericiți.

Autorul lui Don Quixote, Cervantes, într-o vreme când toată Spania râdea la piesa lui comică, a fost copleșit de un nor gros de tristețe.

Moliere, primul scriitor francez de opere comice, a dus în cercul familiei sale o tristețe pe care nu a putut să o alunge nici cea mai mare prosperitate lumească.

Samuel Foote, cunoscutul dramaturg din secolul trecut, a murit de inimă rea.

Theodore Hooke, faimosul romancier, care putea să facă pe oricine să râdă, a spus despre sine în jurnalul său: „Sufăr de o constantă depresie, lucru la care nimeni dintre cei ce mă văd în public nici nu visează”.

Un străin întristat a consultat un doctor în legătură cu sănătatea lui. Medicul l-a sfătuit să se înveselească mergând la un mare actor de comedie din acea vreme: „Ar trebui să mergi și să îl ascuți pe Matthews. Te va face să te simți bine”. „Vai, domnule”, a venit răspunsul, „eu sunt Matthews!”

1. Pentru a fi cu adevărat fericit, *nevoile cele mai înalte ale naturii omului trebuie să fie împlinite*. Cerințele naturii sale create tainic trebuie să fie satisfăcute. Nu trebuie să existe nimic în el care să strige, „dă-mi, dă-mi”, și să nu primească răspuns. Calul și boul sunt fericiți atâta vreme cât sunt sătui și încălziți. De ce? Pentru că sunt mulțumiți. Pruncul privește fericit când este îmbrăcat, hrănit și se simte bine în brațele mamei lui. De ce? Pentru că este satisfăcut. Așa este și în cazul omului. Cele mai înalte nevoi trebuie să-i fie împlinite și satisfăcute pentru ca el să poată fi cu adevărat fericit. Totul trebuie împlinit. Nu trebuie să existe niciun gol, nicio tânjire neîmplinită. Atât timp cât omul se va afla în orice altă stare, el nu va fi cu adevărat fericit.

Dar care sunt principalele nevoi ale omului? Are el doar trup? Nu! El are mai mult. Omul are un suflet. Are el doar simțuri trupești? Pot fi ele limitate doar la auz, vedere, miros, gust și simțire? Nu! Omul are o minte care gândește și o conștiință care vorbește! El este conștient de lumea în care trăiește și se mișcă. Există o mică voce în interiorul lui care se face adesea auzită: „Viața aceasta nu este totul! Există o lume nevăzută! Există o viață dincolo de mormânt”. Da, acest lucru este adevărat. Noi suntem creați în chip minunat. Toți oamenii știu acest lucru și toți îl simt, dacă ți-ar spune adevărul. Este complet illogic să pretindem că hrana, hainele și lucrurile pământești ar putea să îi facă pe oameni fericiți. Există nevoi ale sufletului. Există nevoi ale conștiinței. Nu poate exista nicio fericire adevărată câtă vreme aceste nevoi nu sunt împlinite.

2. Pentru a fi fericit cu adevărat, omul trebuie să aibă *surse de fericire independente de orice lucru din această lume*. Nu există nimic pe pământ care să nu fie afectat de semnul instabilității și incertitudinii. Toate lucrurile pe care banii le pot cumpăra sunt trecătoare. Ele fie ne părăsesc, fie suntem obligați să le părăsim. Cele mai suave relații din viață sunt expuse posibilității sfârșitului, căci moartea poate veni în orice zi ca să le întrerupă. Omul a cărui fericire depinde în totalitate de lucrurile lumii de jos este ca acela care își construiește o casă pe nisip sau care își sprijină greutatea de un biet fir de trestie.

Nu îmi vorbi despre fericirea ta, dacă depinde zilnic de incertitudinile pământeste. Familia ta poate fi bogată în mângâieri; soția și copiii pot fi tot ce ți-ai putea dori; averea ta poate fi suficientă pentru împlinirea tuturor nevoilor voastre. Totuși, amintește-ți că nu ai nimic altceva către care să îți îndrepti privirile, că stai pe buza unei prăpastii! Râurile de plăcere pot seca în orice zi. Bucuria ta poate fi adâncă și fierbinte, dar este înfricoșător de scurtă. Ea nu are rădăcină. Nu aceasta este fericirea adevărată.

3. Pentru a fi cu adevărat fericit, *omul trebuie să fie în măsură să privească în orice direcție fără a avea sentimente inconfortabile*. Trebuie să fie în măsură să privească înapoi, către trecutul lui, fără să se teamă de vinovăție. El trebuie să privească în jurul lui fără nemulțumire. El trebuie să fie în stare să privească înainte fără o groază și anxietate paralizantă. El trebuie să poată să se așeze și să se gândească liniștit la lucrurile din trecut, din prezent și din viitor, și să se simtă întotdeauna pregătit pentru orice.

Omul care are în starea lui o anumită slăbiciune, o latură de care nu-i place sau pe care nu ar vrea să o ia în considerare, acel om nu este cu adevărat fericit.

Nu vorbi despre fericirea ta, dacă ești incapabil să privești liniștit fie înapoia, fie înaintea ta. Starea ta prezentă poate fi ușoară și plăcută. Poți să găsești multe surse de bucurie și fericire în meseria ta, în locuința, familia și prietenii tăi. Sănătatea ta poate fi bună, iar atitudinea ta poate fi plină de bucurie. Dar oprește-te și gândește-te în liniște la viața ta din trecut! Poți să meditezi cu calm la toate păcatele făcute în anii care s-au scurs, păcate de omitere și păcate de comitere? Cum vor arăta ele când Dumnezeu le va cerceta? Ce răspuns vei da pentru ele în ziua de apoi?

Apoi privește înainte și gândește-te la anii care vin. Gândește-te la lucrurile sigure pe care le ai înainte și către care grăbești: gândește-te la moarte, la judecată și la clipa când Îl vei întâlni pe Dumnezeu față în față. Ești gata pentru acestea? Ești pregătit? Poți privi înainte către aceste lucruri fără să te alarmezi? Fii sigur că, dacă nu poți privi liniștit la orice altă perioadă a vieții decât la cea prezentă, atunci fericirea cu care te lauzi este ceva ireal! Această fericire nu este decât un mormânt văruiat, frumos și plăcut pe dinafară, dar plin de oaze și de putreziciune în interior. Ea este un lucru care durează doar astăzi, asemenea curcubetelui lui Iona. Nu aceasta este fericirea adevărată.

Le cer cititorilor mei să își îndrepte gândurile către lucrurile esențiale pentru fericire, pe care am încercat să le enumăr. Alungă din mintea ta multele idei greșite pe

această temă, idei care sunt ca niște monezi contrafăcute. Pentru a fi cu adevărat fericit, nevoile sufletului și ale conștiinței tale trebuie împlinite. Pentru a fi cu adevărat fericit, bucuria ta trebuie întemeiată pe ceva mai mult decât îți poate da această lume. Pentru a fi cu adevărat fericit, trebuie să privești în orice direcție – în sus, în jos, înainte și înapoi – și să simți că totul este bine. Aceasta este fericirea reală, fericirea adevărată – aceasta este fericirea pe care o am în vedere atunci când te îndemn să analizezi tema acestui capitol.

GREȘELI OBIȘNUITE DESPRE CALEA CĂTRE FERICIRE

În al doilea rând, vreau să scot la lumină anumite greșeli răspândite despre calea către fericire. Există mai multe căi despre care mulți oameni cred că duc la fericire. Pe fiecare dintre acestea călătoresc continuu mii și zeci de mii de bărbați și femei. Fiecare își imaginează că, dacă ar putea obține tot ceea ce își dorește, va fi fericit. Fiecare își închipuie că, dacă nu are succes, greșeala este că i-a lipsit norocul. Toți aceștia par să nu știe că vânează umbre. Ei au plecat la drum într-o direcție greșită. Ei caută ceea ce nu poate fi găsit niciodată în locul către care se îndreaptă.

Voi preciza pe nume unele dintre principalele amăgiri legate de fericire. Fac acest lucru în dragoste, cu delicatețe și compasiune față de sufletele oamenilor. Cred că este o datorie publică să îi avertizez pe oameni de impostori, vicleni și ticăloși. Cât necaz și câtă tristețe ar putea fi evitate de cititorii mei dacă ar crede ceea ce urmează să le spun!

Este o greșeală gravă să îți închipui că *rangul social și măreția* îți pot da fericirea. Împărații și stăpânii acestei lumi nu sunt în mod necesar oameni fericiți. Ei au crucile și necazurile lor, lucruri pe care doar ei le cunosc. Ei văd o mie de lucruri rele, la care nu sunt în stare să vină cu vreo soluție. Ei sunt niște sclavi care lucrează în cătușe de aur și au mai puțină libertate adevărată decât orice alt om din lume. Ei au poveri și responsabilități care apasă zilnic pe inimile lor. Împăratul roman Antoninus spunea deseori că „puterea imperială este un ocean de necazuri”. Când a auzit o lăptăreasă cântând, regina Elisabeta și-a dorit să se fi născut într-o situație ca a acelei femei. Niciodată n-a scris marele nostru poet cuvinte mai adevărate decât atunci când a spus că „grijile pleacă adesea capul care poartă o cunună pe el”.

Este o greșeală foarte mare să presupui că *bogațiile* îți pot da fericirea. Da, ele pot să-l facă pe om în stare să poruncească și să intre în posesia oricărui lucru, dar nu pot cumpăra pacea interioară! Averile nu pot cumpăra o atitudine veselă și o inimă ușoară. Există îngrijorări când te preocupi să le obții, îngrijorări în ocrotirea bogățiilor, îngrijorări în folosirea lor, îngrijorări în dispunerea de ele, îngrijorări în strângerea lor și îngrijorări în împărțirea lor!

Înțelept a fost cel care a spus că „banii” au fost doar un alt nume dat „suferinței”, și că aceleași litere din cuvântul „acri” (eng. *acres*) formează cuvântul „îngrijorări” (eng. *cares*).

Este o greșeală gravă să îți închipui că *educația și știința* pot să îți aducă fericirea. Ele pot să ocupe timpul și

atenția omului, dar nu îl pot face cu adevărat fericit. Cei care cresc în știință, adesea cresc și în întristări. Cu cât învață mai mult, cu atât își descoperă mai mult propria ignoranță (Ecl. 1:18). Lucrurile pământești nu îi pot sluji unei inimi bolnave. Inima are nevoie de ceva dincolo de cap. Conștiința are nevoie de hrană și de intelect. Toată cunoștința seculară din lume nu va fi în stare să îi dea bucurie și fericire unui om, atunci când acesta se gândește la boală, la moarte și la mormânt. Cei care au urcat cele mai înalte piscuri ale științei s-au regăsit adesea singuri, lipsiți de satisfacție și pace. Către finele vieții sale, Selden a mărturisit că toată educația lui nu i-a dat atâta mângâiere pe cât i-au adus aceste patru versete ale apostolului Pavel: „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărâdelege, și să-Și curețe un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2:11-14).

Este o mare greșeală să îți închipui că *lenevia* sau viața ușoară îți poate da fericire. Muncitorul care se trezește la cinci dimineața și trudește toată ziua într-un șanț rece de pământ se gândește adesea, când trece pe la ușa bogatului: „Ce extraordinar trebuie să fie să n-ai nimic de muncă!” Bietul de el! Nu prea știe ce spune. Cea mai nenorocită ființă de pe pământ este omul care n-are nimic de făcut. Munca mâinilor sau munca făcută cu mintea este absolut esențială pentru fericirea omului. Fără ea, mintea se hrănește din

sine și întreg omul interior se îmbolnăvește. Mașinăria din interior va lucra și, fără să aibă un obiect al muncii, adesea va ajunge să-și rupă propriul suflet în bucăți. În Eden nu a existat lenevie. Adam și Eva trebuiau să „lucreze grădina și s-o păzească”. În cer nu va exista lenevie. Robii lui Dumnezeu Îl vor sluji. Fii sigur că omul leneș este cel mai nefericit om de pe pământ (Gen. 2:15; Apoc. 22:3).

Este o mare greșală să presupui că *umblarea după plăceri și distracții* îți poate aduce fericirea. Dintre toate căile pe care oamenii o apucă pentru a ajunge la fericire, aceasta este cea mai greșită! Dintre toate modalitățile cele mai inutile, mai plictisitoare și mai obositoare de a-ți cheltui viața, aceasta le depășește pe toate. Gândește-te la o ființă păcătoasă și muritoare, cu un suflet nemuritor, așteptându-se să găsească fericirea în chefuri și beții, în dansuri și cântece, în umblarea după haine și în vizite, în jocurile de noroc și în baluri, în pasiunea după curse și sporturi, în mulțime, în râsete, în zgomot, în muzică și în vin!

Cu siguranță că aceasta este o priveliște suficientă pentru a-l face pe diavol să râdă și pe îngeri să plângă! Nici măcar copiii nu ajung să se joace cu jucăriile lor cât este ziua de lungă. Dar când bărbați și femei ajunși la vârsta adultă își închipuie că pot găsi fericirea într-o umblare constantă după distracție, aceștia se cufundă mult mai jos decât mintea unui copil.

Am adus înaintea cititorilor mei aceste greșeli răspândite despre calea către fericire. Îți cer să le observi cu atenție. Te avertizez clar să nu folosești aceste pretinse scurtături către fericire, oricât de multe ți-ar ieși în cale.

Dacă îți imaginezi că vreuna dintre ele poate să te conducă la pace adevărată, ești cu totul amăgit. Conștiința ta nu se va simți niciodată împlinită. Sufletul tău nemuritor nu se va simți niciodată ușurat. Întreg omul tău interior se va simți agitat și bolnav. Ia-o pe oricare dintre aceste căi sau mergi pe toate, și dacă nu ai nimic la care să privești dincolo de ele, nu vei găsi niciodată fericirea. Poți călători pe ele înainte și înapoi, căci ținta la care vrei să ajungi și se va părea la fel de îndepărtată la sfârșitul fiecărei etape a vieții ca atunci când ai început să mergi pe ea. Ești ca unul care toarnă apă într-o sită sau care pune bani într-un sac plin de găuri. Ai putea să faci un elefant fericit hrănindu-l cu grăunțe de nisip, după cum încerci să îți satisfaci inima prin umblarea după rang, bogății, educație, viață ușoară sau plăceri!

Te îndoiești de veridicitatea a ceea ce spun? Îndrăznesc să spun că te îndoiești. Atunci hai să ne îndreptăm către mareașă Carte a experienței omenești și să citești câteva rânduri din paginile ei solemne. Vei avea mărturia câtorva oameni competenți în subiectul pe care ți-l aduc în atenție.

Primul martor va fi un rege – adică Solomon, regele Israelului. Știm că el a avut putere, înțelepciune, bogăție – depășindu-i de departe pe toți liderii din vremea lui. Știm din propria lui mărturie că a încercat marele experiment de a vedea cât de fericit îl pot face lucrurile acestei lumi. Știm din ceea ce ne-a lăsat scris cu mâna lui care a fost rezultatul acestui experiment curios. El îl scrie prin inspirația Duhului Sfânt, spre beneficiul întregii lumi, în cartea Eclesiastul. Evident că niciodată nu a existat un experiment

încercat în astfel de circumstanțe favorabile. Totuși, care a fost mărturia lui Solomon? Iat-o, în cuvintele lui triste: „iată că totul este deșertăciune și goană după vânt!” (Ecl. 1:14).

Următorul martor ne va fi o faimoasă doamnă din Franța, anume Madame de Pompadour. Ea era prietena și favorita lui Louis al XV-lea. Influența ei la curtea Franței era nelimitată. Acestei femei nu îi lipsea nimic din ceea ce banii puteau procura. Totuși, ce spune ea despre sine? „Care este situația celor mari? Ei trăiesc doar în viitor și sunt fericiți doar în speranță. Nu există nicio pace în ambiție. Sunt întotdeauna tristă și adeseori fără motive. Bunătatea regelui, prețuirea curtenilor, dedicarea slujitorilor mei și fidelitatea unui mare număr de prieteni – motive ca acestea, care ar trebui să mă facă fericită, nu mă mai afectează deloc. Nu mai am înclinații către vreunul dintre lucrurile care îmi plăceau cândva. Mi-am împodobit casa din Paris într-un fel magnific. Ei bine, mi-a plăcut vreme de două zile! Reședința mea de la Bellevue este încântătoare, dar nu o mai pot suporta. Oamenii buni vin să îmi spună toate veștile și aventurile lor din Paris, crezând că îi ascult, dar după ce au terminat, le cer să o ia de la capăt. Cu alte cuvinte, nu trăiesc! Am murit înainte de vreme. Nu găsesc niciun interes în această lume. Totul pare să conspire ca să îmi amărască viața. În felul acesta, viața mea este o moarte continuă!” Nu este nevoie să adaug nici măcar un singur cuvânt la o astfel de mărturie (Sinclair's *Anecdotes and Aphorisms*, p. 33).

Un cunoscut scriitor german va fi următorul martor, și mă refer la Goethe. Este binecunoscut că el a fost

aproape idolatrizat de mulți chiar din timpul vieții lui. Lucrările lui au fost citite și admirate de mii de oameni. Numele lui era cunoscut și onorat oriunde se citea în limba germană, pe toată fața pământului. Și totuși lauda omului pe care a primit-o din belșug a fost cu totul lipsită de puterea de a-l face fericit. „Când a ajuns la vârsta de aproape 80 de ani, el a mărturisit că nu-și putea aminti să fi fost vreodată într-o stare cu adevărat fericită pentru câteva săptămâni la rând” (Sinclair's *Anecdotes and Aphorisms*, p. 280).

Un poet și compatriot (englez) ne va fi următorul martor, anume Lordul Byron. Dacă a existat vreodată un om care să fi fost fericit după standardul lumii, Lordul Byron trebuie să fi fost acela! El și-a început viața în mijlocul tuturor avantajelor rangului și poziției familiei sale din Anglia. El avea abilități splendide și putere intelectuală inegalabilă, pe care lumea le-a descoperit repede și a fost gata să le cinstească. El avea suficiente mijloace materiale pentru a-și satisface orice dorință, și n-a cunoscut nicio dată ce înseamnă sărăcia adevărată. Vorbind în termeni omenești, nimic nu părea să îl împiedice să se bucure de viață și să fie fericit. Totuși, este un fapt notoriu că Byron a fost un om nefericit. Nefericirea reiese din poemele lui și își face loc în scrisorile lui. Tulburarea, dezgustul și nemulțumirea apar pe toate căile lui. El este un avertisment solemn care ne spune că rangul, titlurile și faima literară nu sunt suficiente pentru a-l face pe om să fie fericit.

Următorul nostru martor va fi un om de știință, adică Sir Humphrey Davy. El a fost un om cu un succes deosebit în viața pe care și-a ales-o, și pe bună dreptate. Fiind un

filosof distins, inventatorul cunoscutei lămpi de siguranță care îi poartă numele și care i-a ferit pe atât de mulți bieți mineri de la moarte, un baron al Marii Britanii și președintele Royal Society, viața lui părea o carieră continuă de prosperitate. Dacă doar educația ar fi fost calea către fericire, cel puțin acest om trebuie să fi fost fericit. Totuși, ce ne-a rămas în istorie despre simțămintele lui Davy? Le avem relatate în jurnalul său trist, din ultima parte a vieții lui. El se descrie prin două cuvinte dureroase: „Foarte nefericit!”

Următorul martor ne va fi un om al iscusinței și plăcerii, Lordul Chesterfield. El ne va vorbi despre sine, căci propriile lui cuvinte vor mărturisi despre el. „Am văzut calea nebunească a afacerilor și plăcerii, și am încheiat-o cu totul. Am experimentat toate plăcerile lumii și, de aceea, cunosc deșertăciunea lor, astfel că nu regret că le-am pierdut. Le-am socotit la valoarea lor reală, care este cu adevărat foarte mică; în timp ce unii, care nu le-au experimentat, le supralicitează. Ei văd doar exteriorul amăgitor și sunt orbiți de strălucirea lor, dar eu am fost în spațiile scenei. Am văzut toate funiile murdare și toate roțile dure care mișcă mașinăria spoită, și am văzut și am mirosit lumânările care aprind toată decorația, spre uimirea și admirația audienței ignorante! Când mă gândesc la ce am văzut, la ce am auzit și la ce am făcut, nu mă pot convinge nicidecum că toată acea grabă frivolă după plăceri lumești ar avea ceva real în ea. Mă uit peste tot trecutul ca la unul dintre acele vise romantice stârnite de opium, și nu vreau să repet nicidecum doza grețoasă de dragul unui vis trecător!” Aceste fraze vorbesc de la sine. Nu trebuie să adaug nici măcar un singur cuvânt la ele.

Oamenii de stat și politicienii care au dirijat destinele lumii ar trebui să fie ultimii noștri martori. Dar, în dragoste creștină, voi suporta să îi aduc înaintea. Mă doare inima când îmi aplec privirea asupra numelor faimoase din istoria Angliei și când mă gândesc la cât de mulți și-au irosit viețile într-o goană neobosită după rang și distincție! Cât de mulți dintre cei mai mari oameni de stat ai noștri au murit de inimă rea, dezamăgiți, dezgustați și zdrobiți de eșecuri constante! Cât de mulți au lăsat mărturia umilitoare că, în apogeul puterii lor, au tânjit după odihnă, cum tânjește după libertate o pasăre încuiată într-o colivie! Cât de mulți sunt cei pe care lumea îi aplaudă ca „stăpâni pe situație”, oameni care, în realitate, erau într-o situație nu foarte diferită de robii de la galere, încătușați la vâsle și incapabili să se elibereze! Vai, există multe dovezi triste, atât printre vii cât și printre morți, că a fi mare și puternic nu este un lucru necesar ca să fii fericit!

Cred că este foarte posibil ca oamenii să nu creadă ce spun aici. Cunosc ceva din înșelăciunea inimii pe tema fericirii. Există puține lucruri pe care omul să fie atât de reticent să le creadă ca adevărurile pe care le prezint aici despre calea către fericire. Dă-mi voie să adaug câteva lucruri.

Vino și stai alături de mine într-o după amiază, în inima orașului Londra. Vino să vedem fețele majorității celor bogați la sfârșitul programului de lucru. Unii dintre ei au averi de sute de mii de lire, alții de milioane. Dar ce este scris pe fețele acestor oameni pe care îi vedem mărșăluind pe străzile Lombard și Cornhill, de la Banca Angliei și de la Bursă? Ce sens au ridurile adânci care le brăzdează fețele

multora? Ce sens are aerul fețelor îngrijorate a cinci din șase dintre aceștia? Ah, aceste lucruri ne spun o poveste serioasă. Ele ne spun că este nevoie de mai mult decât aur și bancnote ca să fim fericiți!

Vino lângă mine să ne apropiem de Parlament, în mijlocul unui sezon aglomerat. Hai să observăm fețele nobililor ale căror nume ne sunt cunoscute nouă și sunt vestite în toată lumea civilizată. Acolo îi poți vedea într-o seară frumoasă de Mai pe conducătorii cei mai aleși ai Angliei discutând aprins ca niște vulturi care se ceartă pe cadavre. Fiecare are în limba lui puterea binelui sau a răului, putere înfricoșătoare când medităm la ea. Fiecare ar spune lucruri care, înainte de răsăritul soarelui de mâine, pot afecta pacea și prosperitatea popoarelor și pot produce convulsii în lume! Acolo poți vedea oamenii care au deja în mâini frâiele puterii și ale guvernării; acolo îi poți vedea pe oamenii care pândesc zilnic o oportunitate de a smulge aceste frâie din mâinile celor care le țin pentru a conduce în locul lor.

Dar ce ne spun fețele lor când aleargă către posturile lor? Ce putem învăța din fețele lor săpate de griji? Ce putem citi pe multe dintre frunțile lor încruntate, care arată atât de absente și prăbușite în gânduri? Ele ne învață o lecție solemnă, anume că este nevoie de mai mult decât măreția politică pentru a fi fericiți.

Vino apoi și stai împreună cu minte în cea mai aleasă parte a Londrei, la vârful sezonului turistic. Vino să vizităm strada Regent sau Pall Mall, Hyde Park sau May Fair. Câte fețe plăcute și haine splendide vom vedea! Câți oameni vom număra într-o oră, care par să aibă cele mai

alese daruri ale acestei lumi - frumusețe, bogăție, rang social, modă și trupe de prieteni! Dar, vai, cât de puțini vom vedea care să pară fericiți! Pe câte fețe vom citi oboseală, insatisfacție, nemulțumire, tristețe sau nefericire - la fel de clar de parcă ar fi scrise cu cerneală! Da, aceasta este o lecție umilitoare, dar una foarte importantă. Este nevoie de mai mult decât rang, modă și frumusețe ca oamenii să fie fericiți!

Vino apoi cu mine să mergem printr-un sat liniștit din frumoasa Anglie. Hai să vizităm un colț retras din frumoasa noastră țară, departe de marile orașe și de luptele politice și preocuparea cu moda. Nu puține astfel de locuri pot fi găsite în țară. Există zone rurale lipsite de străzi, de primării și de berării, unde se găsește de muncă pentru toți muncitorii, unde este o biserică pentru toată populația, o școală pentru toți copiii și un predicator al Evangheliei care să îngrijească de oameni. Vei spune că acolo vom găsi fericirea! Sigur că parohii de acest fel trebuie să fie locașurile păcii și bucuriei!

Mergi în aceste cătune drăguțe și liniștite, unul după altul, și amăgirea ta va dispărea imediat. Învață istoria anterioară a fiecărei familii, și îți vei schimba părerea de îndată. Vei descoperi în curând că vorbirea pe la spate, minciuna, bârfa, invidia, gelozia, mândria, lenea, beția, extravaganța, pofta și scandalurile pot ucide fericirea la țară la fel ca la oraș! Nu încape îndoială că viața la țară sună plăcut în poezii și arată frumos în poze și picturi, dar în realitate, natura omului este același lucru rău în orice loc! Vai, este nevoie de mai mult decât reședința într-un sat liniștit ca vreun copil al lui Adam să fie un om fericit!

Știu că acestea sunt lucruri vechi. Ele au tot fost spuse de o mie de ori fără efect, și presupun că vor fi spuse în continuare fără efect. Nu există o dovadă mai mare a corupției morale a naturii omului decât insistența cu care căutăm fericirea acolo unde ea nu poate fi găsită! Secol după secol, oamenii înțelepți au lăsat în urma lor experiența despre calea către fericire. Secol după secol, oamenii vor crede că știu bine care este calea și că n-au nevoie de învățatură. Ei aruncă în vânt avertismentele noastre; ei aleargă, unul după altul, fiecare pe calea favorită. Ei umblă într-o umbră deșartă, se tulbură în van și se trezesc când este prea târziu, descoperind că toată viața lor a fost o mare greșeală. Ochii lor sunt orbiți, căci nu văd că visurile lor sunt la fel de lipsite de temei și de dezamăgitoare pe cât este mirajul din deșertul african. Asemenea călătorilor oboșiți din acel deșert, ei cred că se apropie de lacul cu ape răcoritoare; asemenea aceluiși călător, ei descoperă spre dezamăgirea lor că acest lac imaginar nu a fost decât o splendidă iluzie optică, și că sunt neajutorați în mijlocul nisipurilor arzătoare!

Ești tânăr? Te îndemn să accepți avertismentul plin de afecțiune al unui slujitor al Evangheliei și să nu cauți fericirea acolo unde nu se poate găsi. Nu o căuta în bogății; nu o căuta în putere și rang social; nu o căuta în plăceri; nu o căuta în educație. Toate acestea sunt izvoare strălucitoare și splendide, iar apele lor au gust dulce. Mulțimi de oameni se strâng în jurul lor și nu le vor părăsi; dar, o, aduceți-vă aminte că Dumnezeu a scris asupra acestor izvoare: „Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete!” (Ioan 4:13). Ține minte acest lucru, și fii înțelept.

Ești sărac? Ești ispitit să îți imaginezi că, dacă ai fi în locul bogatului, ai fi fericit? Împotrivește-te ispitei și arunc-o înapoia ta. Nu-i invidia pe vecinii tăi bogați; fii mulțumit cu ce ai. Fericirea nu depinde de case sau terenuri! Satinul și mătasea nu pot feri inima de întristare! Castelele și holurile fine nu pot împiedica anxietatea și îngrijorarea să le bată la uși. Nefericirea călărește și umblă de colo-colo atât în care splendide cât și desculță! Există tot atâta nefericire în casele mari ca în colibecele săracilor. O, adu-ți aminte de greșelile atât de răspândite despre fericire, și fii înțelept.

CALEA CĂTRE FERICIRE

În ultimul rând, vreau să te îndrept pe calea către fericirea adevărată. Există o cale sigură care duce la fericire, dacă oamenii vor să o apuce pe ea. Nu a existat niciodată o persoană care să fi mers pe acea cale și care să nu obțină ceea ce a căutat.

Ea este o cale deschisă tuturor. Ca să mergi pe ea nu este nevoie nici de bogăție, nici de rang, nici de educație. Ea este deschisă robilor și stăpânilor, săracilor și bogaților deopotrivă. Nimeni nu este exclus decât cei care se exclud singuri.

Ea este singura cale. Toți cei care au fost vreodată fericiți, din vremea lui Adam, au călătorit pe această cale. Nu există nicio cale regală către fericire. Regii trebuie să se mulțumească să meargă cot la cot cu cei mai neînsemnați slujitori ai lor, dacă vor să fie fericiți. Unde este această cale? Unde este? Ascultă, și vei auzi.

Calea către fericire înseamnă să fii un creștin adevărat, real, din inimă! Scriptura afirmă acest adevăr și experiența îl dovedește. Omul convertit, credinciosul în Hristos, copilul lui Dumnezeu – el și doar el este omul fericit.

Pare prea simplu ca să fie adevărat. La prima vedere, pare atât de simplu încât ai avea tentația să nu crezi. Dar cele mai mari adevăruri sunt adesea cele mai simple. Secretul pe care mulți dintre cei mai iscusiți oameni de pe pământ au eșuat să îl descopere este descoperit celui mai smerit credincios în Hristos. Repet acest lucru deliberat și provoc întreaga lume să demonstreze că greșesc – creștinul autentic este singurul om fericit.

Ce vreau să spun când vorbesc despre creștinul adevărat? Mă refer oare la toți cei care merg la biserică sau la capelă? Mă refer la oricine pretinde adeziunea la un crez biblic și care își pleacă fruntea în fața lui? Mă refer oare la oricine pretinde că iubește Evanghelia? În niciun caz! Mă refer la ceva foarte diferit. Nu toți cei numiți creștini sunt cu adevărat creștini. Omul pe care îl am în vedere este creștinul cu inima și viața. Cel care a fost învățat cu adevărat de Duhul să își cunoască păcatele, cel care își pune toată nădejdea în Domnul Isus Hristos și în ispășirea Lui, cel care a fost născut din nou și trăiește cu adevărat o viață sfântă, spirituală, cel a cărui religie nu este o banală haină de duminică, ci un principiu de viață constrângător și puternic, care îi guvernează fiecare zi din viață – el este omul la care mă refer când vorbesc despre creștinul autentic.

Și ce vreau să spun când spun că adevăratul creștin este fericit? Oare el nu are îndoieli și temeri? Oare nu are

anxietăți și nici necazuri? Oare nu are întristări și nici îngrijorări? Oare el nu simte niciodată durere și nu varsă lacrimi? Departe de mine să spun așa ceva! El are un trup slab și firav ca orice alt om; el are dorințe și patimi ca oricine a fost născut din femeie; el trăiește într-o lume schimbătoare. Dar în profunzimea inimii lui, el are o mină de pace solidă și bucurie substanțială care nu seacă niciodată! Iată ce este adevărata fericire.

Cumva spun că toți creștinii adevărați sunt la fel de fericiți? Nu, nici măcar pentru o clipă! Există prunci și există bătrâni în familia lui Hristos. Există membri slabi ai trupului lui tainic, și există membri tari. Există mielusei firavi și oi mature. Nu există doar cedri ai Libanului, ci și iederă care crește pe zid. Există grade de har și grade de credință. Cei care au mai mult har și mai multă credință vor fi cei mai fericiți. Dar toți creștinii, mai mult sau mai puțin, sunt oameni fericiți prin comparație cu oamenii din lume.

Cumva spun că toți creștinii adevărați sunt la fel de fericiți în fiecare moment? Nu, nicidecum! Toți au suișuri și coborâșuri în mângâierile lor, unele fiind ca Marea Mediterană, aproape insensibile, altele ca valurile de la Chepstow, câteodată având 15 sau 20 m.

Sănătatea lor trupească nu este mereu aceeași. Circumstanțele lor pământești sunt și ele schimbătoare. Cei pe care creștinii îi iubesc îi umplu de o anxietate specială în anumite perioade. Ei înșiși sunt copleșiți câteodată de greșală și umblă în întuneric. Alteori sunt inconsecvenți și cedează în fața anumitor păcate, pierzându-și conștientizarea iertării. Dar, ca o regulă generală, creștinul adevărat are

în interiorul lui un ocean adânc de pace, ocean care nu seacă niciodată complet, nici chiar când este la nivelul minim.

Notează că am folosit expresia „ca o regulă generală”. Când credinciosul cade în păcate atât de oribile, ca al lui David, ar fi un lucru monstruos să spunem că ar simți pace interioară.

Adevăratul creștin este singurul om fericit pentru că *are pace în conștiința lui*. Acel Martor tainic al lui Dumnezeu, care este pus cu atâta îndurare în interiorul nostru, este satisfăcut pe deplin și se odihnește. El vede în sângele lui Hristos o cale de curățare completă de toată vinovăția. El vede în preoția și mijlocirea lui Hristos un răspuns complet la toate temerile noastre. El vede că, prin jertfa și moartea lui Hristos, Dumnezeu poate fi acum drept și totuși să fie Cel ce îl îndreptățește pe păcătos. Păcatul nu îl mai ia în stăpânire pe cel credincios. Domnul Isus Hristos a împlinit complet toate cerințele dreptății lui Dumnezeu. Conștiința nu mai este vrăjmașul adevăratului credincios, ci prietenul și sfătuitoarea lui. De aceea, el este fericit.

Adevăratul creștin este singurul om fericit pentru că *el poate să se așeze liniștit și să se gândească la sufletul lui*. El poate privi înapoi și înainte, poate privi în interior și în jurul lui, și poate să spună: „Totul este bine”.

El se poate gândi cu calm la viața lui trecută și, oricât de multe și de mari ar fi fost păcatele lui, are mângâiere la gândul că toate i-au fost iertate. Neprihănirea lui Hristos acoperă totul la fel cum apele potopului din vremea lui Noe au acoperit vârfulurile celor mai înalți munți de pe pământ.

El se poate gândi liniștit la lucrurile viitoare și să nu se teamă. Boala este dureroasă. Moartea este serioasă. Judecata din ziua de apoi este un lucru solemn, dar avându-L pe Hristos de partea lui, el nu are niciun motiv să se teamă. El se poate gândi liniștit la Dumnezeu cel sfânt, ai cărui ochi sunt ațintiți asupra căilor lui și să își poată spune: „El este Tatăl meu, Tatăl meu împăcat în Hristos Isus. Eu sunt slab. Eu sunt nevrednic, dar, în Hristos, El mă privește ca pe copilul Lui cel iubit și găsește plăcere în mine”. Ce privilegiu binecuvântat să te poți gândi la toate lucrurile acestea și să nu îți fie teamă! Pot să înțeleg bine plânsul și suspinul aceluia întemnițat în exil. El avea căldură, hrană, haine și lucruri de făcut, dar nu era fericit. De ce? El însuși spunea: „Am fost obligat să meditez”.

Adevăratul creștin este singurul om fericit pentru că *el are surse de fericire complet independente de această lume*. El are ceva ce nu poate fi afectat de boală și moarte, de pierderile personale sau de calamitățile publice, anume „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere”. El are o nădejde păstrată în cer pentru el. El are o comoară pe care molia și rugina nu o pot corupe. El are o casă care nu poate fi demolată.

Iubita lui soție poate să moară, și să își simtă inima ruptă în două. Copiii preaiubiți pot să îi fie luați. Se poate simți abandonat în această lume rece. Planurile lui pământestești pot să fie împiedicate. Sănătatea lui poate fi fragilă, însă, în tot acest timp, el are o moștenire de care nimeni nu se poate atinge, un Prieten care nu moare niciodată, posesiuni veșnice dincolo de mormânt – pe care nimeni nu

i le poate fura! Izvoarele lui de pe pământ pot să sece, dar izvoarele de sus nu seacă niciodată. Iată ce este fericirea adevărată.

Creștinul autentic este fericit, pentru că este în starea corectă. Abilitățile lui sunt îndreptate către țeluri corecte. Dorințele lui nu se îndreaptă către lucrurile de jos, ci către cele de sus. Voința lui nu este îndreptată către complacerea de sine, ci este supusă voii lui Dumnezeu. Minteia lui nu este absorbită de mărunțișuri ticăloase și pieritoare. El dorește să fie util și se bucură de luxul de a face binele.

Cine nu a cunoscut nenorocirea dezordinii? Cine nu a gustat disconfortul unei case unde oricine și orice se află în locul greșit, primele lucruri la urmă și ultimele lucruri în frunte? Inima unui om neconvertit este ca o astfel de casă. Dar harul mântuitor pune orice lucru în poziția corectă în acea inimă. Lucrurile sufletești devin primele, iar lucrurile lumii se duc înapoi. Anarhia și incertitudinea încetează, iar patimile nestăpânite nu mai aleargă nebune. Hristos domnește peste omul întreg și fiecare parte a lui își face lucrarea cuvenită.

Inima creștinului este singura inimă în ordine. El a lăsat deoparte mândria și încăpățânarea. El stă așezat la picioarele lui Isus și este în toate mințile. El îl iubește pe Dumnezeu și iubește omul, așa că este fericit. În cer, toți sunt fericiți, pentru că toți împlinesc perfect voia lui Dumnezeu. Cu cât se apropie mai mult omul de acest standard, cu atât mai fericit va fi. Adevărul simplu este că, fără Hristos, nu există fericire în această lume. Doar El poate să ni-l dea pe Mângâietorul care rămâne în veac. El este Soarele

- fără El, omul nu simte niciodată căldura. El este Lumina
- fără El, oamenii umblă mereu în întuneric. El este Pâinea
- fără El, oamenii vor înfometa neîncetat. El este Apa vieții
- fără El, oamenii vor fi constant însetați.

Dă-le oamenilor orice vrei, pune-i în locurile pe care le alegi, înconjoară-i cu toate mângâierile care îți trec prin minte, și vei vedea că acest lucru nu va schimba situația lor. Separă-i de Hristos, Prințul păcii, și oamenii nu pot fi fericiți.

Dă-i unui om părtășia cu Hristos, și va fi fericit în ciuda sărăciei. El îți va spune că nu îi lipsește niciun lucru bun. El este îngrijit și are tot ceea ce are nevoie acum, și bogății în veșnicie. El are hrana pe care lumea nu o cunoaște. El are prieteni care nu îl vor părăsi și nu îl vor abandona niciodată. Tatăl și Fiul vin la el și Își fac locuința cu el. Domnul Isus Hristos cinează cu el și el cu Hristos (Apoc. 3:20).

Dă-i unui om părtășia cu Hristos, și el va fi fericit în ciuda bolii. Trupul lui ar putea să geamă și poate fi zdrobit de durere, dar inima lui se va odihni și va fi în pace. Unul dintre cei mai fericiți oameni pe care i-am văzut vreodată a fost o tânără deznădăjduit de bolnavă, suferind îndelung de o afecțiune a coloanei vertebrale. Ea stătea într-o biată colibă fără foc, și acoperișul de paie al încăperii respective nu era la mai mult de un metru deasupra feței ei. Tânăra nu avea nici cea mai neînsemnată nădejde de a se recupera. Dar ea se bucura întotdeauna în Domnul Isus. Duhul ei a triumfat puternic în fața trupului. Ea era fericită, pentru că Hristos era cu ea.

Dă-i unui om părășia cu Hristos, și el va fi fericit în ciuda multelor calamități și nenorociri care îi afectează pe oameni. Conducerea țării lui poate fi dizolvată; răzvrătirea și dezordinea pot să întoarcă totul pe dos; legile pot fi călcate în picioare; dreptatea și echitatea pot fi abandonate; libertatea poate fi aruncată la pământ; forța poate să învingă în fața dreptății; dar inima lui nu va leșina. El își va aminti că Împărăția lui Hristos se va ridica într-o zi. El va spune asemenea celui vechi predicator scoțian care a trăit nemișcat de-a lungul tulburărilor din revoluția franceză: „Totul este bine! Celor neprihăniți le va merge bine!”

OBIECȚII FAȚĂ DE FERICIRE

Știu bine că Satana urăște învățătura pe care încerc să o aduc înaintea ta. Nu am nicio îndoială că el îți umple mintea cu obiecții și raționamente, încercând să te convingă că eu sunt cel greșit. Nu mă tem să înfrunt aceste obiecții. Hai să le aducem înaintea și să vedem dacă sunt valide.

Ai putea să îmi spui că „știi mulți oameni foarte religioși care nu sunt deloc fericiți”. Tu îi vezi sânguincioși în participarea la închinarea publică și știi că ei nu ratează niciodată să vină la adunare. Dar nu vezi în ei niciun semn al păcii pe care eu o descriu. Dar ești oare sigur că oamenii despre care vorbești sunt credincioși adevărați în Hristos? Ești sigur că, după toată aparența religiei lor, acești oameni sunt cu adevărat născuți din nou și convertiți la Dumnezeu? Nu este mai posibil ca ei să nu aibă nimic altceva decât numele creștinismului, fără realitatea lui, o formă de evlavie, lipsită de putere? Vai, încă ai de învățat că oamenii fac multe lucruri religioase, și totuși să nu aibă

religia mântuitoare! Oamenii nu vor fi niciodată fericiți printr-o religie formală, printr-un creștinism ceremonial. Avem nevoie de mai mult decât să mergem la biserică ca să ajungem la pace. Trebuie să avem parte de o unire reală și vie cu Hristos. Omul fericit nu este credinciosul formal, ci creștinul adevărat.

Ai putea să îmi spui că „știi oameni convertiți și cu adevărat spirituali care nu par să fie fericiți”. I-ai auzit plângându-se frecvent de inimile lor și suspinând sub corupția lor morală. Ei ți se par să fie numai îndoială, anxietăți și temeri. Vrei să știi unde este fericirea din acești oameni, fericirea despre care am vorbit.

Nu contest că există mulți sfinți ai lui Dumnezeu asemenea celor pe care i-ai descris, și îmi pare rău de această situație. Sunt de acord că există mulți creștini care trăiesc mult sub nivelul privilegiilor lor și care par să nu cunoască mai nimic din bucuria și pacea credinței. Dar l-ai întrebat vreodată pe vreunul dintre ei dacă ar renunța la creștinism și dacă s-ar întoarce înapoi în lume? I-ai întrebat vreodată dacă, după toate gemetele, îndoielile și temerile lor, dacă s-ar gândi vreodată că ar fi fericiți renunțând să Îl urmeze pe Hristos? Ai pus vreodată aceste întrebări? Sunt sigur că, dacă le-ai fi pus, până și cel mai slab și mai neînsemnat credincios ți-ar fi dat un singur răspuns. Sunt sigur că toți aceștia ți-ar fi spus că mai degrabă s-ar alipi de acea mică fărâamă de nădejde în Hristos decât să aibă întreaga lume! Sunt sigur că toți ți-ar răspunde astfel: „Credința noastră este slabă, așa mică, cum este ea. Harul nostru este puțin, atâta cât avem. Bucuria noastră în Hristos este aproape

insesizabilă, dar nu putem renunța la ceea ce am primit. Chiar dacă Hristos ne-ar ucide, noi trebuie să rămânem lipiți de El”. Rădăcina fericirii este înfiptă adânc în inimile multor credincioși slabi, atunci când nici frunzele și nici bobocii nu se văd!

Dar îmi vei spune în final că „nu poți crede că majoritatea credincioșilor sunt fericiți, pentru că ei sunt atât de serioși”. Tu crezi că ei nu au această fericire pe care am descris-o, pentru că fețele lor nu o arată. Te îndoiești de realitatea bucuriei lor, pentru că o vezi prea puțin.

Aș putea foarte ușor să repet ceea ce ți-am spus la începutul acestui capitol, anume că o față zâmbitoare nu este o dovadă sigură a unei inimi fericite. Dar nu voi face acest lucru. Mai degrabă te voi întreba dacă nu cumva tu însuși ai putea fi cauza pentru care credincioșii te privesc cu fețe serioase atunci când te întâlnesc. Dacă nu ești convertit, cu siguranță că nu te poți aștepta ca ei să te privească fără să fie triști. Ei te văd mergând pe calea lată către pierzare, și acest motiv este suficient ca să le provoace durere. Ei văd mii de oameni ca tine, grăbind către chinul nesfârșit, către plânsul și scrâșnirea dinților. De aceea, este oare posibil ca o priveliște zilnică de acest fel să nu îi întristeze? Foarte probabil că prietenii tăi sunt una dintre cauzele pentru care fețele lor sunt grave. Așteaptă până ce vei fi un om convertit, și atunci vei putea să judeci seriozitatea oamenilor convertiți. Privește-i acolo unde toți sunt o singură inimă și unde toți Îl iubesc pe Hristos și, atâta cât cunosc eu, nu vei găsi oameni atât de fericiți cum sunt creștinii adevărați.

Când necredinciosul Hume l-a întrebat pe episcopul Horne de ce oamenii religioși păreau întotdeauna triști, preotul înțelept i-a replicat: „Imaginea unuia ca tine, dle Hume, l-ar întrista pe orice creștin!”

Îmi repet afirmația în această parte a temei mele. O repet curajos, încrezător și deliberat. Ceea ce spun este că nu există fericire printre oamenii lumești, fericire care să se compare în vreun fel cu aceea a adevăratului creștin. Orice altă fericire comparată cu aceasta este ca atunci când am compara lumina lunii cu razele strălucitoare ale soarelui și ca atunci când am compara tinicheaua cu aurul. Laudă-te, dacă vrei, cu râsul și veselia oamenilor necredincioși. Batjocorește, dacă vrei, seriozitatea din purtarea multor creștini. Am privit la acest subiect și nu mă schimb. Ceea ce spun este că doar creștinul autentic este omul cu adevărat fericit, și calea către fericire înseamnă să fii un creștin autentic.

APLICAȚII

Voi încheia acest capitol prin câteva cuvinte cu rol aplicativ clar. M-am străduit să arăt ce este esențial pentru a ajunge la fericirea adevărată. M-am străduit să scot la lumină ideile greșite ale multora pe această temă. M-am străduit să arăt, prin cuvintele cele mai clare și mai indubitabile, care este singurul loc unde poate fi găsită adevărata fericire. Dă-mi voie acum să închei pledoaria mea printr-un apel cald către conștiințele tuturor celor în mâinile cărora a ajuns această carte.

(1) În primul rând, vreau să îl îndemn pe cititorul meu să se îndrepte către inima lui cu *o solemnă cercetare*: Ești

fericit? Indiferent dacă ești pe o treaptă socială înaltă sau din clasele de jos, bogat sau sărac, stăpân sau slujitor, țăran sau muncitor, tânăr sau bătrân, iată întrebarea care îți cere un răspuns: Ești cu adevărat fericit?

Oamenii din lume, cărora nu le pasă de nimic altceva decât de lucrurile trecătoare, își neglijează Biblia, făcând un dumnezeu din afacerile și banii lor, îngrijindu-se de orice lucru, dar nu de ziua judecății, plănuiind orice, numai nu pentru veșnicie: Ești fericit? Știi că nu ești!

Femeie nebună, care te joci cu viața trăind în nestatornicie și frivolitate, cheltuind ore în șir pe acel trup firav din care viermii se vor hrăni în curând, făcându-ți un idol din haine și modă, din distracții și lauda oamenilor, ca și cum lumea aceasta ar fi totul: Ești fericită? Știi că nu ești!

Tinere, care ești înclinat spre plăcere și patimă pentru eu, trăind ușuratic de la un moment de lenevie la altul, ca molia care zboară din loc în loc în jurul flăcării unei lumânări, închipuindu-te isteț și atoateștiutor, prea înțelept ca să te lași condus de păstori și ignorant pentru ca diavolul să te țină captiv cu ușurință, ca pe boul care este dus la măcelărie: Ești fericit? Știi că nu ești! Da, tu, oricine ai fi, nu ești fericit! Și știi bine acest lucru în conștiința ta. Ai putea să nu recunoști, dar este un adevăr trist. Există un loc gol imens în inima fiecăruia, și nimic nu îl va umple. Toarnă acolo bani, educație, rang social și plăcere, și tot gol va fi. Există un loc rănit în conștiința fiecăruia, și nimic nu îl va vindeca. Necredința nu îl va vindeca, după cum nu o va putea face nici gândirea liberală, nici catolicismul, că toate acestea sunt medicamente de vraci. Nimic nu te

poate vindeca decât lucrul pe care nu l-ai folosit până acum, anume simpla Evanghelie a lui Hristos. Da, cu adevărat ești un om într-o situație nenorocită! Ascultă azi de acest avertisment, anume că nu vei fi vreodată fericit câtă vreme nu vei fi convertit. Ai putea mai degrabă să te aștepti să simți soarele strălucind pe fața ta când îi întorci spatele, decât să te simți fericit când Îi întorci spatele lui Dumnezeu și lui Hristos.

(2) În al doilea rând, vreau să îi avertizez pe *toți cei care nu sunt creștini autentici*, spunându-le de nebunia încercării de a trăi o viață care nu îi va face fericiți.

Îmi este milă de tine din străfundul inimii mele, și cu bucurie te-aș îndemna să îți deschizi ochii și să fii înțelept. Stau înaintea ta ca un străjer pe turnul Evangheliei veșnice. Te văd semănând pierzarea veșnică pentru propria-ți viață, și te chem să te oprești și să meditezi la ce faci, până nu va fi prea târziu.

O, dacă ți-ar arăta Dumnezeu nebunia vieții tale! Îți aduni vase sparte, care nu pot ține apă. Îți cheltui timpul, puterea și dorințele pe lucruri care nu îți vor aduce nimic bun pentru toată truda, „cântărind argint pentru un lucru care nu hrănește... dându-ți câștigul muncii pentru ceva care nu satură” (Isaia 55:2). Îți construiești un Babel după închipuirea ta, neștiind că Dumnezeu va turna mânie peste planurile tale de a-ți obține fericirea, pentru că încerci să fii fericit fără El.

Trezește-te din visurile tale, te îndemn, și fii om! Gândește-te la inutilitatea unei vieți de care vei fi rușinat când vei muri și la faptul că ai avut o religie doar cu numele,

una care nu îți va fi de niciun folos tocmai când vei avea cea mai mare nevoie de religie.

Deschide-ți ochii și privește în jurul tău. Spune-mi cine a fost vreodată fericit cu adevărat fără Dumnezeu, fără Hristos și fără Duhul Sfânt. Uite-te la calea pe care mergi. Observă urmele pașilor celor care au mers înaintea ta și vezi câți s-au îndepărtat de acea cale și au mărturisit că greșiseră.

Te avertizez clar că, dacă nu ești creștin adevărat, vei rata fericirea în lumea aceasta și în cea viitoare. O, crede-mă, calea către fericire și calea mântuirii sunt una și aceeași! Cel care vrea să meargă pe calea lui și refuză să Îl slujească pe Hristos nu va fi niciodată fericit cu adevărat. Dar cel care Îl slujește pe Hristos are făgăduința ambelor vieți. El este fericit pe pământ și va fi și mai fericit în Cer!

Dacă nu ești fericit în această lume și nici în cea viitoare, vina îți va aparține în totalitate. O, gândește-te la asta! Nu te face vinovat de o nebunie atât de mare! Cine nu ar plânge văzând nebunia bețivului, a drogatului și a sinucigașului? Dar nu există o nebunie mai mare ca a copilului lumii care stă împietrit în nepocăință.

(3) În al treilea rând, vreau să îi îndemn pe toți cititorii acestei cărți care *nu sunt încă fericiți* să caute fericirea doar acolo unde se poate găsi. Cheile căii către fericire sunt în mâinile Domnului Isus Hristos. El este pecetluit și rânduit de Dumnezeu Tatăl să le dea pâinea vieții celor care sunt înfometate și să le dea apa vieții celor însetate. Ușa pe care bogățiile, rangul și educația au încercat atât de des să o deschidă

– și au încercat în zadar – este acum gata să se deschidă înaintea oricărui credincios smerit, care se roagă. O, dacă vrei să fii fericit, vino la Hristos! Vino la El, mărturisind că ești obosit de căile tale și că vrei odihnă; că vei descoperi că nu ai nicio putere și tărie să te faci sfânt, fericit sau potrivit pentru Cer; că nu ai altă nădejde decât în El. Spune-I acest lucru fără rezerve. Asta înseamnă să vii la Hristos.

Vino la El, implorându-L să îți arate îndurarea Lui și să-ți dea mântuirea Lui; să te spele în sângele Lui și să îți ia păcatele; să îți dea pacea conștiinței și să îți vindece sufletul tulburat. Spune-I toate aceste lucruri fără opreliști! Asta înseamnă să vii la Hristos.

Ai de partea ta toate lucrurile care te încurajează să vii la El. Domnul Isus Hristos însuși te invită. El afirmă față de tine și față de ceilalți oameni: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28-30). Nu aștepta după nimic. Te poți simți nevrednic. Poți simți ca și cum nu te-ai pocăit suficient. Dar nu mai aștepta. Vino la Hristos!

Ai tot ce îți trebuie să fii încurajat. Mii de oameni au mers pe calea pe care ești invitat să o apuci, și ei au găsit-o bună. Cândva, ei au slujit lumea ca și tine, și s-au adâncit mult în nebulie și păcat. Odinioară, ei au ajuns obosiți ca și tine de răutatea lor, și au tânjit după eliberare și odihnă. Ei au auzit de Hristos și de dorința Lui de a ajuta și mântui;

ei au venit la El prin credință și rugăciune, după multe îndoieli și ezitări; ei L-au descoperit de o mie de ori mai bun decât se așteptaseră! Ei s-au rezemat pe El și au fost fericiți, au purtat crucea Lui și au gustat pacea. O, mergi pe urmele pașilor lor!

Pentru îndurărilor lui Dumnezeu, te implor să vii la Hristos! Dacă vrei să fii vreodată fericit, te îndemn să vii la Hristos. Alungă orice amânare. Trezește-te din somnul tău trecut, ridică-te și fii eliberat! Vino azi la Hristos!

(4) În ultimul rând, vreau să le aduc câteva sfaturi tuturor creștinilor adevărați spre creșterea fericirii lor.

Aduc aceste sfaturi cu modestie. Doresc să le aplic în propria conștiință la fel de mult pe cât doresc să le aplici și tu conștiinței tale. Tu ai văzut că slujirea lui Hristos este un lucru fericit. Nu am niciun dubiu că simți atâta dulceață în pacea lui Hristos încât ai vrea bucuros să ai mai multă pace. Sunt sigur că aceste sfaturi merită atenția ta.

Dragul meu credincios, dacă vrei să crești în fericire în slujirea lui Hristos, străduiește-te an de an să crești în har. Ferește-te să rămâi neschimbat. Cei mai sfinți oameni sunt întotdeauna cei mai fericiți. Țelul tău să fie să crești an de an în sfințenie, să cunoști mai mult, să simți mai mult și să vezi mai mult din plinătatea lui Hristos! Nu sta rezemat pe un har vechi și nu fi mulțumit cu gradul de har pe care l-ai obținut până acum.

Cercetează Scriptura mai sânguincios; roagă-te mai fierbinte; urăște păcatul mai mult; omoară încăpățânarea

mai mult; fii mai smerit; caută mai mult părtășia personală și directă cu Domnul Isus; străduiește-te să fii mai mult ca Enoh, umblând zilnic cu Dumnezeu; păstrează-ți conștiința curată de păcate mici și mari; nu întrista Duhul; evită certurile și disputele pe lucruri mărunte ale religiei; fii mai ferm înrădăcinat în acele adevăruri mărețe, fără de care niciun om nu poate fi mântuit. Ține minte și practică aceste lucruri, și vei fi mai fericit!

Dragul meu credincios, dacă vrei să crești în fericire în slujirea lui Hristos, străduiește-te să fii mai mulțumitor cu fiecare an care trece. Roagă-te să cunoști tot mai mult ce înseamnă să te „bucuri în Domnul” (Filip. 3:1). Învață să ai un simțământ mai adânc al păcătoșeniei și corupției tale ticăloase și să fii mai mulțumitor că, prin harul lui Dumnezeu, ești ce ești. Vai, sunt prea multe tânguiri și prea puține mulțumiri printre copiii lui Dumnezeu; prea multe cârtiri și prea multe tânjiri pentru lucrurile pe care nu le avem; prea puțină laudă și binecuvântare pentru multele îndurări nemeritate pe care le avem. O, dacă ar turna Dumnezeu peste noi un duh mare de recunoștință și laudă!

Dragul meu credincios, dacă vrei să crești în fericire în slujba lui Hristos, străduiește-te an de an să faci mai mult bine. Privește în jurul tău, în starea în care te-a pus Dumnezeu, și fii hotărât să fii folositor altora. Străduiește-te să demonstrezi același caracter ca al lui Dumnezeu: El nu doar că este bun, ci și face binele (Ps. 119:68). Vai, este prea mult egoism printre creștinii de azi! Este prea multă ședere leneșă, hrănind bolile noastre spirituale și tot croșetând idei despre starea inimilor noastre! Ridică-te și fii

util în vremea și în generația ta! Oare nu este nimeni căruia să îi vorbești? Oare nu este nimeni căruia să îi scrii? Oare nu este literalmente nimic ce poți face spre slava lui Dumnezeu și în beneficiul semenilor tăi? O, nu mă pot gândi la asta! Nu îmi pot imagina așa ceva. Există multe lucruri pe care le poți face, dacă ai avea dorință. Spre fericirea ta – ridică-te și fă binele fără amânare. Creștinii curajoși și lucrători sunt întotdeauna cei mai fericiți!

Creștinul care lânzezește și face compromisuri nu trebuie să se aștepte vreodată să guste pacea perfectă. Cel mai hotărât creștin va fi întotdeauna cel mai fericit om.

11

.....

FORMALISMUL

„având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea” (2 Tim. 3:5).

„Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este Iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. Ci Iudeu este acela care este Iudeu înlăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de Iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu” (Rom. 2:28-29).

Pasajele de la începutul acestei pagini merită să fie luate în considerare cu seriozitate în orice moment. Mă gândesc că ai o oarecare religie. Nu ești un necredincios. Probabil că pretinzi și te consideri creștin. Ei bine, cum este creștinismul tău – de formă sau spiritual? Cum este religia pentru tine – o chestiune de ritualuri sau una de inimă? Este ea formă sau inimă?

Întrebarea merită să fie observată cu o atenție specială în această epocă a Bisericii și a lumii. De când Domnul Isus Hristos a părăsit pământul, niciodată nu existat atâta formalism și pretenție falsă pe cât vedem în zilele noastre. Trebuie să ne cercetăm pe noi înșine mai mult ca niciodată și să ne analizăm religia, pentru a vedea de ce fel este ea. Cititorul meu, hai să descoperim dacă nu cumva creștinismul nostru este un lucru formal sau dacă este o chestiune a inimii.

Nu cunosc o cale mai bună de a detalia subiectul acesta decât să ne îndreptăm către un pasaj clar al Cuvântului lui Dumnezeu. Hai să îl ascultăm pe apostolul Pavel și să vedem ce are de spus pe această temă. În Epistola lui către Romani, el prezintă următoarele principii deosebite: „Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este Iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. Ci Iudeu este acela care este Iudeu înăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de Iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu”. Eu cred că în acest pasaj ne sunt prezentate trei lecții foarte clare și instructive. Hai să vedem în ce constau ele.

I. În primul rând, învățăm că religia formală nu este o religie adevărată și că un creștin formalist nu este un creștin adevărat înaintea lui Dumnezeu.

II. În al doilea rând, învățăm că inima este centrul religiei adevărate și că adevăratul creștin este cel în inimă.

III. În al treilea rând, învățăm că religia adevărată nu trebuie să se aștepte niciodată să fie populară. Ea nu avea va avea parte de „laudă de la oameni, ci de la Dumnezeu”.

Hai să analizăm aceste principii în detaliu.

Au trecut 200 de ani decât de când un deosebit teolog puritan spunea: „Formalismul, formalismul, formalismul este marele păcat al Angliei din aceste vremuri, păcat sub care țara geme. Avem mai multă lumină decât până acum, dar mai puțină viață. Avem mai multă umbră, dar mai puțină substanță. Avem mai multe pretenții, dar mai puțină

sfințenie” (Thomas Hall, 1658). Ce ar fi spus acest om dacă ar fi trăit în vremurile noastre?

FORMALISMUL ÎNAINTEA LUI DUMNEZEU

Învățăm, în primul rând, că religia formală nu este religia adevărată, și că un creștin formalist nu este un creștin adevărat înaintea lui Dumnezeu.

Ce vreau să spun când vorbesc despre religie formală? Acesta este un aspect care trebuie clarificat. Eu suspectez că mii de oameni nu știu nimic despre asta. Fără o înțelegere clară a acestui aspect, întreg capitolul de față ar fi inutil. De aceea, primul meu pas va fi să pictez, să descriu și să definesc. Atunci când un om este creștin doar cu numele, nu în realitate; în lucruri exterioare, nu și în simțămintele lui interioare; doar în pretenția lui, nu și în practica lui; când creștinismul lui, pe scurt, este doar o chestiune de forme, modă și obiceiuri, fără vreo influență asupra inimii și a vieții lui – într-un astfel de caz, omul acela are ceea ce eu numesc o „religie formală”. El are, într-adevăr, forma, teaca sau pielea religiei – dar îi lipsește substanța sau puterea ei.

Privește, de exemplu, către miile de oameni a căror religie pare să conștie doar din păzirea ceremoniilor și a rânduielilor religioase. Ei participă regulat la închinarea publică. Ei merg cu regularitate la Masa Domnului. Dar ei nu trec niciodată de asta. Ei nu cunosc nimic din experiența creștină. Ei nu sunt familiarizați cu Scripturile și nu găsesc nicio plăcere să le citească. Ei nu se separă de felul lumii de a trăi. Ei nu fac nicio deosebire între evlavie și

necredință în prietenii lor sau în alianțele matrimoniale. Lor nu le pasă mai deloc de doctrinele distinctive ale Evangheliei. Ei par total indiferenți față de ceea ce aud predicându-se. Poți să stai în compania lor săptămâni la rând, căci indiferent ce ai auzi și ai vedea în viețile lor, ai crede că sunt niște păgâni! Ce se poate spune despre acești oameni? După pretențiile lor, ei sunt neîndoielnic creștini. Totuși, în creștinismul lor nu există nici inimă, nici viață. Un singur lucru poate fi spus despre ei: acești oameni sunt creștini formali, iar religia lor este o simplă formă.

Privește într-o altă direcție și analizează sutele de oameni a căror religie pare să fie formată doar din vorbe și pretenții alese. Ei cunosc teoria Evangheliei în mințile lor și pretind că își găsesc plăcere în doctrina evanghelică. Ei pot spune multe despre „soliditatea” perspectivelor lor teologice și despre „întunecimea” tuturor celor care au alte păreri, dar nu trec niciodată mai departe de atâta! Dacă le-ai cerceta viețile interioare, ai descoperi că nu au nimic din evlavia practică. Ei nu sunt nici dedicați adevărului, nici iubitori, nici smeriți, nici onești, nici blânzi, nici altruști, nici onorabili. Ce vom spune despre acești oameni? Fără îndoială, ei sunt creștini cu numele, dar în creștinismul lor nu se găsește nici substanță și nici rod. Un singur lucru poate fi spus despre ei: acești oameni sunt creștini formali, iar religia lor este o simplă formă seacă!

Iată, dragul meu cititor, așa este religia formală împotriva căreia vreau să te avertizez azi. Aici se găsește aspectul cu care vin la tine printr-o întrebare. Aceasta este stânca de care mulțimi de oameni din orice loc se lovesc și

își pierd sufletele. Unul dintre cele mai stricate lucruri pe care Machiavelli le-a spus vreodată a fost acesta: „Nu trebuie ca omul să se preocupe de religie, ci doar de aparența ei”. Dragă cititor, astfel de idei sunt pământești, lumești. Ba chiar ele vin de mai jos, căci au mirosul acelei gropi a pierzării. Ferește-te de ele și păzește-te mereu. Dacă există ceva despre care Biblia vorbește expres, acest lucru este păcatul și inutilitatea formalismului!

Iată ce le spunea Pavel romanilor: „Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este Iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. Ci Iudeu este acela care este Iudeu înlăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă”. Nu încape îndoială că acestea sunt cuvinte grele! Un om poate fi fiul lui Avraam după trup, parte din cele doisprezece seminții, tăiat împrejur în a opta zi, unul dintre cei care păzesc cu sfințenie toate sărbătorile, un închinător nelipsit de la templu, și totuși, înaintea lui Dumnezeu să nu fie un iudeu!

Tot așa, un om poate fi creștin prin pretenție exterioară, membru al bisericii creștine, botezat cu botezul creștin, un participant neobosit la rânduielile creștine și totuși, înaintea lui Dumnezeu, să nu fie deloc creștin!

Iată ce spunea profetul Isaia: „Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre, zice Domnul. Sunt sătul de arderile de tot ale berbecilor și de grăsimea vițelilor; nu-Mi place sângele taurilor, oilor și țapilor. Când veniți să vă înfățișați înaintea Mea, cine vă cere astfel de lucruri, ca să-Mi spurcați curțile? Nu mai aduceți daruri de mâncare nefolositoare, căci Mi-e scârbă de tămâie! Nu vreau luni

noi, Sabate și adunări de sărbătoare, nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea! Urăsc lunile voastre cele noi și praznicele voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi. Când vă întindeți mâinile, Îmi întorc ochii de la voi; și oricât de mult v-ați ruga, n-ascult: căci mâinile vă sunt pline de sânge. Spălați-vă deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul” (Isaia 1:11-16)

Atunci când cântărim bine aceste cuvinte, vom vedea că sunt extraordinare. Jertfele considerate inutile fuseseră rânduite de Dumnezeu însuși. Sărbătorile și rânduielile pe care Dumnezeu spune că le „urăște” fuseseră prescrise de El Însuși! Dumnezeu spune despre lucrurile instituite de El că sunt inutile când sunt folosite într-o manieră formală și fără inimă de către cel care aduce închinare. În fapt, ele sunt mai rele, pentru că sunt ofensatoare și produc răni. Nu pot fi imaginate cuvinte mai clare și mai neîndoielnice. Ele arată că religia formală este inutilă înaintea lui Dumnezeu. Așa ceva nici nu merită numit religie!

În final, ia aminte la ceea ce spune Domnul nostru Isus Hristos, vorbindu-le evreilor din vremea Lui: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei” (Matei 15:8-9). Îl vedem denunțând repetat formalismul și ipocrizia cărturarilor și a fariseilor, și avertizându-i pe ucenicii Lui să nu cadă în așa ceva. El le spune acestora de opt ori într-un singur capitol (Matei 23): „vai de voi, cărturari și farisei fățarnici!” El a rezervat întotdeauna un cuvânt plin de blândețe și a deschis o ușă largă

pentru păcătoșii cei mai răi. Dar El a vrut să ne informeze întotdeauna că formalismul este o boală disperată și că ea trebuie scoasă la iveală în cel mai sever limbaj. Pentru ochii unui neștiutor, un formalist poate părea că are o cantitate decentă de religie, chiar dacă poate nu de cea mai bună calitate. Totuși, în ochii lui Hristos, situația este foarte diferită. Înaintea Lui, formalismul nu este religie.

Cititorul meu, ce vom spune despre aceste mărturii ale Scripturii? Ar fi ușor să adăugăm multe altele la acestea. Ele nu sunt singure. Dacă termenii folosiți au vreun sens, atunci aceste fraze sunt un avertisment clar pentru toți cei care se pretind creștini. Ele te învață simplu că, dacă ești îngrozit de păcat și vrei să îl eviți, ar trebui să fii îngrozit de formalism și să fugi de el. Formalismul poate să îți prindă mâna cu un zâmbet, să arate ca un frate, în timp ce păcatul vine împotriva ta cu sabia scoasă și te lovește ca un vrăjmaș deschis. Dar ambii au același scop. Ambii vor să îți ruineze sufletul și, dintre cei doi vrăjmași, formalismul este de departe cel mai probabil să aibă succes. Dacă îți iubești viața, ferește-te de formalismul religios.

Nimic nu este atât de răspândit. Formalismul este o întreagă familie de boli a rasei omenești. El se naște cu noi, crește odată cu noi și nu vom scăpa complet de el decât la moarte. El ne întâlnește în biserică și în capelă. El ne întâlnește când suntem printre bogați și printre săraci. El ne întâlnește printre cei educați și printre cei neștiutori. El este acolo când ne aflăm printre catolici și când suntem printre protestanți. El ne întâlnește când ne aflăm printre cei bisericosi și printre cei mai puțin bisericosi. El ne întâlnește

printre evanghelici și printre independenți. Mergi oriunde dorești și alătură-te oricărei biserici vrei, că nu vei fi niciodată dincolo de riscul infecției cu formalism! Îl vei putea găsi printre quakeri și printre frații Plymouth, la fel cum îl vei găsi în Roma. Omul care crede că nu există religie formală în tabăra lui este foarte orb și ignorant! Dacă îți iubești viața, fugi de formalism!

Nimic nu este atât de periculos pentru sufletul omului. Obișnuința cu religia formală, în timp ce îi neglijăm realitatea, are un efect înfricoșător de ucigaș asupra conștiinței. El produce pas cu pas o crustă groasă a indiferenței asupra întregului om interior. Nimeni nu riscă să devină disperat de împietrit ca acela care repetă în continuu cuvinte sfinte și mănuieste lucruri sfinte, în timp ce inima lui aleargă după păcat și lume.

Proprietarii care merg la biserică doar de formă, ca să le dea un exemplu chiriașilor lor; stăpânii care au rugăciuni de formă în familie, ca să creeze o impresie bună în casele lor; slujitorii neconvertiți, care citesc săptămână de săptămână rugăciuni și lecții ale Scripturii față de care nu manifestă niciun interes real; diaconii neconvertiți, care citesc constant răspunsuri și spun „Amin”, fără să își dea seama ce spun; cântăreții neconvertiți, care cântă cele mai spirituale imnuri în fiecare duminică doar pentru că au voci bune, în timp ce dorințele lor sunt îndreptate cu totul către lucrurile lumii acesteia – toți, toți se află într-un pericol grav! Ei își împietresc gradual inimile și își tăbăcesc pielea conștiințelor. Dacă îți iubești sufletul, fugi de formalism!

În final, nimic nu este atât de nebunesc, de lipsit de simț și de rațiune ca formalismul. Poate presupune un creștin formal că simplul creștinism exterior pe care îl pretinde îi va aduce mângâiere în ziua bolii sau în ceasul morții? Imposibil. Un foc pictat nu poate încălzi și un tablou zugrăvind un ospăț nu poate stinge foamea, așa că o religie formală nu poate să aducă pace în suflet. Poate presupune acel om că Dumnezeu nu vede lipsa de inimă și starea moartă a creștinismului lui? Chiar dacă își poate înșela vecinii, rudele, pe ceilalți închinători și pe slujitorii bisericii printr-o formă de evlavie, oare își închipuie că Îl poate înșela pe Dumnezeu? Ideea este cu totul absurdă. Cum să nu vadă Acela care a creat ochiul? El cunoaște tainele inimii. El va judeca secretele oamenilor în ziua de apoi. Cel care i-a spus fiecărui înger al celor șapte biserici, „știu faptele tale”, nu s-a schimbat. Cel care i-a spus omului fără haină de nuntă, „Prietene, cum ai intrat aici?”, nu va fi amăgit de o biată haină de religie exterioară. Cititorul meu, dacă vrei să nu fii dat de rușine în ziua de apoi, îți spun din nou – fugi de formalism!

LOCUL ADEVĂRATEI RELIGII

Voi trece acum la cel de-al doilea aspect al discuției noastre. Inima este centrul adevăratei religii, iar adevăratul creștin este creștinul din inimă.

Inima este testul real al caracterului unui om. Omul nu se va cunoaște întotdeauna prin ceea ce spune sau face. El ar putea spune și ar putea face lucruri corecte, dar din motivații false și nevrednice, în timp ce inima lui să fie cu totul greșită. Inima este adevăratul om! „Așa cum

gândește omul în inima lui, așa este el” (Prov. 23:7, lit. KJV).

Inima este testul corect al religiei omului. Nu este suficient ca un om să susțină crezul corect al doctrinei și să își păstreze o formă exterioară adecvată de evlavie. Cum este inima lui? Iată care este întrebarea esențială. Acest aspect este cel către care Dumnezeu se uită. „Omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă” (1 Sam. 16:7). Iată ce spune Pavel despre măsura clară a sufletului: „Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este Iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne” (Rom. 2:28). Cine se poate îndoi că această expresie clară a fost scrisă pentru creștini și pentru iudei deopotrivă? Creștin, ne spune apostolul, este cel pe interior, și botez este cel al inimii.

Inima este locul unde trebuie să înceapă religia mântuitoare. Inima este, în mod natural, respingătoare față de religia adevărată, și trebuie să fie înnoită prin Duhul Sfânt. „Vă voi da o inimă nouă”. În mod natural, ea este împietrită, așa că trebuie zdrobită și înmuiată. „Voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne”. „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită”. În mod natural, inima este închisă față de Dumnezeu, împotrivoare Lui, așa că ea trebuie deschisă. Domnul i-a „deschis inima” Lidiei (Ezec. 36:26; Ps. 51:7; F.A. 16:14).

Inima este locașul adevăratei credințe mântuitoare. „Prin credința din inimă se capătă neprihănirea” (Rom.

10:10). Un om poate să creadă că Isus este Hristosul, așa cum cred și diavolii, și totuși să rămână în păcatele lui. El poate crede că este păcătos și că Hristos este singurul Mântuitor, și să nutrească în el dorințe leneșe și ocazionale de a fi un om mai bun. Totuși, nimeni nu se alipește de Hristos, nu primește iertarea și pacea, până în clipa în care crede cu inima. Ceea ce îndreptățește este credința din inimă.

Inima este izvorul sfințeniei adevărate și al perseverenței în facerea de bine. Adevărații creștini sunt sfinți pentru că inimile lor sunt înnoite. Ei ascultă din inimă. Ei fac voia lui Dumnezeu din inimă. Slabi, firavi și imperfecti cum sunt în toate faptele lor, totuși ei sunt plăcuți lui Dumnezeu pentru că faptele lor vin dintr-o inimă iubitoare. Acela care a lăudat dărnicia văduvei mai mult decât toate jertfele evreilor bogați, se uită mai mult la calitate decât la cantitate. Ceea ce Îi place să vadă este un lucru făcut dintr-o inimă onestă și bună. Nu există nicio sfințenie adevărată fără o inimă dreaptă.

Cititorul meu, lucrurile pe care le spun aici ți se pot părea ciudate. Poate că ele sunt contrare tuturor ideilor tale. Poate că ai crezut că, dacă religia unui om este corectă pe exterior, el ar trebui să fie plăcut lui Dumnezeu. Greșești total! În felul acesta, respingi întregul șir al învățăturii biblice. Corectitudinea exterioară în lipsa unei inimi drepte nu este nici mai mult, nici mai puțin decât fariseism! Lucrurile exterioare ale creștinismului – botezul, Cina Domnului, membralitatea în biserică, dărnicia și alte astfel de lucruri – nu vor duce niciodată sufletul vreunui om în Cer, dacă inima lui nu este dreaptă. Trebuie să existe

deopotrivă lucrurile interioare și cele exterioare, iar ochii lui Dumnezeu sunt ațintiți în principal către cele interioare.

Iată ce ne învață Pavel despre acest lucru, în trei dintre cele mai izbitoare pasaje biblice: „Căci în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste”; „Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă”; „Tăierea împrejur nu este nimic, și netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu” (Gal. 5:6; 6:15; 1 Cor. 7:19). A vrut oare apostolul să spună în aceste pasaje doar că tăierea împrejur nu mai era necesară în vremea Evangheliei? Asta era totul? Fără îndoială că nu. Eu cred că el a vrut să spună mult mai mult. El a indicat că adevărata religie nu constă în forme și că esența ei este ceva mult diferit de a fi sau nu tăiat împrejur. El voia să spună că, în Hristos Isus, toate lucrurile depind de a fi născut din nou, de a avea adevărata credință mântuitoare, de a fi sfânt în viață și purtare. El voia să spună că acestea sunt lucrurile către care să ne îndreptăm în principal privirea, nu către formele exterioare.

„Sunt o făptură nouă? Cred cu adevărat în Hristos? Sunt un om sfânt?” Acestea sunt întrebările esențiale la care trebuie să caut să răspund.

Când inima este greșită, totul este greșit înaintea lui Dumnezeu! Multe lucruri bune pot fi făcute. Formele și rânduielile pe care Dumnezeu însuși le-a poruncit pot părea că sunt cinstite. Dar câtă vreme inima este greșită, Dumnezeu

nu găsește plăcere în nimic. El vrea fie inima omului, fie nimic.

Chivotul era cel mai sacru lucru de la cortul evreiesc. În chivot era capacul îndurării. În el erau puse tablele Legii, scrise cu degetul lui Dumnezeu. Doar marele preot avea permisiunea să meargă în locul unde chivotul era păstrat, să treacă dincolo de perdea, și aceasta o singură dată pe an. Prezența chivotului în tabără era considerată un lucru care aducea o binecuvântare specială. Totuși, chiar această arcă le-a fost inutilă evreilor, la fel de inutilă ca orice cutie obișnuită din lemn, atunci când și-au pus încrederea în ea ca într-un idol, pentru că aveau inimile pline de răutate. Ei au adus chivotul în tabără într-o circumstanță specială, spunând: „Haidem să luăm de la Silo chivotul legământului Domnului, ca să vină în mijlocul nostru, și să ne izbăvească din mâna vrăjmașilor noștri” (1 Sam. 4:3). Când au ajuns cu el în tabără, ei i-au arătat toată reverența și onoarea: „Când a intrat chivotul legământului Domnului în tabără, tot Israelul a scos strigăte de bucurie, de s-a cutremurat pământul”. Dar totul a fost în zadar! Ei au fost loviți înaintea filistenilor și chiar chivotul a fost luat captiv. De ce? Pentru că religia lor era o simplă formă. Ei au onorat chivotul, dar nu l-au dat lui Dumnezeu chivotul inimilor lor.

În Iuda și Israel au existat regi care au făcut multe lucruri ce erau drepte înaintea lui Dumnezeu, și totuși aceștia nu au fost scriși niciodată în lista oamenilor evlavioși și neprihăniți. Roboam a început bine și, vreme de trei ani a „umblat în calea lui David și a lui Solomon” (2 Cron. 11:17).

Totuși, după aceea, el a făcut rău pentru că „nu și-a pus inima să-L caute pe Domnul” (2 Cron. 12:14). Abișai, în Cronici, a spus multe lucruri bune, luptând cu succes împotriva lui Ieroboam. Cu toate acestea, verdictul general este împotriva lui. Citim în Împărați că „inima lui n-a fost întregă a Domnului, Dumnezeului său” (1 Împ. 15:3). Amația, ni se spune explicit, „a făcut ce este bine înaintea Domnului, dar cu o inimă care nu era în totul dată Lui” (2 Cron. 25:2). Iehu, regele Israelului, a fost ridicat prin porunca lui Dumnezeu ca să zdrobească idolatria. El a fost un om de un zel special în lucrarea lui Dumnezeu. Totuși, din nefericire, despre el stă scris că „n-a luat seama să umble din toată inima lui în legea Domnului, Dumnezeul lui Israel; și nu s-a abătut de la păcatele în care îl târâse Ieroboam pe Israel” (2 Împ. 10:31). Pe scurt, o remarcă generală li se aplică tuturor acestor regi. Ei toți au fost găsiți greșiți în interior. Ei au fost putrezi în inimă.

Există chiar în zilele noastre locuri de închinare unde toate lucrurile exterioare ale religiei sunt făcute perfect. Clădirea este frumoasă. Slujba este frumoasă. Cântările sunt frumoase. Formele de devoțiune sunt frumoase. Totul este gândit pentru a încânta simțurile. Ochiul, urechea și sentimentele naturale sunt toate pline de plăcere. Totuși, în tot acest timp, Dumnezeu nu găsește nimic plăcut. Lipsește un singur lucru, și absența lui distruge totul. Ce anume lipsește? Inima! Dumnezeu vede dincolo de tot acest spectacol exterior plăcut, și observă că formele religiei sunt așezate în locul substanței. Când vede acest lucru, Dumnezeu este dezgustat. El nu privește cu un ochi favorabil la nimic din ceea ce se face, nici în clădire, nici în slujire,

nici în păstor și nici în oameni – dacă nu vede acolo inimi convertite, înnoite, zdrobite, pline de pocăință. Capetele plecate, genunchii plecați și orice „Amin” strigat cu glas tare – fără inimi drepte, toate, toate acestea nu sunt nimic înaintea lui Dumnezeu.

Când inima este dreaptă, Dumnezeu poate privi dincolo de multe lucruri care pot fi imperfecte. Pot exista greșeli în judecată și infirmități în practică. Pot exista multe devieri de la cel mai bun curs în lucrurile exterioare ale religiei. Dar dacă inima este sănătoasă în esența ei, Dumnezeu nu este aspru încât să se mai uite la lucrurile care sunt greșite. El este îndurător și plin de har, iertând mare parte din ceea ce este imperfect – acolo unde vede o inimă adevărată și un ochi ațintit către gloria Lui.

Iosafat și Asa au fost regi în Iuda, și au greșit în multe lucruri. Iosafat a fost un om nehotărât și timid, care a avut afinități față de Ahab, cel mai ticălos rege care a domnit vreodată în Israel. Asa a fost un om instabil, care s-a încrezut cândva în regele Siriei mai mult decât în Dumnezeu, și în altă circumstanță s-a mâniat pe profetul lui Dumnezeu, care l-a muștrătat (2 Cron. 16:10). Totuși, ambii au avut un lucru deosebit în caracterul lor. Cu toate greșelile lor, ei au avut inimi drepte!

Paștele păzit de Ezechia a fost unul cu multe nereguli. Ritualurile rânduite n-au fost respectate în totalitate. Ei au mâncat Paștele altfel decât cerea porunca. Totuși, au făcut acest lucru cu inimi adevărate și oneste. De aceea, citim că Ezechia s-a rugat pentru ei, spunând: „Domnul, care este bun, să-i ierte pe toți cei ce și-au pus inima să-L caute pe

Domnul, Dumnezeul părinților lor, măcar că n-au făcut sfânta curățire! Domnul l-a ascultat pe Ezechia și a iertat poporul” (2 Cron. 30:18-20).

Paștele păzit de Iosia trebuie să fi fost făcut mai greșit și mai puțini oameni au participat la el decât la multe astfel de sărbători în vremea lui David și Solomon, sau chiar în timpul domniei lui Iosafat și a lui Ezechia. Cum putem să înțelegem limbajul categoric al Scripturii despre aceasta? „Nicio sărbătoare a Paștelor nu mai fusese prăznuită ca aceasta în Israel din zilele prorocului Samuel. Și niciunul din împărații lui Israel nu mai prăznuise Paște ca cele pe care le-au prăznuit Iosia!” (2 Cron. 35:18). Nu există decât o explicație. Nu a existat niciodată un Paști la care inimile închinătorilor să fi fost atât de sincere ca în acea celebrare. Domnul nu se uită la cantitatea de închinători, ci la calitatea închinării lor. Strălucirea Paștelui celebrat în timpul lui Iosia a ținut de starea inimilor oamenilor.

Pe pământ există multe adunări de închinători creștini în care nu există literalmente nimic care să îl atragă pe omul firesc. Acești oameni se întâlnesc în niște capele neînsemnate și lipsite de strălucire, sau în niște simple poduri de casă. Ei cântă foarte imperfect. Ei aud rugăciuni firave și predici fără oratorie și pretenții. Și totuși Duhul Sfânt este adesea în mijlocul lor. Păcătoșii sunt convertiți deseori în astfel de adunări, iar Împărăția lui Dumnezeu înaintează mai mult decât în orice catedrală grandioasă catolică, sau decât în multe biserici protestante strălucitoare. De ce? Cum poate fi explicat acest lucru? Cauza este simplă: în aceste adunări smerite este trăită și propovăduită religia

inimii. Acolo oamenii țintesc la lucrarea inimii. Acolo lucrarea inimii este cinstită. Iar consecința este că Dumnezeu găsește plăcere în aceste adunări și revarsă binecuvântările Lui.

Cititorul meu, voi părăsi aici această parte a subiectului meu. Îți cer să cântărești bine lucrurile pe care le-am spus. Cred că ceea ce am spus poate fi cercetat și dovedit ca adevărat. Fii hotărât astăzi ca, indiferent cărei biserici îi aparții, să fii un creștin cu inima. Indiferent dacă ești episcopalian sau prezbiterian, baptist sau independent – nu te lăsa mulțumit cu o simplă formă a evlaviei, în absența puterii. Fii ferm convins în mintea ta că religia formală nu este o religie mântuitoare și că religia inimii este singura religie care duce la cer.

Vreau doar să îți aduc înaintea un cuvânt de avertizare. Nu presupune că, doar pentru că religia formală nu mântuiește, aspectele formale ale religiei n-au niciun folos. Ferește-te de un astfel de extremism irațional. Folosirea greșită a unui lucru nu este un argument împotriva folosirii lui corecte. Idolatria oarbă față de forme care predomină în anumite grupuri de oameni nu este un motiv pentru care ar trebui să lepezi orice fel de lucruri formale din religie.

Când a fost transformat de evrei într-un idol și pus în locul lui Dumnezeu, chivotul a fost incapabil să îi salveze din mâna filistenilor. Totuși, același chivot, când a fost mântuit într-un chip profan și fără reverență, a adus moartea lui Uza; dar când a fost onorat și cinstit, a adus o binecuvântare asupra casei lui Obed-Edom. Aceste cuvinte sunt

categorice, dar adevărate: „Cel care nu are decât o formă de religie este un ipocrit, dar cel care nu are nicio formă este un ateu” (Hall, predica 28). Formele religioase nu ne mântuie, dar ele nu trebuie disprețuite. O lampă nu este casa unui om, și totuși ea îi poate fi de ajutor omului dacă este pe drum către casa lui într-o noapte întunecată. Foloșește formele creștinismului cu sârguință, și vei descoperi că sunt o binecuvântare. Ține însă minte că, în felul în care le vei folosi, că principiul esențial și de căpătâi este starea inimii.

ADEVĂRATA RELIGIE NU A FOST NICIODATĂ POPULARĂ

Am ajuns la ultimul lucru pe care îmi propun să-l analizez. Am spus că religia adevărată nu trebuie să se aștepte vreodată să fie populară. Ea nu va avea parte de lauda omului, ci de cea a lui Dumnezeu.

Cititorul meu, nu îndrăznesc să mă îndepărtez de această parte a subiectului meu, oricât de dureroasă ar fi. Pe cât sunt de nerăbdător în promovarea religiei inimii înaintea fiecăruia care citește aceste rânduri, nu voi încerca totuși să ascund ceea ce presupune religia inimii. Nu voi câștiga niciun recrut pentru armata Domnului meu prin argumente false. Nu voi promite nimic din ceea ce Scriptura nu susține. Cuvintele lui Pavel sunt clare și îndubitabile. Religia inimii este o religie care „își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu” (Rom. 2:29).

Adevărul lui Dumnezeu și creștinismul biblic nu sunt niciodată populare. Ele n-au fost niciodată. Ele nu vor fi

niciodată populare, atâta vreme cât lumea va sta în picioare. Nimeni nu poate să se gândească în liniște la ceea ce este natura omului, așa cum o descrie Biblia, și să se aștepte la vreun alt lucru. Atât timp cât omul este ceea ce este, majorității oamenilor le va plăcea întotdeauna o religie a formelor, considerând-o mult mai bună decât o religie a inimii.

Religia formală se potrivește foarte bine unei conștiințe neiluminate. Omul va avea negreșit o oarecare religie. Ca regulă generală, ateismul și păgânismul deschis nu sunt niciodată foarte populare. Dar omul vrea să aibă o religie care nu îi cere mult, care nu îi necăjește mult inima, care nu interferează mult cu păcatele lui. Creștinismul formal îl satisface. Pare să fie exact lucrul de care el are nevoie.

Religia formală gratifică neprihănirea secretă de sine a omului. Noi toți suntem, mai mult sau mai puțin, niște farisei. În mod natural, noi toți ne alipim de ideea că, pentru a fi mântuiți, trebuie să facem nu știu câte lucruri religioase și să parcurgem atât de multe ritualuri religioase, și că, în final, vom ajunge la Cer. Formalismul ne întâmpină aici. Pare că el ne arată o cale prin care putem să ne fabricăm propria pace cu Dumnezeu.

Religia formală îi face pe plac indolenței naturale a omului. Ea îi atribuie o importanță excesivă celei mai ușoare părți a creștinismului – coaja și forma.

Omului îi place asta. El urăște necazurile în lucrurile religioase. El vrea ceva care să nu îi deranjeze conștiința și viața interioară. Lasă-i conștiința în pace și, ca Irod, el va „face multe lucruri”. Formalismul pare să deschidă larg o

ușă și o cale mai ușoară către Cer (Marcu 6:20). Faptele vorbesc cu glas mai tare decât vorbele. Faptele sunt lucruri încăpățânate. Privește peste istoria religiei din orice epocă și observă ce a fost dintotdeauna popular.

Privește la istoria Israelului de la începutul cărții Exod până la finele cărții Faptele Apostolilor, și observă ce a fost popular. Formalismul a fost principalul păcat împotriva căruia au protestat continuu profeții Vechiului Testament. Formalismul a fost marea ciumă care îi risipise pe evrei la vremea când Domnul nostru Isus Hristos a venit în lume.

Privește la istoria Bisericii creștine după zilele apostolilor. Cât de repede a mâncat formalismul din viața și vitalitatea primilor creștini!

Privește la evul mediu, așa cum este numit. Formalismul a acoperit atât de complet fața creștinătății încât Evanghelia a zăcut ca moartă.

Aruncă în final o privire peste istoria bisericilor protestante de-a lungul ultimelor trei secole. Cât de puține sunt locurile unde religia vie! Cât de multe sunt țările unde protestantismul nu este mai mult decât o simplă formă!

Nu putem ignora aceste lucruri. Ele ne vorbesc cu un glas ca de tunet. Toate ne arată că religia formală este un lucru popular. Ea are parte de lauda omului.

Dar de ce să privim doar către lucrurile petrecute în istorie? De ce să nu ne uităm la cele care se petrec sub ochii noștri și în pragurile caselor noastre? Poate cineva să spună că o simplă religie exterioară, o religie a formalismului fățiș, nu este religia populară din Anglia zilelor

noastre? Este suficient să îți spui rugăciunile și să mergi cu o regularitate tolerabilă la biserică, să primești ocazional sacramentul – și vasta majoritate a conaționalilor te vor eticheta ca un creștin deosebit. „Ce ți-ai dori mai mult?”, spun ei. „Dacă acesta nu este creștinism, ce altceva este?” A cere mai mult de la cineva este considerat bigotism, intoleranță, fanatism și extremism! A sugera că un astfel de om nu ar ajunge în Cer este socotit culmea răutății! Cititorul meu, când lucrurile stau astfel, în zadar vei nega că religia formală nu este populară. Ea a fost dintotdeauna populară. Ea va fi mereu populară, până ce Hristos se va întoarce. Ea a primit și va primi neîncetat lauda din partea omului.

Îndreaptă-te acum către religia inimii, și vei constata o atitudine foarte diferită. Ca regulă generală, ea n-a avut parte de niciun cuvânt favorabil din partea omenirii. Lumea s-a îndreptat către credincioșii adevărați cu batjocură, ridiculizări, răs, dispreț, vrăjmășie, bârfă, persecuție, închisoare și chiar moarte. Cei care au iubit religia inimii au fost credincioși zeloși, dar ei au fost dintotdeauna puțini. Religia lor n-a primit niciodată lauda din partea omului, cel puțin comparativ cu religia formală. Religia inimii este prea umilitoare pentru a fi populară. Ea nu-i lasă omului firesc nicio șansă să se laude. Ea îi spune că este un păcătos vinovat, pierdut, care merită Iadul și că trebuie să alerge la Hristos pentru a fi mântuit. Ea îi spune că este mort și că trebuie să fie înviat și născut din nou din Duhul Sfânt. Mândria omului se răzvrățește împotriva unor lucruri de acest fel. El urăște să i se spună că starea lui este atât de gravă.

Religia inimii este prea sfântă pentru a fi populară. Ea nu-i dă pace omului firesc. Ea interferă cu lumescul și păcatele lui. Ea îi cere lucruri de care el este dezgustat și scârbit – convertirea, credința, pocăința, o gândire spirituală, citirea Bibliei și rugăciunea. Ea îl îndeamnă să renunțe la multe lucruri pe care el le iubește și de care este alipit, lucruri la care nu se poate hotărî să renunțe. Chiar ar fi ciudat dacă nu le-ar iubi. Religia inimii îi taie calea ca un fel de ucigaș al bucuriei, așa că este absurd să te aștepti să îi placă.

Oare a fost religia inimii populară în vremea Vechiului Testament? Iată-l pe David deplângând că „cei ce stau la poartă vorbesc de mine, și cei ce beau băuturi tari mă pun în cântece” (Ps. 69:12). Îi găsim acolo pe profeți persecutați și tratați rău pentru că predicau împotriva păcatului și le cereau oamenilor să-și predea inimile lui Dumnezeu. Ilie, Mica, Ieremia, Amos – sunt toți în astfel de situații. Evreii n-au părut să vină vreodată cu obiecții față de formalism și ceremonialism. Ceea ce disprețuiau ei era slujirea lui Dumnezeu cu inimile lor.

Oare a fost populară religia inimii în vremea Noului Testament? Întreaga narațiune a lucrării Domnului nostru Isus Hristos și a vieților apostolilor Lui constituie un răspuns suficient. Cărturarii și fariseii ar fi acceptat de îndată un Mesia care să fi încurajat formalismul și ar fi primit fără rezerve o Evanghelie care înălța ceremonialismul. Dar ei nu puteau tolera o religie în care principiile de bază să fie smerenia și sfințenia inimii.

Oare a fost populară vreodată religia inimii în ceea ce s-a pretins a fi Biserica lui Hristos în decursul ultimelor

optsprezece secole? Niciodată, poate cu excepția primelor secole, când Biserica primară nu și-a pierdut dragostea dintâi. Curând, foarte curând, oamenii care protestaseră împotriva formalismul și a sacramentalismului au fost denunțați cu înflăcărare ca unii care aduceau „tulburare în Israel”. Cu mult timp înaintea Reformei, situația ajunsese de așa natură că oricine promova sfințenia inimii și lovea în formalism era tratat ca un inamic comun! El era fie redus la tăcere, fie excomunicat, întemnițat sau dat morții, ca în cazul lui Jan Hus. Chiar în vremea Reformei, lucrarea lui Luther și a tovarășilor lui a fost constant asaltată de o furtună neîncetată de calomnii și batjocuri. Din ce motiv? Pentru că reformații protestau împotriva formalismului, a ceremonialismului și a vicleniilor preoțești, și propovăduiau necesitatea religiei inimii.

Oare a fost vreodată populară religia inimii în țara noastră? Niciodată, decât poate pentru o scurtă perioadă. Ea n-a fost populară în vremea reginei Maria, când Latimer și frații lui martiri au fost arși pe rug. Ea n-a fost populară în vremea lui Stuart, când a fi puritan era considerat un lucru mai rău decât să fii bețiv ori să vorbești spurcat. Ea n-a fost populară la mijlocul secolului trecut, când Wesley și Whitfield au fost izgoniți din Biserica națională. Cauza pentru care au suferit reformatorii noștri martirizați, puritanii timpurii și metodiștii a fost, în esența ei, aceeași. Ei au fost toți urâți pentru că au predicat inutilitatea formalismului și imposibilitatea mântuirii fără pocăința, credința, regenerarea și sfințenia inimii. Este oare populară religia inimii în țara noastră în aceste vremuri? Cu tristețe trebuie să răspund că nu! Uite-te la cei care o

urmează printre oamenii simpli. Comparativ, ei sunt puțini numeric. Ei sunt singuri și izolați în congregațiile și parohiile lor. Ei trebuie să se confrunte cu multe lucruri grele, cuvinte grele, imputări grele, tratament aspru, răsese, ridiculizări, batjocură și persecuții mărunte. Aceasta nu este popularitate!

Uite-te la învățătorii religiei inimii, care o propovăduiesc de la amvon. Nu încapă îndoială că ei sunt iubiți și plăcuți de către acei puțini ascultători care sunt de acord cu ei. Ei sunt admirați uneori pentru talentele și oratoria lor de mulți dintre cei care nu le împărtășesc opiniile. Ei sunt numiți chiar predicatori populari, din cauza mulțimilor de oameni care le ascultă predicile. Dar nimeni nu știe la fel de bine ca învățătorii credincioși ai religiei inimii că, în fapt, puțini sunt cei care îi plac cu adevărat. Puțini îi ajută în realitate. Puțini vor simpatiza cu ei. Puțini le vor fi alături la necaz. Asemenea Domnului lor, ei descoperă că trebuie să slujească aproape de unii singuri. Scriu aceste lucruri cu întristare, dar cred că sunt adevărate. În zilele noastre, religia adevărată, a inimii, nu are parte de „lauda din partea omului”, după cum nu a avut nici în trecut.

Totuși, după toate acestea, contează prea puțin ce crede și ce laudă omul. Cel ce ne judecă este Domnul. Nu omul ne va judeca în ziua de apoi. Nu omul va sta așezat pe marele scaun alb de domnie; nu el va cerceta religia noastră și nu el va pronunța sentința noastră veșnică. Doar cei pe care Dumnezeu îi va lauda vor fi lăudați la tribunalul lui Hristos. În aceasta stă valoarea și slava religiei inimii.

Ea ar putea să nu aibă parte de lauda omului, dar primește „lauda de la Dumnezeu”.

Dumnezeu aprobă și cinstește religia din inimă în viața pământească. El privește din Cer și citește inimile tuturor oamenilor. Oriunde vede pocăința din inimă pentru păcat, credința din inimă în Hristos, sfințenia din inimă a vieții, dragostea din inimă față de Fiul Său, față de Legea Lui, față de voia Lui și față de Cuvântul Lui – oriunde vede Dumnezeu aceste lucruri, El este bucuros. El scrie o carte de aducere aminte pentru acel om, oricât de sărac și de needucat ar fi. El le dă îngerilor Lui o însărcinare specială de a-l ocroti pe acel om. El ocrotește lucrarea harului în acel om și îi dă provizii zilnice de pace, nădejde și putere. El îl privește ca pe un mădular al trupului Fiului Său preaiubit, ca pe unul care mărturisește adevărul, așa cum a făcut Fiul Lui. Indiferent cât de slabă i-ar părea acelui om propria inimă, ea este jertfa vie pe care Dumnezeu o iubeste, și El nu va disprețui inima pe care El a sfințit-o cu atâta seriozitate. Cititorul meu, o astfel de laudă valorează mai mult decât lauda din partea omului!

Dumnezeu va proclama aprobarea Lui asupra religiei inimii înaintea lumii care se va strânge la judecata zilei de apoi. El le va porunci îngerilor Lui să îi strângă laolaltă pe sfinții Lui, din orice parte a globului, pentru a alcătui un grup glorios. El îi va învia pe morți și îi va schimba pe cei în viață, punându-i la dreapta tronului Fiului Său preaiubit. Apoi toți cei ce L-au slujit pe Hristos cu inima Îl vor auzi spunându-le: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită

de la întemeierea lumii... Ați fost credincioși în puține lucruri, vă voi pune peste multe lucruri; intrați în bucuria Stăpânului vostru! Voi M-ați mărturisit înaintea oamenilor, și Eu vă voi mărturisi înaintea îngerilor lui Dumnezeu” (Matei 25:34, 22; Luca 12:8).

Cititorul meu, acele cuvinte nu vor fi îndreptate decât către cei care I-au dat inimile lor lui Hristos! Ele nu vor fi adresate formaliştilor, ipocriților, celor răi și celor necredincioși. Nu încapă îndoială că ei voi sta acolo și vor vedea roadele religiei inimii, dar nu vor mânca din ele. Ei nu vor cunoaște niciodată valoarea deplină a religiei inimii decât în ziua de apoi. Atunci și doar atunci vom înțelege complet cu cât mai bine este să primim lauda lui Dumnezeu decât lauda din partea oamenilor.

Cititorul meu, dacă ai religia din inimă, nu îți pot promite lauda omului. Iertarea, pacea, nădejdea, călăuzirea, consolarea, harul potrivit nevoii tale, puterea potrivit vremurilor, bucuria pe care lumea nu ți-o poate da nici nu ți-o poate lua – îi pot promite toate acestea omului care vine la Hristos și Îl slujește cu inima. Dar nu îi pot promite că religia lui va fi populară printre oameni. Mai degrabă l-aș avertiza să se aștepte la batjocură și ridiculizări, la bârfă și asprime, la împotrivire și persecuție. Există o cruce atașată religiei inimii, și trebuie să fim mulțumiți să o purtăm. „În Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri”; „toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniți” (F.A. 14:22; 2 Tim. 3:12). Dar dacă lumea te urăște, Dumnezeu te va iubi. Dacă lumea te abandonează, Hristos a promis că El nu te va lăsa

și nu te va părăsi niciodată. Cititorul meu, orice ai putea pierde prin religia inimii, fii sigur că lauda din partea lui Dumnezeu va compensa tot ce vei pierde.

APLICAȚII

Voi încheia acest capitol cu trei aplicații clare. Vreau ca ele să ajungă în conștiința fiecărui cititor. Fie ca Dumnezeu să le facă o binecuvântare pentru multe suflete, atât aici cât și în veșnicie!

1. Cititorul meu, este religia ta o chestiune de formă, nu de inimă? Răspunde cinstit la această întrebare, pentru că te afli înaintea lui Dumnezeu. Dacă da, gândește-te cu seriozitate la pericolul imens în care te afli. Nu ai nimic care să îți mângâie sufletul în ziua încercării, nimic care să-ți dea nădejde pe patul morții, nimic care să te mântuiască în ziua de apoi. Religia formală nu a dus niciodată pe cineva în Cer. Ca un metal comun, ea nu va rezista testului focului. Continuând să trăiești în starea ta actuală, te afli în pericolul iminent al pierzării veșnice.

Cititorul meu, te implor fierbinte să îți recunoști azi pericolul, să îți deschizi ochii și să te pocăiești. Indiferent care este biserica unde ești membru, dacă ai doar un nume că trăiești și o formă de evlavie, lipsită de putere, trezește-te și pocăiește-te. Mai presus de orice, trezește-te dacă ești un formalist „evanghelic”. „Nu este niciun diavol”, spuneau vechii puritani, „ca diavolul îmbrăcat în alb”. Niciun formalism nu este atât de periculos ca acela „evanghelic”.

Nu pot decât să te avertizez, și fac acest lucru cu toată afecțiunea. Numai Dumnezeu poate aplica avertismentul

în sufletul tău. O, dacă ai vedea nebunia și pericolul creștinismului fără inimă! Sănătos trebuie să fi fost sfatul acelui muribund lăsat fiului său: „Fiule”, a spus el, „orice religie ai avea, nu fi vreodată mulțumit doar să îmbraci o haină religioasă”.

2. Cititorul meu, dacă inima te condamnă și vrei să știi ce să faci, gândește-te serios la singura cale sigură pe care o poți apuca.

Mergi fără amânare înaintea Domnului Isus Hristos și pune înaintea Lui starea sufletului tău. Mărturisește-I formalismul tău din trecut și cere-I să ți-l ierte. Cere de la El harul făgăduit al Duhului Sfânt și insistă înaintea Lui să învieze și să înnoiască omul tău interior.

Domnul Isus este rânduit și trimis să fie Medicul sufletului omului. Niciun caz nu este prea greu pentru El. Nu există nicio stare sufletească pe care El să nu o poată vindeca. Inima unui formalist poate fi împietrită și conștiința tocită, dar există balsam în Galaad care îl poate vindeca, și un Medic puternic în mântuire. Cititorul meu, mergi și cheamă-L azi pe Domnul Isus Hristos. „Cereți, și vi se va da: căutați, și veți găsi; bateți și vi se va deschide” (Luca 11:9).

3. Cititorul meu, dacă inima nu te condamnă și ai o încredere autentică în Dumnezeu, una bine întemeiată, gândește-te serios la multele responsabilități ale poziției tale. Laudă-L zilnic pe Cel care te-a chemat de la întuneric la lumină și te-a făcut să fii diferit. Laudă-L zilnic și cere-I să nu uite niciodată de lucrarea mâinilor Lui. Păzește cu gelozie orice parte a omului tău interior. Formalismul este

mereu gata să se năpustească asupra noastră, ca plaga egipteană a broaștelor, care și-a făcut loc chiar până în palatul regal. Veghează și păzește-te. Veghează la citirea Bibliei și la rugăciune, la atitudine și limbă, la viața de familie și la religia de duminică. Nu este nimic atât de bun și spiritual în noi ca să nu putem cădea în obiceiuri formaliste în viețile noastre. Nu există nimic atât de duhovnicesc încât să nu putem avea parte de o cădere gravă. De aceea, păzește-te și fii vigilent. În final, privește înainte către venirea Domnului. Cele mai bune lucruri ale tale sunt încă la orizont! A doua venire a lui Hristos va sosi în curând. Vremea ispitirilor se va încheia de îndată. Judecata și răsplătirea sfinților vor veni în curând. Odihnește-te în nădejdea acelei zile. Lucrează, veghează și privește înainte. În orice caz, va exista un lucru în acea zi care va fi foarte clar. Acea zi va demonstra că n-a existat nici măcar un ceas din viețile noastre în care să ne fi dedicat prea mult inimile lui Hristos.

12

.....

CREȘTINUL ȘI LUMEA

„De aceea, ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic” (2 Cor. 6:17-18).

Textul biblic de la începutul acestei pagini se referă la un subiect de o importanță foarte mare în lucrurile religioase, anume responsabilitatea deosebită a separării de lume. Aceasta este ideea pe care Pavel o avea în vedere când le-a scris corintenilor: „ieșiți... despărțiți-vă”.

Tema de față este una care solicită cea mai bună atenție din partea tuturor celor care pretind că sunt creștini. În fiecare epocă a Bisericii, separarea de lume a fost mereu una dintre dovezile deosebite ale lucrării harului în inimă. Cel care a fost cu adevărat născut din Duhul și făcut o faptură nouă în Hristos Isus s-a străduit mereu să „iasă din lume” și să trăiască o viață diferită. Cei care au doar numele de creștini, lipsindu-le realitatea, au refuzat neconținut să „iasă din mijlocul lumii” și să se „despartă” de ea.

Poate că această temă nu a fost niciodată mai relevantă ca în vremurile noastre. Vedem astăzi o dorință răspândită de a face ca lucrurile religioase să fie plăcute, de a toci asperitățile crucii și de a evita cu orice preț lepădarea de sine. Din orice parte auzim preinși creștini declarând

în gura mare că nu trebuie să fim „înguști și exclusiviști”, și că nu este nimic rău în multe lucruri despre care sfinții din vechime credeau că sunt dăunătoare pentru sufletele lor. Faptul că putem merge oriunde și putem face orice, că ne putem petrece timpul în orice activitate, că putem citi orice și putem sta în compania oricui – toate acestea par perfect compatibile cu a fi niște creștini foarte buni. Aceasta este maxima miilor de oameni din zilele noastre. În vremuri ca acestea, cred că este bine să înalț un glas de avertizare și să îi invit pe oameni să acorde atenție învățăturii Cuvântului lui Dumnezeu. În Cuvânt este scris: „ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei”.

Există patru aspecte pe care voi încerca să le aduc înaintea cititorilor mei, în cercetarea acestui subiect deosebit.

I. În primul rând, voi încerca să arăt că lumea este o sursă de mari pericole pentru suflet.

II. În al doilea rând, voi încerca să prezint ce nu înseamnă separarea de lume.

III. În al treilea rând, voi arăta în ce constă separarea reală de lume.

IV. În al patrulea rând, voi încerca să arăt care sunt secretele biruinței asupra lumii.

Iar acum, înainte de a face primul pas înainte, vreau să îl avertizez pe orice cititor că nu va înțelege niciodată acest subiect până nu va ști mai înainte ce este un creștin adevărat. Dacă ești unul dintre acei oameni nefericiți care cred că oricine merge la un loc de închinare este un creștin, indiferent cum trăiește și în ce crede – mă tem că îți

va păsa prea puțin de separarea de lume. Dar dacă îți citești Biblia și ești zelos pentru sufletul tău, vei ști că există două categorii de oameni care pretind că sunt creștini – cei convertiți și cei neconvertiți. Vei ști că ceea ce erau evreii printre Neamuri în Vechiul Testament, asta trebuie să fie adevăratul creștin în vremea Noului Testament. vei înțelege ce vreau să spun când mă refer la creștinii adevărați și când spun că, tot astfel, ei trebuie să fie un popor distinct sub Evanghelie, că trebuie să existe o diferență uriașă între credincioși și necredincioși. De aceea, fac un apel special la tine în această zi. În timp ce unii oameni evită subiectul separării de lume și alții îl urăsc, alții au idei neclare despre el. De aceea, te rog să îmi acorzi atenția în timp ce voi încerca să îți arăt care este realitatea.

SURSA UNUI MARE PERICOL

Mai înainte de toate, dă-mi voie să îți arăt că lumea este un mare pericol pentru suflet.

Prin „lume” trebuie să ne amintim că nu mă refer la lumea materială pe fața căreia trăim și ne mișcăm. Cel ce pretinde că orice lucru pe care Dumnezeu l-a creat în cerurile de sus sau aici, pe pământ, ar fi în sine dăunător sufletului omului, spune un lucru irațional și absurd. Dimpotrivă, soarele, luna și stelele, munții, văile, câmpiile, mările, lacurile, râurile, viețuitoarele animale și vegetale – toate sunt în ele însele „foarte bune” (Gen. 1:31). Toate sunt pline de lecții ale înțelepciunii și puterii lui Dumnezeu, și toate proclamă zilnic că „mâna care ne-a creat este divină!” Ideea că materia ar fi în sine păcătoasă și rea este o erezie nebunească.

Când vorbesc despre „lume” în acest capitol, mă refer la acei oameni care se gândesc doar sau în principal la lucrurile acestei lumi, neglijând lumea viitoare; oameni care se gândesc întotdeauna mai mult la pământ decât la cer, mai mult la lucrurile trecătoare decât la veșnicie, mai mult la trup decât la suflet, mai mult la a fi plăcuți omului decât lui Dumnezeu.

Când vorbesc despre „lume”, mă refer la acești oameni și la felul lor de a trăi, la obiceiurile, tradițiile, opiniile, practicile, gusturile, felurile, atitudinile și tonul vieților lor. Aceasta este lumea despre care Pavel ne spune să ieșim din ea și să ne despărțim de ea.

Catehismul Bisericii ne învață de la bun început că „lumea”, în acest sens, este un dușman pentru suflet. El ne învață că există trei lucruri pe care un creștin este obligat să le respingă și să renunțe la ele, și că el are de luptat cu trei vrăjmași pe care trebuie să îi înfrunte. Aceștia trei sunt firea pământească, diavolul și „lumea”. Toți trei sunt vrăjmași înfricoșători, și toți trei trebuie biruiți dacă vrem să fim mântuiți.

Totuși, indiferent ce cred oamenii despre Catehism, am face bine să ne îndreptăm privirile către mărturia Sfinței Scripturi. Dacă pasajele pe care le voi cita nu dovedesc că lumea este o sursă mare de pericol pentru suflet, atunci acele cuvinte n-au niciun sens.

(a) Iată ce spune apostolul Pavel: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre” (Rom. 12:2). „Noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu” (1 Cor. 2:12). „El S-a

dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl” (Gal. 1:4). „... În care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia” (Efes. 2:2). „Dima, din dragoste pentru lumea de acum, m-a părăsit” (2 Tim. 4:10).

(b) Iată ce afirmă apostolul Iacov: „Religia curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să îi cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume” (Iacov 1:27). „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu” (Iacov 4:4).

(c) Iată mărturia apostolului Ioan: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământeste, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trec; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac” (1 Ioan 2:15-17). „Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El” (1 Ioan 3:1). „Ei sunt din lume; de aceea vorbesc ca din lume, și lumea îi ascultă” (1 Ioan 4:5). „Oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea” (1 Ioan 5:4). „Știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău” (1 Ioan 5:19).

(d) În final, iată ce spune Domnul nostru Isus Hristos: „îngrijorările veacului acestuia și înșelăciunea bogățiilor îneacă acest Cuvânt, și ajunge neroditor” (Matei 13:22). „Voi sunteți din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta” (Ioan 8:23). „Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște” (Ioan 14:17). „Dacă vă urăște lumea, știți că pe

Mine M-a urât înaintea voastră” (Ioan 15:18). „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea” (Ioan 15:19). „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33). „Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume” (Ioan 17:16).

Nu voi comenta nimic pe marginea niciunuia dintre aceste 21 de pasaje. Ele vorbesc de la sine. Dacă vreun om le citește cu atenție și ratează să vadă că „lumea” este un vrăjmaș pentru sufletul creștinului și că există o nepotrivire totală între prietenia cu lumea și prietenia cu Hristos – acel om nu poate fi convins prin forța argumentului, și este o pierdere de vreme să încerci să îl convingi. Pentru mine, aceste versete conțin o lecție la fel de clară pe cât este soarele la miezul zilei.

Voi trece acum de la mărturia Scripturii la experiența de viață. Voi apela la orice creștin bătrân care încă are ochii deschiși și știe ce se petrece în biserici. Îl voi întreba dacă nu este adevărat că nimic nu dăunează mai mult cauzei religiei pe cât o face „lumea”. Nu păcatul pe față și necredința fățișă sunt ceea ce Îl fură pe Hristos de slujitorii Lui atât de mult pe cât o fac dragostea de lume, frica de lume, îngrijorările lumii, afacerile lumii, banii acestei lumi, plăcerile lumii și dorința de a fi în ton cu lumea.

Lumea este marea stâncă de care se zdrobesc continuu mii de tineri, spre pierzarea lor. Aceștia nu obiectează față de niciun articol al credinței creștine. Ei nu aleg deliberat răul și nu se răzvrătesc deschis împotriva lui

Dumnezeu. Ei speră cumva să ajungă în final în Cer, și cred că este potrivit să aibă o oarecare religie. Dar ei nu pot renunța la idolul lor, pentru că li se pare că este o necesitate să aibă parte de lume. Astfel, după ce aleargă bine și par să se îndrepte către Cer în copilărie, când ajung adulți, ei se leapădă de orice credință și o apucă pe calea lată care duce la pierzare. Ei încep cu Avraam și Moise, și o sfârșesc cu Dima și cu nevasta lui Lot.

Doar ziua de apoi va dovedi câte suflete a ucis „lumea”. Atunci se va vedea că sute de oameni au fost crescuți în familii religioase și au cunoscut Evanghelia încă din copilărie, și totuși nu au ajuns în Cer. Ei au părăsit portul casei părintești cu așteptări strălucite, lansându-se pe oceanul vieții cu binecuvântarea unui tată și cu rugăciunile mamei, apoi s-au abătut de la traiectoria corectă prin amăgirile lumii, sfârșindu-și călătoria în mlaștinile pierzării! Aceasta este o poveste tristă. Din nefericire, ea este mult prea răspândită. De aceea, nu mă mir că Pavel a spus: „ieșiți... despărțiți-vă”.

CE ANUME NU ESTE SEPARARE DE LUME

Dă-mi voie să arăt acum ce anume nu este separarea de lume. Subiectul are nevoie de clarificare. Aici se fac multe greșeli. Vei vedea uneori creștini sinceri și bine intenționați făcând lucruri pe care Dumnezeu nu a dorit niciodată ca ei să le facă în separarea de lume, și crezând cu onestitate că își împlinesc datoria. Greșelile lor îi rănesc foarte mult. Ei le dau astfel celor răi ocazia să batjocorească toată religia și le oferă o scuză acestora pentru a fugi de credință. Faptele lor fac așa încât calea adevărului

este vorbită de rău și adaugă ocară Crucii. Cred că am o responsabilitate clară să fac câteva remarci pe această temă. Nu trebuie să uităm niciodată că este posibil să fii foarte zelos și să crezi că îți aduci o slujire lui Dumnezeu, când, în realitate, să faci o mare greșeală. Există o „râvnă, dar nu după pricepere” (Ioan 16:2, Rom. 10:2). Există puține lucruri pentru care este atât de important să ne rugăm ca să avem o judecată dreaptă și un bun-simț sfințit cum este separarea de lume.

(a) Când Pavel a spus, „ieșiți... despărțiți-vă”, el nu a vrut să spună că, de acum, creștinii ar trebui să renunțe la toate chemările, meseriile sau afacerile din lume. El nu le-a interzis oamenilor să fie soldați, marinari, avocați, doctori, comercianți, bancheri, magazioneri sau comercianți de orice fel. Nu există niciun cuvânt în Noul Testament care să justifice așa ceva. Sutașul Corneliu, medicul Luca, legiuitorul Zenas, sunt exemple în sprijinul ideii mele. Le-nevia este în sine un păcat. Munca serioasă este un remediu împotriva ispitei. „Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce” (2 Tes. 3:10).

A renunța la orice lucru în viață, care nu este în mod necesar păcătos, care nu este pus în slujba răului sau a diavolului, doar de frica de a nu fi rănit de acel lucru – este un comportament laș și leneș. Calea corectă este să ducem religia noastră în treburile zilnice și să nu renunțăm la acestea sub pretenția bizară că ar interfera cu religia noastră.

(b) Când Pavel a spus, „ieșiți... despărțiți-vă”, el nu a vrut să spună că ar trebui de acum să respingem orice relație cu oamenii neconvertiți și să refuzăm să ne aflăm în

compania lor. Nu există niciun temei în Noul Testament pentru o astfel de purtare. Domnul nostru și ucenicii Lui nu au refuzat să meargă la nuntă sau să se așeze la masa unui fariseu. Pavel nu spune, „dacă cei care vă invită la un ospăț nu sunt credincioși, nu ar trebui să mergeți”, ci doar ne învață cum să ne purtăm dacă mergem (1 Cor. 10:27). Mai mult, este un lucru periculos să începem să-i judecăm pe oameni prea strict și să stabilim noi cine este convertit și cine nu, și ce oameni sunt evlavioși. Cu siguranță că vom face greșeli. Mai presus de orice, o astfel de viață ne-ar izola de multe oportunități de a face bine. Dacă Îl ducem pe Domnul nostru cu noi oriunde mergem, cine poate spune dacă nu cumva i-am putea „mântui pe unii” și totuși să nu ne alegem cu nicio rană? (1 Cor. 9:22).

(c) Când Pavel a spus, „ieșiți... despărțiți-vă”, el nu a indicat că cei ce sunt creștini n-ar trebui să aibă niciun interes în vreun alt lucru de pe pământ, cu excepția religiei. Ignorarea științei, artei, literaturii și a politicii; a nu citi nimic care nu este direct spiritual; a nu cunoaște nimic despre ce se petrece printre oameni și a nu arunca nicio dată o privire asupra unui ziar; a nu-ți păsa deloc de guvernarea unei țări și a fi total indiferent față de oamenii care îi ghidează calea și îi fac legile – toate aceste lucruri pot părea foarte corecte și bune în ochii unor oameni. Dar eu cred că un astfel de comportament reflectă o neglijare leneșă și egoistă a datoriei.

Pavel cunoștea valoarea unei bune guvernări, considerând-o unul dintre cele mai bune instrumente pentru ca noi să putem „duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu

toată evlavia și cu toată cinstea” (1 Tim. 2:2). Pavel nu s-a rușinat să-i citească pe scriitorii păgâni și să citeze chiar din cuvintele acestora în cuvântările și scrierile lui. Pavel nu a considerat că este sub demnitatea lui să își arate cunoașterea legilor, obiceiurilor și a tradițiilor din lume, folosindu-le în ilustrațiile pe care le-a extras din acestea. Creștinii care nu cunosc nimic din lucrurile seculare sunt tocmai aceia care aduc religia în situația de a fi batjocorită. Cunoscut cazul unui fierar care nu a vrut să vină să-l audă pe predicatorul din sat propovăduind Evanghelia decât după ce a aflat că slujitorul bisericii cunoștea proprietățile fierului.

(d) Când Pavel a spus, „ieșiți... despărțiți-vă”, el nu a insinuat că vreun creștin ar trebui să fie excentric, izolat sau distinct în maniere, purtare, voce sau îmbrăcăminte. Orice lucru care atrage atenția către aceste chestiuni poate fi pus sub semnul întrebării, și ar trebui evitat cu atenție. Purtarea unor haine de o anumită culoare sau croite într-o anumită modalitate așa încât, când ajungi în compania oamenilor, să atragi toți ochii către tine ca și cum ai fi ținta observațiilor tuturor oamenilor – este o greșeală enormă. Aceste lucruri le dau ocazia celor răi să batjocorească religia și sugerează o notă de auto-neprihănire. Nu există nici cea mai neînsemnată dovadă că Domnul nostru și apostolii Lui, că Priscila, Persida și tovarășii lor nu s-au îmbrăcat și nu s-au purtat la fel ca orice alți oameni potrivit stării lor sociale.

Pe de altă parte, una dintre principalele acuzații pe care Domnul nostru le face la adresa fariseilor a fost aceea că ei „își fac filacteriile late, își fac poalele veștmintelor cu ciucuri lungi”, așa încât să „fie văzuți de oameni” (Matei

23:5). Sfințenia adevărată și evlavia prefăcută sunt lucruri complet diferite. Cei care vor să își arate despărțirea de lume purtând niște haine vădit urâte sau vorbind pe nas, cu o voce pițigăiată, nenaturală, sau manifestând o atitudine de gravitate, seriozitate, smerenie sau lingușeală anormală – ratează cu totul ținta și nu fac decât să le dea prilejul vrăjmașilor Domnului să blasfemieze.

(e) Când Pavel a spus, „ieșiți... despărțiți-vă”, el nu a insinuat că vreun creștin ar trebui să se retragă din apropierea oamenilor și să se încuie în singurătate. Una dintre erorile groaznice ale bisericii Romei a fost aceea de a presupune că sfințenia deosebită nu poate fi obținută decât prin astfel de practici călugărești. Aceasta este amăgirea nefericită a unei întregi armate de călugări, maici și sihaștri. Separarea de acest fel nu este după voia lui Hristos. El spune explicit în ultima Sa rugăciune: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău” (Ioan 17:15). Nu există niciun cuvânt în Faptele Apostolilor sau în epistole care să recomande o astfel de separare.

Adevărații credincioșii sunt prezentați întotdeauna ca amestecându-se în lume, făcându-și datoria în mijlocul ei și glorificându-L pe Dumnezeu prin răbdare, blândețe, curăție și curaj în diversele lor poziții, nu printr-o fugă lașă dinaintea oamenilor. Mai mult, este un lucru nebunesc să presupunem că putem să ținem lumea și pe diavolul în afara inimilor noastre ascunzându-ne în peșteri sau în mănăstiri. Adevărata religie și adevărata separare de lume se văd cel mai bine nu prin abandonarea timidă a situației în care Dumnezeu ne-a așezat, ci prin a sta bărbătește în picioare

acolo unde El ne-a pus și manifestând puterea harului fiind biruitori asupra răului.

(f) În ultimul rând, dar deloc mai puțin important, când Pavel a spus, „ieșiți... despărțiți-vă”, el nu a vrut să sugereze că vreun creștin ar trebui să se retragă din bisericile în care există membri neconvertiți, să refuze închinarea în compania unora care nu sunt credincioși, ori să stea departe de Masa Domnului dacă ar exista oameni neevlavioși care participă la ea. Aceasta este o greșeală foarte răspândită, și una foarte dureroasă. Nu există niciun verset din Noul Testament care să o justifice, și trebuie să ne raportăm întotdeauna la ea și să o condamnăm ca pe o pură invenție a omului. Însuși Domnul nostru Isus Hristos i-a permis deliberat lui Iuda Iscarioteanul să fie apostol vreme de trei ani și chiar i-a dat Cina Domnului. El ne-a învățat în pilda grâului și a neghinei că oameni convertiți și neconvertiți vor exista în Biserică „împreună până la seceriș” și că aceștia nu pot fi separați (Matei 13:30). În epistolele Sale către cele șapte biserici și în toate epistolele lui Pavel vedem adesea greșeli și aspecte de corupție morală menționate și mustrate, dar nu ni se spune nicăieri că acestea ar justifica fuga de adunare sau ignorarea rânduielilor bisericii. Pe scurt, nu ar trebui să umblăm după o biserică perfectă, după o congregație perfectă și după o tovărășie perfectă a celor care participă la Cină, nu până la ospățul nunții Mielului.

Dacă alții ar fi membri nevrednici ai bisericii sau ar lua parte la Cina Domnului în chip nevrednic – păcatul este al lor, nu al nostru. Noi nu suntem judecătorii lor. Dar dacă ne separăm de adunările bisericii și ne lipsim

de rânduielile creștine din cauză că alții le folosesc nevrednic – asta ar însemna să ne însușim o poziție incorectă, irațională și nebiblică. Nu acesta este gândul lui Hristos și cu certitudine nu aceasta este ideea lui Pavel de separare față de lume.

Aduc aceste șase aspecte pentru a fi analizate în tihnă de toți cei ce doresc să înțeleagă subiectul separării de lume. Cu siguranță că se poate spune mai mult despre fiecare dintre ele decât am avut spațiu alocat în acest capitol. În legătură cu fiecare dintre acestea am văzut atâtea greșeli și atâtea nefericire și durere cauzată de acele greșeli, încât vreau să îi atenționez pe creștini să se păzească. Vreau să nu se grăbească atunci când adoptă o anumită atitudine, în zelul primei lor iubiri creștine, lucru la care ulterior să fie nevoiți să renunțe.

Voi lăsa în urmă această parte a subiectului meu prin două sfaturi pe care le îndrept în special către creștinii tineri.

În primul rând, îi sfătuiesc ca, dacă doresc cu adevărat să se despartă de lume, să țină minte că cea mai scurtă cale nu este întotdeauna și calea datoriei. Certurile cu toate rudele noastre neconvertite, despărțirea de toți prietenii vechi, retragerea totală din compania oamenilor, trăirea unei vieți izolate, renunțarea la orice act de curtoazie și civilizație ca să ne putem dedica lucrării directe a lui Hristos – toate aceste lucruri pot părea foarte bune și ne pot satisface conștiințele, crezând că ne salvează de multe necazuri. Dar eu cred că, în bună măsură, aceasta este o purtare egoistă, leneșă, îndreptată către a

place mai degrabă eului, și că adevărata cruce și adevăratul comportament pot consta din a adopta o modalitate foarte diferită de a trăi.

În al doilea rând, îi sfătuiesc ca, dacă vor să se despartă de lume, să se ferească de o purtare acră, întristată, morocănoasă, neplăcută, apăsătoare, și să nu uite niciodată că există un fel de a-i câștiga pe oameni „fără Cuvânt” (1 Petru 3:1). Aș vrea să îi văd străduindu-se să le arate oamenilor neconvertiți că principiile lor de viață, oricum ar fi privite, îi fac să fie veseli, plăcuți, bine stăpâniți, altruști, atenți la nevoile altora și gata să manifeste un interes în orice lucru nevinovat și cu o bună reputație. Pe scurt, nu trebuie să existe nicio separare inutilă între noi și lume. În multe lucruri, așa cum voi demonstra în curând, trebuie să fim separați, dar haideți să avem grijă ca separarea să fie cea corectă. Dacă lumea este ofensată de o astfel de separare, nu avem ce să facem. Dar haideți să nu îi dăm niciodată lumii ocazia să spună că separarea noastră este una nebunească, fără rațiune, ridicolă, ilogică, lipsită de dragoste și nebiblică.

ADEVĂRATA SEPARARE DE LUME

Voi încerca să arăt acum în ce constă adevărata separare de lume. Mă apropiez de această parte a temei mele cu o conștientizare foarte profundă a dificultății ei. Este evident că există o anumită purtare pe care toți creștinii adevărați ar trebui să o caute în ce privește „lumea și lucrurile din lume”. Pasajele biblice deja citate arată clar acest lucru. Cheia pentru soluția la această chestiune ține de cuvântul „separare” sau „despărțire”. Totuși, nu este ușor să

arătăm în ce constă separarea. În anumite aspecte nu este greu să stabilim unele reguli specifice; în altele, este imposibil să facem mai mult decât să statuăm principii generale și să lăsăm la latitudinea fiecăruia să le aplice potrivit situației din viața personală. Și aceasta vreau să încercăm să facem în continuare.

(a) Mai înainte de toate, cel care dorește să iasă din lume *trebuie să refuze constant să se lase ghidat de standardele lumii privind binele și răul.*

Regula majorității oamenilor este să meargă cu turma, să facă ce fac ceilalți, să umble după moda vremii, să își însușească opiniile populare și să-și potrivească ceasul după ceasornicul din oraș.

Adevăratul creștin nu va fi niciodată mulțumit cu o astfel de regulă. El se va întreba mereu: Ce spune Scriptura? Ce este scris în Cuvântul lui Dumnezeu? El va susține ferm că nimic din ce Dumnezeu spune că este greșit nu poate fi drept și că obiceiurile și opiniile pe care Dumnezeu le consideră grave, nu pot fi tratate niciodată ca banalități; sau că ceea ce Dumnezeu spune că este păcat nu ar fi păcat. El nu va privi niciodată superficial la păcate precum beția, înjurăturile, jocurile de noroc, minciuna, trișarea, înșelătoriile sau încălcarea poruncii a șaptea, doar pentru că ele sunt lucruri obișnuite în lume și doar pentru că mulți zic, „Care-i problema?” Acel mizerabil argument că „toți gândesc la fel, toți spun același lucru, toți oamenii fac la fel, și toți vor fi acolo” nu este acceptabil pentru un creștin. Este acel lucru condamnat sau acceptat de Biblie? Aceasta este singura lui întrebare. Chiar dacă va

fi singurul diferit din parohie, din oraș sau din congregație – creștinul nu va trăi împotriva Bibliei. Dacă trebuie să iasă din mulțime și să fie singur în gândirea lui, el nu se va clinti de la aceasta, pentru că nu poate să nu asculte de Biblie. Iată ce înseamnă separarea biblică, autentică.

(b) Cel ce dorește să fie despărțit de lume *trebuie să fie foarte atent la felul cum își folosește timpul liber*.

Acesta este un aspect care, la prima vedere, pare de o mică importanță. Dar cu cât trăiesc mai mult, cu atât sunt mai convins că el merită cea mai serioasă atenție din partea noastră. Ocupația onorabilă și munca onestă constituie un mare scut pentru suflet, iar timpul folosit pentru ele este, comparativ vorbind, perioada în care ne aflăm în cele mai mici pericole. Diavolului îi este greu să își facă loc în mintea unui om ocupat. Dar când s-a încheiat ziua de muncă și când începe timpul liber, atunci începe ceasul ispitirii.

Nu voi ezita să îl avertizez pe orice om care vrea să trăiască o viață creștină, să fie foarte atent la felul cum își petrece serile. Seara este perioada când suntem înclinați natural să ne relaxăm după truda zilei; seara este perioada când creștinul este cel mai ispitit să lase deoparte armura și, de aceea, ea aduce mult necaz asupra sufletului lui. „Apoi vine diavolul”, și odată cu el vine și lumea. Seara este perioada zilei când săracul este ispitit să se ducă la crâșmă și să cadă în păcat. Seara este perioada când comerciantul merge prea des la restaurant și stă acolo ore în șir auzind și văzând lucruri care nu îi vor face niciun bine. Seara este perioada pe care clasele de sus ale societății o

aleg pentru dans, jocurile de cărți și alte astfel de lucruri; de aceea, ei nu ajung la culcare decât după miezul nopții. Dacă ne iubim sufletele și vrem să nu ajungem lumești, haideți să avem grijă cum ne petrecem serile! Spune-mi cum îți petrece un om serile, și îți voi spune în general ce caracter are.

Creștinul adevărat va face bine să își stabilească o regulă de a nu-și risipi niciodată serile. Indiferent ce fac alții, el să fie mereu hotărât să își folosească acel timp pentru rugăciune și pentru citirea calmă a Bibliei, gândindu-se la ceea ce citește. Regula se va dovedi greu de respectat. Ea poate să aducă asupra lui acuzația că este nesociabil și prea strict. Să nu iei aminte la asta. Orice lucru de acest fel este mai bun decât să îți petreci seara până târziu în compania altora, decât să îți spui rugăciunile în grabă, decât să citești Biblia superficial și să ai o conștiință rănită. Chiar dacă ai fi singur în toată parohia sau în tot orașul tău, nu te îndepărta de la această regulă. Da, te vei putea regăsi în minoritate și oamenii vor crede că ești ciudat. Dar aceasta este separarea biblică, autentică.

(c) Cel ce dorește să fie separat de lume trebuie să *fie statornic și hotărât să nu se lase absorbit de lucrul în lume.*

Un creștin adevărat se va strădui să se achite de datoria lui în orice poziție sau stare se va găsi, și să se achite bine de datoria lui. Indiferent dacă este funcționar, comerciant, bancher, avocat, doctor, vânzător sau țăran, el va încerca să își facă munca așa încât nimeni să nu aibă ocazia să îl critice cu ceva. Dar el nu îi va permite muncii să intervină între el și Hristos. Dacă vede că afacerea sau

munca începe să îi mănânce din zilele de duminică, din timpul pentru citirea Bibliei sau din cel rezervat rugăciunii personale, aducând astfel nori între el și Cer, el va spune: „Înapoi! Există o limită. Până aici, nu mai mult. Nu-mi pot vinde sufletul pentru poziție, faimă sau aur!”

Asemenea lui Daniel, el își va face timp pentru părtășia cu Dumnezeu, oricât l-ar costa. Asemenea lui Havelock, el se va lepăda de orice decât să piardă citirea Bibliei și timpul de rugăciune. În toate acestea, el va descoperi că va fi aproape singur. Mulți vor râde de el și îi vor spune că ei se descurcă și fără să fie atât de stricți. Dar el nu va lua seama la acestea. El va ține cu hotărâre lumea la distanță, orice ar pierde și orice sacrificiu ar face. El va alege mai degrabă să fie mai sărac și mai puțin prosper în această lume, decât să nu prospere în sufletul lui. A fi singur pe această cale, a merge în direcția opusă majorității implică o imensă lepădare de sine. Dar aceasta este separarea biblică, autentică.

(d) Cel ce vrea să iasă din lume și să fie despărțit de ea trebuie să se abțină constant de la toate distracțiile și recreațiile care sunt inseparabil legate de păcat.

Acesta este un subiect dificil și mă apropii de el cu durere. Dar nu cred că aş fi credincios lui Hristos și slujirii mele dacă nu aş vorbi clar despre el atunci când analizez o chestiune atât de importantă cum este separarea de lume. Vreau să spun cinstit că nu pot înțelege cum cineva poate pretinde că are o religie reală, vie, dar își poate permite să meargă la curse sau la teatre. Fără îndoială, conștiința trebuie să fie un lucru ciudat și orice om trebuie să judece pentru sine și să își folosească libertatea. Unul nu vede niciun

pericol în lucruri pe care altul le privește cu dezgust. Pot doar să îmi aduc opinia și să îi îndemn pe cititorii mei să ia serios în considerare ce spun.

Niciun om rațional nu va pretinde că a privi la cursele de cai ar fi, în sine, altfel decât un lucru nevinovat. Este la fel de neîndoielnic că multe piese de teatru, cum ar fi cele ale lui Shakespeare, se află printre cele mai rafinate produse ale intelectului omului. Toate aceste lucruri sunt indubitabile. Întrebarea este dacă nu cumva aceste curse de cai și teatrele, așa cum se fac azi în Anglia, nu sunt legate inseparabil de lucruri care sunt fără îndoială rele. Eu susțin fără ezitare că așa sunt. Eu spun că aceste curse și piesele de teatru sunt atât de puternic însoțite de încălcarea poruncilor lui Dumnezeu, încât nu poți merge acolo să te relaxezi fără a participa la păcat.

Îi îndemn pe toți creștinii să țină minte acest lucru și să ia aminte la ceea ce fac. Îi avertizez clar că nu au niciun drept să își astupe ochii în fața realităților pe care le cunoaște orice om rațional, doar ca să-și satisfacă plăcerea de a vedea o cursă de cai sau de a asculta actori sau actrițe. Îi avertizez că ei nu trebuie să vorbească despre separarea de lume, dacă pot aproba distracții care sunt invariabil legate de pariuri, jocuri de noroc, beții și imoralitate. Acestea sunt lucrurile pe care „Dumnezeu le va judeca”. „Sfârșitul acestor lucruri este moartea” (Evrei 13:4; Rom. 6:21). Nu încape îndoială că acestea sunt cuvinte grele! Dar nu sunt adevărate? Dacă le-ai spune rudelor și prietenilor tăi că nu poți merge la curse sau la teatru împreună cu ei, se poate să fii văzut ca un om îngust, strict și extremist. Dar

trebuie să trăim prin principiile noastre de căpătâi. Este lumea o sursă de pericole pentru suflet? Suntem noi chemați să ieșim sau nu din lume? Acestea sunt întrebări care nu pot fi soluționate decât într-un singur fel.

Dacă ne iubim sufletele, trebuie să nu avem nimic în comun cu distracțiile legate de păcat. Nimic de acest fel nu poate fi socotit separare autentică, biblică, de lume.

(e) Cel care dorește să iasă din lume, trebuie să *fie moderat în folosirea recreațiilor serioase și inocente*.

Niciun creștin sensibil nu se va gândi vreodată să condamne toate formele de relaxare. Într-o lume agitată ca a noastră, relaxarea ocazională este un lucru bun pentru oricine. Deopotrivă trupul și mintea au nevoie de perioade când să fim mai puțin ocupați și oportunități să respirăm, mai ales când suntem tineri. Exercițiul fizic este o necesitate bună spre păstrarea sănătății noastre mentale și trupești. Nu văd niciun pericol în jocurile de crichet, în alergare și în multe forme sportive de recreație. Nu găsesc nimic de învinuit la cei care joacă șah sau alte jocuri asemănătoare. Noi toți suntem creați în chip minunat și nu este de mirare că poetul spunea: „Este ciudat cum o harpă cu o mie de corzi poate să funcționeze atât de mult timp!”

Orice lucruri care ne întăresc nervii și creierul, care ajută digestia, plămânii, mușchii și ne fac mai pregătiți pentru lucrarea lui Hristos, atât timp cât nu sunt în sine păcătoase – sunt o binecuvântare, și ar trebui să fie folosite cu mulțumire. Orice lucru care ne va abate gândurile, chiar și ocazional, de la trudă într-o manieră sănătoasă este bun, nu rău.

Dar excesul acestor recreații inocente este lucrul de care trebuie să se păzească orice creștin adevărat, dacă vrea să fie separat de lume. El nu trebuie să își dedice recreațiilor întreaga inimă, întregul suflet, întreaga minte, întreaga putere și tot timpul, așa cum fac mulți, dacă vrea să Îl slujească pe Hristos. Există sute de lucruri legitime care sunt bune când sunt folosite cu moderație, dar rele când sunt consumate în exces; în cantități mici, medicamentele bune sunt sănătoase, dar ele devin o adevărată otravă când sunt înghițite în doze mari. Acest principiu nu este nicăieri mai aplicabil ca în chestiunea recreațiilor. Folosirea lor este una, pe când abuzul lor este cu totul altceva. Creștinul care le folosește trebuie să știe când să se oprească și când să spună: „Gata, de ajuns!”

Interferă ele cu religia lui personală? Îi cuprind prea mult din gânduri și atenție? Au un efect de secularizare asupra sufletului lui? Au o tendință de a-l pune la pământ? Atunci să se țină tare și să vegheze. Toate acestea cer curaj, lepădare de sine și fermitate. O astfel de trăire va aduce deseori asupra lui ridiculizarea și batjocurile celor care nu știu ce este moderația și care își petrec viețile făcând din lucrurile de nimic chestiuni importante în viețile lor și socotindu-le pe cele serioase niște nimicuri. Dar dacă vrem să ne despărțim de lume, trebuie să nu ținem cont de aceste batjocuri. Trebuie să fim „temperați” chiar și în lucrurile legitime, orice ar crede alții despre noi. Aceasta este separarea autentică, biblică.

(f) În final, dar nu mai puțin important, cel care dorește să iasă din lume și să se despartă de ea, trebuie să fie

atent la felul cum își face prietenii și relații apropiate cu oamenii lumefști.

De-a lungul vieților noastre, nu vom putea să îi evităm pe mulți oameni neconvertiți. Nu putem evita să intrăm în contact cu ei, să facem afaceri cu ei, decât dacă „ieșim din lume” (1 Cor. 5:10). Dar a-i trata cu cea mai mare blândete, politețe și bunătate, ori de câte ori îi întâlnim, este o responsabilitate bună. Înșă contactul cu ei este una, pe când prietenii apropiate sunt cu totul altceva. A căuta să fim printre ei fără vreun motiv, a alege compania lor, a cultiva intimitatea cu ei – iată lucruri foarte periculoase pentru suflet. Natura omului este construită așa încât nu putem sta prea mult în prezența altor oameni fără ca această apropiere să aibă un efect anume asupra caracterului nostru. Vechea zicală nu va eșua niciodată să nu fie dovedită în practică: „Spune-mi cu cine te însoțești, și îți spun cine ești”. Scriptura spune explicit: „Cine umblă cu înțelepții se face înțelept, dar cui îi place să se însoțească cu nebunii o duce rău” (Prov. 13:20). Astfel, dacă un creștin care dorește să trăiască o viață consecventă își alege prieteni dintre cei cărora nu le pasă de sufletele lor, de Biblie, de Dumnezeu, de Hristos, de sfințenie, sau le privesc ca lucruri de o importanță secundară – mi se pare imposibil să prospere în religia lui. El va descoperi curând că felul lor de a trăi nu este felul lui, nici gândurile lor nu sunt ale lui, nici gusturile lor nu sunt ale lui; și că, dacă ei nu se schimbă, el va trebui să renunțe la relația apropiată cu ei.

Pe scurt, trebuie să existe o separare. Evident că o astfel de separare va fi dureroasă. Dar dacă trebuie să alegem

între pierderea unui astfel de prieten și durerea noastră sufletească, nu trebuie să existe vreun dubiu în mințile noastre. Dacă prietenii nu umblă pe calea cea îngustă împreună cu noi, nu trebuie nici noi să umblăm pe calea cea lată ca să le facem pe plac. Dar haideti să înțelegem clar că a încerca să păstrăm relații strânse cu o persoană neconvertită, dacă ambii vrem să fim consecvenți cu naturile fiecăruia – este o încercare de a face ceva imposibil.

Principiul de aici ar trebui să fie ținut bine minte de toți creștinii necăsătoriți atunci când își aleg soțul sau soția. Mă tem că el este prea adesea uitat cu totul. Prea mulți par să se gândească la orice în alegerea soțului/soției, cu excepția religiei, sau să presupună că lucrurile se vor rezolva cumva, cu trecerea timpului. Totuși, când un creștin serios în citirea Bibliei și în rugăciune, temător de Dumnezeu, iubitor față de Hristos se căsătorește cu cineva care nu are niciun interes serios în religie – care poate fi rezultatul, dacă nu rănirea creștinului sau nefericirea imensă?

Boala este infecțioasă, dar nu și sănătatea. Ca o regulă generală, în astfel de cazuri, cel bun se va coborî la nivelul celui rău, pe când cel rău nu se va ridica la nivelul celui bun. Subiectul este unul delicat, și nu voi insista asupra lui. Dar îi voi spune hotărât oricărui creștin necăsătorit că, dacă își iubește sufletul, dacă nu vrea să rățăcească de pe cale, dacă vrea să nu își distrugă pacea și mângâierea vieții – să fie hotărât să nu se căsătorească niciodată cu cineva care nu este un creștin sănătos, indiferent cât îl va costa această hotărâre. Mai bine să mori, decât să te căsătorești cu un necredincios. Rămâi neclintit în această hotărâre, și

nu lăsa niciodată pe nimeni să te convingă să o abandonezi. Abandonează această hotărâre, și vei descoperi că este aproape imposibil să ieși din lume și să fii separat de ea. Vei descoperi că ți-ai legat o piatră de moară de gât în timp ce vrei să alergi în cursa către Cer și că, dacă vei fi mântuit în final, va fi „ca prin foc” (1 Cor. 3:15).

Le ofer aceste șase sfaturi generale tuturor celor care doresc să urmeze îndemnul lui Pavel și să se separe de lume. Nu pretind niciun fel de infailibilitate prin aceasta, dar cred că ele merită să le fie acordată atenția noastră. Nu uit că subiectul este plin de dificultăți și că mulțimi de circumstanțe neclare apar neîncetat înaintea creștinului, cazuri în care este foarte greu să spui care este calea corectă și cum să se poarte.

Poate că următoarele sfaturi scurte pot fi considerate utile pentru astfel de situații.

În toate cazurile neclare, ar trebui să ne rugăm mai înainte de toate, cerând înțelepciune și judecată sănătoasă. Dacă rugăciunea valorează câtuși de puțin, ea trebuie să ne fie cu totul prețioasă când dorim să facem binele, dar nu vedem clar calea înainte. În toate cazurile neclare, hai-deți să ne cercetăm pe noi înșine aducându-ne aminte că trăim înaintea ochilor lui Dumnezeu. M-aș putea duce în locul acela sau aș putea face acel lucru știind că Dumnezeu se uită cu adevărat la mine? În toate cazurile neclare, să nu uităm niciodată de a doua venire a lui Hristos și de ziua judecății. Mi-ar plăcea să fiu găsit în compania cuiva sau într-o anume activitate? În final, în toate cazurile neclare, hai-deți să descoperim cum s-au purtat și ce au făcut cei

mai sfinți și mai buni creștini când au fost în circumstanțe asemănătoare. Dacă nu vedem clar calea pe care să mergem, nu trebuie să ne rușinăm să urmăm exemplele bune.

Am lăsat aceste ultime sugestii spre folosul tuturor celor aflați în dificultăți despre lucruri discutabile în chestiunea separării de lume. Nu pot să nu mă gândesc că ele pot ajuta la dezlegarea multor noduri și la rezolvarea multor probleme.

SECRETELE BIRUINȚEI REALE ASUPRA LUMII

Voi încheia acum acest subiect încercând să arăt care sunt secretele biruinței adevărate asupra lumii.

Nu este un lucru ușor să te separi de mersul acestei lumi. Nu poate fi ceva ușor, atât timp cât natura omului este cea care este și cât avem în preajma noastră un diavol mereu ocupat. Pentru asta este nevoie de luptă și efort constant; separarea cere un conflict neîncetat și lepădare continuă de sine; ea ne așază în contrast față de membrii familiilor noastre, față de rude sau vecini; uneori, ea ne obligă să facem lucruri care sunt foarte ofensatoare asupra altora și aduc asupra noastră ridiculizări și tot felul de persecuții. Tocmai acest lucru este ceea ce face ca mulți să o ia înapoi și să se ferească să trăiască o viață religioasă hotărâtă. Ei știu că starea lor nu este bună; ei știu că ei nu sunt „profunzi” în slujba lui Hristos așa cum ar trebui și se simt neconfortabil. Dar frica de oameni îi împiedică să meargă înainte cu hotărâre. Astfel, ei se târăsc prin viață cu inimi strânse, neîmplinite, cu prea multă religie ca să fie fericiți în lume și cu prea multă lume

în ei ca să fie fericiți în religia lor. Mă tem că aceasta este o situație foarte răspândită, dacă adevărul ar ieși la lumină.

Totuși, în fiecare epocă există unii oameni care par să iasă biruitori asupra lumii. Ei ies cu hotărâre de pe căile lumii și se separă indubitabil de ea. Ei sunt independenți de opiniile ei și neclintiți de împotrivirea ei. Ei merg înainte ca planetele pe orbitele lor, și par să se ridice deasupra zâmbetelor și a încruntărilor lumii. Care sunt secretele biruinței lor? Le vom vedea imediat.

(a) Primul secret al biruinței asupra lumii este o *inimă dreaptă*. Aici mă refer la o inimă înnoită, schimbată și sfințită de Duhul Sfânt, o inimă în care Hristos locuiește, o inimă în care lucrurile vechi au trecut și toate s-au făcut noi. Semnul esențial al unei astfel de inimi este direcția gusturilor și a dorințelor ei. Cel ce are o astfel de inimă nu mai găsește plăcere în lume și în lucrurile lumii, astfel că nu i se pare că este o încercare sau un sacrificiu să renunțe la ele. El nu mai are niciun apetit pentru compania, conversația, distracțiile, ocupațiile și cărțile pe care le iubea cândva, iar a „ieși” din prezența lor i se pare un lucru natural.

Cu adevărat mare trebuie să fie puterea expulsivă a unui nou principiu de viață! La fel cum mugurii de primăvară ai unui fag împing frunzele vechi și le fac să cadă la pământ în liniște, așa și inima nouă a credinciosului îi afectează invariabil gusturile și dorințele, făcându-l să renunțe la multe lucruri pe care odinioară le iubea și trăia în ele, pentru că acum nu îi mai sunt plăcute.

Cel ce vrea să iasă din lume și să se separe de ea trebuie să se asigure mai înainte de toate că are o inimă nouă. Dacă inima este cu adevărat dreaptă, toate celelalte se vor îndrepta cu timpul. „Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină” (Matei 6:22). Dacă dorințele nu sunt drepte, nici acțiuni drepte nu vor exista.

(b) Al doilea secret al biruinței asupra lumii este *o credință vie și practică în lucrurile nevăzute*. Ce spune Scriptura? „Ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră” (1 Ioan 5:4). A obține și a menține obiceiul de a privi statornic către lucrurile invizibile, ca și cum ar fi vizibile; a pune zilnic înaintea minților noastre, ca realități grandioase, sufletele noastre, pe Dumnezeu, pe Hristos, Cerul, judecata și veșnicia; a hrăni o convingere constantă că realitățile spirituale sunt la fel de autentice ca și cele pe care le vedem și de zeci de mii de ori mai importante – aceasta este una dintre căile prin care biruim asupra lumii. Aceasta a fost credința care a creat armata nobilă a sfinților descrisă în capitolul 11 din Epistola către Evrei, care a căpătat o mărturie atât de glorioasă de la Duhul Sfânt. Ei toți au acționat sub o convingere fermă că au un Dumnezeu real, un Mântuitor real și o casă reală în Cer, chiar dacă aceste realități sunt nevăzute pentru ochii muritorilor.

Înarmat cu o astfel de credință, omul privește această lume ca pe o umbră prin comparație cu lumea ce vine și îi pasă prea puțin de laudele sau blamul ei, de vrăjmășia sau de răsplățile ei. Cei ce vrea să iasă din lume și să se despartă de ea, dar face pasul înapoi de frica lucrurilor care se văd, să se roage și să se străduiască să aibă această credință.

„Toate lucrurile îi sunt cu puțință celui ce crede” (Marcu 9:23). Asemenea lui Moise, el va descoperi că este posibil să abandoneze Egiptul, văzându-L pe Cel nevăzut. Ca și Moise, nu îi va păsa de ceea ce pierde și cui îi va fi neplăcut, pentru că el privește departe, ca și cum ar privi printr-un telescop, văzând recompensa substanțială a Cerului (Evrei 11:26).

(c) Al treilea și ultimul secret al biruinței asupra lumii stă în *a căpăta și a cultiva obiceiul de a-L mărturisi pe Hristos în toate ocaziile potrivite*. Nu vreau să fiu înțeles greșit. Vreau ca niciun om să nu trâmbițeze și să nu arunce cu religia lui asupra altora în orice circumstanță. Dar doresc să îi încurajez pe toți cei care se străduiesc să iasă din lume pentru a-și arăta adevăratele culori, să acționeze și să vorbească asemenea oamenilor care nu se rușinează să-L slujească pe Hristos. O afirmare statornică și liniștită a principiilor noastre creștine de viață; o disponibilitate regulată de a arăta înaintea oamenilor că suntem călăuziți de alte reguli decât regulile lor și că suntem neclintiți și neabătuți de la ele; o rămânere fermă și calmă în standardele noastre indiferent de compania în care ne aflăm – toate acestea vor forma, pe nesimțite, un obicei în noi și ne va fi astfel mai ușor să fim oameni diferiți.

Nu încapă îndoială că va fi dificil la început și că ne va costa multe lupte, dar cu cât vom înainta mai îndelung pe această cale, cu atât ne va fi mai ușor. Acțiunile repetate de mărturisire a lui Hristos vor produce obiceiuri. Odată formate, obiceiurile vor produce un caracter statornic. Odată cunoscut caracterul nostru, vom fi feriți de multe

necazuri. Oamenii vor ști la ce să se aștepte de la noi și nu li se va părea ciudat să ne vadă trăind vieți diferite, caracteristice unor oameni diferiți. Cel care va strânge cel mai ferm cana în mână va fi mereu mai puțin rănit decât omul care o atinge cu o mână tremurândă. Este un lucru deosebit să fim în stare să spunem cu hotărâre „Nu!”, dar să îl spunem cu politețe, atunci când ni se cere să facem ceva despre care conștiința ne spune că este greșit. Cel care își arată curajos și de la început adevăratele culori, și care nu se rușinează niciodată să arate înaintea oamenilor „cine este și pe cine slujește” va descoperi în curând că a biruit lumea, și va fi lăsat în pace. Mărturisirea curajoasă este un mare pas către biruință.

APLICAȚII

Nu îmi mai rămâne acum decât să îmi închei subiectul prin câteva cuvinte aplicative.

Pericolul ca lumea să distrugă sufletul de către lume, natura separării adevărate de lume și secretele biruinței asupra lumii sunt toate înaintea cititorului. Îți voi cere acum atenția pentru ultima oară în acest capitol, în timp ce voi încerca să spun ceva direct spre folosul tău.

(1) Voi începe cu o *întrebare*: Care este starea ta – biruiesti lumea, sau ești biruit de ea? Știi ce înseamnă să ieși din lume și să te desparți de ea, sau ești cuprins de ea și te conformezi ei? Dacă ai vreo dorință de a fi mântuit, te îndemn să răspunzi la această întrebare.

Dacă nu știi nimic din ce înseamnă „separarea”, te avertizez cu toată dragostea că sufletul tău este într-un

mare pericol. Lumea trece și cei care se alipesc de ea și se gândesc doar la ea vor trece în pierzarea veșnică împreună cu ea! Trezește-te și vezi-ți pericolul până nu este prea târziu. Trezește-te și fugi de mânia care vine. Timpul s-a scurtat. Sfârșitul tuturor lucrurilor se apropie. Umbrele se lungesc. Soarele se îndreaptă spre apus. Vine noaptea, când nimeni nu mai poate lucra. Scaunul de domnie mare și alb se va ridica în curând. Va începe judecata. Cărțile se vor deschide. Trezește-te și ieși din lume câtă vreme se spune azi!

Mai este puțin timp, și nu vor mai exista ocupații și distracții lumești; nu se vor mai câștiga bani și nici nu se vor mai cheltui; nu vom mai mânca, nici nu vom mai bea; nu ne vom mai îmbrăca, nici nu vom mai petrece; nu vor mai fi teatre, nici curse, nici cărți de joc și nici jocuri de noroc. Ce vei face când toate aceste lucruri vor fi trecut pe veci? Cum vei putea fi fericit într-un Rai veșnic, unde sfințenia este totul în tot și unde lumescul nu va intra? O, gândeste-te la aceste lucruri și fii înțelept! Trezește-te și rupe lanțurile pe care lumea le-a înfășurat împrejurul tău! Trezește-te și fugi de mânia care vine!

(2) Voi continua cu un *sfat*. Dacă vrei să ieși din lume, dar nu știi cum să faci aceasta, urmează sfatul pe care ți-l dau azi. Începe mergând de îndată, ca un păcătos pocăit, la Domnul nostru Isus Hristos, și pune situația ta în mâinile Lui. Revarsă-ți inima înaintea Lui. Spune-I toată povestea vieții tale și nu reține nimic. Spune-I că ești un păcătos care vrea să fie mântuit din această lume, de firea pământească și de diavolul, și cere-I să te mântuiască. Acest binecuvântat Mântuitor „S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre,

ca să ne smulgă din acest veac rău” (Gal. 1:4). El știe ce este lumea, căci a trăit în ea pentru 33 de ani. El știe care sunt dificultățile omului, căci a fost făcut om de dragul nostru și a locuit printre oameni. Înălțat în Cer și stând la dreapta lui Dumnezeu, El poate să îi mântuiască în chip desăvârșit pe toți cei ce vin la Dumnezeu prin El. El poate să ne păzească de răutatea lumii în timp ce trăim încă în ea. El poate să ne dea puterea să devenim fii ai lui Dumnezeu. El poate să ne păzească de cădere. El poate să ne facă mai mult decât biruitori.

O spun din nou, mergi direct la Hristos cu rugăciunea credinței și pune-te cu totul și fără rezerve în mâinile Lui. Pe cât de greu ți-ar părea să ieși acum din lume și să te separi de ea, vei descoperi că, pentru Isus, nimic nu este imposibil. Da, chiar tu poți birui lumea.

(3) Ultimele cuvinte vor fi unele de *încurajare*. Dacă ai învățat prin experiență ce înseamnă să ieși din lume, nu pot decât să îți spun aceasta: Fii mângâiat și perseverează. Ești pe drumul cel bun și nu ai niciun motiv să te temi. Dealurile veșnice sunt la orizont. Mântuirea ta este mai aproape decât atunci când ai crezut pentru prima dată. Fii mângâiat și mergi înainte. Nu încape îndoială că ai dus multe lupte și că ai făcut mulți pași greșiți. Uneori te-ai simțit pe punctul de a leșina și ai fost pe jumătate dispus să te întorci în Egipt. Dar Domnul tău nu te-a abandonat niciodată și nu va permite să fii ispitit mai mult decât poți suporta. De aceea, perseverează în separarea ta de lume și nu fi vreodată rușinat să fii singur pe această cale. Crede ferm în mintea ta că cei mai hotărâți creștini sunt

întotdeauna cei mai fericiți; adu-ți aminte că nimeni n-a spus vreodată la finalul cursei lui că a fost prea sfânt și că ar fi trăit prea aproape de Dumnezeu.

În final, iată ce este scris în Scriptura adevărului: „Adevărat vă spun că nu este nimeni, care să fi lăsat casă, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii, sau holde, pentru Mine și pentru Evanghelie, și să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, frați, surori, mame, copii și holde, împreună cu prigoni; iar în veacul viitor, viața veșnică” (Marcu 10:29-30). „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. ‚Încă puțină, foarte puțină vreme’, și ‚Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință” (Evrei 10:35-38). Aceste cuvinte au fost scrise și propovăduite pentru noi. Să stăm alipiți de ele și să nu le uităm niciodată. Să perseverăm până la sfârșit și să nu ne rușinăm niciodată că am ieșit din lume și că ne-am despărțit de ea. Putem fi siguri că acest lucru va veni cu răsplata lui. Cititorii vor observa că, atunci când am vorbit despre distracțiile lumesti, n-am spus nimic de mersul la baluri, de jocul de cărți și de sporturi. Acestea sunt subiecte delicate și dificile, și multe clase sociale nu sunt afectate de ele. Dar sunt dornic să îmi ofer opinia, cu atât mai mult cu cât nu vorbesc despre ele în absența experienței din tinerețea mea.

(a) În ce privește *mersul la petreceri și baluri*, le cer creștinilor doar să judece distracția prin intermediul tendințelor și a persoanelor din astfel de locuri. A spune că ar

fi ceva imoral în sine în a dansa ar fi absurd. David a dansat înaintea chivotului, iar Solomon a spus că „jucatul își are vremea lui” (Ecl. 3:4). La fel cum este natural pentru miei și pentru pisicuțe să țopăie de colo-colo, pare natural ca tinerii din toată lumea să danseze pe un ritm anume al muzicii. Dacă dansul ar fi un simplu exercițiu fizic, dacă dansul ar avea loc la orele dimineții și partenerii de dans ar fi cei potriviți, ar fi inutil și absurd să obiectez cu ceva. Dar toți știm că nu asta se petrece în timpul balurilor din vremea modernă. Aceasta este o formă de distracție care are loc la ore foarte târzii, care implică vestimentație extravagantă și un fluviu de frivolitate, vanitate, gelozii, atracții nesănătoase și conversații lumești. Cui i-ar plăcea să fie găsit într-o astfel de circumstanță la revenirea Domnului Isus Hristos? Cine este acela care să fi participat mult la baluri, așa cum am făcut eu odinioară, înainte de a-mi da seama ce se petrece acolo, și să pretindă că acestea nu au un efect foarte dăunător asupra minții, la fel cum este efectul consumului de opiu și de alcool asupra trupului? Nu îmi pot înfrâna opinia că frecventarea balurilor este una dintre acele distracții lumești care se „războiesc cu sufletul”, și la care este cel mai înțelept și cel mai bine să renunțăm. În ceea ce îi privește pe acei părinți care îi îndeamnă pe fiii și fiicele lor să meargă la baluri, chiar împotriva voințelor și a înclinațiilor acestora, nu pot spune decât că ei își asumă cea mai periculoasă responsabilitate și riscă să le rănească sufletele propriilor copii.

(b) Judecata mea este asemănătoare și în ce privește *jocul de cărți*. Eu le cer creștinilor să îl testeze prin tendințele și consecințele lui. Evident că ar fi un irațional să spun

că ar exista vreun lucru rău în jocul nevinovat de cărți, pentru simpla relaxare, nu pentru bani. Știu de situații în care bătrânii cu infirmități trupești, incapabili să muncească sau să citească, au găsit că aceste jocuri le-au fost cu adevărat utile spre a-i feri de plictiseală și spre ocrotirea sănătății lor. Dar este zadarnic să ne astupăm ochii ca să nu vedem realitatea completă. Odată ce stăpânii își încep jocurile de cărți în sufragerie, și slujitorii vor începe să joace în bucătărie, și cu asta vine un șir întreg de lucruri rele. Mai mult, de la simplul joc de cărți până la loteria disperată nu sunt decât câțiva pași. Dacă părinții își învață copiii că nu este nimic periculos în jocurile de cărți, nu trebuie să se arate vreodată surprinși dacă își vor vedea copiii mergând până la capăt.

Mi-am oferit opinia cu multă atenție. Nu pretind că aș fi infailibil. Fiecare să fie convins în mintea proprie. Dar, cântărind toate lucrurile, judecata mea fermă este că un creștin care dorește să-și păzească sufletul curat și să „iasă din lume” va face bine să n-aibă nimic de-a face cu jocul de cărți. Acesta este un obicei care crește în anumiți oameni până acolo încât devine în final o necesitate, astfel că ei nu pot trăi fără el. „Doamnă”, i-a spus cândva Romaine unei bătrâne doamne la Bath, care spunea că nu se putea abține de la jocul de cărți, „dacă așa este situația, atunci cărțile sunt dumnezeul dumitale, iar dumnezeul pe care îl ai este unul foarte sărac”. Este evident că în lucruri îndoielnice ca acestea, este bine să ne îndoim în sufletele noastre și să ne înfrânăm.

(c) În ce privește *sporturile de teren*, recunosc că nu este ușor să stabilim o regulă strictă. Nu pot să merg până

acolo unde merg unii și să spun că a galopa de-a lungul și de-a latul țării, sau că vânătoarea de găște, rațe sau fazani, ori că pescuitul de somoni sau păstrăvi ar fi în ele însele preocupări păcătoase și semne clare ale unei inimi neconvertite. Știu că există mulți oameni pentru care exercițiile fizice exterioare și abaterea ocazională a minții de la treburile zilnice sunt lucruri absolut necesare spre ocrotirea sănătății lor trupești și mentale. Dar în toate aceste lucruri, întrebarea elementară ține de gradul sau nivelul implicării în ele. Mare parte din răspuns depinde de compania în care oamenii intră prin practicarea acestor sporturi și de timpul și resursele alocate. Marele pericol ține de exces. Este posibil să fim nestăpâniți în vânătoare și pescuit după cum putem ajunge nestăpâniți în mâncare și băutură. În Scriptură ni se poruncește să fim înfrânați în toate lucrurile, dacă vrem să alergăm cursa și să o finalizăm bine; iar cei care sunt dependenți de aceste sporturi n-ar trebui să uite de această regulă.

Totuși, chestiunea aceasta este una pe care creștinii trebuie să o trateze cu atenție atunci când își exprimă opinia și trebuie să fie moderați în judecățile lor. Omul care nu poate nici călări, nici trage cu arma, nici să arunce o undiță în baltă nu se prea califică să vorbească fără pasiune despre aceste lucruri. Este o lucrare ieftină și ușor de făcut să îi condamni pe alții pentru că fac lucruri pe care tu nu ești în stare să le faci și total incapabil să te bucuri de ele! Un lucru este clar – orice nestăpânire, neînfrânare sau exces este păcat. Omul care este cu totul absorbit de sporturi și își petrece toată viața într-o manieră în care pare să creadă că Dumnezeu l-a creat doar ca să vâneze

sau să pescuiască, este un om care știe foarte puține lucruri despre creștinismul biblic. Scriptura spune că, „unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Matei 6:21).

13

.....

BOGĂȚIA ȘI SĂRĂCIA

„Era un om bogat, care se îmbrăca în porfiră și în subțire; și în fiecare zi ducea o viață plină de veselie și strălucire. La ușa lui, zăcea un sărac, numit Lazăr, plin de bube. Și dorea mult să se sature cu firimiturile care cădeau de la masa bogatului; până și câinii veneau și-i lingeau bubele. Cu vremea săracul a murit; și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul, și l-au îngropat. Pe când era el în Locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus, l-a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui, și a strigat: ‚Părinte Avraame, fie-ți milă de mine, și trimite-l pe Lazăr să-și înmoaie vârful degetului în apă, și să-mi răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta’. ‚Fiule’, i-a răspuns Avraam, ‚adu-ți aminte că, în viața ta, tu ți-ai luat lucrurile bune, și Lazăr și-a luat pe cele rele; acum aici, el este mângâiat, iar tu ești chinuit” (Luca 16:19-25).

Probabil că există puțini cititori ai Bibliei care să nu cunoască pilda cu bogatul și Lazăr. Acesta este unul dintre acele pasaje ale Scripturii care lasă asupra minții o impresie imposibil de șters. Asemenea pildei fiului risipitor, odată ce o citești, nu o mai poți uita niciodată.

Motivul este clar și simplu. Pilda este ca o pictură realizată în culori foarte vii. Narațiunea pildei ne angajează simțurile cu o putere irezistibilă. În loc să fim cititori, devenim participanți. Devenim martorii tuturor evenimentelor descrise. Vedem, auzim și ne imaginăm că am putea să și atingem lucrurile din pildă. Petrecerile bogatului, purpura, inul subțire, poarta, cerșetorul de lângă ea, bubele,

câinii, firimiturile, cele două morți, îngroparea bogatului, îngerii slujitori, sânul lui Avraam, trezirea înfricoșătoare a bogatului, focul, prăpastia, remușcările deznădăjduite – toate acestea ne sunt zugrăvite clar înaintea ochilor, rămânând ca niște peceti impregnate mințile noastre. Ceea ce avem aici este perfecțiunea exprimării. Aici avem împlinirea faimosului standard care spune: „Cel mai bine vorbește acela care transformă urechea într-un ochi!”

Dar, la urma urmei, una este să admirăm compoziția deosebită a acestei pilde, și cu totul altceva să ne însușim lecția spirituală pe care o conține. Ochiul intelectului poate să vadă adesea frumuseți, în timp ce inima să rămână adormită și să nu vadă nimic.

Sute de oameni citesc „Călătoria creștinului” cu un interes profund, însă pentru ei, zbaterea de a ajunge la Cetatea cerească este o nebunie. Mii de oameni cunosc fiecare cuvânt din pilda care ne stă înaintea, dar ei nu se gândesc niciodată la felul în care ea se aplică în cazul lor. Conștiința lor este surdă față de strigătul care ar trebui să răsună în urechile lor atunci când o citesc: „Tu ești acela!”

Inima lor nu se întoarce niciodată către Dumnezeu cu o cercetare solemnă: „Doamne, aceasta este imaginea mea? Doamne, oare eu sunt zugrăvit aici?”

Cititorul meu, te invit astăzi să cercetezi adevărul fundamental pe care această pildă dorește să ni-l transmită. Fie ca Duhul Sfânt să îți dea o atitudine dispusă la învățare și o inimă care să priceapă, așa încât să producă un efect de durată asupra sufletului tău!

SITUAȚII DIFERITE

Observă mai înainte de toate cât de diferite sunt stările în care Dumnezeu îi așază pe oameni. Domnul Isus începe pilda vorbindu-ne despre un bogat și un cerșetor. El nu spune niciun cuvânt de laudă la adresa bogăției sau a sărăciei. El descrie circumstanțele unui bogat și circumstanțele unui sărac, dar nu condamnă situația temporală a unuia și nici nu o laudă pe a celuilalt.

Contrastul dintre cei doi oameni este dureros de izbitor. Avem aici un om care are acces din abundență la lucrurile bune ale acestei lumi: „se îmbrăca în porfiră și în subțire; și în fiecare zi ducea o viață plină de veselie și strălucire”. Apoi îl vedem pe un altul care nu are literalmente nimic. El este lipsit de prieteni, bolnav și înfometat: „La ușa lui, zăcea un sărac plin de bube”, și cerșea firimituri.

Ambii sunt copii ai lui Adam. Ambii vin din aceeași țară și aparțin unei singure familii. Ambii trăiesc în aceeași țară și se supun aceluiași guvern. Totuși, iată cât de diferite sunt situațiile lor!

Trebuie să fim atenți să nu extragem din această pildă lecții pe care ea nu le-a avut niciodată în vedere. Bogatul nu este întotdeauna un om rău și nu merge în fiecare caz în Iad. Săracul nu este întotdeauna un om bun și nu merge în fiecare caz în Rai. Nu trebuie să cădem în extrema de a presupune că a fi bogat este un lucru păcătos. Nu trebuie să alergăm nici la ideea că ar fi ceva rău în diferența dintre stările oamenilor descriși aici, și că Dumnezeu ar fi intenționat ca toți oamenii să fie la fel. Nu există nimic în cuvintele Domnului nostru Isus Hristos care să ne conducă

la o astfel de concluzie. El pur și simplu descrie lucruri pe care le vedem adesea în lume, după cum trebuie să ne așteptăm să le constatăm. În orice veac au existat oameni care au tulburat societatea stârnindu-i pe săraci împotriva bogaților. Dar atâta vreme cât lumea se va conduce după regulile actuale, egalitatea universală dintre oameni nu poate fi obținută. Atât timp cât unii sunt înțelepți iar alții nebuni, unii puternici și alții slabi, unii sănătoși și alții bolnavi; atâta vreme cât copiii culeg roadele acțiunilor greșite ale părinților lor; atâta vreme cât soarele, ploaia, arșița, gerul, vântul, valurile, seceta, bolile și furtunile sunt dincolo de controlul omului – oamenii vor fi diferiți în această lume.

Ia cu forța toate proprietățile din Anglia și împarte-le egal între locuitori. Dă-i fiecărui om o porție egală. Toți să fie părtași aceluiși lucru și să o luăm de la capăt. Fă acest lucru, și vei vedea unde vom fi după 50 de ani. Vei observa că ne-am întors exact în locul de unde am început. Vei vedea că lucrurile sunt la fel de inegale pe cât erau la început. Se va vedea că unii au muncit, iar alții au fost leneși. Unii au fost mereu nepăsători, pe când alții au plănuit și au întreprins întotdeauna ceva. Unii au vândut, pe când alții au cumpărat. Unii au risipit, alții au economisit.

În final, vom descoperi că unii vor fi bogați, iar alții săraci. Dacă pretindem că toți oamenii ar trebui să fie egali, am putea spune la fel de bine că ei ar trebui să fie de aceeași înălțime, greutate, putere și istețime, sau că toți stejarii ar trebui să fie de aceeași formă și mărime, ori că toate frunzele ierbii ar trebui să fie de aceeași lungime. Fii sigur că principala cauză a întregii suferințe pe care o vezi

în jurul tău este păcatul. Păcatul este cauza uriașă a luxului enorm al bogaților și al degradării dureroase a săracilor; al egoismului fără inimă al celor din clasele de sus ale societății, și al sărăciei neajutorate a celor mai de jos. Păcatul trebuie să fie alungat din lume; inimile tuturor oamenilor trebuie să fie înnoite și sfințite; diavolul trebuie să fie legat; Prințul păcii trebuie să vină și să preia lumea în stăpânire cu puterea și domnia Lui – toate acestea trebuie să se petreacă înainte de a vedea o fericire universală și înainte ca prăpastia dintre bogați și săraci să fie eliminată. Să nu cumva să te aștepți la un mileniu inaugurat prin vreo metodă de guvernare, prin vreun sistem de educație sau prin vreun partid politic. Străduiește-te să le faci bine tuturor oamenilor. Manifestă compasiune față de frații tăi mai săraci și dă o mână de ajutor în orice străduință rezonabilă de a-i ridica din starea lor deplorabilă. Să nu faci pasul înapoi de la vreun efort de a crește educația, de a promova moralitatea și de a îmbunătăți situația temporală a săracilor. Totuși, nu uita niciodată că trăiești într-o lume decăzută, că păcatul se găsește peste tot în jurul tău și că diavolul este la lucru. Fii sigur că bogatul și Lazăr ilustrează două categorii de oameni care vor exista în această lume până ce Domnul va reveni.

BUNĂSTAREA TEMPORALĂ NU ESTE TESTUL SPIRITUALITĂȚII

Observă mai apoi că starea temporală a omului nu este testul spiritualității lui. „Era un om bogat, care se îmbrăca în porfiră și în subțire; și în fiecare zi ducea o viață plină de veselie și strălucire”. Bogatul din pildă pare să fi

fost modelul omului prosper din lume. Dacă viața prezentă ar fi totul, el pare să fi avut orice și-ar dori inima omului. Noi știm că el era îmbrăcat în purpură și în in subțire, că se hrănea și se distra somptuos în fiecare zi, și nu încape îndoială că avea acces la orice altceva putea fi cumpărat cu bani. Cel mai înțelept dintre oameni a avut un motiv întemeiat când a spus: „Argintul le dă pe toate” și „bogatul are foarte mulți prieteni” (Ecl. 10:19; Prov. 14:20).

Dar cine poate citi pilda până la sfârșit și să nu observe că, în sensul cel mai profund, bogatul a fost un sărac vrednic de milă? Lasă deoparte lucrurile bune ale acestei vieți, și vei vedea că el nu avea nimic altceva, nimic după moartea lui, nimic dincolo de mormânt, nimic în lumea viitoare. Cu toate bogățiile lui pământești, el nu avea nicio comoară strânsă în Cer. Cu toată purpura și inul său subțire, el nu avea „haina neprihănirii”. Cu toți tovarășii lui care îl laudau, el nu avea niciun Prieten și niciun Apărător la dreapta lui Dumnezeu. Cu toate petrecerile lui somptuoase, el nu a gustat niciodată din Pâinea vieții. Cu tot palatul său strălucitor, el nu avea nicio casă în lumea cea veșnică. Fără Dumnezeu, fără Hristos, fără credință, fără har, fără iertare, fără sfințenie – el a trăit pentru sine câțiva ani, apoi s-a coborât fără nădejde în groapa Iadului! Cât de seacă și de ireală a fost toată prosperitatea lui! Cititorul meu, judecă ceea ce îți spun: bogatul era, de fapt, foarte sărac!

„La ușa lui, zăcea un sărac, numit Lazăr, plin de bube. Și dorea mult să se sature cu firimiturile care cădeau de la masa bogatului; până și câinii veneau și-i lingeau bubele”. Lazăr pare să fi fost unul care nu avea literalmente nimic

în această lume. Este greu să ne imaginăm o situație mai grea și mai nenorocită ca aceasta. El nu avea nici casă, nici bani, nici hrană, nici sănătate și, după toate probabilitățile, nici măcar haine. Imaginea lui este una care nu poate fi uitată vreodată. El zăcea acoperit de bube la poarta bogatului. El dorea să fie hrănit cu firimiturile care cădeau de la masa bogatului. Mai mult, câinii au venit și îi lingeau rănilor. Înțeleptul ar fi putut spune pe bună dreptate: „Săracul este urât chiar și de prietenul său”; „prăpădirea celor nenorociți, este sărăcia lor” (Prov. 14:20; 10:15).

Dar cine poate citi pilda aceasta până la sfârșit și să nu vadă că, în realitate, Lazăr nu era sărac, ci bogat? El era copil de Dumnezeu. El era moștenitor al slavei. El se afla în posesia bogățiilor și a neprihănirii trainice. Numele lui se afla în cartea vieții. Locul lui fusese pregătit pentru el în ceruri. El avea cele mai bune haine - neprihănirea unui Mântuitor. El avea cel mai bun Prieten - Dumnezeu însuși era de partea lui. El avea cea mai bună hrană - căci el se hrănea cu o mâncare pe care lumea nu o cunoștea. Mai presus de orice, el avea aceste lucruri pe vecie! Ele l-au susținut în viață și nu l-au părăsit în ceasul morții. El a luat toate aceste lucruri cu el dincolo de mormânt și au rămas în posesia lui pe veci. Cu siguranță că, din acest punct de vedere, putem spune că avem de-a face nu cu „săracul Lazăr”, ci cu „bogatul Lazăr!”

Cititorul meu, ai face bine să îi măsoari pe toți oamenii prin intermediul standardului lui Dumnezeu. Nu îi măsoara după venitul pe care îl au, ci după starea sufletelor lor. Când Domnul Dumnezeu se uită din ceruri asupra oamenilor, El

nu ia aminte la multele lucruri prețuite în această lume. El nu se uită la banii, pământurile sau titlurile oamenilor. El se uită doar la starea sufletelor lor și îi tratează în consecință. Ce bine ar fi dacă te-ai strădui să faci la fel! Ce bine ar fi dacă ai prețui harul mai presus de titluri, mai presus de abilități intelectuale sau de aur! Mult prea adesea singura întrebare pe care unii o pun despre un om este: „Ce avere are?” Ar fi mai bine ca noi toți să ne amintim că orice om este un sărac vrednic de milă cât timp nu este bogat în credință și bogat față de Dumnezeu.

Pe cât de uluitor poate să li se pară unora, nici măcar toți banii din lume nu au vreo valoare în balanța lui Dumnezeu prin comparație cu harul! Oricât de dură poate părea această afirmație, eu cred că un cerșetor convertit este cu mult mai important și mai onorabil înaintea lui Dumnezeu decât un rege neconvertit. Regele poate să licăre asemenea fluturului în soare, pentru scurtă vreme, fiind admirat de o lume ignorantă, dar sfârșitul lui să fie întuneric și pierzare veșnică! Cerșetorul ar putea să se târască prin această lume ca un vierme zdrobit și să fie disprețuit de orice om care îl vede, însă finalul lui să fie o înviere glorioasă și o veșnicie binecuvântată împreună cu Hristos! Domnul spune despre el: „știu... sărăcia ta (dar ești bogat)” (Apoc. 2:9).

Regele Ahab a fost lider peste zece seminții ale Israelului. Obadia nu a fost decât un slujitor în casa lui. Totuși, cine se poate întreba care dintre ei a fost mai prețios în ochii lui Dumnezeu – slujitorul sau regele?

Ridley și Latimer au fost deposedați de toate demnitățile lor, aruncați în închisoare ca niște răufăcători și, în

final, arși pe rug. Bonner și Gardiner, persecutorii lor, au fost înălțați pe culmea măreției ecleziale, s-au bucurat de venituri mari și au murit fără dureri. Totuși, cine se poate întreba care dintre aceștia a fost de partea Domnului?

Richard Baxter, faimosul teolog, a fost persecutat cu o răutate sălbatică și condamnat la o lungă perioadă de temniță printr-o judecată foarte nedreaptă. Jeffreys, lide-rul judecătorilor, a fost un om de un caracter infam, fără moralitate și religie. Baxter a fost trimis în temniță, iar Jeffreys s-a umplut de onoruri. Totuși, cine se poate întreba care a fost omul cel bun dintre cei doi – șeful judecătoria sau păstorul puritan?

Cititorul meu, fii sigur că bogățiile și măreția lumescă nu sunt semne certe ale favorii lui Dumnezeu. Ele sunt adesea lucruri contrare – capcane și piedici pentru sufletul omului. Ele îl fac să iubească lumea și să uite de Dumnezeu. Ce spune Solomon? „Nu te chinui ca să te îmbogățești” (Prov. 23:4). Ce spune Pavel? „Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare, care îi cufundă pe oameni în prăpăd, și pierzare” (1 Tim. 6:9).

Fii la fel de sigur că sărăcia și suferințele nu sunt dovezi sigure ale dezgustului lui Dumnezeu. Ele sunt binecuvântări deghizate! Sunt trimise întotdeauna prin înțelepciunea și dragostea divină. Ele slujesc adesea la separarea omului de lume. Ele îl învață să își îndrepte dorințele către lucrurile de sus. Ele îi arată adesea păcătosului propria inimă și îl fac deseori pe sfânt să fie roditor în fapte bune. Ce spune cartea Iov? „Ferice de omul pe care-l ceartă

Dumnezeu! Nu nesocoti mustrarea Celui Atotputernic” (Iov 5:17). Ce spune Pavel? „Domnul îl pedepsește pe cine-l iubește” (Evrei 12:6).

Un mare secret al fericirii în această viață este să fii un om cu o atitudine răbdătoare și mulțumitoare. Străduiește-te zilnic să conștientizezi adevărul că viața aceasta nu este locul răsplății. Vremea retribuției și a recompensei încă nu a venit. Nu judeca nimic în grabă înainte de acel moment.

Amintește-ți cuvintele înțeleptului: „Când îl vezi în țară pe cel sărac năpăstuit și jefuit în numele dreptului și dreptății, să nu te miri de lucrul acesta” (Ecl. 5:8). Da, există o zi a judecății viitoare! Acea zi va așeza toate lucrurile la locurile lor. În final se va face o diferență notabilă între omul care se teme de Dumnezeu și cel care Îl disprețuiește pe Dumnezeu.

Copiii lui Lazăr și copiii bogatului își vor arăta în final adevăratele culori, și fiecare va primi după faptele lui.

TOȚI VOR MURI

Observă apoi felul cum toate categoriile de oameni ajung în mormânt: „Cu vremea săracul a murit; și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul, și l-au îngropat” (Luca 16:22).

Lazăr a murit, și a murit și bogatul. Chiar dacă au fost foarte diferiți în viețile lor pământești, ambii au trebuit să bea în final din același pahar. Amândoi au mers în casa rânduită pentru toți oamenii. Amândoi au mers în locul

unde bogatul și săracul se întâlnesc. Țărână au fost, și în țărână s-au întors.

Aceasta este soarta tuturor oamenilor. Va fi și soarta noastră, dacă nu cumva Domnul va reveni în slavă până la moartea noastră. După toate planurile, străduințele și studiile noastre, după toate invențiile, descoperirile și realizările științifice, rămâne un singur vrăjmaș pe care nu îl putem cuceri și nu îl putem dezarma, și acela este moartea! Capitolul din cartea Geneza care vorbește despre viața lungă a lui Metusala și a celor care au trăit înainte de potop se încheie cu o propoziție simplă, formată din două cuvinte expresive: „a murit”. Ce poate fi spus în plus acum, după mii de ani, despre cel mai deosebit dintre noi? Poveștile de viață ale lui Marlborough, Washington, Napoleon și Wellington se încheie cu același moment aducător de umilință. Sfârșitul fiecăruia, după toată măreția, este acesta: „a murit”.

Moartea este ceea ce ne aduce pe toți la același nivel! Ea nu scutește pe nimeni și nu așteaptă după nimeni! Ea nu așteaptă până ce te vei pregăti. Ea nu va fi ținută afară de uși, de gratii sau de cuie. Englezul se laudă cu casa și castelul lui, dar, cu toată lauda lui, nu poate ține moartea afară. Un nobil austriac le-a interzis slujitorilor lui să menționeze moartea și pojarul în prezența lui. Totuși, indiferent că sunt menționate sau nu, aceste lucruri contează prea puțin, pentru că, la ceasul rânduit de Dumnezeu, moartea va veni într-un fel sau altul!

Un om stă tolănit în cea mai moale și mai strălucitoare caleașcă ce poate fi cumpărată, pe când un altul

merge transpirând pe aceeași cale pe jos, însă poți fi sigur că ambii se vor întâlni în final în aceeași casă!

Un om are 50 de slujitori care așteaptă semnul lui, pe când un altul nu găsește pe nimeni care să ridice un deget în ajutorul lui, dar ambii călătoresc către un loc unde vor zace de unii singuri.

Unul are o avere de milioane, pe când un altul cu greu găsește un dolar pe care să-l socotească proprietatea lui, însă niciunul dintre ei nu poate duce un singur bănuț în lumea nevăzută.

Un om este posesorul unei jumătăți de județ, iar un altul nu are nici un metru pătrat de pământ, și totuși, în final, doi metri de țărână vor fi suficienți pentru fiecare.

Un om își ghiftuiește trupul cu orice delicatessă posibilă și îl îmbracă în cele mai bogate și mai fine haine, pe când un altul abia de are ce să mănânce și rareori are suficiente haine să pună pe el, și totuși ambii se grăbesc către o zi când „din țărână în țărână” va fi spus în dreptul lor! După alți cincizeci de ani, nimeni nu va mai fi în stare să spună: „Acestea au fost oasele bogatului și acestea ale săracului”.

Cititorul meu, știi că acestea par lucruri vechi. Nu pot nega acest lucru nici măcar o clipă. Îți scriu despre lucruri vechi, pe care toți oamenii le cunosc, dar îți scriu și despre lucruri pe care nu toți oamenii le simt la fel. O, dacă le-ar fi simțit, n-ar vorbi și n-ar trăi așa cum o fac.

Uneori te miri de tonul și de limbajul slujitorilor Evangheliei. Te minunezi că insistăm asupra ta să iei o hotărâre imediată. Îți închipui că suntem exagerați în ideile

noastre, pentru că insistăm să te alipești de Hristos, să nu lași nimic în ceață, să te asiguri că ești născut din nou și pregătit pentru Cer. Tu auzi aceste lucruri, dar nu ești de acord cu ele. Pleci mai departe și îi spui altuia: „Omul acela este bine intenționat, dar merge prea departe”.

Dar nu vezi că realitatea morții ne interzice constant să folosim un alt limbaj? Noi vedem cum ea ne împruținează gradual congregațiile; noi o întâlnim față în față în adunările noastre; nu știm cui îi vine rândul de acum! Știm doar că, acolo unde cade copacul, acolo va rămâne și că „după moarte vine judecata!” Trebuie să fim îndrăzneți și hotărâți, nefăcând compromisuri în limbajul nostru. Mai degrabă am risca să îi ofensăm pe unii decât să îl pierdem pe vreunul. Noi țintim la standardul lui Baxter: „Voi predica ca și cum ar fi ultima dată! Voi predica de la muritor la muritor!”

Noi am vrea să fim asemenea unuia dintre predicatorii lui Charles al II-lea, despre care se spunea: „Acel om predică de parcă moartea i-ar sta în spate! Când îl aud, nu pot să dorm”.

O, dacă oamenii ar învăța să trăiască asemenea celor care știu că vor muri într-o zi! Săracă este acea lucrare când ne îndreptăm dorințele către o lume muritoare și către mângâierile ei de scurtă durată, și pierdem astfel o nemurire glorioasă pentru un centimetru de timp! Ne trudem aici, muncim și ne istovim pentru fleacuri, alergând încoace și încolo ca furnicile pe un mușuroi, și totuși după doar câțiva ani vom pleca din lume și o altă generație de oameni ne va lua locul. Trăiește pentru veșnicie, cititorul

meu! Caută să ai o moștenire care nu îți va fi luată nicio dată și nu uita vreodată de regula de aur a lui John Bunyan: „Cel ce vrea să trăiască bine, să facă din ziua morții sale păzitorul lui constant”.

CREDINCIOSUL ÎN OCHII LUI DUMNEZEU

Observă mai apoi cât de prețios este sufletul credinciosului pentru Dumnezeu.

Bogatul din pildă moare și este îngropat. Poate că el a avut parte de o îngropare strălucitoare, de niște funeralii pe măsura cheltuielilor făcute pe când era în viață. Dar nu auzim nimic dincolo de momentul când sufletul și trupul i-au fost despărțite. Următorul lucru pe care îl știm despre el este că se află în Iad. Săracul din pildă moare și el. Nu știm ce fel de îngropare a avut. Funeraliile unui cerșetor sunt o chestiune tristă! Dar iată ce știm: în momentul în care Lazăr moare, el este purtat de îngeri în sânul lui Avraam, dus într-un loc de odihnă, unde toți cei credincioși așteaptă „învierea celor drepti”.

Cititorul meu, există ceva care mi se pare foarte izbitor și foarte mângâietor în această expresie a pildei. Privește aceste lucruri cu o atenție specială. Această parte a ei aruncă o lumină deosebită în privința relației dintre toți păcătoșii care cred în Hristos și Dumnezeu, Tatăl lor. Ea arată puțin din grija de care are parte până și cel mai mic și mai neînsemnat dintre ucenicii lui Hristos din partea Împăratului împăraților.

Niciun om nu are prieteni și însoțitori cum are credinciosul, oricât de neînsemnat i s-ar părea că este. Îngerii

se bucură de el în ziua când este născut din nou prin Duhul; îngerii îi slujesc pe tot parcursul vieții; îngerii vin în jurul lui în pustietatea acestei lumi; îngerii se ocupă de sufletul lui la moarte și îl duc acasă în siguranță. Da, oricât de ticălos ar fi în ochii săi și oricât de neînsemnat s-ar considera, cel mai sărac și mai umil credincios în Isus este îngrijit de Tatăl său din Cer cu o grijă ce întrece orice pricepere! Domnul a devenit Păstorul lui, și astfel el nu va duce lipsă de nimic bun. Este suficient ca omul să vină sincer la Hristos, și va avea parte de toate beneficiile legământului care este statornic și sigur în toate lucrurile.

Este el împovărat de multe păcate? Chiar dacă acestea ar fi ca purpura, se vor face albe ca zăpada! Este inima lui tare și înclinată spre rău? I se va da o inimă nouă și un duh nou va fi pus în el! Este el slab și laș? Cel ce l-a făcut pe Petru să Îl mărturisească pe Hristos înaintea vrăjmașilor Lui, îl va face și pe credincios să fie curajos! Este el neștiutor? Cel care a suportat încetineala lui Toma îl va suporta și pe el și îl va călăuzi în tot adevărul! Este el singur în poziția lui? Cel care a stat alături de Pavel când toți l-au părăsit va sta și alături de cel credincios! Se găsește el în circumstanțe în care este intens încercat? Cel care i-a făcut pe credincioși să fie sfinți în casa lui Nero îl va face și pe el să persevereze! Până și firele de păr de pe cap îi sunt toate numărate. Nimic nu îl poate răni fără permisiunea lui Dumnezeu. Cel ce îl rănește, lovește în lumina ochilor lui Dumnezeu și lovește într-un frate al lui Hristos însuși!

Încercările lui sunt toate rânduite cu înțelepciune. Satana nu poate decât să îl necăjească așa cum l-a necăjit pe

Iov, însă doar când Dumnezeu îi permite. Nu îl poate ataca nicio ispită care să fie mai presus de puterile lui. Toate lucrurile lucrează împreună spre binele lui!

Pașii lui sunt toți rânduți, din har în slavă. El este păzit pe pământ până ce este gata pentru Cer, niciun moment în plus. Secerișul Domnului trebuie să își aibă proporția rânduită de soare și vânt, de răcoare și căldură, de ploaie și furtună, apoi, când lucrarea credinciosului se încheie, îngerii lui Dumnezeu vor veni după el așa cum au venit după Lazăr și îl vor duce acasă!

Ah, cititorul meu, oamenii lumii se gândesc puțin pe cine disprețuiesc atunci când își bat joc de poporul lui Hristos! Ei îi batjocoresc pe cei pe care îngerii nu se rușinează să îi îngrijească. Ei îi batjocoresc pe frații și surorile lui Hristos însuși!

Puțin se gândesc ei că aceștia sunt cei de dragul cărora sunt scurtate zilele necazului; ei sunt cei prin mijlocirea cărora regii pot domni în pace. Puțin recunosc ei că rugăciunile oamenilor ca Lazăr au mai multă greutate în conducerea popoarelor decât au mulțimi de oameni înarmați.

Voi, cei credincioși în Hristos, care citiți aceste pagini, puțin cunoașteți care vă sunt privilegiile și avuțiile complete. Asemenea copiilor de școală, nu știți nici jumătate din ceea ce face Tatăl ceresc spre binele vostru. Învățați să trăiți mai mult prin credință. Însușiți-vă mai mult din plinătatea comorii care este strânsă chiar acum în Hristos pentru voi. Nu încape îndoială că această lume trebuie să fie mereu un loc al încercării câtă vreme trăim în trup, însă

există mângâieri trimise pentru frații lui Lazăr, de care mulți nu se bucură niciodată pentru că nu și le cunosc.

PĂCATUL EGOISMULUI

Observă în ultimul rând ce păcat periculos și distrugător pentru suflet este păcatul egoismului.

Iată-l pe bogatul din pildă ajuns într-o stare deznădăjduită. Dacă n-ar fi existat nicio altă imagine a unui suflet pierdut în Iad în toată Biblia, o avem aici. Îl întâlnești la început îmbrăcat în purpură și în subțire, și te desparti de el în final în vreme ce este chinuit în focul cel veșnic! Și totuși nu există nimic care să arate că acest om ar fi fost un ucigaș, un hoț, un curvar sau un mincinos. Nu există niciun motiv să spunem că el ar fi fost un ateu, un păgân sau un blasfemiator. Din ceea ce cunoaștem, se pare că el împlinise riguros toate rânduielile religiei evreiești. Cu toate acestea, știm că el a fost pierdut pe veci.

În aceste lucruri există ceva care mi se pare foarte grav. Avem aici un om a cărui viață exterioară a fost corectă, după toate probabilitățile, căci nu aflăm de nimic spus împotriva lui. El se îmbrăca bogat, deci avea bani pe care putea să îi cheltuie pe haine. El dădea ospete mari și îi distra pe prietenii lui, așa că era bogat și își putea permite acest lucru. Nu citim nimic împotriva lui care să nu poată fi spus despre sute și mii de oameni din zilele noastre, oameni socotiți respectabili. Și totuși, finalul acestui om este că el merge în Iad. Cu siguranță că situația lui merită o cercetare și o atenție sporită! Cred că situația bogatului ne este dată ca să ne învețe să *nu trăim doar pentru noi înșine*. Nu

este suficient să putem spune: „Am trăit corect. I-am plătit fiecărui om ceea ce merita. M-am achitat cu multă atenție de datoriile față de toți oamenii. Am îndeplinit toate cerințele exterioare ale creștinismului”. Rămâne în urmă o altă întrebare, la care Biblia cere un răspuns: „Pentru cine trăiești – pentru tine sau pentru Hristos? Care este scopul, țelul, obiectivul sau motivația dominantă în viața ta?” Oamenii pot să eticheteze această întrebare ca fiind extremă, și trebuie lăsați în pace. În ceea ce mă privește, eu nu găsesc nimic extrem în cuvintele lui Pavel: „El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei” (2 Cor. 5:15). De aici extrag concluzia că, dacă trăim asemenea bogatului, doar pentru noi înșine, ne vom pierde sufletele pe vecie!

Cred mai apoi că acest pasaj are scopul de a ne învăța ceva despre *natura condamnilă a păcatelor de omisiune*. Ceea ce pare că l-a făcut pe acest om să rateze cerul nu au fost lucrurile pe care el le-a făcut, ci cele pe care le-a lăsat nefăcute. Lazăr era la poarta lui, dar bogatul nu l-a văzut. Și nu se încadrează această situație precis în narațiunea judecării din capitolul 25 al Evangheliei după Matei? Acolo nu se spune nimic despre păcatele de comitere de care s-ar fi făcut vinovați cei pierduți. Cum este formulată acuzația? „Căci am fost flămând, și nu Mi-ați dat să măncânc; Mi-a fost sete, și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin, și nu M-ați primit; am fost gol, și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță, și n-ați venit pe la Mine” (Matei 25:42-43). Acuzația adusă împotriva acestor oameni este pur și simplu că ei nu au făcut anumite lucruri. De aceasta depinde condamnarea lor. Trag iarăși concluzia că, dacă

nu luăm aminte, păcatele de omisiune ne pot distruge sufletele. Cu adevărat solemne au fost cuvintele lui Usher pe patul morții: „Doamne, iartă-mi toate păcatele, dar mai ales păcatele de omisiune”.

Mai apoi eu cred că pasajul acesta vrea să ne învețe că *bogățiile vin împreună cu pericole speciale*. Da, bogățiile pe care majoritatea vastă a oamenilor le caută neîncetat – bogățiile pentru care își cheltuie viețile și din care își fac un idol – bogățiile aduc asupra posesorului lor un pericol spiritual imens! Bogățiile au un efect de împietrire a sufletului. Ele răcesc, îngheață și împietresc omul interior. Bogățiile îi închid omului ochii și el nu mai vede lucrurile credinței. Pe nesimțite, acestea produc în el o înclinație de a uita de Dumnezeu.

Oare acest lucru nu este în armonie perfectă cu tot limbajul Scripturii pe aceeași temă? Ce spune Domnul nostru? „Cât de anevoie vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei ce se încred în avuții! Mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea unui ac, decât să intre un om bogat în Împărăția lui Dumnezeu” (Marcu 10:23-25). Ce spune Pavel? „Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință, și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri” (1 Tim. 6:10).

Ce poate fi mai izbitor decât că Biblia a vorbit frecvent despre bani și averi, considerându-le cauza cea mai des întâlnită a păcatului și răului? Pentru bani, Acan a adus înfrângerea asupra poporului Israel și moartea asupra sa. Pentru bani, Balaam a păcătuit împotriva luminii pe care o avea și a încercat să blesteme poporul lui Dumnezeu. Pentru bani, Dalila l-a trădat pe Samson vânzându-l în mâinile

filistenilor. Pentru bani, Ghehazi i-a mințit pe Naaman și pe Elisei, ajungând un lepros. Pentru bani, Anania și Safira au devenit primii ipocriți din biserica primară și și-au pierdut viețile. Pentru bani, Iuda Iscarioteanul L-a vândut pe Hristos și a pierit pe veci. Evident că aceste lucruri vorbesc de la sine!

Banii sunt cu adevărat una dintre cele mai nesatisfăcătoare posesiuni. Ei ne iau anumite îngrijorări, fără îndoială, dar aduc la fel de multe îngrijorări, doar de altă natură.

Există multă tulburare în obținerea banilor; există anxietate în păzirea lor; există ispite în folosirea lor; există vinovăție în abuzul lor; există întristare când îi pierdem; și există tulburare când renunțăm la ei.

Două treimi din toate luptele, certurile și judecățile din lume au o singură cauză simplă: banii!

Mai mult ca sigur că banii constituie una dintre posesiunile care aduc cu ele cele mai viclene capcane asupra inimii. Banii par de dorit de la distanță, dar se dovedesc adesea o otravă când îi avem în mâini! Niciun om nu poate spune care ar fi efectul banilor asupra sufletului lui, dacă ar ajunge în posesia lor dintr-o dată. Mulți oameni au alergat bine câtă vreme au fost săraci, dar au uitat de Dumnezeu odată ce s-au îmbogățit.

Cititorul meu, eu trag de aici concluzia că aceia care au bani, ca și bogatul din pildă, ar trebui să își dubleze vegherea sufletelor lor. Ei trăiesc în cea mai nesănătoasă atmosferă, așa că au o nevoie de două ori mai mare de a veghea.

Mai cred și că pasajul vrea să ne stârnească la o *grijă specială ca să nu cădem în egoismul* acestor vremuri din urmă. De altfel, avem un avertisment special în 2 Tim. 3:1-2: „în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani”. Eu cred că ne-am apropiat de zilele din urmă și că trebuie să ne păzim de păcatele menționate aici, dacă ne iubim sufletele.

Probabil că suntem niște judecători nepricepuți pentru vremurile noastre. Noi suntem înclinați să exagerăm relele acestor vremuri, pentru că le vedem și le simțim. Totuși, după ce facem orice concesie, am îndoieli serioase că a fost vreodată nevoie de avertismente mai serioase împotriva egoismului ca în zilele noastre. Sunt sigur că nu a existat niciodată o vreme când toate categoriile de oameni din țară să aibă parte de atâtea mângâieri și de atâtea lucruri bune în această lume. Totuși, eu cred că există o disproporție uriașă între cât cheltuie oamenii pentru ei înșiși și cât dăruiesc pentru lucrările de milostenie și de caritate. Văd acest lucru când mă uit la donațiile mizerabile pe care bogații le fac. Îl văd în starea dezolantă a multora dintre asociațiile noastre creștine, și în creșterea dureros de lentă a veniturilor lor anuale. Îl văd în numărul mic de nume care apar pe lista donatorilor la orice lucrare bună. Cred că există mii de bogați în această țară care literalmente nu dăruiesc nimic. Văd acest lucru în realitatea notorie că puțini, chiar și dintre cei care dăruiesc, dau în măsura posibilităților lor. Văd toate aceste lucruri și le deplâng. Mi se pare că egoismul și lăcomia, așa cum au fost profețite, sunt pe punctul de a se manifesta din plin în aceste zile de pe urmă.

Dragi cititori, știu că acesta este un subiect dureros și delicat. Totuși, el nu poate fi evitat de slujitorul lui Hristos. Este un subiect al vremurilor noastre, și el trebuie prezentat. Vreau mai înainte de toate să îmi vorbesc mie și să le vorbesc tuturor celor care pretind că sunt credincioși. Evident că nu mă aștept ca oamenii lumesti și cei complet necredincioși să conștientizeze și să vadă acest subiect în lumina Bibliei, căci pentru ei, Biblia nu este regula credinței și practicii, așa că nu le va fi de niciun folos să merg să le citez aceste pasaje.

Eu însă îi provoc pe toți cei ce se consideră creștini să cântărească bine ceea ce spune Scriptura despre lăcomie, egoism și dărnicie. Oare degeaba a spus Domnul Isus pilda bogatului nebun și l-a blamat pentru că nu era „bogat față de Dumnezeu” (Luca 12:21)? Oare degeaba menționează El înșelăciunea bogățiilor în pilda semănătorului ca motivul pentru care sămânța Cuvântului nu aduce rod? (Matei 13:22). Oare degeaba spune El: „Eu vă zic: Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte, pentru ca, atunci când veți muri, să vă primească în corturile veșnice” (Luca 16:9)? Oare degeaba a afirmat Domnul că: „Când dai un prânz sau o cină, să nu-i chemi pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe neamurile tale, nici pe vecinii bogați, ca nu cumva să te cheme și ei la rândul lor pe tine, și să iei astfel o răsplată pentru ce ai făcut. Ci, când dai o masă, cheamă-i pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi. Și va fi fericite de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți” (Luca 14:12-14)? Oare fără rost spune Domnul Isus: „Vindeți ce aveți și dați miloste-

nie. Faceți-vă rost de pungi, care nu se învechesc, o coamă nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul și unde nu roade molia” (Luca 12:33)? Oare nu există niciun motiv pentru care El a spus: „Este mai fericit să dai decât să primești” (F.A. 20:35)? Oare degeaba ne avertizează El să luăm aminte la exemplul rău al preotului și al levitului, care l-au văzut pe călătorul rănit, dar au trecut pe cealaltă parte? Oare degeaba îl laudă El pe bunul samaritean, care s-a lepădat de sine pentru a-i arăta bunătate unui străin? (Luca 10:34). Oare fără motiv așază Pavel lăcomia printre cele mai grosolane păcate și o denunță ca idolatrie (Col. 3:5)? Și oare nu vedem diferența izbitoare și dureroasă dintre această exprimare și obiceiurile și sentimentele societății noastre în legătură cu banii? Fac apel la cine cunoaște mersul acestei lumi. Să judece ceea ce spun aici.

Cititorul meu, doar îți cer să cântărești cu calm pasajele Scripturii la care am făcut referire. Nu îmi pot imagina că toate aceste pasaje ne-au fost date fără să ne învețe ceva. Da, sunt de acord că obiceiurile din răsărit sunt diferite de cele ale noastre. Sunt de acord că unele dintre expresiile pe care le-am citat sunt metaforice. Totuși, există un principiu care stă la baza tuturor acestor expresii. Hai-deți să ne asigurăm că nu îl neglijăm. Vreau ca acei mulți creștini din zilele noastre, cărora probabil că nu le prea place ce spun eu aici, să încerce să scrie un comentariu pe marginea acestor versete și să explice sensul lor!

Este un lucru bun să știm că dărnicia nu poate ispăși păcatele. Este un lucru foarte bun să știm că faptele noastre bune nu ne pot îndreptăți. Este de o importanță vitală

să știm că am putea să dăm tot ce avem spre hrana săracilor, pentru construcția de spitale și catedrale, fără să avem o dragoste autentică. Dar haideți să ne păzim ca nu cumva să mergem la cealaltă extremă și, pentru că banii nu ne pot mântui, să nu mai dăruim deloc.

Este vreunul dintre cititorii mei un om care are bani? Păzește-te de lăcomie! Amintește-ți că duci cu tine un lucru important în cursa către Cer. În mod natural, toți oamenii se află în pericolul de a fi pierduți pe veci, dar în fața ta stă un pericol dublu, din cauza averilor tale. Se spune că nimic nu stinge atât de repede focul pe cât o face pământul aruncat peste el. Sunt sigur că, tot așa, nimic nu are o tendință atât de puternică de a stinge focul religiei pe cât o au banii. Mesajul pe care Buchanan i l-a transmis unui elev al său pe patul de moarte a fost acesta: „voi pleca într-un loc unde puțini regi și oameni mari vor merge”. Nu încapă îndoială că poți fi mântuit ca și alții. Lui Dumnezeu nu Îi este imposibil nimic. Avraam, Iov și David au fost toți oameni bogați, și totuși au fost mântuiți. Cu toate acestea, ia aminte la propria situație! Banii sunt un bun slujitor, dar un stăpân rău. Fie ca aceste cuvinte profunde ale Domnului nostru să pătrundă adânc în inima ta: „Adevărat vă spun că greu va intra un bogat în Împărăția cerurilor!” (Matei 19:23). Bine spunea un teolog din vechime: „Pământul de deasupra minelor de aur este în general foarte sterp”. Iată cum și-a început Latimer una dintre predicile rostite înaintea lui Edward al VI-lea, citând de trei ori cuvintele Domnului nostru: „Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani!”, apoi spunând: „Cum ar fi dacă n-aș spune nimic altceva pentru trei sau patru ore la rând?”

Puține sunt rugăciunile mai înțelepte și mai necesare decât aceasta: „Eliberează-ne, bunule Domn, și păzește-ne de bogățiile noastre în orice vreme!”

Este vreunul din cititorii acestor rânduri lipsit de bani? Atunci nu îi invidia pe cei care sunt mai bogați decât tine. Roagă-te pentru ei. Fie-ți milă de ei. Fii îngăduitor cu greșelile lor. Amintește-ți că locurile înalte sunt periculoase, și nu fi grabnic în felul în care condamni purtarea lor. Poate că, dacă ai fi avut parte de greutatea lor, nu te-ai fi descurcat nicidecum mai bine. Păzește-te de dragostea de bani! Poți iubi banii fără a-i avea. Păzește-te de dragostea de sine, care se poate găsi într-o colibă la fel cum se găsește într-un palat. Păzește-te să îți închipui că sărăcia te va mântui. Dacă vrei să stai alături de Lazăr în slavă, trebuie să fii părtaș cu el nu doar în suferință, ci și în har.

Dorește vreun cititor să știe care este remediul împotriva dragostei de sine, care a ruinat sufletul bogatului și care se alipește de noi toți prin natura noastră, de parcă ar fi pielea noastră? Îi voi spune clar că există un singur remediu și îi voi cere să îl țină bine minte. Nu, el nu este frica de Iad, nici nădejdea Cerului, nici sentimentul datoriei. O, nu! Boala egoismului este mult prea adânc înrădăcinată pentru a se supune unor motive ca acestea. Nimic altceva nu o va vindeca vreodată, decât cunoașterea practică a dragostei răscumpărătoare a lui Hristos! Trebuie să cunoști ticăloșia și vinovăția stării tale prin natura ta; trebuie să experimentezi puterea sângelui ispășirii lui Hristos stropit asupra conștiinței tale și să fii însănătoșit; trebuie să guști din dulceața păcii cu Dumnezeu prin mijlocirea lui

Isus și să simți dragostea unui Tată împăcat turnată în inima ta prin Duhul Sfânt.

Atunci și doar atunci va fi zdrobit izvorul egoismului din tine! Cunoscând imensitatea datoriei tale față de Hristos, vei putea simți că nimic nu este prea mult sau prea costisitor ca să i-L dai. Când știi că ai fost iubit mult, pe când nu meritai nimic, vei iubi din inimă și vei striga: „Cum Îi voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?” (Ps. 116:12). Când vei ști că ai primit fără plată nenumărate îndurări, vei considera un privilegiu să faci orice lucru care să Îi fie pe plac Aceluia căruia Îi datorezi totul. Când știi că ai fost răscumpărat cu un preț și că nu mai ești al tău, te vei strădui să Îl glorifici pe Dumnezeu în trup și suflet, care sunt ale Lui.

Da, cititorul meu, îți repet azi aceste lucruri! Nu cunosc niciun remediu eficace pentru dragostea de sine, decât o conștientizare, prin credință, a dragostei lui Hristos. Alte remedii pot să atenueze boala, dar numai acesta o va vindeca. Alte antidoturi îi pot ascunde diformitățile, dar numai acesta va face o vindecare desăvârșită. O atitudine blândă poate să acopere egoismul cuiva; o iubire a laudelor poate să o ascundă într-o clipă; un ascetism auto-neprihănit și o atitudine mascată de lepădare de sine poată să îl țină de parte de ochii altora; dar nimic nu va smulge egoismul din rădăcini decât dragostea lui Hristos descoperită în minte de Duhul Sfânt și trăită în inimă prin simpla credință. Fie ca orice om să înțeleagă sensul deplin al cuvintelor: „Hristos m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine!”, și își va găsi plăcerea să se dedice lui Hristos pe el și tot ce are, în slujirea

Lui. Acel om va trăi pentru El, nu pentru a fi mântuit, ci pentru că a fost deja mântuit. Acel om Îl va sluji, dar nu ca să poată avea viața veșnică și pacea, ci pentru că are le deja.

Mergi la crucea lui Hristos, și vei găsi acolo tot ce ai nevoie ca să fii eliberat de sub puterea egoismului. Mergi acolo și vezi ce preț s-a plătit pentru răscumpărarea sufletului tău. Mergi acolo și vezi ce jertfă uluitoare s-a făcut pentru ca o ușă spre viața veșnică să le fie oferită bieților păcătoși ca tine. Mergi acolo și vezi cum Fiul lui Dumnezeu S-a dat pe Sine pentru tine, și învață astfel să consideri un lucru mic să I te dedici Lui cu tot ce ești și tot ce ai.

Cititorul meu, boala care l-a dus pe bogatul din pildă la pierzare poate fi vindecată. Dar ține minte că există un singur remediu autentic! Dacă nu vrei să trăiești pentru tine însuși, trebuie să trăiești pentru Hristos. Fă așa încât nu doar să știi că există acest remediu, ci să îl și aplici; fă așa încât nu doar să auzi de el, ci să îl și folosești.

APLICAȚII

1. Voi încheia acum îndemnându-i pe toți cititorii acestor pagini către marea îndatorire a cercetării de sine. Cu siguranță că un pasaj al Scripturii ca această pildă ar trebui să stârnească în mulți dintre noi o profundă cercetare a inimii. „Ce sunt eu? Încotro merg? Ce fac cu viața mea? Care va fi starea mea după moarte? Sunt oare pregătit să plec din lume? Am vreo casă în lumea viitoare? M-am dezbrăcat de omul cel vechi și m-am îmbrăcat cu cel nou? Sunt cu adevărat una cu Hristos și un suflet iertat?” Sigur că întrebări ca acestea pot fi puse după ce auzim

pilda bogatului și a lui Lazăr. O, dacă Duhul Sfânt le-ar înclina inimile multor cititori să și le pună!

2. Mai apoi vreau să îi invit pe toți cititorii care doresc să aibă sufletele mântuite, dar nu au dovezi solide în favoarea lor în prezent – să caute mântuirea câtă vreme poate fi găsită. Te îndemn să mergi la Acela care este singurul prin care omul poate ajunge în Cer și poate fi mântuit, anume Isus Hristos, Domnul. El are cheile Cerului. El este pecetluit și rânduit de Dumnezeu Tatăl să fie Mântuitorul tuturor celor care vin la El. Mergi la El cu rugăciune fierbinte, din inimă, și spune-I starea ta. Spune-I că ai auzit că El îi primește pe păcătoși, și că vii ca păcătos la El. Spune-I că dorești să fii mântuit de El în felul Lui, și cere-I să te mântuiască. O, dacă ai face acest lucru fără amânare! Adu-ți aminte de sfârșitul deznădăjduit al bogatului. Odată ce a murit trupește, n-a mai avut nicio posibilitate de a fi mântuit.

3. În final, îi îndemn pe toți cei ce se consideră creștini să se încurajeze în practica dărnicii largi în binefacere și milostenie. Amintește-ți că ești ispravnicul lui Dumnezeu și dăruiește cu mână largă, fără condiții și fără cârtire, ori de câte ori ai oportunități. Nu poți să îți păstrezi banii pe veci. Într-o zi va trebui să dai socoteală de maniera în care i-ai folosit. O, folosește-i cu ochii ațintiți către veșnicie, câtă vreme mai poți!

Nu le voi cere bogaților să își vândă absolut tot ce au acumulat în viață și să se ducă să muncească la ocnă. Nu îi cer niciunui om să își ignore chemarea în această lume și să omită să aibă grijă de familia lui. Sânguința în muncă și

afaceri este o responsabilitate creștină și ține de prudența creștină normală să avem grijă de cei care depind de noi. Totuși, le cer tuturor să se uite continuu în jurul lor și să își aducă aminte de săraci – de săracii în trup și de săracii în suflet.

Noi ne aflăm în această lume pentru câțiva ani. Cum putem face cel mai mult bine prin banii noștri câtă vreme trăim aici? Cum putem să îi cheltuim așa încât să lăsăm în urma noastră o lume mai fericită și întrucâtva mai sfântă? Oare n-am putea să ne lipsim de unele dintre bogățiile noastre? Oare n-am putea să cheltuim mai puțin pentru noi înșine și să dăruim mai mult pentru cauza lui Hristos și pentru săracii Lui? Oare nu există nimeni căruia să-i facem un bine? Oare nu mai sunt bolnavi, săraci și nevoiași, ale căror întristări să le micșorăm și ale căror mângâieri să le creștem? Astfel de întrebări nu vor rata să producă un răspuns din partea celor credincioși. Sunt ferm convins că venitul fiecărui creștin și al fiecărei asociații de caritate din țară ar putea să crească foarte ușor de zece ori dacă cei ce sunt copiii Domnului ar dăruia pe măsura posibilităților lor.

Aceste apeluri nu vor veni cu putere convingătoare decât asupra celor cu adevărat credincioși în Domnul Isus. Pilda din acest pasaj este o ilustrație izbitoare a stării omului, prin natura lui, și a datoriei noastre față de Hristos. Noi toți zăceam, ca Lazăr, la poarta Cerului, bolnavi până la moarte, neajutorați și înfomețați. Bindecuvântat fie Dumnezeu că nu am fost abandonați! Isus a venit pentru a ne elibera. Isus S-a dat pe Sine pentru noi, ca să putem avea nădejde și viață veșnică. El a venit din Cer pentru o lume

plină de săraci ca Lazăr, smerindu-Se și făcându-Se un om. El a slujit neconținut făcând bine în orice loc, în beneficiul unei lumi pline de săraci ca Lazăr, îngrijind de trupurile și de sufletele oamenilor până acolo încât a murit pentru noi pe cruce!

Eu cred că, prin dărnicia noastră în susținerea lucrărilor creștine și de milostenie, noi facem ceea ce este după gândul lui Hristos, și le cer cititorilor acestor pagini să înceapă de azi obiceiul dărnicii, dacă n-au avut un astfel de obicei până acum, și să continue crescând în el.

Eu cred că, vorbind împotriva lăcomiei, nu am făcut decât să vin înaintea cititorilor mei cu un avertisment special, necesar în aceste vremuri, și Îi cer lui Dumnezeu să binecuvânteze sufletele celor care cântăresc ce am scris aici.

14

.....

CEL MAI BUN PRIETEN

„Iată Prietenul meu!” (Cântarea Cântărilor 4:16, lit. KJV).

Un prieten este una dintre cele mai mari binecuvântări pe care le poți avea pe pământ. Nu-mi vorbi despre bani, căci dragostea este mai bună decât aurul și compasiunea mai bună decât pământurile. Sărac este acela care nu are prieteni!

Această lume este plină de tristețe pentru că este plină de păcat. Ea este un loc întunecat. Lumea aceasta este un loc pustiu și dezamăgitor. De aceea, cea mai strălucită rază din ea este un prieten. Prietenii ne înjumătățesc necazurile și ne dublează bucuriile vieții! Un prieten adevărat este ceva rar. Există mulți oameni care vor mânca, vor bea și vor râde alături de noi în strălucirea prosperității. Puțini vor sta însă alături de noi în zilele întunecate, puțini care ne vor iubi când suntem bolnavi, neajutorați și săraci și, mai presus de orice, puțini vor îngriji de sufletele noastre.

Cititorul meu, dorești să ai un prieten adevărat? Scriu acest capitol ca să îți recomand astăzi un astfel de prieten. Eu cunosc pe Cineva „care ține mai mult la tine decât un frate” (Prov. 18:24). Cunosc pe Cineva gata să fie Prietenul tău acum și în veci, dacă Îl vei primi. Ascultă-mă în timp ce încerc să îți spun câteva lucruri despre El.

Prietenul pe care vreau să Îl cunoști este Isus Hristos. Fericită este acea familie în care Hristos are locul dintâi! Fericită este acea persoană al cărei Prieten dintâi este Hristos!

UN PRIETEN LA NEVOIE

Vrei să ai un prieten la nevoie? Un astfel de Prieten este Domnul Isus Hristos!

Omul este cea mai nevoiașă făptură de pe pământ, căci este păcătos. Nu există nicio nevoie atât de mare ca a păcătoșilor: sărăcia, foametea, setea, frigul și boala sunt incomparabile cu nevoia de a-L avea pe Hristos ca Prieten. Păcătoșii au nevoie de iertare și sunt complet incapabili să o obțină prin ei înșiși. Ei au nevoie de eliberare de o conștiință vinovată și de frica morții, și n-au nicio putere proprie ca să o obțină. Domnul Isus Hristos a venit în lume tocmai ca să împlinească această nevoie: „Hristos Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe cei păcătoși” (1 Tim. 1:15).

Prin natura noastră, noi toți suntem niște biete ființe nemuritoare. De la regele de pe tron până la săracul de la ocnă, noi toți suntem contaminați cu o boală incurabilă a sufletului. Fie că suntem conștienți sau nu, fie că simțim sau nu – noi toți murim zilnic, puțin câte puțin. Plaga păcatului este în sângele nostru. Noi nu ne putem vindeca de unii singuri, și situația noastră devine tot mai rea cu fiecare ceas care trece! Dar Domnul Isus S-a angajat să remedieze toate aceste lucruri. El a venit în lume ca să aducă vindecarea și însănătoșirea sufletelor. El a venit ca să ne elibereze de „moartea a doua”. El a venit să „abolească

moartea, și să aducă viața și nemurirea la lumină, prin Evanghelie” (cf. Ier. 33:6; Apoc. 2:11; 2 Tim. 1:10).

Prin natura noastră, noi toți suntem niște datornici întemnițați. Noi Îi datorăm milioane lui Dumnezeu, și nu avem nimic cu ce să plătim. Noi suntem niște ticăloși corupți, lipsiți de speranța eliberării. Noi nu doar că n-am putea să scăpăm vreodată de datoriile noastre împovăritoare, ci zilnic ne afundăm tot mai mult în ele. Domnul Isus a văzut toate aceste lucruri și S-a angajat să le rezolve. El S-a angajat să „ne răscumpere”. El a venit să „le vestească robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea”; El a venit ca să ne „răscumpere din blestemul Legii” (Osea 13:14; Isaia 61:1; Gal. 3:13).

Prin natura noastră, noi toți suntem niște epave și niște exilați. Niciunul dintre noi nu ar putea să ajungă vreodată în portul vieții veșnice. Noi toți ne scufundăm în mijlocul valurilor, neajutorăți, deznădăjduiți și fără putere, legați strâns cu lanțuri de povara păcatelor noastre, plecându-ne sub greutatea propriei vinovății și fiind gata să cădem pradă diavolului. Isus a văzut toate acestea și S-a angajat să le remedieze. El a venit din ceruri ca să fie „un Viteaz” pentru noi. El a venit „să caute și să mântuiască ce era pierdut” și să ne „izbăvească, ca să nu ne pogorâm în groapă” (Ps. 89:19; Luca 19:10; Iov 33:24).

Am fi putut fi mântuiți fără ca Domnul Isus Hristos să vină din cer? Nu, căci ar fi fost cu totul imposibil. Nici măcar cei mai înțelepți oameni ai Egiptului, Greciei și Romei n-au găsit vreodată calea către pacea cu Dumnezeu. Fără prietenia lui Hristos, noi toți am fi fost pierduți pe veci în

Iad. A fost Domnul Isus Hristos obligat să Se coboare din cer ca să ne mântuiască? Nu! Nu! Ceea ce L-a adus aici, jos, au fost dragostea, îndurarea și mila Lui necondiționate. El a venit necăutat și nesolicitat de noi, pentru că a venit mânat de har. Să ne gândim la aceste lucruri. Cercetează toată istoria, de la începutul lumii, caută în toată lumea printre cei pe care îi cunoști și îi iubești, și nu vei auzi niciodată de o astfel de prietenie printre oameni. Nu a existat niciodată un astfel de prieten adevărat în nevoie ca Isus Hristos!

UN PRIETEN CU FAPTA

Vrei un prieten cu fapta? Așa este Domnul Isus Hristos.

Mărimea adevărată a prieteniei unui om trebuie măsurată după faptele acestuia. Nu-mi spune ce zice, ce simte și ce dorește el, ci mai degrabă arată-mi ce face. Un prieten se măsoară după faptele lui.

Faptele Domnului Isus Hristos făcute pentru om sunt dovada grandioasă a atitudinii Lui prietenoase față de om. Nu au existat niciodată acte de blândețe și lepădare de sine ca acelea pe care El le-a făcut pentru noi. El nu ne-a iubit doar în cuvinte, ci și în fapte.

De dragul nostru, El a luat natura noastră asupra Lui și S-a născut dintr-o femeie. Acela care era Dumnezeu însuși și egal cu Tatăl a lăsat deoparte slava Lui pentru o vreme și a luat asupra Sa trup și sânge ca ale noastre. Creatorul atotputernic al tuturor lucrurilor S-a făcut un prunc ca oricare dintre noi și a experimentat toate slăbiciunile și neputințele noastre trupesti, cu excepția păcatului: „El,

măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Cor. 8:9).

De dragul nostru, El a trăit 33 de ani în această lume rea, fiind disprețuit și respins de oameni, un om al durerii și obișnuit cu suferința. Chiar dacă El era Împăratul împăraților, nu a avut niciun loc unde să-și plece capul. Chiar dacă era Domnul domnilor, El a fost adesea obosit, înfomețat, însetat și sărac: „S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filip. 2:7-8).

De dragul nostru, El a suferit cea mai dureroasă dintre toate morțile, chiar moartea de cruce! Deși era nevinovat și găsit fără vină, El a permis să fie condamnat și învinovățit. Acela care era Prințul vieții a fost dus ca un miel la măcelărie și Și-a vărsat sufletul în moarte. El „a murit pentru noi” (1 Tes. 5:10).

Era El obligat să facă aceasta? O, nu! El putea cere în ajutorul Său mai mult de 12 legiuni de îngeri și i-ar fi putut zdrobi pe vrăjmașii Lui printr-un cuvânt. El a suferit voluntar ca să facă ispășire pentru păcatele noastre. El știa că numai jertfa trupului și a sângelui Lui putea să facă vreodată pace între omul păcătos și Dumnezeu Cel Sfânt. El Și-a dat viața ca preț pentru răscumpărarea noastră. El a murit ca noi să putem trăi. El a suferit, ca noi să putem domni. El a purtat rușinea, pentru ca noi să putem primi slava: „Hristos a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu”; „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi

să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (1 Petru 3:18; 2 Cor. 5:21).

O prietenie ca aceasta depășește priceperea omului. Se poate să fi auzit câteodată de prieteni care au fost gata să moară pentru cei pe care îi iubeau. Dar cine poate găsi un om care să-și dea viața pentru cei care îl urăsc? Totuși, tocmai aceasta a făcut Isus pentru noi: „Hristos, la vremea cuvenită a murit pentru cei nelegiuți... Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi... când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său” (Rom. 5:6, 8, 10).

Dacă vei întreba toate popoarele omenirii, de la un capăt la altul al lumii, nu vei auzi nicăieri de o faptă ca aceasta! Nimeni nu a fost vreodată atât de înălțat și nu s-a smerit atât de mult ca Isus, Fiul lui Dumnezeu! Nimeni nu a adus vreodată o dovadă atât de costisitoare a prieteniei! Nimeni nu a plătit vreodată atât de mult și nu a îndurat atâtea spre binele altora. Nu a existat niciodată un astfel de prieten cu fapta ca Isus Hristos!

UN PRIETEN PUTERNIC

Vrei să ai un prieten puternic? Așa este Isus Hristos.

Puțini oameni au în această lume puterea de a ajuta. Mulți au dorință suficientă de a le face bine altora, dar nu au putere. Ei sunt afectați de tristețea altora și ar îndepărta-o bucuroși, dacă ar putea. Acești oameni ar putea plânge cu prietenii lor aflați în suferință, dar sunt incapabili să le aline durerea. Dar chiar dacă omul este slab, Hristos este

puternic. Chiar dacă cel mai bun dintre prietenii noștri pământean este firav, Hristos este atotputernic! „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28:18). Nimeni nu poate face atât de mult pentru prieteni cum face Isus Hristos. Alții pot să îngrijească de trupurile prietenilor lor, și fac aceasta pentru o vreme, pe când Hristos este deopotrivă Prietenul trupului și al sufletului omului. Alții pot face puțin pentru o vreme, pe acest pământ, dar Hristos poate fi un Prieten deopotrivă în timp și în veșnicie!

(a) El poate să îl ierte și să îl mântuiască pe cel mai mare dintre păcătoși. El poate să elibereze cea mai vinovată conștiință de toate poverile ei, și să îi dea pacea desăvârșită cu Dumnezeu. El poate să îi spele de petele răutății pe cei mai ticăloși oameni și să îi facă mai albi ca zăpada înaintea lui Dumnezeu. El poate îmbrăca un biet copil firav al lui Adam în neprihănirea veșnică și poate să îi dea moștenirea garantată a Cerului. Cu alte cuvinte, El poate să îi dea oricărui dintre noi pacea, nădejdea, iertarea și împăcarea cu Dumnezeu, dacă doar ne punem încrederea în El: „sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat” (1 Ioan 1:7).

(b) El poate să convertească cea mai împietrită inimă și să pună în om un duh nou. El poate să îi ia pe cei mai nepăsători și mai necredincioși oameni, și să le dea o altă minte prin Duhul Sfânt pe care Îl pune în ei. El poate face ca lucrurile vechi să treacă și toate să fie făcute noi. El poate să îi facă să iubească lucrurile pe care odinioară le urau și să le urască pe cele pe care odinioară le iubeau: „le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”; „dacă este

cineva în Hristos, este o făptură nouă” (Ioan 1:12; 2 Cor. 5:17).

(c) El poate să îi păzească pe toți cei ce cred în El și devin ucenicii Lui până la sfârșitul lumii. El le poate da harul de a birui lumea, firea pământească și diavolul, și să ducă lupta cea bună până la sfârșit. El poate să îi conducă în siguranță în ciuda oricărui ispite și să îi ducă acasă printr-o mie de îngeri, păzindu-i credincioși chiar dacă rămân singuri în această lume și nu le vine nimeni altcineva în ajutor: El „poate să îi mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El” (Evrei 7:25).

(d) El poate să le dea cele mai bune daruri celor care Îl iubesc. El poate să le dea pacea în această viață, mângâieri interioare pe care banii nu le pot obține nicicum – pacea în sărăcie, bucuria în întristare, răbdarea în suferință. El poate să le dea aceste daruri în moarte – nădejdi strălucitoare, care să îi facă în stare să umble prin valea întunecată fără să se teamă. El poate să le dea aceste daruri după moarte – o cunună nepieritoare de glorie și o răsplată care nici nu începe să se compare cu ceea ce poate să îi dea regina Angliei vreunui om.

Iată puterea! Iată adevărata măreție! Iată tăria reală!

Mergi și privește-l pe bietul idolatru hindus care caută în zadar pacea, lovindu-și trupul și, după 50 de ani de suferință autoimpusă, încă nu poate să o găsească. Mergi și privește-l pe catolicul chinuit care îi dă bani preotului ca să se roage pentru sufletul lui, și care totuși moare fără mângâiere. Mergi și privește-i pe bogați cum cheltuie bani

cu miile în căutarea fericirii, și totuși îi vezi întotdeauna nemulțumiți și nefericiți.

Apoi îndreaptă-te către Isus și gândește-te la tot ceea ce poate face El și la acțiunile Lui zilnice în beneficiul tuturor celor care cred în El. Gândește-te cum îi vindecă pe toți cei cu inima frântă, cum îi mângâie pe toți bolnavii, cum îi înveselește pe săracii care își pun credința în El și cum le acoperă toate nevoile zilnice.

Frica de om este puternică, împotrivirea din partea acestei lumi rele este strașnică, poftele firii pământești răcnesc oribil, frica de moarte este teribilă, diavolul este ca un leu care răcnește și caută pe cine să devoreze – dar Isus este mai puternic decât toți aceștia, căci Isus ne face să fim biruitori peste toți acești vrăjmași!

Spune apoi dacă a existat vreodată un prieten atât de puternic ca Isus Hristos!

UN PRIETEN IUBITOR

Vrem să avem un prieten iubitor? Așa este Isus Hristos.

Bunătatea este esența prieteniei adevărate. Banii, sfaturile și ajutorul pierd jumătate din har dacă nu sunt dăruite cu dragoste. Ce fel de dragoste este aceea a Domnului Isus față de om? Ea este numită „dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință” (Efes. 3:19). Dragostea strălucește în felul în care El îi primește pe păcătoși. El nu refuză pe nimeni care vine la El pentru mântuire, oricât de nevrednic ar fi acel om. Chiar dacă viața acelui om a fost peste măsură de ticăloasă, chiar dacă păcatele lui au fost mai

multe decât stelele cerului, Domnul Isus este gata să îl primească și să îi dea iertare și pace! Nu există sfârșit al compasiunii Lui! Nu există limite ale milei Sale! El nu o să Se rușineze să fie Prietenul acelor pe care lumea îi leapădă ca deznădăjduiți. Nu există nimeni prea rău, prea murdar sau prea bolnav de păcat ca să nu fie primit în casa Lui! El este gata să fie Prietenul oricărui păcătos. El are bunătate, milă și medicament vindecător pentru toți. El a proclamat îndelung că aceasta este regula Lui: „pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37).

Dragostea strălucește puternic din felul în care El îi tratează pe păcătoși după ce au crezut în El și au devenit prietenii Lui. El este foarte răbdător cu ei, chiar dacă purtarea lor este adesea provocatoare și oboșitoare. El nu obosește niciodată să le audă plângerile, oricât de des ar veni la El. El simpatizează profund cu toate întristările lor. El știe ce este durerea, căci El este „obișnuit cu suferința” (Isaia 53:3). În toate suferințele lor, El suferă împreună cu ei. El nu permite niciodată ca ei să fie ispitiți mai mult decât pot să suporte. El le dă provizii zilnice de har pentru luptele lor zilnice. Slujirile lor sărace sunt acceptabile înaintea Lui. El găsește plăcere în ei așa cum un părinte îl tratează pe copilul lui care se străduiește să vorbească și să meargă. El a scris în cartea Lui că „Domnul îi iubește pe cei ce se tem de El” (Ps. 147:11).

Nu există vreo dragoste pe pământ care să poată fi pusă alături de aceasta! Noi îi iubim pe cei în care vedem ceva care să merite dragostea noastră, sau pe cei care sunt rudele noastre, dar Domnul Isus iubește păcătoși în care

nu există niciun lucru bun. Noi îi iubim pe cei care ne dau ceva în schimbul afecțiunii noastre, dar Domnul Isus îi iubește pe cei care nu pot face mai nimic pentru El, prin comparație cu ceea ce El face pentru ei. Noi îi iubim pe cei care ne dau anumite motive pentru asta, dar marele Prieten al păcătoșilor iubește extrăgându-și motivele din compasiunea Sa veșnică. Dragostea Lui este cu totul altruistă, cu totul necondiționată. Niciodată, niciodată nu a existat un prieten atât de iubitor ca Isus Hristos.

UN PRIETEN ÎNȚELEPT

Vrem să avem un prieten înțelept? Așa este Domnul Isus Hristos.

Din nefericire, prietenia omului este oarbă. Prin acte de bunătate negândite, el îi rănește deseori pe cei pe care îi iubește. El greșește adesea prin sfaturile pe care le dă și își îndreaptă prietenii către necazuri prin îndemnuri rele, chiar dacă vrea să îi ajute. El îi abate uneori de pe calea vieții, încurcându-i cu deșertăciunile lumii, când aceștia ar fi fost aproape de scăpare. Prietenia Domnului Isus nu este așa, căci ea ne face întotdeauna bine, niciodată rău. Domnul Isus nu îi fură pe prietenii Lui prin indulgență extravagantă. El le dă tot ceea ce le este cu adevărat de folos. El nu reține nimic din ceea ce este bun. El le cere să își ia crucea zilnic și să Îl urmeze. El îi îndeamnă să îndure greutățile ca niște buni soldați. El îi cheamă să lupte lupta cea bună împotriva lumii, a firii pământești și a diavolului. Copiilor Lui nu le place întotdeauna acest lucru și cred că le este greu, dar când ajung în Cer, vor vedea că totul a fost bine făcut.

Domnul Isus nu face nicio greșeală în felul în care tratează relația cu prietenii Lui. El rânduiește totul în relație cu ei într-o înțelepciune perfectă, astfel că toate lucrurile au loc în viețile lor la momentul potrivit și în felul potrivit. El le dă atâta boală sau sănătate, bogăție sau sărăcie, întristare și bucurie pe cât consideră El că au nevoie sufletele lor.

El îi conduce pe calea dreaptă pentru a-i duce în cetatea cerească. El amestecă paharul lor cel mai amar ca un medic priceput și are grijă ca ei să nu primească nicio picătură mai mult sau mai puțin. Copiii Lui înțeleg adesea greșit acțiunile Lui, căci ei sunt suficient de nepricepuți încât își imaginează că viețile lor ar fi putut avea un curs mai bine rânduit. Dar în ziua învierii, ei Îi vor mulțumi lui Dumnezeu că s-a făcut nu voia lor, ci voia lui Hristos.

Privește în lume și vei vedea rănilile pe care oamenii le suferă continuu din partea prietenilor lor. Observă cum oamenii sunt mai degrabă înclinați să se încurajeze reciproc în lumesc și superficialitate, decât să se stârnească la dragoste și fapte bune. Gândește-te cât de des se întâlnesc ei, dar nu pentru a se face mai buni, ci mai răi; nu pentru a se încuraja sufletește pe calea către Cer, ci pentru a se întări mai mult în iubirea față de această lume. Vai, există mii de oameni care sunt răniți pe neașteptate în casa prietenilor lor!

Apoi îndreaptă-ți privirile către marele Prieten al păcătoșilor, și vei vedea ce lucru diferit este prietenia Lui față de cea a oamenilor. Ascultă-L cum umblă pe cale împreună cu ucenicii Lui și observă cum îi mângâie, cum îi mustră și cum îi îndeamnă cu o înțelepciune desăvârșită. Observă

cum Își rânduiește la timp vizitele în viețile celor pe care îi iubește, ca în cazul Mariei și Martei de la Betania. Ia aminte la felul în care El le vorbește când ia masa împreună cu ei pe malul Mării Galileei: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?” (Ioan 21:16). Prezența Lui este mereu sfințitoare. Darurile Lui sunt întotdeauna spre binele nostru sufletesc. Bunătatea Lui este mereu înțeleaptă. Părtășia Lui este mereu spre zidire.

O zi cu Fiul Omului este mai bună decât o mie în compania prietenilor pământești! Un ceas petrecut în părtășie personală cu El este mai bun decât un an în palatele regiilor. Niciodată, niciodată n-a existat un prieten atât de înțelept ca Isus Hristos.

UN PRIETEN TESTAT

Vrem să avem un prieten testat și dovedit? Așa este Isus Hristos.

Șase mii de ani au trecut de cât Domnul Isus Și-a început lucrarea de împrietenire cu omul. În decursul acestei lungi perioade, El a strâns mulți prieteni în lume. Din nefericire, milioane și milioane au refuzat ofertele Lui și au pierit mizerabil pe veci; dar mii și mii s-au bucurat de privilegiul extraordinar al prieteniei Lui, și au fost mântuiți. El are o mare experiență.

(a) El Și-a făcut prieteni de orice rang social. Unii au fost regi și oameni bogați, precum David, Solomon, Ezechia și Iov. Alții au fost foarte săraci în această lume, ca păstorii de la Betleem, sau Iacov, Ioan și Andrei. Dar toți au fost prietenii lui Hristos.

(b) El Și-a făcut prieteni în fiecare veac și la orice vârstă. Unii dintre ei nu L-au cunoscut decât la vârstă înaintată, cum au fost Manase, Zacheu și, probabil, famenul etiopian. Alții I-au fost prieteni din fragedă copilărie, ca Iosif, Samuel, Iosia și Timotei. Dar toți au fost prietenii Lui.

(c) El Și-a făcut prieteni de orice temperament și dispoziție posibilă. Unii erau oameni simpli, ca Isaac. Alții erau puternici în cuvânt și faptă, ca Moise. Unii erau energici, ca Petru. Alții erau blânzi și cu duhul liniștit, ca Ioan. Unii erau activi și agitați, ca Marta. Altoră le plăcea să stea liniștiți la picioarele Lui, ca Maria. Unii au locuit necunoscuți în mijlocul semenilor lor, ca Sunamita. Alții mergeau peste tot și au răsturnat lumea, ca Pavel. Dar toți au fost prietenii lui Isus.

(d) El Și-a făcut prieteni din orice stare în viață. Unii erau căsătoriți și aveau fii și fiice, ca Enoh. Alții au trăit și au murit necăsătoriți, precum Daniel și Ioan Botezătorul. Unii au fost adesea bolnavi, ca Lazăr și Epafrodit. Alții erau strașnici la muncă, precum Persida, Trifena și Trifosa. Unii erau stăpâni, ca Avraam și Corneliu. Alții erau slujitori, ca sfinții din casa lui Nero. Unii aveau slujitori răi, ca în cazul lui Elisei. Alții au avut stăpâni răi, ca în cazul lui Obadia. Unii au avut soții și copii răi, ca în cazul lui David. Dar ei toți au fost prietenii lui Isus.

(e) El Și-a făcut prieteni din aproape orice popor și de orice limbă. El a avut prieteni din țările calde și din țările reci; din țările civilizate și din triburile cele mai sălbatice. Cartea vieții Lui conține nume de greci și romani, de evrei și egipteni, de oameni liberi și de robi. În ea se

găsesc englezi rezervați și scoțieni prudenți, irlandezi impulsivi și galezi înflăcărați, francezi schimbători și spanioli gravi, italieni rafinați și germani reci, africani cruzi și hinduși enigmatici, chinezi cultivați și neo-zeelandezi pe jumătate sălbatici. Dar ei toți au fost prietenii lui Hristos!

Toți aceștia au testat prietenia lui Hristos și au constatat că este bună. Niciunul nu a găsit ceva lipsă de la început și până la sfârșit. Nimic nu a lipsit, căci nu au descoperit niciun defect în Isus Hristos. Fiecare a descoperit cum nevoia sufletului său i-a fost împlinită complet; fiecare a descoperit zilnic că în Hristos există provizii suficiente, și chiar în plus. Niciodată, niciodată n-a existat un prieten atât de bine testat ca Isus Hristos.

UN PRIETEN CARE NU DEZAMĂGEȘTE

În final, dar nu mai puțin important, vrem să avem un prieten care nu ne dezamăgește? Așa este Domnul Isus Hristos.

Cea mai tristă parte a tuturor lucrurilor bune de pe pământ este că ele sunt instabile. Bogățiile își fac aripi și fug; tinerețea și frumusețea nu țin decât câțiva ani; puterea trupului scade în curând; mintea și intelectul se tocesc repede. Toate sunt pieritoare. Toate scad. Toate sunt trecătoare. Dar există o excepție splendidă la această regulă generală, anume prietenia lui Isus Hristos.

Domnul Isus este un Prieten care nu Se schimbă niciodată. În El nu există schimbare. Pe cei pe care îi iubește, El îi iubește până la capăt. Am auzit de soți care și-au abandonat soțiile și de părinți care și-au dezmoștenit copiii, iar

jurămintele și promisiunile de credincioșie au fost adeseori încălcate. Mii de oameni au fost abandonați în sărăcie la bătrânețe, oameni care fuseseră onorați de toți pe vremea când au fost tineri și bogați. Dar Hristos nu și-a schimbat niciodată sentimentele față de niciunul dintre prietenii Lui. El este „același ieri, și azi, și în veac” (Evrei 13:8).

Domnul Isus nu Se îndepărtează niciodată de prietenii Lui. Între El și poporul Lui nu există despărțire sau rămas bun. De la momentul când El Își face locașul în inima păcătosului, El rămâne acolo pe veci. Lumea este plină de părăsiri și despărțiri; moartea și trecerea timpului ajung să despartă chiar și cea mai unită familie; fiii pleacă pe propriul drum în viață; fiicele se mărită și părăsesc pe veci casa tatălui lor. Despărțirea și împrăștierea sunt cuvintele-cheie care descriu istoria anuală a celui mai fericit cămin. Oare câți dintre noi au fost priviți cu lacrimi în ochi când ne-am îndepărtat de ușile caselor noastre, iar fețele acelea plăcute n-au mai apucat să se vadă vreodată! Oare câți dintre noi i-am dus la mormânt pe cei dragi, după care ne-am întors la gura sobei reci, tăcuți și singuri! Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, există Unul care nu Își părăsește prietenii niciodată! Domnul Isus este Cel care a spus: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi” (Evrei 13:5).

Domnul Isus merge alături de prietenii Lui oriunde merg aceștia. Despărțirea dintre El și cei pe care îi iubește este imposibilă. Nu există loc sau poziție de pe pământ care să îi separe de marele Prieten al sufletelor lor. Când calea

datoriei îi cheamă departe de casă, El este alături de ei. Când trec prin focul și apa necazului, El este cu ei. Când zac pe patul bolii, El le stă la căpătâi și face ca toată suferința să fie spre binele lor. Când trec prin valea umbrei morții, iar prietenii și rudele stau nemișcați și nu pot merge mai departe, El trece cu ei de cealaltă parte. Când se trezesc în lumea necunoscută a Paradisului, ei sunt și acolo cu El. Când se vor ridica într-un trup nou, în ziua judecății, ei nu vor fi singuri. El îi va recunoaște ca prietenii Lui și va spune: „Aceștia sunt ai Mei! Eliberați-i! Sunt liberi!” El va împlini atunci propriile cuvinte: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20).

Privește în lume, și vei vedea cum eșecul este scris asupra tuturor planurilor oamenilor. Socotește despărțirile, separările, dezamăgirile și morțile care s-au petrecut sub ochii tăi. Gândește-te ce privilegiu este că există Unul care nu eșuează niciodată și care nu a dezamăgit pe nimeni! Niciodată, niciodată nu a existat un prieten ca Isus Hristos, care să nu dezamăgească!

APLICAȚII

Iar acum permite-mi să închei acest capitol cu doar câteva cuvinte cu rol aplicativ. Nu știi cine ești, nici în ce stare este sufletul tău, dar sunt sigur că aceste cuvinte vor să îți atragă atenția. O, dacă acest capitol nu te-ar găsi nepăsător față de lucrurile spirituale! O, dacă ai putea să te gândești câtuși de puțin la Hristos!

(1) În primul rând, notează că te chem cu seriozitate să cercetezi pentru a vedea dacă Hristos este Prietenul tău

și tu al Lui. Sunt îndurerat să spun că există mii și mii de oameni care nu sunt prietenii lui Hristos. Sigur, ei sunt botezați în Numele Lui, membri ai unei biserici creștine și părtași mijloacelor exterioare ale harului, dar nu sunt prietenii lui Hristos.

Urăsc ei păcatele pentru ștergerea cărora a murit Isus? Nu. Îl iubesc ei pe Mântuitorul care a venit în lume ca să-i mântuiască pe păcătoși? Nu. Le pasă de sufletele care sunt atât de prețioase înaintea Lui? Nu. Găsesc ei vreo plăcere în Cuvântul Lui? Nu. Încearcă ei să vorbească cu Prietenul păcătoșilor în rugăciune? Nu. Caută ei o părtășie apropiată cu El? Nu. O, cititorul meu, este aceasta situația ta? Cum ești? Ești sau nu unul dintre prietenii lui Hristos?

(2) În al doilea rând, este bine să știi că, dacă nu ești unul dintre prietenii lui Hristos, ești o biată ființă nenorocită.

Îți scriu intenționat astfel și nu folosesc aceste cuvinte fără să mă fi gândit atent la ele. Dacă Hristos nu este Prietenul tău, ești o biată ființă nenorocită.

Te afli în mijlocul unei lumi triste și depravate, și nu ai nicio sursă reală de mângâiere sau refugiu la necaz. Ești o ființă muritoare, și nu ești pregătit să mori. Ai păcate, și ele nu îți sunt iertate. Vei fi judecat, și nu ești pregătit să te întâlnești cu Dumnezeu: ai putea fi, dar tu refuzi singurul Mijlocitor și Apărător. Iubești lumea mai mult decât pe Hristos. Îl respingi pe marele Prieten al păcătoșilor și n-ai niciun prieten în Cer care să pledeze în favoarea ta. Da, starea ta este tristă, dar adevărată! Ești o biată ființă nenorocită! Nu contează ce bogății ai, căci fără prietenia lui Hristos, ești foarte sărac.

(3) În al treilea rând, este bine să știi că, dacă îți doarești cu adevărat un prieten, Hristos este gata să devină Prietenul tău.

El a tânjit de multă vreme să te alături poporului Lui și te invită acum prin intermediul meu. El este gata să te primească, așa, cu totul nevrednic cum te-ai simți, și să scrie numele tău pe lista prietenilor Lui. El este gata să îți ierte tot trecutul, să te îmbrace cu neprihănire, să îți dea Duhul Lui, să te facă copilul Lui drag. Tot ce îți cere să faci este să vii la El. El te îndeamnă să vii cu toate păcatele tale; doar trebuie să îți recunoști ticăloșia și că ești rușinat. Așa cum ești, neașteptând nimic, nevrednic în tine însuși – Isus te îndeamnă să vii și să fii prietenul Lui.

O, vino și fii înțelept! Vino și fii în siguranță! Vino și fii fericit! Vino și fii prietenul lui Hristos!

(4) În ultimul rând, este bine să știi că, dacă Hristos este Prietenul tău, ai parte de cele mai mari privilegii, astfel că ar trebui să trăiești la înălțimea lor.

Caută zilnic să ai o părtășie tot mai apropiată cu Acela care îți este Prieten, și să cunoști mai mult din harul și puterea Lui. Creștinismul adevărat nu înseamnă doar să crezi un anume set de afirmații teologice seci, ci să trăiești în părtășie personală zilnică cu o Persoană vie – Isus, Fiul lui Dumnezeu. „Pentru mine”, spunea Pavel, „a trăi este Hristos” (Filip. 1:21).

Caută zilnic să Îl proslăvești pe Domnul și Mântuitorul tău în toate căile tale. „Cel ce are un prieten, trebuie să își demonstreze prietenia” (Prov. 18:24; lit. KJV), astfel că

niciun om nu se află sub obligații atât de clare ca prietenul lui Hristos. Evită orice lucru care L-ar întrista pe Domnul tău. Luptă din greu împotriva păcatelor îndrăgite, împotriva inconsecvenței, împotriva înfrânării de a-L mărturisi înaintea oamenilor. Spune-i sufletului tău ori de câte ori este ispitit la rău: „Suflete, suflete, este oare acesta un lucru bun față de Prietenul tău?”

Mai presus de orice, gândește-te la îndurarea care ți-a fost arătată, și învață să te bucuri zilnic de Prietenul tău! Ce dacă trupul îți este lovit de boală? Ce dacă sărăcia și încercările tale sunt mari? Ce dacă prietenii pământești te uită și ești singur în lume? Toate aceste lucruri pot fi adevărate, dar dacă ești în Hristos, ai un Prieten, un Prieten puternic, un Prieten iubitor, un Prieten înțelept și un Prieten care nu eșuează niciodată. O, gândește-te mult la Prietenul tău! În scurtă vreme, Prietenul tău va veni ca să te ia acasă, și vei locui cu El pe veci. În puțină vreme, vei vedea așa cum ai fost văzut și vei cunoaște așa cum ai fost cunoscut. Apoi vei auzi lumile adunate mărturisind că bogat și fericit este omul care L-a avut pe Hristos de Prieten.

15

.....

BOALA

„Doamne, iată că acela pe care-l iubești, este bolnav” (Ioan 11:3).

Capitolul din care este preluat acest pasaj este unul foarte cunoscut pentru toți cititorii Bibliei. În descrierile făcute circumstanțelor vieții, în lucrurile care ne ating inimile, în simplitatea sublimă – nu există nicio altă scriere care să se compare cu acel capitol. O narațiune ca aceasta mi se pare una dintre cele mai mari dovezi ale inspirației Scripturii. Atunci când citesc povestea Betaniei, simt că în ea există ceva pe care niciun necredincios nu îl poate cunoaște. Aici nu vedem altceva decât degetul lui Dumnezeu!

Cuvintele asupra cărora doresc să insist în special în acest capitol sunt cu totul impresionante și instructive. Ele ne vorbesc despre mesajul pe care Marta și Maria l-au trimis la Isus când fratele lor Lazăr se îmbolnăvise: „Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav!” Acel mesaj a fost scurt și simplu. Totuși, aproape fiecare cuvânt este profund sugestiv.

Observă credința simplă a acestor femei sfinte. Ele s-au îndreptat către Domnul Isus la vreme de necaz, la fel cum pruncul înfricoșat se îndreaptă către mama lui sau cum acul compasului se îndreaptă către polul nord. Ele s-

au îndreptat către El ca Păstorul lor, Prietenul lor atotputernic, Fratele lor născut la necaz. Chiar dacă erau foarte diferite în temperamentul lor natural, cele două surori au fost cu totul de acord în această chestiune. Ajutorul lui Hristos a fost primul lor gând la vreme de necaz. Hristos a fost refugiul la care ele au fugit în ceasul încercării. Binecuvântați sunt toți cei care fac la fel!

Observă smerenia simplă a limbajului lor în legătură cu Lazăr. Ele se referă la fratele lor cu expresia „cel pe care-l iubești”. Ele nu spun, „cel care Te iubește, care crede în Tine, care Te slujește”, ci „cel pe care [Tu] îl iubești”. Marta și Maria erau profund învățate de Dumnezeu. Ele învățaseră că dragostea lui Hristos față de noi, nu dragostea noastră față de Hristos – este temeiul autentic al așteptării și fundamentul adevărat al nădejzii! Din nou, binecuvântați sunt toți cei ce au învățat același lucru! A căuta în interiorul nostru după dragostea față de Hristos este un lucru dureros de lipsit de satisfacție. A privi în exterior, către dragostea lui Hristos față de noi – aceasta este pace.

Observă în final circumstanța impresionantă pe care o descoperă mesajul celor două surori: „acela pe care-l iubești, este bolnav”. Lazăr era un om evlavios, convertit, credincios, înnoit, sfințit, un prieten al lui Hristos și un moștenitor al slavei. Și totuși Lazăr era bolnav! Boala nu este neapărat un semn că Dumnezeu ar fi mânios pe cineva. Pentru cei credincioși, boala este o binecuvântare, nu un blestem: „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce Îl iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său”; „fie viața, fie moartea, fie

lucrurile de acum, fie cele viitoare; toate sunt ale voastre, și voi sunteți ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu” (Rom. 8:28; 1 Cor. 3:22-23). O spun iarăși că fericiți sunt cei care au învățat acest lucru! Ferice de cei care pot spune în boală: „Iată lucrarea Tatălui meu. Trebuie să fie bine!”

Le cer acum cititorilor mei atenția în discuția pe tema bolii. Acest subiect este unul pe care trebuie să îl privim frecvent în față. Nu îl putem evita. Nu este nevoie de ochi de profet ca să vezi boala abătându-se asupra fiecăruia dintre noi într-o zi sau alta. În toiul vieții, noi suntem în moarte. Hai să lăsăm orice altceva pentru câteva clipe și să analizăm subiectul bolii prin prisma experienței creștine. Analiza subiectului bolii nu va grăbi venirea ei și, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, ne poate învăța lucruri înțelepte.

În analiza subiectului bolii există trei aspecte care cred că ne solicită atenția, și voi spune câteva cuvinte despre fiecare dintre ele:

I. Răspândirea universală a bolii.

II. Beneficiile generale ale bolii pentru omenire.

III. Responsabilitățile speciale la care boala ne cheamă.

RĂSPÂNDIREA UNIVERSALĂ A BOLII

Asupra acestui aspect nu voi insista prea mult. Despicierea firului în patru în ce privește dovada acestui prim aspect n-ar face decât să înmulțească truismele și să acumuleze adevăruri evidente pe care toți le putem vedea.

Boala este peste tot. O găsești în Europa, în Asia, în Africa și în America; în țările calde și în țări din zonele reci; în țări civilizate și printre triburile barbare; bărbații, femeile și copiii se îmbolnăvesc și mor. Boala este răspândită în toate clasele sociale. Harul nu îl ridică pe cel credincios deasupra ei. Bogățiile nu pot cumpăra o scutire de boală. Rangul social nu îi poate împiedica atacurile. Regii și supușii lor, stăpânii și slujitorii, bogații și săracii, cei educați și cei analfabeți, învățătorii și elevii, doctorii și pacienții, predicatorii și cei din strană, toți se pleacă înaintea acestui mare vrăjmaș. „Averea este o cetate întărită pentru cel bogat” (Prov. 18:11). Casa englezului este numită castel, dar nu există uși și nici gratii care să țină boala sau moartea la distanță!

Boala îmbracă orice formă. Din creștet până în călcâi, suntem expuși bolii. Ne este teamă și să ne gândim la puterea noastră de a face față suferinței. Cine poate socoti bolile care ne atacă trupurile? Cine a vizitat vreodată un muzeu al anatomiei morții fără să se cutremure? Ciudată trebuie să fie acea harpă cu o mie de corzi care să facă un sunet atât de lung. După părerea mea, nu m-ar surprinde dacă oamenii ar muri mai repede, pe cât mă surprinde că trăiesc atât de mult.

Boala este adeseori una dintre cele mai umilitoare și mai tulburătoare încercări care pot veni asupra omului. Ea îl poate transforma pe cel mai puternic om într-un copilăș și îl poate face să perceapă „lăcusta... o povară” (Ecles. 12:5, lit. KJV). Ea poate să îl zguduie pe cel mai puternic om și să îl facă să tremure la căderea unui ac. Noi suntem

„făpturi așa de uimitoare” (Ps. 139:14, lit. KJV). Legătura dintre trup și minte este curios de strânsă. Influența pe care unele boli o au asupra stării de spirit este foarte mare. Există boli ale minții, ale ficatului și ale nervilor care pot pune jos un Samson, reducându-l la o stare nu foarte diferită de cea a unui prunc. Cel care vrea să știe până la ce profunzimi de umilință poate cădea bietul om nu trebuie decât să petreacă puțin timp la patul celor bolnavi.

Îmbolnăvirea nu poate fi prevenită de niciun lucru pe care omul l-ar putea face. Speranța medie de viață poate fi neîndoielnic prelungită într-o oarecare măsură. Îndemânarea doctorilor poate să descopere continuu noi și noi remedii și să producă vindecări surprinzătoare. Adoptarea unor reglementări sanitare înțelepte poate scădea mult rata mortalității într-o țară. Totuși, după toate acestea, fie în localități sănătoase sau nesănătoase, în zone cu o climă blândă sau rece, tratați prin homeopatie sau alopatie,¹ oamenii se vor îmbolnăvi și vor muri. „Anii vieții noastre se ridică la șaptezeci de ani, iar, pentru cei mai tari, la optzeci de ani; și lucrul cu care se mândrește omul în timpul lor nu este decât trudă și durere, căci trece iute, și noi zburăm” (Ps. 90:10). Această mărturie este adevărată. Ea era valabilă în urmă cu mii de ani și este valabilă și astăzi.

Ce putem înțelege din acest adevăr deosebit – răspândirea universală a bolii? Cum să ne raportăm la el? Cum să îl explicăm? Ce răspuns să le dăm copiilor care ne întrebă:

¹ homeopatie sau alopatie – tratamentul bolii bazat pe administrarea în doze foarte mici a substanțelor care, în doze mari, ar provoca simptomele bolii respective; sau tratamentul bolii prin metode convenționale, cum ar fi medicamente care au efectul opus simptomelor.

„Tată, de ce se îmbolnăvesc oamenii și mor?” Acestea sunt întrebări serioase. De aceea, nu este nepotrivit să spun câteva cuvinte despre ele.

Am putea presupune pentru o clipă că Dumnezeu ar fi creat boala și suferința la început? Ne-am putea imagina că Acela care a modelat lumea noastră într-o ordine atât de desăvârșită ar fi fost Cel care creat suferința și durerea? Ne-am putea gândi că Acela care a făcut toate lucrurile „foarte bune” (Gen. 1:31), ar fi creat rasa lui Adam expusă îmbolnăvirii și morții? După părerea mea, ideea aceasta este revoltătoare. Ea ar introduce o imensă imperfecțiune în miezul lucrărilor desăvârșite ale lui Dumnezeu. Trebuie să găsec o altă soluție care să îmi satisfacă mintea.

Singura explicație care mă mulțumește este cea pe care Biblia ne-o dă. Ceva anume a venit în lume și a detronat omul din starea originală și l-a dezbrăcat de privilegiile inițiale. Ceva a venit, ceva care, ca o mână de pietre aruncate în mijlocul unui motor, a stricat ordinea perfectă a creației lui Dumnezeu.

Ce este acel *ceva*? Pot răspunde folosind un singur cuvânt - *păcatul*. „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea” (Rom. 5:12). Păcatul este cauza tuturor bolilor, a durerilor și a suferințelor răspândite pe fața pământului. Ele sunt toate parte din acel blestem care a venit în lume când Adam și Eva au mâncat din fructul oprit și au căzut în păcat.

Dacă n-ar fi existat Căderea, n-ar fi existat nicio boală. Dacă n-ar fi fost săvârșit niciun păcat, n-ar fi existat nicio suferință.

Mă opresc pentru o clipă în această discuție, și totuși nu mă îndepărtez de subiect. Mă opresc ca să le reamintesc cititorilor mei că nu există nicio gândire atât de irațională ca aceea a ateilor, a deiștilor² sau a celor care nu cred în Biblie. Îl sfătuiesc pe orice tânăr cititor al acestor rânduri, care este încurcat în mintea lui de argumentele îndrăznețe și amăgitoare ale celui necredincios, să studieze bine acel subiect foarte important – *dificultățile necredinței*.³ Îți spun curajos că ai nevoie de mai multă credulitate să fii păgân decât să fii creștin. O spun cu toată îndrăzneala că există adevăruri mult mai răspândite și vizibile în starea omenirii, pe care numai Biblia le poate explica, și unul dintre cele mai izbitoare dintre aceste adevăruri este răspândirea universală a durerii, bolii și suferinței trupești. Pe scurt, una dintre cele mai strașnice dificultăți în calea ateilor și a deiștilor este trupul omului.

Nu încapă îndoială că ai auzit de ateii. Un ateu este cineva care pretinde că el crede că nu există niciun Dumnezeu, niciun Creator, nici o cauză primară, și că toate lucrurile au ajuns în lume prin simpla întâmplare. Ar trebui să ne aplecăm urechea la astfel de idei? Vizitează împreună cu un ateu una dintre cele mai bune școli de chirurgie din țară și cere-i să studieze structura uimitoare a trupului omenesc. Arată-i îndemânarea fără egal cu care a fost formată fiecare articulație, fiecare venă, valvă, mușchi, tendon, nerv, os sau organ. Arată-i adaptarea perfectă a fiecărei părți a trupului

² deist – cineva care crede că Dumnezeu este distant, altfel spus că El a creat universul, dar apoi l-a abandonat să își urmeze cursul după anumite „legi ale naturii”.

³ necredința – atitudinea unuia care nu are nicio credință religioasă, în special creștină.

omului pentru scopul în care este folosită. Arată-i miile de combinații și relații delicate dintre acestea pentru a satisface nevoile organismului și pentru a-i asigura funcționarea zilnică. Apoi întreabă-l pe acest om, care neagă existența unui Dumnezeu și a unei cauze primare mărețe, dacă tot acest mecanism minunat este rezultatul șansei. Întreabă-l dacă acestea au apărut simultan și au funcționat împreună prin noroc sau prin accident. Întreabă-l dacă gândește la fel când privește la un ceas, la pâinea pe care o mănâncă sau la haina cu care își îmbracă trupul. O, nu! Planul creației este o dificultate insurmontabilă pentru felul ateului de a gândi. *Există un Dumnezeu.*

Nu încapă îndoială că ai auzit și de dești. Un deist este cineva care pretinde credința într-un Dumnezeu care a creat lumea și toate lucrurile din ea, dar el nu crede Biblia. „Un Dumnezeu, dar nu Biblia! Un Creator, dar nu creștinismul!” Acesta este crezul deistului. Dar vom apleca oare urechea la această idee? Mergi iarăși, aș spune, și du-l pe un deist la un spital și arată-i lucrarea groaznică a bolii. Du-l la patul unde zace un biet copil, cu greu capabil să deosebească binele de rău, dar lovit de un cancer incurabil. Trimite-l în salonul unde există o mamă iubitoare dintr-o familie numeroasă, și unde ea zace în stadiul final al unei boli chinuitoare. Arată-i unele dintre durerile zdrobitoare și agoniile pe care trupul omului le moștenește și cere-i să ți le explice. Întreabă-l pe acest om, care crede că există un Dumnezeu mare și înțelept, care a făcut lumea, dar care nu poate crede Biblia, întreabă-l cum explică aceste urme ale dezordinii și imperfecțiunii în creația lui Dumnezeu. Întreabă-l pe acest om, care batjocorește teologia creștină

și care se vede prea înțelept ca să creadă căderea lui Adam – cere-i să explice, după teoria lui, răspândirea universală a durerii și a bolii în lume. Îl vei întreba în zadar! Nu vei primi niciun răspuns satisfăcător. Boala și suferința formează dificultăți insurmontabile pe calea deistului. Omul a păcătuit, astfel că suferă. Adam a căzut din starea sa inițială, astfel că urmașii lui se îmbolnăvesc și mor!

Răspândirea universală a bolii este una dintre dovezile indirecte că Biblia este adevărată. Biblia explică acest adevăr. Biblia răspunde la întrebările despre boală care se ridică în mintea oricui cercetează subiectul. Niciun alt sistem religios nu poate face asta. Toate religiile eșuează aici. Toate sunt mute. Toate sunt năruite. Numai Biblia privește în față această temă. Ea proclamă curajos adevărul că omul este o ființă decăzută, și afirmă cu aceeași îndrăzneală un remediu vast pentru nevoia omului. Mă simt nevoit să trag concluzia că Biblia vine de la Dumnezeu. Creștinismul este o descoperire din cer: „Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17).

Haideți să rămânem alipiți de temeiul nostru vechi: Biblia și doar Biblia este revelația de Sine a lui Dumnezeu față de om. Nu fi clătinat de multele atacuri noi pe care scepticismul⁴ modern le lansează la adresa cărții inspirate. Nu lua aminte la întrebările grele pe care vrăjmașii credinței le flutură ca dificultăți ale Bibliei, lucruri la care ai putea să te simți incapabil să dai un răspuns. Ancorează-ți ferm sufletul în acest principiu sigur – că toată cartea este

⁴ scepticism – îndoiala față de veridicitatea revelației; în context, respingerea originii divine a creștinismului sau a ființei, perfecțiunilor și veridicității lui Dumnezeu.

adevărul lui Dumnezeu. Spune-le vrăjmașilor Bibliei că, în ciuda tuturor argumentelor lor, nu există nicio carte în lume care să se poată compara cu Biblia – niciuna care să satisfacă atât de profund nevoile omului – niciuna care să explice atât de bine starea omenirii. În ce privește lucrurile grele din Biblie, spune-le că tu ești mulțumit să aștepti până ce le vei înțelege. Tu găsești suficient adevăr clar în Biblie încât conștiința ta să fie satisfăcută iar sufletul tău să fie mântuit. Va veni și ziua când lucrurile grele să fie rezolvate. Ceea ce nu știi acum, vei ști cândva.

BENEFICIILE GENERALE ALE BOLII PENTRU OMENIRE

Vreau să folosesc înțelept termenul „beneficii”. Cred că este de o importanță profundă ca această parte a subiectului nostru să fie clară. Știi bine că boala este unul dintre punctele pe care oamenii le consideră slabe în stăpânirea lui Dumnezeu asupra lumii și asupra căruia mințile înclinată spre scepticism găsesc plăcere să insiste. „Cum poate fi Dumnezeu un Dumnezeu al dragostei, dacă permite durerea? Cum poate fi Dumnezeu milostiv, dacă permite boala? El ar putea preveni durerea și boala, dar nu face acest lucru. Cum este posibil?” Acestea sunt raționamentele care se ridică adeseori în inima omului.

Răspunsul meu față de toate aceste idei este că îndoiele și întrebările lor sunt cele mai iraționale. Oamenii ar putea chiar să se îndoiască de existența unui Creator, dacă s-ar uita la felul în care ordinea universului pare tulburată de cutremure, uragane și furtuni. Ei ar putea să se îndoiască

de providența lui Dumnezeu, dacă ar lua aminte la masacrele oribile din Delhi și Cawnpore. Toate acestea ar părea lucruri raționale și i-ar îndemna pe oameni să se îndoiască de îndurarea lui Dumnezeu când constată prezența bolii în lume.

Le cer tuturor ce consideră dificil să împace răspândirea bolii și a durerii cu dragostea lui Dumnezeu să își arunce privirile în lume, în jurul lor și să observe ce se întâmplă în ea. Le cer să observe la câte înfrânări se supun oamenii în prezent la gândul unui câștig viitor, câtă întristare sunt gata să suporte în prezent de dragul bucuriei viitoare sau câte dureri prezente de dragul sănătății viitoare.

Sămânța este aruncată în pământ și putrezește, dar o semănăm mereu cu nădejdea unei recolte viitoare. Băiatul este trimis la școală cu multe lacrimi, dar îl trimitem în nădejdea înțelepciunii lui viitoare. Tatăl trece printr-o intervenție chirurgicală grea, dar suportă totul cu nădejdea sănătății ulterioare. Ceea ce le cer celor despre care am vorbit anterior este să aplice același principiu la stăpânirea lumii de către Dumnezeu. Le cer să creadă că Dumnezeu nu permite durerea și boala pentru că I-ar plăcea cumva să îl chinuie pe om, ci pentru că El dorește ca acestea să îi fie de folos inimii, minții, conștiinței și sufletului omului pentru toată veșnicia.

Repet că vorbesc aici despre „beneficiile” bolii cu un anumit scop. Cunosc suferința și durerea pe care boala le aduce. Recunosc că există o stare de suferință și un sentiment de ticăloșie pe care boala le aduce cu ea adesea. Cu toate acestea, nu o pot considera un lucru cu totul rău. Văd

în ea o permisiune înțeleaptă din partea lui Dumnezeu. Văd în boală ceva util prin aceea că ea împiedică ravagiile păcatului și înfrânează înaintarea diavolului printre sufletele oamenilor. Dacă omul n-ar fi păcătuit niciodată, nu aș fi fost în stare să spun care ar fi beneficiile bolii. Dar întrucât păcatul este în lume, pot vedea felul cum boala poate fi un lucru bun. Ea poate fi o binecuvântare sau poate fi un blestem. Ea poate fi un dascăl aspru, recunosc, dar poate fi un prieten adevărat pentru sufletul omului.

(a) Boala îi ajută pe oameni *amintindu-le de moarte*. Majoritatea oamenilor trăiesc ca și cum nu ar muri niciodată. Ei umblă după afaceri, după plăcere, după politică sau după știință, de parcă pământul ar fi casa lor veșnică. Ei plănuiesc tot felul de lucruri pentru viitor, asemenea bogatului nebun din pildă, ca și cum ar avea de trăit o lungă viață ușoară, și ca și cum nu ar fi chiriași a căror ședere trebuie să fie scurtă. O boală grea merge uneori până acolo încât alungă aceste amăgiri. Ea îi trezește pe oameni din visarea lor cu ochii deschiși și le reamintește că urmează să moară și că viața nu este totul. De aceea, eu cred că acest lucru este ceva foarte bun.

(b) Boala ajută prin aceea că *îi face pe oameni să se gândească serios la Dumnezeu, la sufletele lor și la lumea viitoare*. Când sunt sănătoși, majoritatea oamenilor nu își găsesc timp pentru astfel de gânduri. Lor nici măcar nu le plac astfel de idei. Ei le resping cu totul. Ei le socotesc dezagreabile și aducătoare de tulburări. De aceea, o boală gravă are uneori o putere extraordinară de a alunga aceste gânduri și de a le aduce înaintea sufletului omului. Până și

un rege rău precum Ben-Hadad a putut să se gândească la Elisei când s-a îmbolnăvit (2 Împ. 8:8). Chiar și marinarii păgâni, când au ajuns în fața morții, s-au temut și au „strigat fiecare la dumnezeul lui” (Iona 1:5). Cu siguranță că orice lucru care îl ajută pe om să gândească trebuie să fie unul bun.

(c) Boala *înmoaie adesea inimile oamenilor și îi învață înțelepciunea*. Inima firească este tare ca piatra! Ea nu poate vedea nimic bun în vreun lucru din afara acestei vieți, și nu vrea nicio fericire cu excepția celei din această lume. O boală lungă merge uneori până acolo încât corectează aceste idei. Ea dă pe față goliciunea și lipsa de substanță a ceea ce lumea socotește „lucruri bune”, și ne învață să le ținem la distanță. Omul de afaceri descoperă că banii nu sunt tot ceea ce inima are nevoie. Femeia lumescă descoperă că hainele scumpe și lectura romanelor, ca și discuțiile interminabile de la petreceri și de la operă sunt niște mângâietori mizerabili în timpul bolii. Cu siguranță că orice lucru care ne obligă să schimbăm cântarele și măsurile lucrurilor pământești este ceva bun.

(d) Boala ne ajută să *ne smerim*. Noi suntem în mod natural mândri și aroganți. Puțini oameni, chiar și dintre cei mai săraci, sunt feriți de această boală. Puțini nu se uită în jos înspre un altul și nu se fletează în secret că nu sunt „ca alți oameni”. Patul bolii este un împlânzitor bun al unor gânduri de acest fel. El ne forțează să ne confruntăm cu adevărul hotărât că suntem niște bieți viermi, că „locuim în case de lut” și că suntem „zdrobiți ca un vierme” (Iov 4:19); că regii și supușii, stăpânii și slujitorii, bogații

și săracii – toți suntem niște făpturi nemuritoare și vom sta în curând unul lângă altul în fața judecății lui Dumnezeu. Înaintea cosciugului și a mormântului, nu este un lucru ușor să fii mândru. Cu siguranță că orice ne învață această lecție trebuie să fie ceva bun.

(e) În final, boala ne ajută să *testăm religia oamenilor* și să vedem cum este ea. Nu sunt mulți oameni pe pământ care să nu aibă niciun fel de religie. Totuși, puțini dintre ei au una în stare să stea în picioare când este testată. Mulți se mulțumesc cu tradițiile primite de la strămoșii lor și nu pot aduce niciun motiv al nădejzii care se găsește în ei. De aceea, boala îi este uneori foarte utilă omului scoțându-i la iveală nevrednicia totală a temeliei sufletului. Ea îi arată adesea că nu are nimic solid sub picioare și nimic ferm în mâini. Ea îl face să descopere că, deși se poate să fi avut o formă de religie, toată viața lui s-a închinat „unui dumnezeu necunoscut”. Multe crezuri arată bine când plutesc pe apele moi ale sănătății, dar se transformă dintr-o dată în lucruri total nesigure și inutile când se află pe valurile aspre ale patului bolii. Furtunile iernii scot la iveală adesea defectele caselor oamenilor, iar boala dă pe față de multe ori lipsa harului din sufletul unui om. Cu siguranță că orice lucru care ne face să vedem natura reală a credinței noastre este ceva bun.

Eu nu spun că boala le conferă aceste beneficii tuturor celor asupra cărora vine. Nu, nu pot pune așa ceva. Mulțimi de oameni sunt zdrobiți anual de boală și se însănătoșesc, dar este evident că nu învață nicio lecție de pe patul suferinței și se întorc înapoi în lume. Mulțimi de oameni

se îmbolnăvesc și se pogoară în mormânt, și totuși nu au parte de niciun efect spiritual de pe urma bolii, murind la fel ca animalele sălbatice care pier! În timpul vieții, nu au niciun sentiment. Când mor, nu există „nimic care să îi tulbure” (Ps. 73:4, lit. KJV). Acestea sunt lucruri grave, dar adevărate. Adâncimea până la care se poate manifesta împietrirea și moartea inimii și a conștiinței omului este un lucru pe care nu pot pretinde că îl înțeleg!

Dar oare boala aduce beneficiile despre care am vorbit doar în viețile câtorva oameni? Nu voi afirma nici acest lucru. Eu cred că, în multe cazuri, boala produce impresii mai adânci sau mai superficiale asupra acelor despre care am vorbit. Eu cred că, în multe minți, boala este un fel de zi a vizitei lui Dumnezeu în acel suflet, și că sentimentele sunt stârnite continuu pe patul morții și, dacă ele sunt folosite, prin harul lui Dumnezeu, pot duce la mântuire. Eu cred că, în țările păgâne, boala îi bătătoarește adesea calea misionarului și face ca bietul idolatru să își deschidă urechea la vestea bună a Evangheliei.

Eu cred că, în țara noastră, boala este unul dintre principalele instrumente ajutătoare pentru slujitorul Evangheliei, și că predicile și sfaturile sunt adesea făcute folositoare în vremuri de boală, lucruri pe care oamenii le-ar fi neglijat dacă ar fi fost sănătoși.

Eu cred că boala este unul dintre instrumentele cel mai des folosite de Dumnezeu în mântuirea oamenilor și că, deși sentimentele pe care ea le stârnește sunt adesea temporare, totuși ele sunt de multe ori un mijloc prin care Duhul lucrează eficace asupra inimii. Pe scurt, eu cred

hotărât că boala trupească a oamenilor a condus adesea, prin providența minunată a lui Dumnezeu, la mântuirea sufletelor multora.

Voi încheia aici această parte a subiectului meu. El nu are nevoie de alte remarci. Dacă boala poate face lucrurile pe care le-am descris până aici (și cine poate contesta acest aspect?), dacă într-o lume bolnavă, boala poate să ajute făcându-i pe oameni să se gândească la Dumnezeu și la suferințele lor, atunci putem spune că boala aduce anumite beneficii asupra omenirii.

Nu avem niciun drept să cântim când suntem bolnavi și să ne arătăm nemulțumirea văzând că boala există în această lume. Mai degrabă trebuie să îi mulțumim lui Dumnezeu pentru ea. Ea este martorul lui Dumnezeu, sfătuitorul sufletului, cea care trezește conștiința și care ajută la curățarea inimii.

Am dreptul să spun că boala este o binecuvântare, nu un blestem; un instrument de ajutor, nu o rană; un câștig, nu o pierdere; un prieten, nu un vrăjmaș. Atâta vreme cât avem o lume în care există păcat, este un act al îndurării lui Dumnezeu să existe boală într-o astfel de lume.

ÎNDATORIRILE RECIPROCE SPECIALE PE CARE BOALA LE IMPUNE OAMENILOR

Mi-ar părea rău să abandonez subiectul bolii fără să spun câteva lucruri despre acest aspect. Eu cred că este de o importanță cardinală să nu fim mulțumiți cu generalități atunci când venim cu mesajele lui Dumnezeu înaintea su-

fletelor oamenilor. În ceea ce mă privește, eu sunt nerăbdător să aduc înaintea fiecărui cititor responsabilitatea personală legată de acest subiect. Nu vreau ca vreunul dintre cei ce citesc acest articol să nu fie în stare să răspundă la întrebări ca acestea: „Care este lecția practică pe care am învățat-o? Ce ar trebui să fac într-o lume a bolii și morții?”

(a) O îndatorire crucială pe care răspândirea bolii o aduce asupra omului este aceea de *a trăi constant pregătit să se întâlnească cu Dumnezeu*. Boala ne aduce aminte de moarte. Moartea este ușa prin care trebuie să trecem cu toții spre judecată. Judecata este momentul când Îl vom întâlni pe Dumnezeu față în față. Cu siguranță că prima lecție pe care ar trebui să o învețe cel ce locuiește într-o lume bolnavă și muritoare este să se pregătească pentru întâlnirea cu Dumnezeul lui.

Când te pregătești să Îl întâlnești pe Dumnezeu? Nu vei fi niciodată pregătit câtă vreme nelegiuirile tale nu sunt iertate și cât timp păcatele nu îți sunt acoperite! Nu vei putea să Îl întâlnești niciodată cât timp inima ta nu va fi înnoită și nu vei fi învățat să-ți găsești desfătarea în voia Lui! Ai cu siguranță multe păcate. Dacă mergi la biserică, propriile buze sunt învățate să mărturisească acest adevăr în fiecare zi de duminică. Doar sângele lui Isus Hristos îți poate curăța păcatele. Doar neprihănirea lui Hristos te poate face acceptabil înaintea lui Dumnezeu. Doar credința, simpla credință ca de copil, poate să-ți dea dreptul de a-L avea pe Hristos și binecuvântările Lui.

Vrei să știi dacă ești pregătit să Îl întâlnești pe Dumnezeu? Atunci unde îți este credința? În mod natural,

inima ta este nepregătită să stea în fața lui Dumnezeu. Nu ai nicio plăcere adevărată să împlinești voia Lui. Duhul Sfânt trebuie să te transforme după chipul lui Hristos. Lucrurile vechi trebuie să treacă. Toate trebuie să se facă noi.

Vrei să știi dacă ești pregătit să Îl întâlnești pe Dumnezeu? Atunci unde îți este harul? Care sunt dovezile convertirii și ale sfințirii tale?

Eu sunt convins că doar acest lucru înseamnă să te pregătești să Îl întâlnești pe Dumnezeu. Iertarea păcatului și dorința după prezența lui Dumnezeu, îndreptățirea prin credință și sfințirea inimii, sângele lui Hristos stropit asupra noastră și locuirea Duhului lui Hristos în noi – acestea formează esența religiei creștine. Acestea sunt realități solide, solide și de substanță. A trăi în posesia acestor lucruri într-o lume plină de boală și moarte este prima îndatorire cu care insist înaintea sufletului tău.

(b) O altă îndatorire crucială pe care răspândirea vastă a bolii ți-o dă este aceea de a *trăi continuu gata să suporti boala cu răbdare*. Nu încape îndoială că boala este aducătoare de încercare pentru carne și sânge. Când simțim că nervii ne sunt întinși și că scade forța trupească; când suntem obligați să stăm liniștiți și să lăsăm deoparte toate preocupările noastre obișnuite; când vedem cum planurile ni se întrerup și cum obiectivele nu pot fi îndeplinite; când îndurăm ore lungi, zile și nopți de oboseală și durere – toate aceste lucruri apasă din greu asupra bieteii naturi omenești, și așa păcătoasă. Nu ne miră că nerăbdarea și agitația sunt rezultate ale bolii! Cu siguranță că, într-o astfel de lume muribundă, trebuie să studiem răbdarea.

Cum să învățăm să suportăm boala cu răbdare, când vine peste noi? Trebuie să acumulăm provizii de har în vreme de sănătate. Trebuie să căutăm influențele sfințitoare ale Duhului Sfânt asupra înclinațiilor și a pornirilor noastre nestăpânite. Trebuie să fim autentici în rugăciunile noastre și să cerem cu regularitate putere pentru a împlini voia lui Dumnezeu și pentru a îndura actele providenței Lui. Aceasta este tăria pe care trebuie să o cerem: „Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face” (Ioan 14:14).

Nu cred că este inutil să insist asupra acestui aspect. Cred că harurile pasive ale creștinismului trec destul de neobservate. Blândețea, bunătatea, îndelunga răbdare, credința și răbdarea sunt toate menționate în Cuvântul lui Dumnezeu ca roade ale Duhului. Ele sunt haruri pasive care Îl glorifică pe Dumnezeu într-un fel special. Ele îi pun adesea pe gânduri pe unii oameni care, altfel, disprețuiesc partea activă a caracterului creștin.

Aceste haruri nu strălucesc niciodată atât de tare cum o fac pe patul bolii. Ele le dau putere multor persoane bolnave să predice un mesaj plăcut, pe care cei din jurul lor nu îl vor uita niciodată.

Vrei să împodobești învățătura pe care pretinzi că o crezi? Vrei să faci așa încât creștinismul tău să fie frumos în ochii altora? Atunci ascultă sfatul pe care ți-l dau astăzi. Adună-ți o visterie de răbdare pentru perioadele de boală. Apoi, chiar dacă boala nu te va duce la moarte, ea va fi „spre slava lui Dumnezeu” (Ioan 11:4).

(c) Încă o îndatorire crucială pe care răspândirea vastă a bolilor o aduce asupra ta este *să fii mereu gata să*

arăți compasiune față de semenii tăi și să îi ajuți. Boala nu este niciodată prea departe de fiecare dintre noi. Puține sunt familiile care nu au pe nimeni bolnav. Puține sunt parohiile unde nu vei găsi pe cineva lovit de suferință trupească. Dar oriunde ne întâlnim cu boala, acolo se găsește și o chemare la responsabilitate. Un mic ajutor în anumite cazuri, o vizită plăcută în altele, o întrebare prietenească sau o simplă expresie de compasiune poate face un bine uriaș. Acestea sunt lucrurile care tocesc asperitățile, care îi unesc pe oameni și care încurajează sentimentele bune. Există chiar căi prin care poți să îi conduci în ultimă instanță pe oameni la Hristos și să le salvezi sufletele. Există fapte bune pentru care fiecare creștin ar trebui să fie gata. Într-o lume plină de boli și suferințe, trebuie să „ne purtăm sarcinile unii altora” și să „fim buni unii cu alții” (Gal. 6:2; Efes. 4:32).

Îndrăznesc să spun că aceste lucruri pot să pară minore sau banale. Unii oameni aleargă după a face lucruri mărețe, eroice și izbitoare la ochi! Eu vreau să spun că atenția conștiințioasă față de aceste mărunte acțiuni de bună-tate frățească constituie una dintre cele mai clare dovezi că avem „gândul lui Hristos” (1 Cor. 2:16). Ele sunt acțiuni pe care le-am văzut din abundență la Domnul nostru binecuvântat. El le făcea întotdeauna bine celor bolnavi și întristați (F.A. 10:38). Ele sunt acțiuni cărora El însuși le atașează o importanță mare în cel mai solemn pasaj al Scripturii, unde este descrisă judecata finală. El spune acolo: „am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți” (Matei 25:36).

Ai vreo dorință să dovedești realitatea dragostei tale – harul binecuvântat despre care atât de mulți oameni

vorbesc, dar pe care atât de puțini îl practică? Dacă ai o astfel de dorință, păzește-te de egoismul rece și de ignorarea fraților tăi bolnavi. Caută-i. Ajută-i, dacă au nevoie de ajutor. Arată-ți compasiunea față de ei. Încearcă să le ușurezi poverile. Mai presus de orice, străduiește-te să le faci bine sufletelor lor. Îți va face mult bine ție, dacă nu le va fi de folos lor. Îți vei păzi astfel inima de cârtire. Se va dovedi o binecuvântare pentru propriul suflet. Eu cred cu hotărâre că Dumnezeu ne testează și ne încercă prin fiecare caz de boală din jurul nostru. Permițând suferința, El cercetează pentru a vedea dacă cei ce pretind că sunt creștini au vreun sentiment față de cei bolnavi. Păzește-te, așa încât să nu fii „cântărit în cumpănă și găsit ușor” (Dan. 5:27). Dacă poți să trăiești într-o lume bolnavă și muribundă și să nu simți nimic față de alți oameni, ai încă multe de învățat.

Voi părăsi aici această parte a subiectului meu. Am abordat lucrurile pe care le-am denumit sugestii, și mă rog ca Dumnezeu să facă așa încât ele să lucreze în multe inimi. Repet că pregătirea continuă de a-L întâlni pe Dumnezeu, disponibilitatea constantă de a suferi boala cu răbdare și dorința continuă de a manifesta compasiune din inimă față de cei bolnavi sunt responsabilități clare pe care boala le aduce înaintea noastră, a tuturor. Ele sunt responsabilități ce trebuie îndeplinite de fiecare dintre noi.

N-am cerut nimic extravagant sau irațional atunci când le-am enumerat. Nu-i cer niciunui om să se retragă într-o mănăstire și să ignore responsabilitățile stării în care se află acum. Eu doar vreau ca oamenii să conștientizeze că trăiesc într-o lume bolnavă și muribundă, și că trebuie să

trăiască în consecință. Și spun cu toată îndrăzneala că omul care trăiește viața credinței, a sfințeniei, a răbdării și a dragostei nu este doar cel mai autentic creștin, ci și cel mai înțelept și mai rațional om.

APLICAȚII PRACTICE

Voi încheia de acum prin patru aspecte cu rol de aplicație practică. Vreau ca subiectul acestor rânduri să fie cu folos spiritual. Dorința inimii mele și rugăciunea mea înaintea lui Dumnezeu este să le fac bine sufletelor oamenilor.

(1) În primul rând, aduc o *întrebare* înaintea tuturor cititorilor, cărora le cer atenția serioasă, ca ambasador al lui Dumnezeu. Ea este o întrebare care survine natural din acest subiect. Este o întrebare care îi privește pe oamenii din orice clasă și orice stare. Iată care este întrebarea: „Ce te vei face când vei fi bolnav?” Va veni vremea când, asemenea tuturor oamenilor, trebuie să treci prin valea întunecată a umbrei morții. Va veni ceasul când, la fel ca toți înaintașii tăi, te vei îmbolnăvi și vei muri. Acea clipă poate fi aproape sau departe - doar Dumnezeu știe. Dar oricând ar veni acel moment, întrebarea mea este: „Ce te vei face?” Încotro te vei îndrepta după mângâiere? În ce îți vei odihni sufletul? Pe ce îți vei zidi nădejdea? De unde îți extragi mângâierile?

Vreau să te îndemn să nu eviți aceste întrebări. Lasă-le să lucreze asupra conștiinței tale și nu te odihni până nu vei da un răspuns satisfăcător. Nu îți bate joc de darul prețios al nemuririi sufletului. Nu amâna cântărirea subiectului pentru o perioadă mai viabilă. Nu te baza pe pocăința de pe patul morții. Cele mai importante lucruri nu

trebuie lăsate ultimele. Un tâlhar muribund a fost mântuit pentru ca oamenii să nu cadă în disperare, dar numai unul, pentru ca nimeni să nu se amăgească. Îți repet întrebarea, și sunt sigur că ea merită un răspuns: „Ce te vei face când vei fi bolnav?”

Dacă ai trăi veșnic în această lume, nu m-aș fi deranjat să îți adresez aceste lucruri în felul în care am făcut-o. Dar lucrurile stau altfel. Nimeni nu scapă sorții comune a tuturor oamenilor. Nimeni nu poate muri în locul tău. Trebuie să vină ziua când fiecare trebuie să meargă în casa veșniciei. Vreau să fii pregătit pentru acea zi.

Trupul care îți ocupă atât de multă atenție – trupul pe care acum îl îmbraci, îl hrănești și îl încălzești cu atâta grijă – acel trup trebuie să se întoarcă în țărână. Gândește-te ce lucru îngrozitor ar fi să descoperi în final că te-ai îngrijit de orice aspect al vieții, cu excepția singurului necesar – anume să te îngrijești de trup, dar să îți neglijezi sufletul – să mori, în realitate, asemenea cardinalului Beaufort⁵ și să nu ai asupra ta niciun semn al mântuirii! De aceea, insist cu întrebarea mea înaintea conștiinței tale: „Ce te vei face când vei fi bolnav?”

(2) În al doilea rând, îi *sfătuiesc* pe toți cei ce cred că au nevoie de sfaturile mele și sunt gata să le accepte – pe toți cei care cred că nu sunt încă pregătiți să se întâlnească cu Dumnezeu. Sfatul meu este scurt și simplu: alipește-te de Domnul Isus Hristos fără amânare. Pocăiește-te, fii convertit, fugi la Hristos și fii mântuit!

⁵ Henry Beaufort (c. 1375-1447) – episcop romano-catolic de Winchester, Anglia.

Fie ai suflet, fie nu. Cu siguranță că nu vei nega vreodată că ai suflet. Atunci, dacă ai suflet, caută mântuirea aceluia suflet. Dintre toate pariurile din lume, nu există niciunul atât de ticălos ca acela al omului care trăiește nepregătit să Îl întâlnească pe Dumnezeu, și totuși amână pocăința.

Fie ai păcate, fie nu. Dacă ai – și cine va îndrăzni să spună că nu are? – rupe-o cu acele păcate, depărtează-te de nelegiuirile tale și fugi de ele fără amânare!

Fie ai nevoie de un Mântuitor, fie nu. Dacă ai nevoie, aieargă azi la singurul Mântuitor și strigă cu putere către El, cerându-I să-ți mântuiască sufletul. Apropie-te imediat de Hristos. Caută-L prin credință. Încredințează-I sufletul. Cere-I hotărât iertarea și pacea cu Dumnezeu. Cere-I să toarne Duhul Sfânt asupra ta și să te facă un creștin adevărat. El te va asculta. Indiferent cum ai fost, El nu îți va refuza rugăciunea. El a spus: „pe cel ce vine la Mine, [cu niciun chip] nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37).

Te implor, ferește-te de un creștinism vag și nedefinit. Nu te lăsa mulțumit cu o nădejde în termeni generali, crezând că totul este bine doar pentru că aparții unei biserici și că, în final, totul va fi bine pentru că Dumnezeu este îndurător. Nu fi liniștit fără să ai unirea personală cu Hristos însuși. Nu sta odihnit până ce nu ai mărturia Duhului în inima ta că ai fost spălat, sfințit și îndreptățit, că ești una cu Hristos și că El locuiește în tine. Nu fi liniștit decât după ce vei putea spune ca apostolul: „știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea” (2 Tim. 1:12).

Religia vagă, nedefinită și fără trăsături distincte te va putea ajuta foarte bine câtă vreme ești sănătos. Totuși, ea nu te va putea sprijini niciodată în ziua bolii. Membra-litatea formală și participarea lipsită de interes la întâlnirile bisericii te pot trece prin vremea însorită a tinereții și prin perioadele de prosperitate. Totuși, când moartea se apropie, toată această spoială va dispărea. Nimic nu te va putea ajuta atunci, decât unirea reală a inimii tale cu Hristos. Când Hristos mijlocește pentru noi la dreapta Tatălui, când Hristos este cunoscut și crezut ca Marele nostru Preot, Medicul și Prietenul nostru, atunci putem ști că doar Hristos poate să îi fure morții boldul și ne poate face în stare să înfruntăm boala fără frică. Doar El îi poate elibera pe cei care, prin frica morții, se află în robie față de ea. Oricărui om care vrea să primească un sfat, îi dau acest îndemn: Apropie-te de Hristos. Dacă vrei să ai nădejde și mângâiere pe patul suferinței, alipește-te de Hristos. Ca-ută-L pe Hristos. Mergi la Hristos.

Du orice grijă și orice necaz la El. El te va păzi și te va trece prin toate momentele vieții. Revarsă-ți inima înaintea Lui când conștiința îți este împovărată. El este adevăratul Mărturisitor. Doar El poate să te absolve de vină și îți poate îndepărta povara. Îndreaptă-te prima dată către El în ziua suferinței trupești, asemenea Mariei și Martei. Continuă să privești la El până la ultima suflare din viața ta. Hristos merită să fie cunoscut. Cu cât Îl cunoști mai mult, cu atât mai mult Îl vei iubi. De aceea, apropie-te de Isus Hristos.

(3) În al treilea rând, îi îndemn pe toți creștinii adevărați, care citesc aceste rânduri, să știe cât de mult Îl pot

proslăvi pe Dumnezeu în perioade de boală, rămânând liniștiți în mâna lui Dumnezeu. Cred că este foarte important să ating acest subiect. Știu cât de predispusă este inima credinciosului să leșine și cât de grăbit este Satana să insinueze îndoieli și întrebări când trupul creștinului este slab. Am cunoscut întrucâtva starea de depresie și tristețe care vine uneori asupra copiilor lui Dumnezeu când sunt puși câteodată la pământ pe neașteptate de boală și obligați să stea la pat. Am observat cât de înclinați sunt unii credincioși să se chinuie pe ei înșiși cu gânduri morbide în astfel de perioade și să își spună în inimile lor: „Dumnezeu a uitat de mine. Sunt alungat dinaintea ochilor Lui”.

Îi îndemn cu tot zelul pe toți credincioșii bolnavi să își aducă aminte că Îl pot cinsti pe Dumnezeu la fel de mult suferind cu răbdare după cum pot să Îl onoreze prin muncă activă. Adesea demonstrăm mai mult har când suntem nevoiți să stăm liniștiți decât când mergem încoace și încolo și încercăm să facem lucruri mari. Îi îndemn să-și amintească de faptul că Hristos îngrijește de ei la fel de mult când sunt bolnavi ca atunci când sunt sănătoși, și că până și disciplinarea pe care ei o simt acum atât de acut le este trimisă în dragoste, nu în mânie.

Mai presus de orice, îi îndemn să-și amintească de compasiunea lui Isus față de toți membrii slabi ai turmei Sale. El îi îngrijește întotdeauna cu blândețe, însă niciodată atât de mult ca în vremurile de nevoi. Hristos s-a întâlnit adeseori cu boala. El cunoaște inima unui om bolnav. Când s-a aflat pe pământ, El a văzut „orice boală și orice neputință care era în norod” (Matei 4:23). În zilele petrecute pe

pământ, El a avut o compasiune specială pentru cei bolnavi. Eu mă gândesc adesea că boala și suferința îi fac pe credincioși să fie mai asemănători Domnului lor decât poate să îi facă sănătatea. „El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre” (Matei 8:17). Domnul Isus a fost un „om al durerii și obișnuit cu suferința” (Isaia 53:3). Numai ucenicii care suferă pot avea o oportunitate așa de mare de a-și însuși gândul unui Mântuitor care a trecut prin suferință.

(4) Închei cu un cuvânt de *îndemn* față de toți credincioșii, un îndemn pe care mă rog ca Dumnezeu să îl imprime în sufletele lor. Te îndemn să îți formezi și să îți menții obiceiul părtașiei intime cu Hristos și să nu te temi niciodată că ai putea „merge prea departe” în religia ta. Adu-ți aminte de acest lucru, dacă vrei să ai parte de o pace mare în perioade de boală.

Observ cu regret o tendință în anumite cercuri de a scădea standardul creștinismului practic și de a denunța ceea ce sunt socotite „gândiri extreme” despre viața zilnică a creștinului. Remarc cu durere că până și oamenii religioși privesc uneori cu răceală asupra acelor care se retrag din compania celor lumești, și îi vor socoti ca „exclusiviști, înguști la minte, lipsiți de dragoste și acri”. Îl avertizez pe orice credincios în Hristos care citește aceste rânduri să se păzească ca nu cumva să ajungă influențat de astfel de idei. Îl îndemn ca, dacă își dorește să aibă parte de lumină în valea morții, să se „păzească neîntinat de lume”, să Îl urmeze pe Domnul în totul și să umble alipit de Dumnezeu (Iacov 1:27; Num. 14:24).

Cred că absența profunzimii în creștinismul multora este cauza mângâierii sărace de care au parte atât în sănătate cât și în boală. Cred că religia practică cu jumătate de măsură, la unison cu toți ceilalți, care îi mulțumește pe mulți oameni în zilele noastre, este ofensatoare la adresa lui Dumnezeu, și seamănă spini în pernele muribunzilor, spini pe care mii de oameni nu-i descoperă decât atunci când le este prea târziu. Eu cred că slăbiciunea unei astfel de religii nu iese niciodată la iveală atât de bine ca pe patul suferinței trupești.

Dacă vrem să avem parte de o mângâiere solidă la vreme de nevoi, trebuie să nu ne mulțumim cu o unire superficială cu Hristos (Evrei 6:18). Trebuie să căutăm să cunoaștem ceva din *comuniunea* din inimă, experimentală cu El. Să nu uităm niciodată că „unirea” este un lucru, pe când „comuniunea” este un altul. Mă tem că mii de oameni care știu ce este „unirea” cu Hristos, nu cunosc nimic din „comuniunea” cu El.

Poate sosi ziua când, după o luptă lungă cu boala, vom simți că tratamentele medicamentoase nu ne mai ajută, și că nu ne mai rămâne decât să murim. Prietenii se vor aduna în jurul nostru, dar vor fi incapabili să ne ajute. Auzul, vederea, până și puterea de a ne ruga, vor fugi repede de la noi. Lumea și umbrele ei se vor topi sub picioarele noastre. Veșnicia, împreună cu realitățile ei, va începe să se desfășoare larg înaintea minților noastre. Ce anume ne va susține în acel ceas al încercării? Ce ne va face în stare să simțim că nu ne „temem de niciun rău” (Ps. 23:4)? Nimic, nimic nu va putea face acest lucru decât părtașia intimă cu

Hristos. Doar când Hristos locuiește în inimile noastre prin credință, când El Își pune brațul drept sub capetele noastre, doar când simțim că El stă la dreapta noastră, doar atunci putem avea biruința completă în lupta finală.

Haideți să ne alipim de Hristos tot mai mult, să Îl iubim cu mai multă inimă, să trăim mai profund pentru El, să Îl copiem mai îndeaproape, să-L mărturisim mai îndrăzneț, să Îl urmăm mai complet. Religia de felul acesta va aduce întotdeauna cu ea o răsplată. Oamenii lumești ar putea să râdă de o astfel de credință. Frații slabi ar putea crede că este o formă extremă de credință. Dar ne va fi bine atunci. În vremurile grele, ea ne va aduce lumină. În boală, ea ne va aduce pace. În lumea viitoare, ea ne va aduce „cununa, care nu se poate vesteji, a slavei” (1 Petru 5:4).

Vremea s-a scurtat. Moda acestei lumi trece. Mai sunt câteva sezoane de boală, și totul se va încheia. Mai sunt câteva înmormântări, și vom participa la propria îngropare. Mai sunt câteva furtuni și ploi, și vom fi în siguranță în port. Noi călătorim către o lume unde nu mai există boală, nici despărțire, nici durere, nici lacrimi și nici plâns - în veci. Cerul devine mai plin an după an, și pământul tot mai gol. Prietenii dinaintea noastră devin tot mai numeroși decât cei de dinapoia noastră. „Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi” (Evrei 10:37). În prezența Lui va fi bucurie deplină! Hristos va șterge toate lacrimile din ochii copiilor Lui. „Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimic, va fi moartea” (1 Cor. 15:26). Dar ea va fi distrusă. Va veni ziua când până și moartea va muri (Apoc. 20:14).

Între timp, haideți să trăim viața credinței în Fiul lui Dumnezeu. Haideți să ne sprijinim cu totul pe Hristos și să ne bucurăm la gândul că El trăiește în veac.

Da, binecuvântat fie Dumnezeu! Hristos trăiește, chiar dacă noi putem muri. Hristos trăiește, chiar dacă prietenii și familiile noastre merg în mormânt. El trăiește, pentru că a abolit moartea și a adus viața și nemurirea la lumină prin Evanghelie. El trăiește, și a spus: „Îi voi răscumpăra din mâna locuinței morților, îi voi izbăvi de la moarte. Moarte, unde îți este ciurma? Locuință a morților, unde îți este nimicierea?” (Osea 13:14). El trăiește – Cel care, într-o zi, va schimba trupul nostru murdar și îl va face asemenea trupului Său glorios. Haideți să ne sprijinim încrezători pe El, în boală și în sănătate, în viață și în moarte. Cu siguranță că ar trebui să spunem zilnic alături de Flavel: „Binecuvântat fie Dumnezeu pentru Isus Hristos!”

16

.....

FAMILIA LUI DUMNEZEU

„întreaga familie, în Cer și pe pământ” (Efes. 3:15, lit. KJV).

Citește cuvintele de la începutul acestui capitol și cântărește-le bine. Ele sunt cuvinte care ar trebui să ne stârnească anumite simțăminte în orice moment, dar mai ales în perioada Crăciunului. Nu există bărbat sau femeie pe pământ care să nu fie membru al unei „familii”. De la cei mai săraci până la cei mai bogați, toți au rude și îți pot vorbi de „familia” lor.

După cum toți știm, se obișnuiește ca familiile să se strângă de Crăciun. Spre deosebire de alte perioade din an, în astfel de prilejuri, mii de cămine devin aglomerate. Tânărul de la oraș își ia câteva zile libere și dă o fugă la „bătrânii de acasă”. Tânăra își ia o scurtă vacanță și merge să-și viziteze mama și tatăl. Frații și surorile se întâlnesc măcar pentru câteva ceasuri. Părinții și copiii se privesc iarăși față în față. Și câte lucruri nu sunt de spus! Câte întrebări de pus! Câte lucruri interesante de povestit! Ferice de acel cămin care îi strânge pe toți de Crăciun, „întreaga familie”!

Reuniunile de familie de Crăciun sunt lucruri naturale, bune și corecte. Eu sunt de acord cu ele din toată inima. Mă bucur să văd familiile menținându-și legăturile.

Ele sunt unul dintre puținele lucruri plăcute care au supraviețuit căderii omului în păcat. După harul lui Dumnezeu, nu văd niciun alt principiu de viață care să îi unească atât de mult pe oameni în această lume păcătoasă cum este legătura de familie. Legătura de sânge este una foarte puternică. Am observat adesea că oamenii sunt în stare să sară în apărarea rudelor lor doar din simplul motiv că sunt rude, și refuză să ia aminte la orice lucru spus împotriva acestora, chiar dacă nu împărtășesc aceleași feluri de a trăi sau aceleași gusturi. Orice ajutor la menținerea unității familiei trebuie încurajat. Când este posibil, este înțelept să ne strângem împreună de Crăciun cu „toată familia”.

Cu toate acestea, reuniunile de familie sunt adesea și evenimente triste. Dacă nu ar fi așa, ar trebui să ni se pară ciudat, pentru că trăim într-o astfel de lume. Puține sunt familiile în care nu se văd locurile rămase libere odată cu trecerea anilor. Schimbările și moartea aduc tristețe pe măsura trecerii timpului. În timp ce îmbătrânim, în noi se ridică gânduri despre fețele și glasurile celor care nu mai sunt cu noi, amintiri pe care nicio bucurie de Crăciun nu le poate alina. Când membrii mai tineri ai familiei au început să o ia pe propriile căi în viață, capetele încărunțite pot să aibă de îndurat mulți ani văzând cum cuiburile li se golesc. Dar, după o anumită perioadă, rareori se întâmplă să mai vezi laolaltă „întreaga familie”.

Cititorul meu, folosesc acum ocazia să îți vorbesc despre o familie mare din care vreau să faci parte. Este o familie disprețuită de mulți și chiar necunoscută unora, dar este o familie de o importanță mult mai mare decât orice

familie de pe pământ. Apartenența la ea îi dă omului privilegii mult mai mari decât dacă ar fi fiul unui rege. Ea este familia despre care Pavel le vorbește efesenilor când le spune de „întreaga familie, în Cer și pe pământ”. Ea este familia lui Dumnezeu.

Cititorul meu, dă-mi atenția ta în timp ce voi încerca să îți descriu această familie și să o aduc înaintea ta. Nu vreau să îți afectez bucuria de Crăciun. Vreau doar să îți reamintesc de o familie mai bună, una cerească, și de beneficiile mari pe care le aduce calitatea de membru în acea familie. Vreau să fii parte din acea familie când se va strânge la final, o strângere fără separare, întristare sau lacrimi. Ascultă-mă pentru puțin timp, ca pe un slujitor al lui Hristos și prieten al sufletului tău, căci îți voi vorbi câteva minute despre „întreaga familie, în Cer și pe pământ”.

I. În primul rând, ce este această familie?

II. În al doilea rând, care este poziția ei prezentă?

III. În al treilea rând, care este viitorul acestei familii?

Vreau să discut despre aceste trei lucruri și te invit să le iei în considerare cu seriozitate. Strângerile noastre de Crăciun de pe pământ se vor sfârși într-o zi. Va trebui să vină ultimul nostru Crăciun pământesc. Fericit este acel Crăciun care ne găsește pregătiți să ne întâlnim cu Dumnezeu!

CE ESTE FAMILIA LUI DUMNEZEU

Ce este acea familie pe care Biblia o denuțește „întreaga familie, în Cer și pe pământ”? Din cine este ea formată?

Familia care se află înaintea noastră este compusă din tot creștinii adevărați, toți cei care au Duhul, toți cei ce cred cu adevărat în Hristos, toți sfinții din orice veac, din orice biserică, din orice națiune și de orice limbă. Ea include mulțimea binecuvântată a tuturor oamenilor credincioși. Ea este aceeași cu sfera alegerii făcută de Dumnezeu, casa credinței, trupul tainic al lui Hristos, Mireasa, templul viu, oile care nu pier niciodată, biserica primilor născuți. Toate aceste expresii fac referire la „familia lui Dumnezeu”, sub alte nume.

Calitatea de membru în familia lui Dumnezeu nu depinde de nicio legătură pământească. Ea nu vine prin naștere naturală, ci prin nașterea din nou. Slujitorii Evangheliei nu pot să le-o dea celor care îi aud. Părinții nu pot să le-o dea copiilor lor. Poți să te naști în cea mai sfântă familie din țară și să te bucuri de cele mai bogate mijloace ale harului pe care o biserică ți le poate oferi, și totuși să nu aparții niciodată familiei lui Dumnezeu. Pentru a fi parte din familia lui Dumnezeu, trebuie să fii născut din nou. Doar Duhul Sfânt poate să te facă un membru viu al acestei familii. Aceasta este slujirea și prerogativul Său special, anume să îi aducă în Biserică pe toți cei mântuiți. Cei care sunt născuți din nou sunt „născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu” (Ioan 1:13).

Cititorul meu, te întreb care este motivul pentru care Biblia folosește acest termen pentru a descrie mulțimea tuturor creștinilor adevărați? Ai vrea să știi de ce sunt denumiți ei „familie”? Ascultă, și îți voi spune.

1. *Creștinii adevărați sunt denumiți „familie”, pentru că ei au cu toții un singur Tată.* Ei sunt toți copiii lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus. Ei sunt toți născuți dintr-un singur Duh. Ei toți sunt fii și fiice ai Dumnezeului Preaînalt. Ei au primit Duhul înfierii, astfel că exclamă: „Ava, Tată!” (Gal. 3:26; Ioan 3:8; 2 Cor. 4:18; Rom. 8:15). Ei nu privesc la Dumnezeu cu o frică înrobitoare, ca la o ființă austeră și aspră, gata să îi pedepsească. Ei Îl privesc cu încredere blândă ca pe un Părinte iubitor și împăcat, ca pe Unul care iartă nelegiuirea și păcatul tuturor celor care cred în Isus. El este plin de milă până și față de cel mai neînsemnat și mai firav dintre ei. Cuvintele, „Tatăl nostru, care ești în ceruri”, nu sunt o simplă formă pe buzele creștinilor adevărați. Nu este de mirare că ei sunt numiți „familia lui Dumnezeu”.

2. *Creștinii adevărați sunt numiți „familie” pentru că ei toți se bucură de un singur nume.* Acel nume este Numele marelui lor Frate, adică Isus Hristos, Domnul. La fel cum numele comun de familie este legătura care îi unește pe toți membrii unei familii omenești, tot așa Numele lui Isus îi leagă pe toți credincioșii împreună într-o familie unică vastă. Ca membri în bisericile vizibile, ei au diferite nume și folosesc apelative diferite. Ca membre vii ale lui Hristos, ei toți se bucură de un singur mântuitor, cu o singură inimă și cu un singur gând. Nicio inimă nu poate să nu se simtă atrasă de Isus ca de singurul obiect al nădejzii. Nicio limbă nu poate să nu spună că „Hristos este totul”. Pentru ei toți, gândul la moartea lui Hristos pe cruce pentru ei este un gând suav. Gândul la mijlocirea făcută de Hristos pentru ei la dreapta lui Dumnezeu este un gând

suav. Gândul la revenirea lui Hristos pentru a-i uni cu Sine într-o familie glorificată veșnic este unul suav. În fapt, ai putea mai degrabă să alungi soarele de pe cer decât să îndepărtezi Numele lui Hristos de peste cei credincioși. Lumea aceasta poate să nu vadă nimic extraordinar în Numele Lui. Pentru cei credincioși, el este plin de mângâiere, nădejde, odihnă, bucurie și pace. Nu este de mirare că ei sunt numiți „o familie”.

3. *Mai presus de orice, creștinii sunt numiți „familie” pentru că există o asemănare puternică între ei.* Ei toți sunt călăuziți de un singur Duh și sunt caracterizați de aceleași trăsături generale ale vieții, inimii, dorințelor și caracterului. La fel cum există o asemănare fizică generală între frații și surorile dintr-o familie, tot așa există o asemănare spirituală generală între toții fiii și fiicele Domnului atotputernic. Ei toți urăsc păcatul și Îl iubesc pe Dumnezeu. Ei toți își pun nădejdea mântuirii în Hristos și nu au nicio încredere în ei înșiși. Ei toți se străduiesc să se despartă de căile lumii și să își îndrepte dorințele către lucrurile de sus. Ei toți se îndreaptă natural către aceeași Biblie ca singura sursă de hrană pentru sufletele lor și ca singură călăuză în pelerinajul lor către Cer. Ei toți o consideră „o candelă pentru picioarele lor și o lumină pe cărarea lor” (Ps. 119:105). Ei toți merg la același tron de har în rugăciune și consideră că este la fel de necesar să vorbească cu Dumnezeu pe cât le este necesar să respire. Ei toți trăiesc după aceeași regulă, Cuvântul lui Dumnezeu, și se străduiesc să se conformeze poruncilor Lui în viața lor zilnică. Ei toți au parte de aceeași experiență interioară. Pocăința, credința, nădejdea, dragostea, smerenia, conflictul interior – sunt

lucruri cu care ei sunt obișnuiți, mai mult sau mai puțin. Nu este de mirare că ei sunt denumiți „o familie”.

Cititorul meu, această asemănare de familie între credincioșii adevărați este un lucru care merită atenția ta specială. După părerea mea, aceasta este una dintre cele mai categorice dovezi indirecte ale veridicității creștinismului. Ea este una dintre cele mai deosebite dovezi ale realității lucrării Duhului Sfânt. Unii creștini adevărați locuiesc în țări civilizate, în timp ce alții în mijlocul țărilor păgâne. Unii sunt foarte educați, alții abia de pot să citească o literă. Unii sunt bogați, alții săraci. Unii sunt parte din Biserica mare [Biserica Anglicană, n.tr.], alții din biserici independente. Unii sunt bătrâni, alții sunt tineri. Totuși, în ciuda tuturor acestor diferențe, între ei există o unitate minunată a inimii și a caracterului.

Bucuriile și întristările lor, dragostea și ura lor, lucrurile care le plac și cele de care sunt dezgustați, nădejile și temerile lor – toate sunt, curios, asemănătoare! Indiferent ce cred alții, eu văd în toate acestea degetul lui Dumnezeu. Lucrarea mâinilor Lui este întotdeauna aceeași. Nu este de mirare că adevărații creștini sunt comparați cu „o familie”.

Ia un englez convertit și un indian convertit, și spune-le pe nepregătite să se întâlnească pentru prima dată. Am curajul să spun că, dacă se înțeleg unul pe celălalt prin a vorbi aceeași limbă, ei vor descoperi în curând un teren comun între ei și se vor simți relaxați să vorbească unul cu celălalt. Unul se poate să fi fost crescut la școală și la colegiu, și să se bucure de orice privilegiu al civilizației engleze. Celălalt se poate să fi fost educat în mijlocul păgânismului și

să fie obișnuit cu tradițiile, obiceiuri, manierele și modalitățile de a trăi la fel de diferite de cele ale englezului pe cât este întunericul față de lumină. Și totuși, în doar o jumătate de ceas, ei se simt de parcă sunt prieteni de o viață. Englezul descoperă că are mai multe în comun cu fratele lui indian decât are în comun cu mulți dintre colegii lui de școală sau prietenii din colegiu. Cum putem explica acest lucru? Cum de se întâmplă așa ceva? Nimic nu poate explica acest lucru decât unitatea învățăturii Duhului. Ceea ce face ca această familie să fie atât de unită este nu natura omului, ci atingerea unică a harului. Poporul lui Dumnezeu este, în cel mai înalt sens, „o familie”.

Iată care este familia către care doresc să îți atrag atenția. Aceasta este familia din care aș vrea să faci parte. Îți cer chiar astăzi să te gândești bine la acest lucru, dacă nu-l luai în considerare niciodată până acum. Ți-am arătat cine este Tatăl familiei, anume Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos. Ți-am arătat cine este Capul și Fratele mai mare al familiei, adică Domnul Isus însuși. Ți-am arătat care sunt trăsăturile familiei. Membrii ei au toți anumite trăsături generale. De aceea, îți spun din nou să te gândești bine la acest lucru.

Ține minte că, în afara acestei familii, nu există mântuire. Doar cei care fac parte din ea, așa cum spune Biblia, se află pe calea care duce la Cer. Mântuirea sufletelor noastre nu depinde de unirea sau separarea de o biserică sau alta. Cei care gândesc în felul acesta sunt total amăgiți și vor descoperi pe pielea lor acest adevăr într-o zi, dacă nu se trezesc. Nu, ci viața sufletelor noastre depinde de ceva

mult mai important. Viața veșnică înseamnă să fii membru al „întregii familii, în Cer și pe pământ”.

POZIȚIA PREZENTĂ A FAMILIEI LUI DUMNEZEU

Care este situația și poziția prezentă a „întregii familii, în Cer și pe pământ”?

Familia către care îți îndrept atenția astăzi este împărțită în două mari segmente. Fiecare segment își are reședința sau locuința proprie. O parte a familiei se găsește în Cer, iar altă parte se găsește pe pământ. Pentru moment, cele două părți sunt complet separate una de cealaltă. Totuși, ele formează un singur trup înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă locuiesc în două locuri diferite, iar unirea lor se va arăta într-o zi.

Trebuie să ținem minte că cele două locuri sunt singurele care cuprind familia lui Dumnezeu. Biblia nu vorbește despre niciun al treilea loc. Nu există purgatoriu, indiferent ce ar crede unii. Nu există niciun loc al purificării pentru cei care nu sunt creștini adevărați la momentul morții. Nu, ci există doar două părți ale familiei – partea care se vede și partea care nu se vede; partea care se află în „Cer” și partea care este pe „pământ”. Membrii familiei care nu se găsesc în Cer sunt pe pământ, și cei care nu sunt pe pământ, se află în Cer. Există două părți, numai două! Să nu uităm niciodată acest lucru.

Unii membri ai familiei lui Dumnezeu se află în siguranță în Cer. Ei se odihnesc în acel loc pe care Domnul Isus îl numește explicit „Rai” (Luca 23:43). Ei și-au încheiat cursa. Ei și-au luptat bătălia. Ei și-au făcut lucrarea ce le-

a fost rânduie. Ei și-au învățat lecțiile. Ei și-au purtat crucea. Ei au trecut prin oceanul acestei lumi tulburate și au ajuns în port. Indiferent cât de puține lucruri am cunoaște despre ei, știm că ei sunt fericiți. Nu mai sunt tulburați nici de păcat, nici de ispită. Ei și-au luat un veșnic rămas bun de la sărăcie, anxietate, durere, boală, întristare și lacrimi. Ei sunt cu Hristos însuși, Cel care i-a iubit și S-a dat pe Sine pentru ei. De aceea, fiind în compania Lui, ei trebuie să fie fericiți (Filip. 1:23). Ei nu se tem de nimic atunci când privesc la trecut. Ei nu au nimic de care să se îngrozească atunci când privesc către lucrurile viitoare. Singurele trei lucruri care le lipsesc pentru a face desăvârșită fericirea lor sunt acestea: a doua venire a lui Hristos în slavă, învierea trupurilor lor și strângerea laolaltă cu toți credincioșii. Toate aceste trei lucruri le sunt garantate, așa că sunt siguri de ele.

Unii dintre membrii familiei lui Dumnezeu sunt încă pe pământ. Ei sunt răspândiți încoace și încolo în mijlocul unei lumi ticăloase, câțiva într-un loc și câțiva în altul. Toți sunt mai mult sau mai puțin ocupați în același fel, după măsura harului pe care l-au primit. Toți aleargă la o cursă, fac o lucrare, duc un război, poartă o cruce, se luptă împotriva păcatului, se ridică împotriva diavolului, răstignesc firea pământească, se luptă împotriva lumii, sunt martori ai lui Hristos, își deplâng propriile inimi, se roagă, aud, citesc, în ciuda slăbiciunilor lor, pentru viața sufletelor lor.

Fiecare este înclinat adesea să creadă că nicio cruce nu este atât de grea ca propria cruce, că nicio lucrare nu este atât de dificilă și că nicio inimă nu este atât de împietrită.

Dar ei toți continuă pe cale, un aspect care uimește lumea neștiutoare din jurul lor și adesea chiar pe ei înșiși.

Cu toate acestea, oricât de împrăștiată ar fi familia lui Dumnezeu în prezent, în ce privește locul unde ea se află și răspândirea ei pe suprafața pământului, ea rămâne o singură familie. Ambele ei părți au același caracter, sunt una în posesiuni și una în relația lor cu Dumnezeu. Partea din Cer nu are nimic superior față de partea de pe pământ, deși, la prima vedere, așa ar părea că stau lucrurile. Diferența dintre cele două este doar una de grad de împlinire.

1. Ambele părți ale familiei Îl iubesc pe același Mântuitor și se bucură de aceeași voie perfectă a lui Dumnezeu. Dar partea de pe pământ iubește cu multă imperfecțiune și neputință, și trăiește prin credință, nu prin vedere. Partea din Cer iubește fără slăbiciune, fără îndoială sau fără lucruri care să o distragă. Ea umblă prin vedere, nu prin credință, și vede ceea ce credea cândva.

2. Ambele părți ale familiei sunt formate din sfinți. Dar sfinții de pe pământ sunt adesea niște pelerini sărmani și oboșiți, care descoperă că „firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu pot face tot ce vor” (Gal. 5:17). Ei trăiesc în mijlocul unei lumi rele, fiind dezgustați adesea de ei înșiși și de păcatul pe care îl văd în jurul lor. Prin contrast, sfinții din Cer sunt eliberați de lume, de firea pământească și de diavolul, bucurându-se de o libertate glorioasă. Ei sunt numiți „duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți” (Evrei 12:23).

3. *Ambele părți ale familiei sunt deopotrivă formate din soldații lui Dumnezeu.* Dar soldații de pe pământ sunt încă implicați în conflict. Războiul lor nu s-a sfârșit. Lupta lor nu este încheiată. Ei trebuie să îmbrace în fiecare zi întreaga armură a lui Dumnezeu. Soldații din Cer sunt toți triumfători. Niciun vrăjmaș nu îi mai poate răni de acum. Nicio săgeată arzătoare nu se mai poate atinge de ei. De acum, ei pot lăsa deoparte coiful și scutul. În final, ei îi pot spune sabiei Duhului: „Odihnește-te!” Ei se pot așeza liniștiți, neavând nevoie să vegheze și să se mai păzească.

4. *Ambele părți ale familiei sunt formate din copiii lui Dumnezeu.* Totuși, copiii din Cer și-au învățat toate lecțiile, au împlinit toate sarcinile ce le-au fost rânduite și au început o vacanță veșnică. Copiii de pe pământ încă sunt la școală. Ei învață zilnic înțelepciunea, chiar dacă lent și cu multe necazuri, și au nevoie adesea să li se reamintească de lecțiile din trecut prin disciplinare, astfel că vacanța lor este încă la orizont.

5. În final, dar deloc mai puțin important, *ambele părți ale familiei sunt la fel de sigure în starea în care se află.* Pe cât de minunat poate suna acest lucru, el este adevărat! Hristos îngrijește la fel de membrele Sale de pe pământ după cum îngrijește de cele din Cer. Ai putea mai degrabă să te gândești că poți smulge stelele de pe cer decât să smulgi un singur sfânt, oricât de firav ar fi, din mâna lui Hristos. Ambele părți ale familiei sunt asigurate printr-un „legământ veșnic, bine întărit în toate privințele și tare” (2 Sam. 23:5). Întrucât au parte de povara firii pământești și de slăbiciunea credinței lor, membrii de pe pământ ar

putea să nu își conștientizeze și să nu își simtă siguranța. Totuși, ei sunt siguri, chiar dacă ar putea să nu vadă acest lucru. Întreaga familie este „păzită de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi” (1 Petru 1:5). Membrii care se află încă pe cale sunt la fel de siguri ca și cei care au ajuns acasă! În ziua de apoi, niciunul nu va fi rătăcit. Cuvintele poetului creștin vor fi validate în acea zi: „Mai fericite, dar nu mai sigure, sunt sufletele glorificate din Cer!”

Cititorul meu, înainte să închei această parte a subiectului meu, vreau să îți cer să înțelegi profund starea prezentă a familiei lui Dumnezeu și să îți formezi o evaluare corectă a ei. Învață să nu măsoari această familie după numărul membrilor sau după privilegiile ei, ci după ceea ce vezi cu ochii tăi.

Aici poți vedea doar un mic grup de credincioși, în vremea actuală. Dar nu trebuie să uiți că o mare mulțime de credincioși a ajuns deja în siguranță în Cer și că, în ziua de apoi, când toți vor fi strânși laolaltă, vor fi o „mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni” (Apoc. 7:9). Tu vezi aici doar acea parte a familiei care se luptă pe pământ. Nu trebuie să uiți niciodată că cea mai mare parte a ei a ajuns deja acasă și se odihnește în Rai.

Tu vezi aici partea luptătoare, nu pe cea triumfătoare. Tu vezi partea care poartă crucea, nu pe cea care se află în siguranță pe malul celălalt al râului. Familia lui Dumnezeu este mult mai bogată și mai glorioasă decât îți poți închipui. Crede-mă, nu este un lucru mărunț să fii parte din „întreaga familie, în Cer și pe pământ”.

VIITORUL FAMILIEI LUI DUMNEZEU

Care este viitorul familiei din cer și de pe pământ?

Viitorul familiei – ce incertitudine imensă ne sugerează aceste cuvinte când ne gândim la orice familie aflată acum în lume! Ce puține lucruri putem spune despre ceea ce ne așteaptă pe oricare dintre noi! Ce îndurare că nu știm prin ce întristări, încercări și separări vor trebui să treacă iubiții noștri copii după ce noi vom pleca din această lume! Este o îndurare că noi nu știm „ce poate aduce o zi” (Prov. 27:1), și o îndurare și mai mare că nu știm ce s-ar putea petrece peste 20 de ani. Cunoașterea mai dinainte a viitorului familiilor noastre le-ar distruge liniștea chiar și atunci când vor să se strângă de Crăciun și ar umple întreaga petrecere de întristare.

Gândește-te câți băieți drăguți, care sunt acum încântarea părinților lor, vor umbla cu timpul pe urmele fiului risipitor, și nu se vor întoarce niciodată acasă! Gândește-te câte fiice, care sunt acum bucuria inimii mamelor lor, o vor lua pe propria cale după doar câțiva ani și vor insista să se căsătorească cu bărbatul cel mai nepotrivit!

Gândește-te câtă suferință și câtă boală îl va lovi adesea pe cel mai drag dintr-o familie și îi va face viața o povară atât lui, cât și celorlalți! Gândește-te la dezbinările și despărțirile nesfârșite care apar din cauza banilor. Vai, atâtea certuri au loc pentru câțiva lei între cei care se jucau cândva cu bucurie în același leagăn. Gândește-te la aceste lucruri! Viitorul multor familii care se vor strânge laolaltă la următorul Crăciun este un subiect serios și solemn. Cel puțin sute de astfel de familii se vor întâlni pentru ultima

oară! Când se vor despărți, nu se vor mai întâlni niciodată din nou.

Dar, mulțumită lui Dumnezeu, există o mare familie al cărei viitor este foarte diferit. Ea este familia despre care îți vorbesc în acest capitol și o aduc înaintea atenției tale. Viitorul familiei lui Dumnezeu nu este incert. El este bun, fericit – și este doar un viitor bun și fericit. Ascultă-mă, și voi încerca să îți arăt aceste lucruri prin câteva explicații.

1. Membrii familiei lui Dumnezeu vor fi duși în siguranță acasă într-o bună zi. Aici, pe pământ, ei pot să fie răsfirați, încercați, loviți de furtuni și zdrobiți de suferințe. Totuși, niciunul dintre ei nu va pieri! (Ioan 10:28). Cel mai slab miel va fi sigur, așa că nu va fi lăsat să piară în pustie. Cel mai firav copil va fi prezent atunci când, în ziua de apoi, va fi adusă înainte lista celor mântuiți. În ciuda lumii, a firii pământeste și a diavolului, întreaga familie va ajunge acasă în siguranță acasă. „Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui” (Rom. 5:10).

2. Membrii familiei lui Dumnezeu vor avea trupuri glorioase într-o bună zi! Când Domnul Isus Hristos va veni pentru a doua oară, sfinții care au murit vor fi înviați, iar cei care vor fi găsiți în viață vor fi schimbați. Ei nu vor mai avea trupuri muritoare, pline de slăbiciuni și neputințe. Ei vor avea trupuri ca al Domnului lor înviat, fără cea mai mică posibilitate de a cădea pradă bolii și durerii. Ei nu vor mai fi împiedicați de un trup neputincios atunci când vor dori să Îl slujească pe Dumnezeu. Ei vor fi în stare să Îl

slujească zi și noapte fără oboseală și să împlinească voia Lui fără a fi distrași de ceva. Lucrurile trecute vor dispărea, căci atunci se va împlini pe deplin cuvântul acesta: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi” (Apoc. 21:5).

3. *Membrii familiei lui Dumnezeu vor fi toți adunați într-un singur grup în ziua de apoi!* Nu contează unde au trăit sau unde au murit. Se poate ca ei să fi fost despărțiți unul de altul atât de timp cât și de spațiu. Unul poate să fi trăit în corturi, ca Avraam, Isaac și Iacov, pe când un altul să călătorească cu trenul în zilele noastre. Unul se poate să fi fost îngropat într-un deșert australian, iar altul să fi fost înmormântat în curtea unei biserici din Anglia. Totuși, aceste lucruri nu contează. Toți vor fi adunați laolaltă, de la nord și de la sud, de la est și de la vest, și se vor întâlni într-o adunare fericită, de care nu vor mai fi despărțiți niciodată. Despărțirile pământești din familia lui Dumnezeu durează doar câteva zile. Întâlnirea finală va fi pentru veșnicie. Contează prea puțin unde trăim. Acum suntem despărțiți doar pentru o vreme, aceasta nefiind vremea strângerii noastre laolaltă. Contează prea puțin unde murim, căci toate mormintele sunt la fel de apropiate de Cer. Dar ceea ce contează este că, dacă facem parte din familia lui Dumnezeu, suntem siguri că ne vom reîntâlni în final.

4. *Membrii familiei lui Dumnezeu vor fi uniți în final în gândire și judecată.* Ei nu sunt așa acum, în ce privește multe lucruri mărunte. În legătură cu lucrurile necesare pentru mântuire, există o unitate minunată între ei. În multe lucruri neînsemnate ale religiei, cum ar fi formele de închinare sau de conducere a bisericii, din nefericire

ei au adeseori păreri diferite. Dar va fi o zi când nu va exista niciun dezacord între ei. Efraim nu îl va mai chinui niciodată pe Iuda, nici Iuda pe Efraim. Membrii Bisericii Angliei nu se vor mai certa niciodată cu independenții [credincioșii din alte biserici decât Biserica Anglicană, n.tr.], nici independenții cu anglicanii. Cunoașterea parțială și vederea încețoșată se vor sfârși pe veci. Dezbinările și separările, neînțelegerile și reprezentările greșite vor fi îngropate și uitate. Așa cum nu va mai fi decât o singură limbă, tot așa nu va mai fi decât o singură opinie. În final, după mii de ani de luptă și dezbinări, vom descoperi unitatea perfectă și armonia. În final, familia se va reuni și toți vor fi cu același gând.

5. Membrii familiei lui Dumnezeu vor fi desăvârșiți în sfințenie în ziua de apoi. Acum, ei nu sunt literalmente perfecti. Chiar dacă sunt născuți din nou și înnoiți după chipul lui Hristos, ei păcătuiesc și greșesc adesea în multe lucruri (Iacov 3:2). Nimeni nu știe mai bine acest lucru decât ei înșiși. Este durerea și întristarea lor că nu Îl pot iubi pe Dumnezeu mai din inimă și nu Îl pot sluji mai credincios. Dar ei vor fi eliberați complet de toată corupția păcătoasă în acea zi. Ei vor învia la a doua venire a lui Hristos, fără neputințele care se agață de ei în viețile lor pământești. În acea zi, în ei nu se va mai găsi nici măcar o singură înclinație coruptă sau dorință rea. Ei vor fi înfățișați de Capul lor înaintea Tatălui – fără pată, fără zbârcitură sau vreun lucru de acest fel, perfect sfinți și fără reproș, la fel de clar ca soarele (Efes. 5:27; Cânt. 5:10). Chiar și acum, harul este un lucru frumos atunci când trăiește, strălucește și înflorește în mijlocul imperfecțiunilor. Dar cât de frumos

va fi harul atunci când va fi văzut pur, neamestecat și nepătat. Așa va fi văzut harul când Hristos va veni pentru a fi proslăvit în sfinții Lui în ziua de apoi.

6. În final, *membrii familiei lui Dumnezeu vor avea parte de moștenirea veșnică a lui Dumnezeu*. Când lucrurile acestei lumi păcătoase vor fi încheiate, va exista o moștenire veșnică pentru toți fiii și fiicele Domnului Atotputernic. Nici măcar cel mai slab dintre ei nu va fi trecut cu vederea și uitat. Va exista ceva pentru fiecare, potrivit cu măsura lui. Cel mai neînsemnat vas al harului și cel mai mare dintre ele vor fi umplute până la capăt cu slavă, adică tocmai natura acelei glorii și a acelei răsplătiri pe care ar fi o nebunie să pretindem că le putem descrie aici, pe pământ. Ele sunt lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, nici mintea omului nu le-a putut cuprinde. Este suficient să știm că fiecare membru al familiei lui Dumnezeu, când se va trezi după înfățișarea Domnului lui, va fi desăvârșit (Ps. 17:15). Mai presus de orice, este suficient să știm că bucuria, slava și răsplata lor vor fi veșnice. Ceea ce ei vor primi în ziua Domnului, nu vor pierde niciodată. Moștenirea păstrată pentru ei, când vor ajunge în acel moment, este „nesticăcioasă și neîntinată, și care nu se poate veșteji” (1 Petru 1:4).

Cititorul meu, viitorul familiei lui Dumnezeu cuprinde toate aceste realități extraordinare. Aici nu vorbim despre lucruri vagi și încețoșate, rezultate ale invenției omului. Ele sunt lucruri reale și adevărate, și vor ieși la iveală în scurt timp. Ele merită atenția ta serioasă. Cercetează-le bine.

Privește la familiile pământului pe care le cunoști, la cele mai bogate, la cele alese, la cele nobile și fericite. Unde

vei găsi printre toate acestea una care să aibă un viitor comparabil cu ceea ce tocmai ai auzit? În multe cazuri, bogățiile pământești vor dispărea în doar 100 de ani. Sângele nobil nu îi poate împiedica pe unii membri ai familiei să păteze numele acesteia prin lucruri dezgustătoare. În multe cazuri, fericirea va fi descoperită ca superficială și seacă. Puține sunt acele cămine care nu au o întristare secretă sau „un schelet în dulap”. Indiferent dacă la mijloc sunt averile actuale sau așteptările viitoare, nu există nicio familie care să aibă garanția unui viitor atât de strălucit precum cea familie din Cer și de pe pământ. Indiferent dacă privești la ceea ce membrii familiilor din lume au acum sau vor avea ulterior, nicio familie nu se poate asemana cu familia lui Dumnezeu.

APLICAȚII PRACTICE

Cititorul meu, sarcina mea este gata. Mă apropii de încheierea discuției mele pe acest subiect. Îmi rămâne doar să îl închei prin câteva aplicații practice. Îți solicit atenția pentru ultima oară. Fie ca Dumnezeu să binecuvânteze ce vreau să spun spre binele sufletului tău!

(1) Îți pun o *întrebare* clară și îți cer să o duci cu tine la următoarea strângere a familiei tale. Ia-o cu tine, în mijlocul întregii tale fericiri când te vei întâlni cu familia, și fă-ți timp să te gândești la ea. Este o întrebare simplă, dar solemnă: Ești parte din familia lui Dumnezeu? Ține minte – familia lui Dumnezeu! Aceasta este esența întrebării mele. Nu-mi răspunde că ești protestant, anglican sau independent. Vreau să aud ceva mai mult și mai bun. Vreau să ai o religie mântuitoare și împlinitoare pentru suflet, o religie

care să îți dea pacea cât timp trăiești și nădejdea la moarte. Pentru a avea o astfel de pace și nădejde, trebuie să fii mai mult decât protestant, anglican sau independent. Trebuie să faci parte din „familia lui Dumnezeu”. Mii de oameni din jurul tău nu îi aparțin, dar acesta nu este un motiv ca tu să nu faci parte din ea.

Dacă nu ești încă în familia lui Dumnezeu, te invit azi să i te alături fără amânare. Deschide-ți ochii ca să vezi valoarea sufletului tău, gravitatea păcatelor tale, sfințenia lui Dumnezeu, pericolul stării tale actuale și nevoia absolută a unei schimbări categorice!

Deschide-ți ochii ca să vezi aceste lucruri și pocăiește-te chiar acum! Deschide-ți ochii ca să Îl vezi pe marele Cap al familiei lui Dumnezeu, adică pe Hristos Isus, cum așteaptă să îți mântuie sufletul. Conștientizează cum te-a iubit, a trăit pentru tine, a murit pentru tine, a înviat pentru tine și a procurat răscumpărarea completă pentru tine. Privește-L cum îți oferă iertarea imediată, necondiționată și completă, dacă vei crede în El. Deschide-ți ochii ca să vezi aceste lucruri. Caută-L acum pe Hristos. Vino și crede în El, și pune-ți azi sufletul în grija Lui.

Nu cunosc nimic despre familia ta sau despre trecutul tău. Nu știu unde o să-ți petreci următorul Crăciun sau în compania cui vei fi. Dar îndrăznesc să spun că, dacă te vei alătura familiei lui Dumnezeu, va fi cea mai bună și mai fericită zi din viața ta.

(2) Dacă ești cu adevărat membru în familia lui Dumnezeu din Cer și de pe pământ, *cântărește-ți bine privilegiile și învață să fii mai mulțumitor pentru ele!* Gândește-te

ce îndurare este să ai ceva ce lumea aceasta nu îți poate niciodată da sau lua, ceva independent de sărăcie sau boală, ceva care să îți aparțină pe veci. Vechea vatră a familiei se va răci în curând și va rămâne pustie. Vechile reuniuni de familie vor trece și nu vor mai avea loc niciodată. Fețele iubitoare către care ne place să privim acum cu încântare se îndepărtează rapid de noi. Glasurile vesele care ne întâmpină acum vor fi reduse în curând la tăcere, în mormânt. Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu – dacă suntem parte din familia lui Hristos, avem înaintea noastră o reuniune mai bună. Să ne gândim adesea la ea, și să fim mulțumitori!

Acei tați încărunțiți, a căror veselie împodobește atât de frumos creștinismul lor și care se gândeau la ceilalți mai mult decât la ei înșiși; acele mame blânde, a căror amintire este încă proaspătă în copiii lor și a căror soare părea să apună doar la miezul nopții – îi vom revedea. Ei nu sunt pierduți, ci doar au plecat înaintea noastră. Toți, toți ne vor întâmpina în acea măreață casă, când ultima trâmbiță va răsună și când întreaga familie se va aduna laolaltă. Să ne gândim adesea la aceste lucruri și să fim mulțumitori!

Strângerea laolaltă a familiei tuturor copiilor lui Dumnezeu va schimba totul, compensând tot ceea ce îi costă acum în credința lor. O întâlnire la care nimeni nu lipsește; o întâlnire la care nu vor fi locuri goale și nici absenți; o întâlnire unde nu vor fi lacrimi; o întâlnire la care nu vor fi despărțiri – pentru o astfel de întâlnire merită să luptăm! Iată întâlnirea pe care o va avea întreaga familie din Cer și de pe pământ.

Între timp, să ne străduim să trăim vrednic de familia în care suntem membri. Să ne străduim să nu facem nimic care să le dea prilej dușmanilor să vorbească de rău casa Tatălui nostru. Să ne străduim să facem ca Numele Domnului nostru să fie zugrăvit ca frumos – prin caracterul, purtarea și vorbirea noastră. Să ne iubim ca frați și să ne ferim de orice certuri. Să ne purtăm ca și cum onoarea familiei ar depinde de purtarea noastră.

Trăind astfel, prin harul lui Dumnezeu, ne vom asigura de chemarea și alegerea noastră, atât pentru noi cât și înaintea altora. Trăind astfel, putem avea nădejdea unei intrări bogate în port, cu toate pânzele sus, oricând ar fi momentul când vom părăsi pământul pentru a merge în Cer. Trăind astfel, vom face atractivă familia Tatălui nostru înaintea altora și, poate, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, să îi determinăm să spună: „Vom merge și noi cu voi!”

Cititorul meu, aduc aceste gânduri despre familie înaintea atenției tale și îți doresc să ai un Crăciun fericit în cel mai bun și mai înalt sens!

17

.....

CASA CREȘTINULUI

„Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost,
din neam în neam” (Ps. 90:1).

Există două motive pentru care textul biblic de mai sus ar trebui să sune în inimile noastre cu o putere specială. El constituie primul verset al unui psalm foarte profund, prima parte a unei piese minunate de muzică spirituală. Nu aş putea spune felul în care alții percep Psalmul 90, dar pe mine, acesta mă face mereu să mă așez și să meditez la el.

În primul rând, acest psalm este singurul compus de „Moise, omul lui Dumnezeu”. El exprimă sentimentele acelui om sfânt, după ce a văzut murind în pustie o întreagă generație pe care a scos-o din Egipt. An după an, el a văzut împlinindu-se judecata înfricoșătoare pe care Israelul a adus-o asupra sa prin necredință: „Trupurile voastre moarte vor cădea în pustia aceasta. Voi toți, a căror numărătoare s-a făcut, numărându-vă de la vârsta de douăzeci de ani în sus, și care ați cântit împotriva Mea” (Num. 14:29).

El a văzut cum au fost îngropați în pustie, unul după altul, capii familiilor pe care le-a scos din Egipt. Vreme de 40 de ani el i-a văzut pe cei puternici, rapizi, înțelepți,

blânzi și frumoși care au traversat Marea Roșie împreună cu el în triumf cum au fost zdrobiți și s-au uscat ca iarba. Timp de 40 de ani, el i-a văzut pe tovarășii lui schimbându-se continuu, fiind mistuiți și loviți de moarte. Cine s-ar mai putea mira că el spune: „Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost”? Noi toți suntem pelerini și străini pe pământ, și niciunul nu rămâne aici. „Doamne, Tu ești casa noastră”.

În al doilea rând, Psalmul 90 face parte din ceremonia de înmormântare din Biserica Angliei. Orice greșeală ar găsi unii în Cartea noastră de Rugăciune, cred că nimeni nu poate respinge frumusețea singulară a înmormântărilor. Pasajele rostite de slujitorii Evangheliei când întâlnesc cosciugul la poarta bisericii sunt frumoase și îi conduc pe cei întristați în casa lui Dumnezeu.

Frumos este și capitolul din 1 Corinteni despre învierea trupului. Frumoase sunt și propozițiile și rugăciunile rânduite să fie citite pe când trupul este așezat în lunga lui casă. Dar, după părerea mea, psalmii aleși pentru lectură când cei întristați își ocupă locurile în biserică sunt de o frumusețe specială. Nu știi de nimic altceva care să sune atât de mângâietor, de solemn, care să atingă atât de mult inimile și să miște sufletele oamenilor ca acel moment dificil când sunt rostite cuvintele uimitoare ale vechiului dă-tător inspirat al Legii: „Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost”. „Doamne, Tu ești casa noastră”.

Vreau acum să extrag din aceste cuvinte două gânduri care le pot face mult bine cititorilor acestei cărți. Fericirea și mângâierea sunt ceea ce fac o casă să fie faimoasă în

toată lumea. Ea este un crâmpei de Rai lăsat pe pământ. Dar nici măcar o astfel de casă nu este veșnică. Cuibul familiei va fi cândva distrus, și știm sigur că locuitorii lui vor fi răsfirați. Rămâi alături de mine pentru câteva minute, în timp ce voi încerca să aduc înaintea ta cea mai frumoasă, mai bună și mai fericită casă.

LUMEA

Primul gând pe care ți-l aduc înaintea este acesta: îți voi arăta cum este lumea. Ea este în multe aspecte o lume frumoasă, și recunosc deschis acest lucru. Mările și râurile ei, răsăriturile și apusurile ei, munții și văile ei, lanurile de grâne și pădurile ei, fructele și florile ei, zilele și nopțile ei – toate, toate sunt frumoase în felul lor. Rece și lipsită de simțăminte trebuie să fie acea inimă care nu găsește niciodată măcar o zi pe an când să poată admira vreun lucru din natură! Totuși, pe cât de frumoasă este lumea, există multe lucruri în ea care ne reamintesc că ea nu este acasă. Ea este un han, un cort, un loc de găzduire, o școală, dar nu este acasă.

(a) *Ea este o lume schimbătoare.* Toate lucrurile din jurul nostru se mișcă și se schimbă continuu, apoi dispar. Familiile, proprietățile, proprietarii, chiriașii, țăranii, muncitorii și comercianții – toți sunt în mișcare. A găsi același nume în aceeași casă vreme de trei generații este un lucru atât de rar, încât este excepția, nu regula. O lume atât de schimbătoare nu poate fi numită casă.

(b) *Ea este o lume care ne încercă și ne dezamăgește.* Cine apucă vreodată vârsta de 50 de ani și nu descoperă că

așa este? Încercările în viața de căsătorie sau în cea de bur-lăcie, încercările în copilărie, disputele între frați și surori, problemele financiare și de sănătate – cât de multe sunt acestea! Numele lor este legiune. Și probabil că nu iese la lumină nici a zecea parte. Puține sunt familiile care n-au niciun „schelet în dulap”. O lume atât de plină de necazuri și dezamăgiri nu poate fi numită casă.

(c) Ea este o lume muribundă. Moartea ne înconjoară continuu și o întâlnim la orice pas. Puține sunt reuniunile de familie, mai ales când vine Crăciunul, în care să nu existe niște scaune libere sau locuri vacante. Puțini sunt bărbații și femeile de peste 30 de ani care să nu cunoască o listă lungă de nume, gravate adânc și pe veci în inimile lor, numele celor ce le-au fost dragi, care au plecat din această lume. Unde sunt tații și mamele noastre? Unde sunt predicatorii și învățătorii noștri? Unde sunt frații și surorile noastre? Unde sunt soții și soțiile noastre? Unde sunt vecinii și prietenii noștri? Unde sunt închinătorii că-runți, ale căror fețe reverențioase ni le amintim atât de bine, încă de pe vremea când am călcat pentru prima dată pragul casei lui Dumnezeu? Unde sunt băieții și fetele cu care ne-am jucat când eram la școală? O, cât de des trebuie să răspundem: „Sunt morți, morți, morți! Florile cresc pe mormintele lor, iar noi am rămas singuri”. Sigur că o lume atât de plină de moarte nu poate fi numită vreodată acasă.

(d) Ea este o lume răsfirată și care ne separă. Familiile se despart continuu și membrii lor merg în direcții atât de diferite. Cât de rar se reîntâlnesc membrii unei familii, după ce părinții au fost așezați în groapă! Legătura unității

pare ruptă, și nimic nu o poate suda la loc. Cimentul pare să fi căzut din structura clădirii, astfel că întreaga coeziune se pierde. Cât de des se întâmplă ca o ceartă pe nimicuri, o simplă dispută pe bani creează o breșă care nu se mai vindecă niciodată și, ca o fisură într-o gheață, deși încercăm să o lipim, nu se vindecă niciodată! Cu adevărat rare sunt situațiile în care cei care s-au jucat în același pătuț ajung să fie puși în același cimitir sau să rămână în pace unul cu altul până la moarte. O lume plină de dezbinări și despărțiri nu poate fi considerată vreodată acasă.

Acestea sunt lucruri vechi și cunoscute, așa că este inutil să fii surprins de ele. Ele sunt rodul amar al păcatului și consecința tristă a căderii. Schimbarea, necazul, moartea și despărțirea – toate au intrat în lume când Adam și Eva au păcătuit.

Nu trebuie să cârtim. Nu trebuie să ne arătăm nemulțumirea. Nu trebuie să ne plângem. Trebuie să acceptăm situația în care ne găsim noi înșine. Trebuie să ne dăm toată silința să ușurăm întristările și să creștem mângâierile oamenilor. Trebuie să fim hotărâți să gândim tot ce este mai bun despre oricine și orice. Dar niciodată nu trebuie să uităm – niciodată – că lumea aceasta nu este acasă.

Ești tânăr? Ți se pare că totul în jurul și înaintea ta este strălucitor, bucuros și fericit? Crezi în secret, în mintea ta, că am o perspectivă prea tristă asupra lumii? Ai grijă. Cu trecerea timpului, nu vei spune același lucru. Înțelepțește-te de timpuriu. Învață să ai așteptări moderate. Fii sigur că, cu cât aștepti mai puțin de la oameni și de la lucruri în această lume, cu atât mai fericit vei fi.

Ești prosper în lume? Te-au ocolit moartea, boala, dezamăgirea, sărăcia și necazurile din familie? Ți spui în sinea ta: „Nimic nu mă poate răni. Voi muri liniștit pe patul meu și nu voi cunoaște întristarea”. Ai grijă. Nu ai ajuns încă în port. O furtună de necazuri neașteptate te poate face să îți schimbi părerea. Nu-ți îndrepta dorințele către lucrurile de aici. Ține-le la distanță mare, și fii gata să le abandonezi de îndată. Folosește-ți bine prosperitatea cât timp o ai, dar nu îți sprijini toată greutatea pe ea, ca nu cumva să se rupă și să îți străpungă mâna!

Ai o familie fericită? Ți petreci Crăciunul în mijlocul ei, unde boala, moartea, sărăcia, despărțirile și certurile n-au fost văzute vreodată? Fii mulțumitor pentru acest lucru – da, fii mulțumitor! Un cămin creștin cu adevărat fericit este cel mai apropiat loc de Cer. Dar ai grijă. Această situație nu este veșnică. Ea trebuie să se sfârșească într-o zi și, dacă ești înțelept, nu vei uita niciodată că „vremea s-a scurtat... cei ce au neveste, să fie ca și cum n-ar avea; cei ce plâng, ca și cum n-ar plânge; cei ce se bucură ca și cum nu s-ar bucura; cei ce cumpără, ca și cum n-ar stăpâni; cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca și cum nu s-ar folosi de ea; căci chipul lumii acesteia trece” (1 Cor. 7:29-31).

HRISTOS PENTRU ADEVĂRAȚII CREȘTINI

Al doilea gând pe care îl aduc înaintea ta este acesta: îți voi arăta ce este Hristos pentru adevărații creștini chiar aici, în această viață. Este un lucru indubitabil că Raiul este căminul final în care creștinul adevărat va locui. El călătorește zilnic către acesta, apropiindu-se zilnic tot mai mult de el. „Știm, în adevăr, că, dacă se desface

casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, ci este veșnică” (2 Cor. 5:1). Odată reunite, înnoite, beatificate și desăvârșite, trupul și sufletul vor locui pe veci în marea casă a Tatălui din Cer. Noi încă nu am ajuns acolo. Încă nu suntem în Rai.

Dar oare între timp avem vreo casă pentru sufletele noastre? Nu există niciun locaș în această lume dezolantă unde să ne putem reface continuu și, refăcându-ne, să găsim odihnă și pace? Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că răspunsul la această întrebare nu este greu de găsit. Există o casă pentru toate sufletele trudite și împovărate, iar acea casă este Hristos.

A fi acasă din punct de vedere spiritual, chiar înainte de moartea noastră – înseamnă să-L cunoaștem pe Hristos prin credință, să trăim viața credinței în El, să rămânem zilnic în El prin credință, să fugim la El în fiecare furtună a conștiinței, să-L folosim ca refugiu al nostru în fiecare zi de necaz, să Îl folosim ca Preotul, Confesorul și Călăuza noastră spirituală, în fiecare dimineață și în fiecare seară a vieților noastre.

În cel mai înalt sens, Hristos este un locaș pentru toți credincioșii care Îl folosesc astfel pe Hristos prin credință. Ei pot spune în adevăr: „Noi suntem pelerini și străini pe pământ, și totuși avem o casă”.

Dintre toate simbolurile și emblemele prin care Hristos este prezentat înaintea omului, cunosc puține mai îmbucurătoare și mângâietoare ca acesta care ne stă în față. Casa este unul dintre cuvintele cele mai suave și

mai tandre. Casa este locul care ne stârnește în minte cele mai plăcute gânduri. Tot ceea ce este cel mai bun și mai fericit cămin pentru cei ce îl locuiesc, aceea este Hristos pentru sufletul care crede în El.

În mijlocul unei lumi muribunde, schimbătoare și dezamăgitoare, un creștin adevărat are întotdeauna ceva ce nicio putere de pe pământ nu îi poate lua. Dimineața, la prânz și noaptea, el are aproape un Refugiu viu, o casă vie pentru sufletul lui. Ai putea să îi iei viața, libertatea și banii; ai putea să îi iei sănătatea, pământurile, locuința și prietenii; dar, indiferent ce i-ai face, nu îi poți fura casa spirituală.

La fel cum cele mai smerite dintre faptele lui Dumnezeu își acoperă trupurile folosindu-și carapacele, oriunde ar fi, așa și creștinul, indiferent unde ar merge, duce cu el casa lui spirituală.

(a) Nu este nicio casă ca Hristos! *În El există loc pentru toți, pentru toate categoriile de oameni.* Nimeni nu este oaspete sau vizitator nepoftit, și nimănui nu i se refuză accesul. Ușa este mereu deschisă și niciodată bătută în cuie. Cea mai bună haină, vițelul îngrășat, inelul, încălțările – sunt întotdeauna pregătite pentru toți cei ce vin. Ce dacă ai fost în trecut cel mai ticălos dintre ticăloși, un rob al păcatului, un dușman al oricărei neprihăniri, un fariseu dintre farisei, un saducheu dintre saduchei, un cărturar dintre cărturari? Nu contează! Încă există speranță. Toți pot fi iertați. Există o casă și un refugiu unde sufletul tău poate fi primit chiar azi. Acea casă este Hristos. „Veniți la Mine”, exclamă El. „Bateți, și vi se va deschide” (Matei 11:28; 7:7).

(b) Nu este nicio casă ca Hristos! *În El există îndurarea nelimitată și neobosită pentru toți, chiar și după ce sunt primiți.* Nimeni nu este respins și alungat după ce vine la El pe motiv că ar fi prea slab sau prea rău. O, nu! Pe cine îl primește El, pe acela îl și păzește pe veci. Unde El începe, acolo El se și asigură că va exista un final bun. Pe cine primește El, pe acela îl și îndreptățește imediat și complet. Pe oricine îl îndreptățește, pe acela îl și sfințește. Pe oricine îl sfințește, pe acela îl și glorifică. Niciun om deznădăjduit nu este alungat din casa Lui. Niciun om nu este prea rău ca să fie vindecat și înnoit. Nimic nu este prea greu pentru Acela care a creat lumea din nimic. Cel ce este Casa în El însuși a spus acest lucru și îl va dovedi mereu adevărat: „pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară!” (Ioan 6:37).

(c) Nu este nicio casă ca Hristos! *În El există bunătate, blândețe și răbdare neschimbată pentru toți.* El nu este „un om aspru”, ci este „blând și smerit cu inima” (Matei 11:29). Nimeni nu se apropie de El și este tratat aspru sau făcut să simtă că nu ar fi binevenit. Un ospăț de lucruri îngrășate este mereu întins pentru cei ce vin la El. Duhul Sfânt este pus în inimile lor și locuiește în ei ca într-un templu. Călăuzirea, echiparea și învățarea sunt aduse zilnic în viețile lor.

Dacă aceștia greșesc, ei sunt aduși înapoi pe calea corectă; dacă ei cad, sunt ridicați iar; dacă păcătuiesc cu voia, sunt disciplinați și făcuți mai buni. Dar regula întregii case este dragostea.

(d) Nicio casă nu este ca Hristos! *În El nu există schimbare.* De la tineri până la bătrâni, El îi iubește pe toți cei ce vin la El, și nu obosește niciodată să le facă bine. Vai,

casele pământești sunt pline de incertitudine și schimbare. Favoarea este înșelătoare. Politețea și curtoazia sunt adesea pe buzele oamenilor, dar în interior ei sunt plictisiți de compania ta și își doresc să pleci din prezența lor. Rareori știi cât timp se bucură alții de prezența ta sau în ce măsură prietenii tăi chiar se bucură să te vadă. Dar Hristos nu este așa. „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci” (Evrei 13:8).

(e) Nicio casă nu este ca Hristos! *Odată începută părtășia cu El, ea nu va fi întreruptă vreodată.* Odată unit cu Domnul prin credință, ești unit cu El pentru o veșnicie nefârșită. Casele pământești ajung adesea la un final, mai devreme sau mai târziu; mobila îndrăgită și veche este vândută sau aruncată; capii de familie dragi sunt puși laolaltă cu părinții lor; vechiul cuib plăcut este rupt în bucăți. Dar nu așa stau lucrurile în cazul lui Hristos. Cu timpul, credința va fi înghițită de vedere, iar nădejdea va fi schimbată în final de certitudine. Într-o zi vom vedea cu ochii noștri, și nu va mai fi nevoie să credem. Vom fi mutați din camera de jos în cea de sus și din curtea exterioară în Sfânta Sfințelor. Dar odată ce suntem în Hristos, nu vom mai putea fi despărțiți de El. Odată ce numele nostru este scris în cartea vieții Mielului, aparținem unei case care va exista în veac.

APLICAȚII

(1) Iar acum, înainte de încheiere, vreau să îi pun fiecărui cititor o *întrebare* clară. Ai o casă pentru sufletul tău? Este el sigur? Este iertat? Este îndreptățit? Este pregătit să Îl întâlnească pe Dumnezeu? Îți doresc din toată inima să ai o casă fericită pe pământ, dar adu-ți aminte de întrebarea mea. În mijlocul salutărilor și urărilor casei, al întâlnirilor

și despărțirilor, al râsului și al veseliei, al bucuriilor, simpatiilor și afecțiunilor – gândește-te, gândește-te la întrebarea mea: Ai o casă pentru sufletul tău?

În curând, casele noastre pământești vor fi închise pe veci. Timpul aleargă grăbit, cu pași uriași. Anii cărunți și moartea vor veni asupra noastră după nu foarte mult timp. Oh, caută o casă veșnică pentru acea parte din fire care este mai prețioasă, cea care nu moare niciodată! Caută o casă pentru sufletul tău înainte de a fi prea târziu.

Caută-L pe Hristos, ca să fii în siguranță. Vai de omul care este găsit în afara arcei când potopul mâniei lui Dumnezeu va izbucni la final asupra lumii păcătoase! Caută-L pe Hristos, ca să fii fericit. Nimeni nu are un drept real de a fi vesel, bucuros și cu inima ușoară, decât cei care au găsit o casă pentru sufletele lor. Îți repet – caută-L pe Hristos fără amânare.

(2) Dacă Hristos este casa sufletului tău, acceptă un *avertisment* din partea unui prieten. Păzește-te să te rușinezi de casa ta în compania cuiva sau în vreun loc. Omul care se rușinează de casa în care s-a născut, de părinții care l-au adus pe lume și l-au crescut, de frații și surorile care s-au jucat cu el, ca o regulă generală, poate fi însemnat ca un om rău și o ființă dezgustătoare. Dar ce să spunem de omul care se rușinează de Acela care a murit pentru el pe cruce? Ce vom spune de omul care se rușinează de religia lui, de Domnul lui, de casa lui?

Ai grijă să nu fii un astfel de om. Orice ar crede cei din jurul tău, nu te rușina niciodată că ești creștin. Dacă vor, ei pot să râdă de tine și să te batjocorească. Fii sigur

că nu vor mai batjocori pe nimeni în ceasul morții și nici în ziua judecății. Flutură-ți steagul și arată-ți culorile! Da, poți fi foarte rușinat de beții, de pariuri, de minciună, de înjurături, de lenevie și mândrie. Dar n-ai niciun motiv să te rușinezi de citirea Bibliei, de rugăciune și de faptul că ești al lui Hristos. Lasă-i pe alții să râdă de tine cât vor. Un soldat bun nu se rușinează niciodată de culorile Reginei lui, nici de uniforma sa. Ai grijă să nu te rușinezi niciodată de Domnul tău, nici de casa ta spirituală.

(3) Dacă Hristos este casa sufletului tău, primește un *sfat* din partea unui prieten. Nu lăsa ca vreun lucru să te ispitească să rătăcești departe de această casă.

Lumea și diavolul vor încerca din greu să te facă să îți abandonezi religia pentru scurt timp și să umbli cu ei. Firea ta pământească își va șopti că nu este niciun pericol să mergi puțin cu ei și că nu îți va dăuna nicidecum. Ai grijă, îți spun; ai grijă când ești ispitit în acest fel. Ai grijă să nu privești înapoi, ca nevasta lui Lot. Nu uita de casa ta spirituală.

Nu încapă îndoială că există plăceri în păcat, dar ele nu sunt reale și satisfăcătoare. Există o agitație și o bucurie de scurtă durată în căile lumii, dar este bucuria care lasă în urma ei un gust amar. O, nu! Numai căile înțelepciunii sunt căi plăcute și doar cărările ei sunt cărări ale păcii. Alipește-te strict de ele și nu le lepăda. Urmează-L pe Miel oriunde merge El. Alipește-te de Hristos și de domnia Lui, indiferent cum vorbesc alții despre tine. Cu cât vei trăi mai mult, cu atât mai fericită vei considera slujirea Lui și cu atât mai dispus vei fi să cânti că, în cel mai înalt sens, „nicăieri nu este ca acasă!”

(4) Dacă Hristos este casa sufletului tău, acceptă o *sugestie* despre datoria ta. Ai grijă să folosești orice oportunitate de a le spune altora despre fericirea ta. Spune-le că ai o casă fericită. Spune-le, dacă vor să te asculte, că ai descoperit că Hristos este un Domn bun și că slujirea Lui este o slujire fericită. Spune-le că jugul Lui este ușor și că povara Lui este ușoară. Spune-le că, orice ar pretinde diavolul, regulile casei tale nu sunt apăsătoare și că Domnul tău răsplătește mult mai bine decât lumea! Încearcă să faci un bine cât de mic oriunde te-ai afla. Încearcă să îndrepti cât mai mulți oameni către casa ta fericită. Spune-le prietenilor și rudelor tale, dacă vor să te asculte, cum se spunea în vechime: „Vino cu noi, și îți vom face bine, căci Domnul a făgăduit că îi va face bine lui Israel” (Num. 10:29).

18

.....

MOȘTENITORII LUI DUMNEZEU

„Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: ‚Ava! adică: Tată!‘ Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El” (Rom. 8:14-17).

Oamenii despre care Pavel vorbește în versetele care ne stau înaintea sunt cei mai bogați oameni de pe pământ. Și așa trebuie să fie. Ei sunt numiți „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos”.

Moștenirea pe care o au acești oameni este singura pe care merită să o avem. Toate celelalte sunt dezamăgitoare și nu pot aduce împlinire, ci vin, în schimb, cu multe îngrijorări. Ele nu pot vindeca o inimă bolnavă, nici să ușureze o conștiință îngreunată. Ele nu pot ține la distanță necazurile din familie. Ele nu pot preveni bolile, înmormântările, despărțirile și morțile. Prin contrast, între „moștenitorii lui Dumnezeu” nu există dezamăgire.

Moștenirea despre care vorbesc este singura care poate fi păstrată pe veci. Toate celelalte trebuie părăsite în

ceasul morții, dacă nu cumva ne-au fost luate deja dinainte. Cei ce dețin milioane de lire nu pot duce nimic dincolo de mormânt. Dar nu așa stau lucrurile în cazul „moștenitorilor lui Dumnezeu”. Moștenirea lor este veșnică.

Moștenirea despre care vorbesc este singura moștenire pe care orice om o poate avea. Majoritatea oamenilor nu pot obține niciodată bogății sau măreție, chiar dacă s-ar strădui din greu toată viața. Dar slava, cinstea și viața veșnică le sunt oferite tuturor oamenilor, fără plată, adică tuturor acelor care doresc să le accepte în termenii lui Dumnezeu. Oricine vrea poate fi un „moștenitor al lui Dumnezeu și împreună moștenitor cu Hristos”.

Dacă vreun cititor al acestor rânduri dorește să aibă parte de această moștenire, trebuie să știe că, pentru aceasta, trebuie să devină membru al acelei singure familii de pe pământ care are această moștenire, anume familia tuturor creștinilor adevărați. Trebuie să te alături copiilor lui Dumnezeu de pe pământ, dacă dorești să ai parte de slavă în ceruri. Scriu aceste rânduri ca să te îndemn să devii astăzi un copil de Dumnezeu, dacă nu ești deja. Le scriu ca să te conving să te asiguri că ești moștenitor al lui Dumnezeu, în cazul în care ai doar o vagă speranță, nimic mai mult. Doar creștinii adevărați sunt copiii lui Dumnezeu! Doar copiii lui Dumnezeu sunt moștenitorii lui Dumnezeu! De aceea, acordă-mi atenția în timp ce voi încerca să detaliez aceste lucruri și să îți arăt care sunt lecțiile cuprinse în versetele de la începutul capitolului.

I. În primul rând, vreau să arăt care este relația tuturor creștinilor cu Dumnezeu. Ei sunt „fiii lui Dumnezeu”.

II. În al doilea rând, vreau să demonstrez care sunt dovezile speciale ale acestei relații. Creștinii adevărați sunt „călăuziți de Duhul lui Dumnezeu”. Ei au „Duhul înfierii”. Ei au „mărturia Duhului”. Ei „suferă împreună cu Hristos”.

III. În al treilea rând, vreau să arăt care sunt privilegiile acestei relații. Creștinii adevărați sunt „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos”.

FIII LUI DUMNEZEU

În primul rând, vreau să arăt care este relația tuturor creștinilor adevărați cu Dumnezeu. Ei sunt „fiii” lui Dumnezeu.

Nu cunosc niciun cuvânt mai ales și mai mângâietor decât acesta. A fi slujitorii lui Dumnezeu, supușii, soldații, ucenicii și prietenii Lui – toate acestea sunt titluri deosebite, dar a fi „fiii” lui Dumnezeu înseamnă un pas mai sus. Ce spune Scriptura? „Robul nu rămâne pururea în casă; fiul însă rămâne pururea” (Ioan 8:35).

A fi fiul unui om bogat și nobil în această lume sau a fi fiu de prinț și rege pământesc este recunoscut ca un mare avantaj și un mare privilegiu. Dar să fii fiul Împăratului împăraților și Domnului domnilor, fiul Celui Preaînalt și Preasfânt, care locuiește în veșnicie – acesta este un privilegiu mult mai mare. Și totuși, aceasta este moștenirea fiecărui creștin adevărat.

Fiul unui părinte pământesc se uită în mod natural către tatăl său, așteptând de la el afecțiune, grijă, susținere și educație. Pentru el, există întotdeauna o casă deschisă. Există o

dragoste pe care, vorbind în termeni generali, nicio purtare rea nu o poate stinge. Toate acestea sunt lucruri care le aparțin celor ce sunt fii în această lume. Dar gândește-te cât de mare trebuie să fie privilegiul ca un biet păcătos să poată spune despre Dumnezeu: „El este Tatăl meu”.

Dar cum este posibil ca păcătoși ca mine și ca tine să devină fii ai lui Dumnezeu? Când intrăm în această relație glorioasă? Prin natura noastră, noi nu suntem fii de Dumnezeu. Nu ne-am născut așa când am venit în lume. Niciun om nu are dreptul natural să Îl privească pe Dumnezeu ca Tatăl său. A afirma așa ceva ar fi o erezie ticăloasă. Despre oameni se spune că s-au născut poeți sau pictori, dar ei nu se nasc niciodată fii ai lui Dumnezeu. Epistola către Efeseni ne spune că „eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți” (Efes. 2:3). Epistola lui Ioan ne învață că: „Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire, nu este de la Dumnezeu” (1 Ioan 3:10). Catehismul Bisericii Angliei urmează cu înțelepciune învățătura Bibliei și ne învață că, „prin natura noastră, noi ne naștem în păcat și copii ai mâniei”. Da, noi toți venim pe lume mai degrabă copii ai diavolului decât copii ai lui Dumnezeu! Păcatul este un lucru ereditar și se transmite în toată familia lui Adam. Harul nu este ereditar, așa că oamenii sfinți nu pot să dea naștere unor copii sfinți. De aceea, cum și când are loc această schimbare deosebită în oameni? Când și în ce manieră devin păcătoșii „fii și fiice ai Domnului Cel Atotputernic” (2 Cor. 6:18)?

Oamenii devin fii ai lui Dumnezeu în ziua când Duhul îi face să creadă în Isus Hristos spre mântuire, niciodată

înainte de acest moment. Ce spune Epistola către Galateni? „Toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus” (Gal. 3:26). Ce spune prima Epistolă către Corinteni? „Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus” (1 Cor. 1:30). Ce spune Evanghelia după Ioan? „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12).

Credința îl unește pe păcătos cu Fiul lui Dumnezeu și îl face unul din membrele Sale. Credința îl face unul dintre cei în care Tatăl nu vede nicio pată, și în care Se desfată. Credința îl căsătorește cu Fiul preaiubit al lui Dumnezeu și îl socotește printre fii. Credința îi dă „părtășia cu Tatăl și cu Fiul” (1 Ioan 1:3). Credința îl altoiește în familia lui Dumnezeu și îi deschide o cămară în casa Tatălui. Credința îi dă viață în locul morții și îl face fiu, în loc să fie rob. Arată-mi un om care are această credință și, oricare ar fi biserica sau denomiția lui, îți voi spune că este un fiu al lui Dumnezeu.

Acesta este unul dintre acele elemente pe care ar trebui să nu le uităm niciodată. Noi toți suntem incapabili să cunoaștem ceva despre calitatea de fiu a unui om, până în clipa în care el crede. Nu încapă îndoială că fiii lui Dumnezeu sunt cunoscuți mai dinainte și aleși din toată veșnicia, fiind predestinați să fie înfiați. Totuși, ține minte că doar după ce aceștia sunt chemați la vremea potrivită și cred, doar de atunci putem fi siguri că ei sunt fii. Îngerii lui Dumnezeu se bucură de aceștia doar după ce ei se pocăiesc și cred. Îngerii nu pot citi cartea alegerii lui Dumnezeu, așa că ei nu știu cine sunt „cei ascunși de El” pe pământ. Ei nu

se bucură de niciun om decât după ce acesta crede. Dar când văd un biet păcătos pocăindu-se și crezând, există o bucurie atât de mare printre ei, o bucurie care se îndreaptă către realitatea că încă o mlădiță este smulsă din foc și încă un fiu și un moștenitor s-a născut din nou spre gloria Tatălui din Cer (Luca 15:10). Dar trebuie să-ți spun din nou că noi nu putem ști nimic sigur despre calitatea de fiu a unui om în relație cu Dumnezeu decât după ce acesta crede în Hristos.

Te avertizez să te ferești de ideea amăgitoare că toți oamenii sunt copii ai lui Dumnezeu, indiferent dacă au credința în Hristos sau nu. Aceasta este o teorie nebu-nească de care se alipesc mulți în aceste vremuri, dar una care nu poate fi dovedită din Cuvântul lui Dumnezeu. Este un vis periculos cu care mulți încearcă să-și liniștească conștiințele, dar unul din care se vor trezi înspăimântați în ziua de apoi.

Nu vreau să resping ideea că Dumnezeu este, într-un anumit sens, Tatăl universal al întregii omeniri. El este marea cauză primară a tuturor lucrurilor. El este Creatorul întregii omeniri și, doar în El, toți oamenii, indiferent dacă sunt creștini sau păgâni, „au viața, mișcarea și ființa”. Acest lucru este indubitabil și adevărat. În acest sens, Pavel le spunea atenienilor, citând dintr-un poet al lor, că „suntem din neamul Lui” (F.A. 17:28). Dar această calitate de fiu nu îi dă nici unui om dreptul să meargă în Cer. Faptul că suntem fiii lui Dumnezeu prin creație este un lucru pe care îl împărtășesc și pietrele, copacii și fiarele sălbatice, ba chiar și diavoli (Iov 1:6).

Nu pot respinge adevărul că Dumnezeu tratează întreaga omenire cu milă și compasiune. „Îndurărilor Lui se întind peste toate lucrările Lui” (Ps. 145:9). „[El] dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință”. „Eu nu doresc moartea celui ce moare”. Da, recunosc toate acestea pe deplin. În acest sens, Domnul nostru Isus ne spune că „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (2 Petru 3:9; Ezec. 18:32; Ioan 3:16).

Totuși, trebuie să resping în totalitate orice învățătură care ar sugera că Dumnezeu ar fi un Tată împăcat și iertător față de orice alți oameni în afara membrilor trupului lui Isus Hristos, Fiul Său, și că printre aceștia ar exista unii care să nu creadă în El spre mântuire.

Sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu se îndreaptă amândouă împotriva acestei învățături. Ele fac cu totul imposibil ca omul păcătos să se poate apropia de Dumnezeu, cu excepția situației când vine printr-un Mijlocitor. Ele ne învață că, fără Hristos, Dumnezeu este „un foc mistuitor” (Evrei 12:29). Întreg Noul Testament este contrar acestei idei. El ne învață că niciun om nu poate să aibă parte de Hristos dacă nu Îl primește ca Mijlocitorul lui și dacă nu crede în El ca Mântuitor al său. Acolo unde nu există nicio credință în Hristos, ar fi o erezie periculoasă să spunem că omul își poate găsi mângâiere în Dumnezeu ca Tatăl său. Dumnezeu este un Tată împăcat doar cu membrele trupului lui Hristos!

Este irațional să vorbim despre perspectiva pe care o susțin ca și cum ar fi aspră și îngustă. Evanghelia deschide

larg ușa înaintea fiecărui om. Promisiunile ei sunt mari și complete. Invitațiile ei sunt înflăcărate și blânde. Cerințele ei sunt simple și clare: „doar crede în Domnul Isus Hristos și, oricine ai fi, vei fi mântuit”. Dar să spunem că oamenii mândri, care nu își pleacă grumazul sub jugul ușor al lui Hristos, și că cei lumești, care sunt hotărâți să rămână pe calea și în păcatele lor – a spune că astfel de oameni ar avea vreun drept să fie părtași lui Hristos și să se considere fii de Dumnezeu înseamnă a spune că nimic nu poate fi dovedit din Scriptură. Dumnezeu Se oferă să fie Tatăl acestor oameni, dar El face acest lucru prin termeni foarte stricți, așa că oamenii în cauză trebuie să se apropie de El prin Hristos. Hristos Se oferă să fie Mântuitorul lor dar, procedând astfel, El cere un lucru simplu: oamenii trebuie să își încredințeze sufletele în mâinile Lui și să Îi predea inimile.

Totuși, oamenii refuză termenii, dar îndrăznesc să Îl socotească pe Dumnezeu drept Tatăl lor! Ei batjocoresc cerința, și totuși îndrăznesc să spere că Hristos îi va mântui! Dumnezeu poate fi Tatăl lor, dar doar în termenii lor! Dumnezeu trebuie să fie Mântuitorul lor, dar doar după condițiile lor! Ce poate fi mai irațional? Ce poate fi mai mândru? Ce poate fi mai stricat ca o astfel de doctrină? De aceea, să ne păzim de ea, căci este o doctrină foarte răspândită în aceste zile de pe urmă. Să ne păzim de ea, căci este promovată intens și sună frumos și plăcut în gurile poezilor, ale romancierilor, ale sentimentalistilor și ale femeilor cu inima slabă. Să ne păzim de ea, ca nu cumva să ajungem să ne lepădăm de Bibliile noastre și să ne considerăm mai înțelepți decât Dumnezeu. Să rămânem pe terenul vechi al Scripturii. Nu poți ajunge fiu de Dumnezeu

fără Hristos! Nu poate exista moștenire mântuitoare în Hristos fără credință!

Îmi doresc să nu fi avut motive întemeiate să aduc avertismente de acest fel. Am motive să cred că ele trebuie date clar și fără greșală. Există o școală de teologie care se ridică în zilele noastre, școală care mi se pare bine gândită pentru a stimula necredința, pentru a-l ajuta pe diavol și pentru a distruge sufletele! Ea vine înaintea noastră asemenea lui Ioab la Amasa, pretinzând cea mai aleasă dragoste. „Dumnezeu este doar îndurare și dragoste”, potrivit acestei teologii. Sfințenia și dreptatea Lui sunt ignorate cu totul! În această teologie nu se vorbește niciodată despre Iad, ci numai despre Rai. Condamnarea nu este menționată nicăieri, fiind tratată ca un lucru imposibil, căci toți oamenii trebuie să fie mântuiți! Credința și lucrarea Duhului sunt rafinate până nu mai rămâne nimic de ele! „Oricine crede orice, are credință! Oricine gândește orice, are Duhul! Orice om are dreptate. Nimeni nu greșește! Nimeni nu este de blamat pentru vreo faptă! Aceasta este doar rezultatul situației lui, este efectul circumstanțelor! Omul acela nu este socotit responsabil pentru opiniile lui după cum nu este responsabil nici pentru culoarea pielii sale! El trebuie să fie ceea ce este. Biblia este o carte foarte imperfectă. Ea este învechită! Putem să credem oricât vrem din ea, dar niciodată mai mult”.

Vreau să îi avertizez pe oameni cu toată seriozitatea să fugă de această teologie. În ciuda cuvintelor mari pe care ea le folosește – „dărnicie”, „dragoste”, „vederi largi”, „lumină nouă”, „eliberare din bigotism” și așa mai departe – cred că ea este o teologie care îi duce pe oameni la Iad.

(a) *Faptele* îi contrazic pe învățătorii acestei teologii. Dacă ar vizita Mesopotamia și ar vedea cum pustietatea domnește unde erau cândva Ninive și Babilonul; dacă ar merge pe malurile Mării Moarte și s-ar uita în apele ei misterios de amare; dacă ar călători în Palestina și ar întreba ce anume a transformat acea țară fertilă într-o pustietate; dacă i-ar observa pe evreii răsfirați pe toată fața pământului, fără propria țară și totuși fără a fi contopiți cu popoarele unde locuiesc, le-am putea cere să ne spună, dacă îndrăznesc, dacă Dumnezeu este un astfel de Dumnezeu al milei și dragostei, care nu pedepsește și nu va pedepsi niciodată păcatul.

(b) *Conștiința omului* se îndreaptă cu totul împotriva acestor învățători. Aș vrea să-i văd mergând la căpătâiul unui copil muribund și să încerce să îl mângâie cu doctrinele lor. Aș vrea să îi fac să vadă dacă teoriile lor închipuite îi vor liniști durerea, anxietatea neobosită legată de viitor și dacă l-ar face în stare să plece din această lume în pace. Le-aș cere să ne arate, dacă pot, câteva cazuri bine documentate de bucurie și fericire în moarte, în lipsa promisiunilor Bibliei, fără convertire și fără credința în sângele lui Hristos, lucruri pe care le susține teologia despre care ei spun că este învechită. Vai, când oamenii pleacă din lume, conștiința face lucrarea tristă a noilor perspective din aceste zile de pe urmă. Conștiința nu este satisfăcută cu ușurință în ceasul morții, așa că ea nu poate accepta că nu există Iadul.

(c) *Orice concepție rațională* pe care ne-o putem forma despre starea noastră viitoare se îndreaptă direct împotriva acestor învățători. Imaginați-vă un Rai care ar

cuprinde toată omenirea! Imaginați-vă un Rai în care toți oamenii ar fi strânși laolaltă într-o masă confuză, sfinți laolaltă cu păcătoși, oameni curați cu oameni necurați, oameni buni cu oameni răi. Ce element de legătură ar putea exista într-o astfel de situație? Ce legătură comună de armonie și frățietate? Ce bucurie comună ar putea exista într-o slujire comună? Ce armonie, ce pace și ce unitate sufletească ar putea exista? Cu siguranță că până și mintea se revoltă la ideea unui Rai în care n-ar fi nicio deosebire între cei neprihăniți și cei răi, între faraon și Moise, între Avraam și sodomiți, între Pavel și Nero, între Ioan și Iuda Iscarioteanul, între omul care moare într-un act de crimă sau beție și oameni precum Baxter, George Herbert, Wilberforce și M'Cheyne! Cu siguranță că o veșnicie în care ar exista o astfel de mulțime mizerabil de amestecată ar fi mai rea decât anihilarea însăși! Cu siguranță că un astfel de Rai n-ar fi deloc diferit de Iad.

(d) *Interesele sfințeniei și ale moralității* sunt contrare acestor învățături. Dacă toți oamenii ar fi copiii lui Dumnezeu, fără deosebire, fără a se face diferență între ei după viețile pe care le duc, și dacă toți ar merge în Rai, oricât de diferiți ar fi aici, în această lume, atunci orice străduință după sfințenie este inutilă. Ce motiv ne rămâne să trăim evlavios, neprihănit și sfânt? De ce să mai conteze felul în care oamenii se poartă, dacă toți merg în Rai și nimeni nu ajunge în Iad? Cu siguranță că până și poezii și filozofii păgâni din Grecia și Roma ar fi putut să ne învețe lucruri mai bune și mai înțelepte! Evident că o doctrină subversivă la adresa sfințeniei și a moralității, care elimină orice motivație pentru sfințenie, are pe fața ei ștampila originii. Ea

este de pe pământ, nu din cer. Ea este de la diavolul, nu de la Dumnezeu.

(e) *Biblia* însăși se situează împotriva acestor învățători, de la început și până la sfârșit. Sute de pasaje ar putea fi citate, care sunt diametral opuse față de teoriile lor. Aceste pasaje ar trebui respinse cu totul, dacă Biblia ar fi în acord cu teoriile lor. În acest fel, autoritatea Bibliei s-ar sfârși. Ce ne-ar da acești oameni în locul ei? Nimic, nimic! Ei vor să ne fure pâinea vieții și să ne dea în schimb o piatră seacă!

Îi avertizez iar pe toți cei în mâinile cărora ajunge această carte să se păzească așa încât să nu cadă în plasa acestei teologii. Te îndemn să rămâi alipit de învățătura pe care m-am străduit să ți-o dau în această carte. Ține minte ce am spus, și nu da niciun pas înapoi. Nu există moștenirea slavei fără calitatea de fiu al lui Dumnezeu! Nu există calitate de fiu al lui Dumnezeu, fără a fi părtaș lui Hristos! Nu poți fi părtaș lui Hristos, fără credință personală! Acesta este adevărul lui Dumnezeu. Nu-l uita niciodată!

Este cineva printre cititorii acestor rânduri care doarește să știe dacă este fiu de Dumnezeu? Întreabă-te azi acest lucru ca înaintea lui Dumnezeu, cercetându-te pentru a vedea dacă te-ai pocăit și ai crezut în Hristos. Întreabă-te dacă Îl cunoști pe Hristos nu doar cu mintea, ci în experiența vieții, fiind unit cu El în inima ta. Dacă nu, poți fi sigur că nu ești fiu de Dumnezeu. Nu ești încă născut din nou. Te afli încă în păcatele tale. Dumnezeu poate fi Tatăl tău prin creație, dar El nu este Tatăl tău împăcat și care iartă păcatele. Da, chiar dacă biserica și lumea și-ar

putea da mâna ca să-ți spună contrariul, chiar dacă preoții și mirenii ți s-ar alătura flatându-te, cuvintele lor nu valorează nimic înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu să fie găsit adevărat și orice om mincinos. Fără credința în Hristos, nu poți să devii fiu al lui Dumnezeu și nu ești născut din nou.

Este cineva printre cititorii acestor rânduri care dorește să devină fiu de Dumnezeu? Conștientizează-ți păcatele, alergând la Hristos pentru mântuire, și vei fi așezat chiar astăzi printre copiii Lui. Doar recunoaște-ți nelegiuirea și prinde mâna pe care Hristos ți-o întinde chiar acum, și calitatea de fiu, cu toate privilegiile ei, va fi a ta! Doar mărturisește-ți păcatele și adu-le la Hristos, și vei vedea că Dumnezeu este „credincios și drept ca să îți ierte păcatele și să te curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). În felul acesta, chiar astăzi vei vedea cum lucrurile vechi vor trece și toate vor fi făcute noi. Chiar astăzi vei fi iertat și „primit în Cel Preaiubit” (Efes. 1:7, lit. KJV). Chiar astăzi ți se va da un nume în ceruri. Ai început să citești această carte fiind un copil mâniei, dar vei putea să o închizi deseară fiind copil de Dumnezeu! Ține minte că, dacă dorința ta după acest statut este sinceră, dacă ești cu adevărat obsedat de păcatele tale și ai mai mult decât o searbădă dorință de a fi eliberat, există mângâiere autentică pentru tine. Totul este adevărat. Totul este scris în Scriptură, exact așa cum ți-am arătat. Eu nu îndrăznesc să ridic piedici între tine și Dumnezeu. Doar îți spun astăzi: crede în Domnul Isus Hristos, și vei fi un „fiu”, un om mântuit.

Este cineva printre cititorii acestor rânduri care se numără printre fiii adevărați ai lui Dumnezeu? Bucură-te,

fii nespuse de bucuroși de privilegiile tale! Bucură-te, căci ai un motiv întemeiat să fii recunoscător. Amintește-ți de cuvintele iubitului apostol: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3:1).

Cât de minunat este că Cerul privește în jos asupra pământului, că Dumnezeu cel sfânt și-a îndreptat dorințele și dragostea către omul păcătos și l-a primit în familia Lui! Ce dacă lumea nu te înțelege? Ce dacă oamenii acestei lumi râd de tine și leapădă numele tău ca și cum ar fi rău? Lasă-i să râdă, dacă vor, căci Dumnezeu este Tatăl tău! Nu trebuie să te rușinezi. Regina poate să desemneze nobili. Episcopii pot să ordoneze preoți. Dar nici regina, nici lorzii, parlamentul, episcopii, preoții sau diaconii nu pot, prin puterea lor, să facă un singur fiu de Dumnezeu sau să îi dea cuiva o demnitate mai mare decât a fiilor lui Dumnezeu. Omul care poate să Îl numească pe Dumnezeu Tatăl lui și pe Hristos Fratele său mai mare – omul acela poate fi sărac și neînsemnat în lume, dar el nu trebuie să se rușineze vreodată de situația lui spirituală.

DOVEZILE SPECIALE ALE RELAȚIEI ADEVĂRAȚILOR CREȘTINI CU DUMNEZEU

Cum se poate asigura omul de relația lui cu Dumnezeu și de calitatea sa de fiu de Dumnezeu? Cum să descopere cineva că a venit la Hristos prin credință și a fost născut din nou? Care sunt semnele distinctive și dovezile prin care pot fi cunoscuți „fiii lui Dumnezeu”?

Aceasta este o întrebare la care ar trebui să răspundă toți cei ce iubesc viața veșnică. Avem aici o întrebare la

care Scriptura ne oferă un răspuns clar, ca în multe alte cazuri, și vreau să îți cer să iei în considerare versetele ei de mai jos.

(1) În primul rând, *fiii lui Dumnezeu sunt toți călăuziți de Duhul Sfânt*. Ce spune versetul Scripturii de la începutul acestui capitol? „Toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (Rom. 8:14).

Toți cei ce sunt ai lui Dumnezeu se află sub călăuzirea și învățătura unei puteri nelimitate, chiar dacă nevăzută – anume puterea Duhului Sfânt. Ei nu se mai îndreaptă pe căile lor și nu mai umblă după propriile opinii, urmându-și dorințele naturale și firești ale inimii. Duhul îi călăuzește. Duhul îi ghidează. În inimile, viețile și dorințele lor există o mișcare care îi conduce întotdeauna, mai mult sau mai puțin, în aceeași direcție, mișcare pe care ei o simt, chiar dacă nu pot fi în stare să o explice.

Ei toți sunt îndepărtați de păcat, îndepărtați de auto-neprihănire, îndepărtați de lume! Aceasta este calea pe care Duhul îi călăuzește pe copiii lui Dumnezeu. Cei pe care Dumnezeu îi înfiază, El îi învață și îi echipează. El le arată starea propriilor inimii. El îi face să fie dezgustați de propriile lor căi. El îi determină să tânjească după pacea interioară.

Ei toți sunt călăuziți către Hristos. Toți fiii lui Dumnezeu sunt îndreptați către Biblie. Ei toți sunt îndemnați la rugăciune. Toți sunt îndreptați către sfințenie. Aceasta este calea bătătorită pe care Duhul Sfânt îi determină să călătorească. Cei pe care Dumnezeu îi înfiază, El îi sfințește întotdeauna. El face ca păcatul să li se pară foarte amar. El

face ca sfințenia să le fie foarte plăcută. Duhul Sfânt este Cel care îi conduce la Sinai și le arată mai înainte de toate Legea, pentru ca inimile lor să poată fi frânte. El este Cel care îi conduce apoi la Calvar și le arată crucea, pentru ca inimile lor să fie bandajate și vindecate. El este Cel care îi conduce la Pisga și le oferă perspective deosebite asupra țării făgăduite, pentru ca inimile lor să poată fi înveselite. Când sunt duși în pustie și învățați acolo să-și cunoască goliciunea, călăuzirea este tot a Duhului. Când sunt purtați la Tabor sau Hermon, și li se arată crâmpeie din slava viitoare, acolo este călăuzirea Duhului. Toți fiii lui Dumnezeu sunt părtași acestor acțiuni călăuzitoare. Ei toți sunt „plini de înflăcărare în ziua puterii Duhului” și se supun acestei puteri. Fiecare este călăuzit pe calea cea dreaptă ca să poată fi adus în cetatea lui Dumnezeu (Ps. 110:3; 107:7).

Ține bine minte acest lucru, strânge-l în inima ta, și nu-l lăsa să plece. Fiii lui Dumnezeu sunt un popor „călăuzit de Duhul lui Dumnezeu” și ei sunt călăuziți mai mult sau mai puțin în același fel. Experiența lor va fi comparabilă când aceștia vor ajunge în Cer. Iată un semn distinctiv al calității lor de fii.

(2) Mai mult, *toți fiii lui Dumnezeu au simțămintele unor copii înfiați, simțăminte îndreptate către Tatăl lor din ceruri*. Ce spune pasajul Scripturii de la începutul acestui capitol? „Voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava! adică: Tată!” (Rom. 8:15).

Fiii lui Dumnezeu sunt eliberați de acea frică înrobitoare de Dumnezeu, pe care păcatul o produce în inima

firească. Ei sunt răscumpărați din acel sentiment de vinovăție care l-a determinat pe Adam să se „ascundă de Fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină” și pe Cain să „iasă din Fața Domnului” (Gen. 3:8; 4:16). Lor nu le mai este frică de sfințenia, dreptatea și măreția lui Dumnezeu. Ei nu se mai simt ca și cum ar exista o prăpastie mare și o barieră imensă între ei și Dumnezeu, sau ca și cum Dumnezeu ar fi mânios pe ei, așa cum ar trebui să fie, din cauza păcatelor lor. Fiii lui Dumnezeu sunt eliberați de cătușele și lanțurile păcatului strânse în jurul sufletelor lor.

Sentimentele lor față de Dumnezeu sunt acum unele de pace și încredere. Ei Îl privesc ca pe un Tată împăcat în Hristos Isus. Ei privesc la El ca la un Dumnezeu ale cărui atribute sunt toate satisfăcute de marele lor Mijlocitor și Împăciuitoar, Domnul Isus, ca la un Dumnezeu care este „neprihănit, și totuși îl socotește neprihănit pe cel ce crede în Isus” (Rom. 3:26).

Fiindu-le Tată, ei se pot apropia acum de El cu tot curajul și Îi pot vorbi în libertate. Ei au înlocuit duhul robiei cu cel al libertății și duhul fricii cu cel al dragostei. Ei știu că Dumnezeu este sfânt, dar nu le mai este frică. Ei știu că sunt păcătoși, dar nu se mai tem. Chiar dacă știu că El este sfânt, ei cred că Dumnezeu este împăcat în totalitate. Chiar dacă știu că sunt păcătoși, ei cred că sunt îmbrăcați complet în Hristos Isus. Iată care sunt sentimentele fiilor lui Dumnezeu.

Sunt de acord că unii dintre ei manifestă această atitudine mai viu decât alții. Unii poartă încă asupra lor rămășițele duhului vechi de robie până în ziua morții. Mulți dintre cei credincioși încă experimentează răbufniri și răzvrățiri

ale fricii omului vechi, lucruri care se întorc asupra lor în anumite circumstanțe. Dar dacă ar fi cercetați, foarte puțini dintre fiii lui Dumnezeu ar putea să spună că, de când Îl cunosc pe Hristos, nu au avut sentimente foarte diferite față de Dumnezeu prin comparație cu perioada anterioară. Ei simt că între ei și Tatăl lor din ceruri s-a produs ceva asemănător formei vechi romane a înfierii. Ei simt că viața lor este ca și cum El le-ar fi spus fiecăruia dintre ei, „vrei să fii fiul Meu?”, și ca și cum inimile lor ar fi răspuns: „sigur că vreau”.

Haideți să încercăm să păstrăm acest gând în inimile noastre și să îl ținem strâns la piept. Fiii lui Dumnezeu formează un popor care Îl iubește pe Dumnezeu, într-un fel în care copiii acestei lumi nu Îl iubesc. Cei credincioși nu mai au frica înrobitoare față de El, ci Îl văd ca pe un Părinte împăcat. Iată, așadar, un alt semn al calității lor de fii.

(3) Mai apoi, *fiii lui Dumnezeu au mărturia Duhului în conștiințele lor*. Ce spune pasajul biblic de la începutul capitolului? „Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu” (Rom. 8:16).

Fiii lui Dumnezeu au primit ceva în inimile lor care le spune că există o relație între ei și Dumnezeu. Ei simt ceva care spune că lucrurile vechi au trecut și că toate s-au făcut noi, că vinovăția a dispărut, că pacea este restaurată, că ușa Cerului este deschisă și că cea a Iadului a fost încuiată. Pe scurt, ei au ceea ce copiilor acestei lumi le lipsește – o nădejde clară și rațională. Ei au ceea ce Pavel denumea „pecetea” sau „arvuna” Duhului (2 Cor. 1:22; Efes. 1:13).

Nu pot nega nici măcar o clipă că această mărturie a Duhului se manifestă în intensități diferite în fiii lui Dumnezeu. În cazul unora, ea este o mărturie clară, răsunătoare și distinctă a conștiinței: „Sunt al lui Hristos și Hristos este al meu!” În cazul altora, ea este ca o șoaptă mărunță, firavă, pe care diavolul și firea pământească încearcă adesea să o împiedice să se facă auzită. Unii dintre copiii lui Dumnezeu aleargă în cursa lor către Cer, fiind împinși înainte de pânzele întinse ale siguranței. Alții sunt chinuiți înapoi și încolo pe tot parcursul pelerinajului lor și abia de cred că au primit cătuși de puțină credință.

Ia-l pe cel mai neînsemnat și mai mic dintre fiii lui Dumnezeu. Întreabă-l dacă ar renunța la cătuși de puțină nădejde din ceea ce a obținut. Întreabă-l dacă ar fi gata să renunțe la inima lui, cu toate îndoielile și conflictele ei, cu toate luptele și temerile ei. Întreabă-l dacă ar fi gata să schimbe acea inimă pe cea lumească și nepăsătoare. Întreabă-l dacă ar fi mulțumit să se întoarcă pe calea înapoi și să renunțe la lucrurile pe care le-a primit până acum, pentru a se întoarce în lume. Cine se poate îndoii de răspunsul lui? „Nu pot face asta”, va fi răspunsul lui. „Nu știu dacă am credință, nu simt siguranța că am primit harul, dar am ceva în mine de care nu vreau să mă despart”. Ce este acel „ceva”? Îți voi spune. Este vorba despre mărturia Duhului.

Haideți să încercăm să înțelegem și acest lucru. Fiii lui Dumnezeu au mărturia Duhului în conștiințele lor. Aceasta este o altă dovadă a calității lor de copii ai lui Dumnezeu.

(4) Voi mai adăuga un singur lucru. *Toți fiii lui Dumnezeu au parte de suferințele lui Hristos.* Ce spune pasajul biblic de la începutul capitolului? „Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El” (Rom. 8:17).

Toți copiii lui Dumnezeu au o cruce de dus. Toți au încercări, neazuri și suferințe prin care trebuie să treacă de dragul Evangheliei. Ei au încercări din partea lumii, din partea firii pământești și din partea diavolului.

Ei au parte de încercări grele din partea rudelor și a prietenilor, încercări constând din cuvinte grele, tratament aspru și judecăți nedrepte.

Ei au încercări în chestiunea caracterului lor, fiind batjocoriți, reprezentați greșit, bârșiți și loviți cu insinuări legate de motivații false. Toate acestea cad din greu asupra lor.

Ei au încercări în privința lucrurilor din lumea aceasta. Ei au adesea de ales dacă să fie pe placul omului și să piardă slava, sau să câștige slava și să îi deranjeze pe oameni.

Ei au încercări din partea propriilor inimii. În general, fiecare dintre copiii lui Dumnezeu își are propriul țepuș în carne, propriul vrăjmaș interior!

Iată care este experiența practică a copiilor lui Dumnezeu.

Unii dintre ei suferă mai mult, alții mai puțin. Unii suferă într-un fel, alții în altul. Dumnezeu le cântărește

partea de suferință ca un Medic înțelept, și El nu poate greși. Dar cred că n-a existat niciodată nici măcar un singur copil al lui Dumnezeu care să fi ajuns în Rai fără să poarte o cruce.

Suferința face parte din dieta familiei lui Dumnezeu. „Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primește”. „Dar dacă sunteți scutiți de pedeapsă, de care toți au parte, sunteți niște feciori din curvie, iar nu fii”. „În Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe neazuri”. „Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniiți” (Evrei 12:6, 8; F.A. 14:22; 2 Tim. 3:12).

Suferința este parte din procesul prin care fiii lui Dumnezeu sunt sfințiți. Ei sunt disciplinați pentru a fi despărțiți de lume și făcuți părtași sfințeniei lui Dumnezeu. Căpetenia mântuirii lor a fost „făcut desăvârșit prin suferință”, și așa sunt și ei (Evrei 2:10; 12:10). Nu a existat nici măcar un singur mare sfânt care să nu fi avut de luptat fie cu suferințe grele, fie cu corupții grele. Bine spunea Philip Melancthon: „Acolo unde nu există îngrijorări, în general nu vor fi nici rugăciuni”.

Să ținem bine minte și acest lucru în inimile noastre. Fiii lui Dumnezeu au toți de purtat o cruce. Un Mântuitor care a suferit are în general ucenici care suferă. Mirele a fost un om al durerii. Mireasa nu poate fi o femeie a plăcerilor și neobișnuită cu suferința. Bindecuvântați sunt cei ce plâng! Haideți să nu cârtim când avem o cruce de dus. Și acesta este un semn și o dovadă a faptului că suntem fiii lui Dumnezeu.

Avertismentul meu către oameni este acesta: să nu presupună vreodată că sunt fiii lui Dumnezeu dacă nu au asupra lor semnele biblice ale calității de fiu. Feriți-vă să vă credeți fii, dacă nu aveți dovezi. O spun iarăși, feriti-vă de așa ceva! Când un om nu îmi poate arăta călăuzirea Duhului, când nu poate vorbi despre Duhul înfierii, când nu are mărturia Duhului în conștiința lui și nicio cruce în viața lui practică – oare acela poate fi un fiu de Dumnezeu? Indiferent ce ar crede alții, eu nu pot îndrăzni să spun așa ceva! Semnul lui nu este semnul copiilor lui Dumnezeu. El nu este moștenitor al slavei.

Nu-mi povesti că ai fost botezat și că ai învățat Catehismul Bisericii Angliei, și că, de aceea, trebuie să fii copil de Dumnezeu. Îți pot spune că registrul de membri al bisericii și cartea vieții nu sunt unul și același lucru! Îți pot spune că a fi copil de Dumnezeu în urma botezului tău în pruncie și a fi un copil adevărat de Dumnezeu sunt lucruri cu totul diferite. Ceea ce îi face pe oameni să devină copii ai harului este „moartea față de păcat și nașterea din nou în neprihănire”. Dacă nu cunoști aceste lucruri în viața personală, nu ești copil de Dumnezeu.

Nu-mi povesti că ești membru al unei biserici, așa că trebuie să fii copil de Dumnezeu. Răspunsul meu este că fiii bisericii nu sunt în mod necesar aceiași cu fiii lui Dumnezeu. Membralitatea în biserică nu este totuna cu acea calitate de fiu descrisă în Romani 8. Acea este calitatea de fiu pe care trebuie să o ai dacă vrei să fii mântuit.

Nu mă îndoiesc acum că unii cititori vor dori să știe dacă nu cumva pot fi mântuiți fără a avea mărturia Duhului.

Răspunsul meu este că, dacă prin mărturia Duhului te referi la siguranța deplină a mântuirii, poți fi mântuit astfel, nu încapе îndoială. Dar dacă vrei să știi dacă un om poate fi mântuit fără vreun simțământ sau cunoștință interioară, fără nădejdea mântuirii, răspunsul meu este că, în mod obișnuit, nu poți fi mântuit astfel. Te avertizez clar să te îndepărtezi de orice nehotărâre în legătură cu starea ta înaintea lui Dumnezeu și să te asiguri de chemarea ta. Clarifică-ți starea spirituală și relația cu Dumnezeu. Nu îți imagina că ar exista ceva vrednic de laudă în îndoielile continue legate de starea ta spirituală. Lasă acele lucruri pe seama papistașilor.

Nu îți imagina că ar fi înțelept sau vreo dovadă de smerenie să trăiești constant ca grănicerii din vechime, mereu certându-se pe semnul de hotar. „Siguranța”, spunea puritanul Dod, „poate fi obținută, căci ce am realizat în viețile noastre de când am devenit creștini, dacă nu am ajuns la ea?”

Nu încapе îndoială că unii creștini adevărați, care citesc aceste rânduri, vor crede că siguranța și dovezile calității lor de fii ai lui Dumnezeu sunt prea mici ca să fie autentice, și se vor uita la ei înșiși vărsând lacrimi amare. Aș vrea să îi înveselesc aici.

Cine ți-a dat simțămintele pe care le ai? Cine te-a făcut să urăști păcatul? Cine te-a făcut să Îl iubești pe Hristos? Cine te-a făcut să dorești și să te străduiești să fii sfânt? De unde au venit toate aceste simțăminte? Au venit ele din firea pământească? În inima firească a omului nu se produc astfel de lucruri. Au venit ele de la diavolul? El mai

degrabă le-ar distruge bucuros pe toate. Fii vesel și încurajează-te. Nu te teme și nu fi prăbușit. Înaintează și perseverează. După toate luptele, există nădejde pentru tine. Mergi înainte. Caută, cere și bate. Continuă pe cale. Vei vedea în curând dovezile că ești dintre „fiii lui Dumnezeu”.

PRIVILEGIILE ADEVĂRAȚILOR CREȘTINI ÎNAINTEA LUI DUMNEZEU

Nu poate fi imaginat nimic mai glorios decât viitorul fiilor lui Dumnezeu. Cuvintele Scripturii de la începutul acestui capitol conțin o mină bogată de lucruri bune și mângâietoare. „Dacă suntem copii”, spune Pavel, „suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El” (Rom. 8:17).

De aceea, creștinii adevărați sunt „moștenitori”. Ceva se pregătește pentru ei toți, un lucru care încă nu este descoperit.

Ei sunt „moștenitori ai lui Dumnezeu”. Una este să fii moștenitorul unui om bogat de pe pământ, dar cu cât mai mult trebuie să fie să ajungi fiul și moștenitorul Împăratului împăraților! Ei sunt „moștenitori împreună cu Hristos”. Ei vor fi părtași măreției Lui și gloriei Sale. Ei vor fi glorificați împreună cu El.

Trebuie să ținem minte că acest lucru este rezervat pentru toți copiii lui Dumnezeu. Avraam s-a îngrijit de toți copiii lui, iar Dumnezeu va îngriji de toți copiii Săi. Niciunul dintre ei nu va fi dezmoștenit. Niciunul nu va fi alungat. Niciunul nu va fi îndepărtat. Fiecare va sta la locul lui

și va avea o parte de moștenire în ziua când Domnul îi va aduce pe mulți fii la slavă.

Cine poate descrie natura deplină a moștenirii sfinților în lumină? Cine poate descrie slava care va fi descoperită și care le va fi dată copiilor lui Dumnezeu? Cuvintele sunt de prisos. Limba nu ne ajută. Minte nu poate concepe pe deplin și limba nu poate să descrie perfect – lucrurile care sunt cuprinse în slava care se va descoperi asupra fiilor și fiicelor Domnului Atotputernic! Adevărată trebuie să fie exclamația apostolului Ioan: „Și ce vom fi, nu s-a arătat încă!” (1 Ioan 3:2).

Chiar și Biblia ridică doar puțin acel vâl întins de peste acest subiect. Cum ar putea face mai mult? Noi nu putem să înțelegem mai mult, chiar dacă ni s-ar fi spus. Constituția noastră mentală este încă prea pământească și priceperea noastră prea carnală ca să poată înțelege mai mult, dacă ni s-ar fi dat. În general, Biblia tratează acest subiect în termeni negativi, nu în afirmații pozitive. Ea descrie ceea ce nu se va afla în moștenirea glorioasă, pentru ca, în felul acesta, să căpătăm o idee cât de firavă despre cum va fi ea. Scriptura pictează absența anumitor lucruri ca să putem bea puțin din acea fericire. Ea ne spune că moștenirea este „nesticăcioasă și neîntinată, și care nu se poate veșteji”. Ea ne spune că există „cununa slavei [care] nu se poate veșteji”. Ea ne spune că diavolul va fi „legat”, că nu va mai fi „nici noapte și nici blestem”, că „moartea va fi aruncată în iazul de foc”, că „toate lacrimile vor fi șterse”, și că locuitorii acelei lumi nu vor mai spune „sunt bolnav”.

Acestea sunt lucruri cu adevărat glorioase. Nu va mai exista corupție! Nimic nu se va mai ofili! Nici diavolul nu va mai exista! Nu ne vom mai întâlni cu blestemul păcatului! Nu va mai fi întristare, nici lacrimi, nici suferință, nici moarte! Cu siguranță că paharul copiilor lui Dumnezeu va fi plin de va da peste el!

Dar există și lucruri descrise în termeni pozitivi, prin care ni se descrie gloria care va veni asupra moștenitorilor lui Dumnezeu, lucruri care nu trebuie să fie ținute departe de urechile noastre. Există multe mângâieri dulci, plăcute și indescriptibile în moștenirea viitoare, lucruri la care toți creștinii adevărați ar trebui să se gândească. Ele sunt vești bune pentru pelerinii oboșiți, vești îmbrăcate în multe cuvinte și expresii ale Scripturii, pe care noi toți ar trebui să le îmbrățișăm și de care să ne aducem aminte la vreme de nevoie.

(a) Ne este *cunoștința* plăcută în aceste vremuri? Puținul pe care îl cunoaștem despre Dumnezeu, despre Hristos, și despre Scriptură ne este prețios în suflete și tânjim după mai mult? Ei bine, vom avea în chip desăvârșit din toate acestea în slavă. Ce spune Scriptura? „Atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin” (1 Cor. 13:12). Binecuvântat fie Dumnezeu că nu vor mai exista dezacorduri între credincioși! Episcopalieni și presbiterieni, calviniști și arminieni, mileniști și amileniști, avocați ai botezului pruncilor și susținători ai botezului credinței – toți vor vedea clar în acea zi. Ignoranța din trecut va dispărea. Noi toți ne vom minuna de cât de orbi și copilărești am fost!

(b) Ne este *sfințenia* plăcută acum? Este păcatul povara și amărăciunea vieților noastre? Tânjim după transformarea completă după chipul lui Dumnezeu? Vom avea toate acestea în chip desăvârșit în slavă! Ce spune Scriptura? „Hristos S-a dat pe Sine pentru Biserică”, nu doar ca să o sfințească pe pământ, ci și „ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană” (Efes. 5:27). O, ce fericiți vom fi când ne vom lua adio pe veci de la păcat! Cât de puțin facem acest lucru în prezent, chiar și cei mai buni dintre noi! Cât de greu lovește corupția în noi, în toate motivațiile, gândurile, cuvintele și acțiunile noastre! Asemenea lui Neftali, noi toți suntem buni la cuvinte, dar, ca și Ruben, suntem instabili în faptele noastre! Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că toate aceste lucruri se vor schimba (Gen. 49:4, 21).

(c) Este *odihna* plăcută pentru noi acum? Ne simțim adesea „obosiți, dar urmărind mereu” (Jud. 8:4)? Tânjim după o lume în care să nu mai fie nevoie să stăm totdeauna în veghere și luptă? Vom avea acest lucru în chip desăvârșit în slavă. Ce spune Scriptura? „Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu” (Evrei 4:9). În final, conflictul nostru zilnic și de fiecare ceas cu lumea, cu firea pământească și cu diavolul se va sfârși. Vrajmașul va fi legat. Războiul se va încheia. Cei răi vor înceta în final să ne mai necăjească. Cei trudiți se vor odihni pe veci. O pace desăvârșită se va așterne peste întregul univers.

(d) Ne este slujirea plăcută acum? Vedem că este un lucru dulce să lucrăm pentru Hristos, și totuși gemem fiind

împovărați de un trup firav? Este duhul nostru dornic adesea, dar ne simțim împiedicați de bietul trup firav? Ard inimile în noi când ni se permite să dăm un pahar de apă rece de dragul lui Hristos, și suspinăm gândindu-ne totuși ce robi netrebnici suntem? Haideți să fim mângâiați. Vom putea să slujim în chip desăvârșit în slavă și fără să fim oboșiți și împovărați. Ce spune Scriptura? Ei „slujesc zi și noapte în Templul Lui” (Apoc. 7:15).

(e) Ne este *satisfacția* plăcută acum? Vedem că lumea este seacă? Tânjim să umplem orice loc gol din inimile noastre? Vom putea face acest lucru în chip desăvârșit în slavă. Nu vom mai deplânge fisurile din vasele noastre pământești, nici ghimpii din toți trandafirii noștri, nici drojdia amară din toate paharele noastre dulci!

Nu vom mai plânge ca și Iona din cauza curcubetelui uscat. Nu vom mai spune ca și Solomon că „totul este deșertăciune și goană după vânt!” Nu vom mai plânge laolaltă cu bătrânul David spunând că, „văd că tot ce este desăvârșit are margini”. Ce spune Scriptura? „Cum mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău!” (Ecles. 1:14; Ps. 119:96; 17:15).

(f) Ne este acum plăcută *părtășia cu sfinții*? Simțim că nu suntem niciodată atât de fericiți ca atunci când suntem alături de cei mai buni de pe pământ? Nu ne simțim niciodată acasă ca în compania lor? (Ps. 16:3). În slavă vom avea parte de comuniunea cu ei în chip desăvârșit. Ce spune Scriptura? „Fiul omului îi va trimite pe îngerii Săi, și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea”. „El îi va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și îi vor

aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi” (Matei 13:41; 24:31). Lăudat fie Dumnezeu! Îi vom vedea pe toți sfinții de care am citit în Biblie și pe ale căror urme am încercat să călcăm. Îi vom vedea pe apostoli, pe profeți, pe patriarhi, pe martiri, pe reformatori, pe misionari și predicatori – pe cei de care lumea aceasta nu a fost vrednică. Le vom vedea fețele celor pe care i-am cunoscut și i-am iubit în Hristos pe pământ, și la a căror plecare de pe pământ am vărsat lacrimi amare. Îi vom vedea mai luminoși și mai glorioși decât au fost vreodată. Și, mai presus de orice, îi vom vedea fără să fie nevoie să ne grăbim și să fim nerăbdători, și fără să ne simțim ca și cum îi întâlnim pentru scurt timp, după care să ne despărțim de ei. În slava viitoare nu va exista moarte, nici despărțire și nici rămas bun!

(g) Ne este plăcută acum *părtășia cu Hristos*? Ne este Numele Lui prețios? Simțim cum inimile noastre ard în noi la gândul dragostei Lui, când a murit pentru noi? Ei bine, în slavă vom avea o părtășie desăvârșită cu El. „Vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tes. 4:17). Vom fi cu El în Rai (Luca 23:43). Îi vom vedea fața în Împărăție. Ochii noștri vor vedea acele mâini și acele picioare care au fost străpunse de cuie, ca și fruntea care i-a fost încununată cu spini!

Acolo unde este El, acolo vor fi și fiii lui Dumnezeu. Când El vine, ei vor fi cu El. Când El se va așeza în slava Sa, ei vor sta alături de El. Viitor cu adevărat binecuvântat!

Eu sunt un om muritor într-o lume muritoare. Totul înaintea mea este întunecat. Lumea viitoare este un port necunoscut. Dar Hristos este acolo, și îmi este îndeajuns. Sigur că, dacă există odihnă și pace în umblarea cu El prin credință

aici, pe pământ, va exista o pace și o odihnă și mai mare când Îl voi vedea față în față. Dacă am văzut că a fost bine să mergem după stâlpul de nor și după stâlpul de foc în pustie, va fi de o mie de ori mai bine să mergem în moștenirea noastră veșnică, alături de Iosua al nostru, în țara promisă.

Dacă nu ești încă printre fii și moștenitori, îmi este milă de tine din toată inima! Ce lucruri îți lipsesc! Ce puțină mângâiere ai! Iată-te luptându-te și trudindu-te în foc, istovindu-te pentru niște biete țeluri pământești, căutând odihna și negăsind-o, vânzând umbre și neputând prinde niciuna, întrebându-te de ce nu ești fericit, și totuși refuzând să vezi cauza, fiind înfometat, însetat și gol, și totuși orb față de bogăția care îți stă la îndemână. O, dacă ai fi înțelept! O, dacă ai auzi glasul lui Isus și ai învăța de la El!

Dacă ești unul dintre fiii și moștenitorii lui Dumnezeu, te poți bucura și poți fi fericit. Poți aștepta, asemenea băiatului *Răbdare* din *Călătoria Creștinului*, căci ce este mai bun încă nu a venit! Poți purta crucile tale fără cârtire, căci suferința ta ușoară este doar pentru o clipă. „Suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi!” „Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă!” (Rom. 8:18; Col. 3:4).

Poți să nu îl invidiezi pe cel nelegiuit pentru prosperitatea lui. Tu ești cel cu adevărat bogat! Bine spunea un credincios din parohia mea, când a fost pe patul morții: „Sunt mai bogat decât am fost vreodată în viața mea!” Poți spune ce i-a spus Mefiboșet lui David: „Să ia chiar totul, căci împăratul domnul meu se întoarce în pace acasă” (2 Sam. 19:30).

Poți să nu fii zdrobit de bolile tale, căci partea veșnică din tine este sigură și îngrijită, orice s-ar petrece cu trupul tău. Poți privi moartea cu calm, căci ea deschide o ușă între tine și moștenirea ta veșnică. Poți să nu te întristezi prea mult de lucrurile lumii, de despărțirile de cei dragi, de pierderi și de cruci, căci ziua străngerii este înaintea ta. Comoara ta nu poate fi afectată. Cerul se umple cu fiecare an de cei pe care îi iubești, iar pământul se goleşte. Laudă-te cu moștenirea ta. Totul este al tău, dacă ești fiu de Dumnezeu: „Dacă suntem fii, suntem și moștenitori!”

APLICAȚII

(1) Iar acum, în încheierea acestui capitol, vreau să îi pun fiecărui cititor această *întrebare*: Al cui copil ești? Ești copilul firii pământești sau al harului? Ești copilul diavolului sau al lui Dumnezeu? Nu poți fi și una, și alta. Care ești? Rezolvă această chestiune fără amânare, căci va trebui să mori într-una dintre aceste două stări. Rezolv-o, căci poate fi rezolvată, și este o nebunie să o lași în suspans. Rezolv-o, căci vremea s-a scurtat, lumea îmbătrânește și tu te apropii repede de tronul de judecată al lui Hristos. Rezolv-o, căci moartea este aproape, Domnul este la ușă, și cine poate spune ce aduce ziua de mâine? O, dacă nu ți-ai găsi odihna până nu rezolvi această problemă! O, dacă nu te-ai simți satisfăcut până nu vei putea spune: „Am fost născut din nou! Sunt un fiu al lui Dumnezeu!”

(2) Dacă nu ești fiu și moștenitor al lui Dumnezeu, te *îndemn* să devii unul fără întârziere. Vrei să fii bogat? Există bogății de nedescris în Hristos! Vrei să fii nobil? Vei

fi un împărat! Vrei să fii fericit? Vei avea o pace care întrece priceperea, și pe care lumea nu ți-o poate da și nu ți-o poate lua. O, vino, ia crucea și urmează-L pe Hristos! Ieși dintre cei nepăsători și lumești, și ascultă Cuvântul Domnului: „Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic” (2 Cor. 6:18).

(3) Dacă ești un fiu de Dumnezeu, te *implor* să trăiești vrednic de familia Tatălui tău. Te îndemn cu solemnitate să Îl cinstești în viața ta și, mai presus de orice, să Îl cinstești ascultând de toate poruncile Lui și să ai o dragoste din inimă față de toți copiii Lui. Străduiește-te să călătorești prin această lume ca un copil de Dumnezeu și moștenitor al slavei. Fă așa încât oamenii să poată vedea o asemănare de familie între tine și Cel care te-a născut din nou. Trăiește o viață cerească. Umblă după lucrurile de sus. Nu trăi ca și cum ți-ai construi cuibul aici, în lumea de jos. Poartă-te ca unul care merge către o cetate care nu se vede, a cărui cetățenie este în Cer și care ar accepta orice greutateți ca să ajungă acasă.

Străduiește-te să te simți ca un fiu de Dumnezeu în orice stare în care te găsești. Nu uita niciodată că ești pe terenul Tatălui, atâta vreme cât ești aici, pe pământ. Nu uita niciodată că mâna Tatălui îți trimite toate îndurările și toate crucile. Aruncă toate îngrijorările asupra Lui. Fii fericit și bucuros în El. De ce să fii trist vreodată, dacă ești fiul Împăratului? De ce să se îndoiască oamenii vreodată când te privesc, întrebându-se dacă ar fi un lucru plăcut să fie unul dintre copiii lui Dumnezeu?

Străduiește-te să te porți față de alții ca un fiu de Dumnezeu. Fii fără vină în vremea și în generația ta. Fii un împăciuitoare printre toți cei pe care îi cunoști (Matei 5:9). Caută mântuirea pentru copiii tăi mai presus de orice. Caută pentru ei o moștenire în Cer, orice altceva ai face pentru ei. Niciun om nu își îngrijește mai bine copii ca acela care îi lasă în această lume ca fii și moștenitori ai lui Dumnezeu!

Perseverează în chemarea ta creștină, dacă ești fiu de Dumnezeu, și mergi tot înainte. Fii atent să lași deoparte orice piedică și păcatul care te înfășoară așa de lesne. Păstrează-ți ochii ațintiți asupra lui Isus. Rămâi în El. Adu-ți aminte că, fără El, nu poți face nimic, pe când alături de El, poți face orice lucru bun (Ioan 15:5; Filip. 4:13). Veghează și roagă-te zilnic. Fii statornic, nemișcat și mereu sporind în lucrul Domnului. Fii sigur în inima ta că niciun pahar de apă rece dat în numele unui ucenic nu își va pierde răsplata, și că, odată cu trecerea fiecărui an, ești tot mai aproape de casă.

„Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi” (Evrei 10:37). Apoi va veni o libertate glorioasă și descoperirea deplină a fiilor lui Dumnezeu! (Rom. 8:19, 21). Apoi lumea va recunoaște că aceștia au fost cu adevărat înțelepți. Fiii lui Dumnezeu nu vor mai fi atunci moștenitori în așteptare, ci în realitate. Ei vor auzi atunci cu o bucurie răpitoare acele cuvinte mângâietoare: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii!” (Matei 25:34). Evident că acea zi va schimba totul!

19

.....

MAREA STRÂNGERE

„Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El...” (2 Tes. 2:1).

Pasajul biblic de mai sus conține o expresie care merită o atenție deosebită. Acea expresie este „strângerea noastră laolaltă”.

„Strângerea noastră laolaltă!” - aceste trei cuvinte ating o notă care ar trebui să aibă un ecou în fiecare parte a lumii. Prin natura lui, omul este o ființă socială, căci nu îi place să trăiască singur. Mergi oriunde vrei pe pământ, și vei vedea că, în general, oamenilor le place să se întâlnească și să își vadă reciproc fețele. Este o excepție, nu regula, când descoperim că urmași ai lui Adam nu găsesc un lucru plăcut în „strângerea laolaltă”.

De exemplu, Crăciunul este un moment special când oamenii se „strâng laolaltă”. El este perioada când reuniunile de familie devin aproape o instituție națională. La orașe și la țară, printre bogați și săraci, de la palate la colibe, bucuria Crăciunului și reuniunile de Crăciun sunt lucruri proverbiale. Crăciunul este momentul anului când mulți își revăd prietenii. Fiii își iau câteva zile libere de la treburile lor din Londra pentru a alerga și a-și vedea părinții; când frații pleacă de la birou ca să-și petreacă o

săptămână alături de surorile lor; prietenii acceptă invitații îndelungi și plănuiesc să le facă o vizită prietenilor; băieții aleargă acasă de la școală și se bucură de căldura și confortul vechii case. Pentru scurt timp, afacerile se închid, iar roțile obosite ale trudei neîncetate par aproape să se oprească, măcar pentru câteva ore. Pe scurt, există un spirit general al „strângerii laolaltă”.

Fericită este țara unde o astfel de situații există. Îndelung să dureze așa ceva în țara noastră și să nu se sfârșească niciodată! Săracă și superficială este acea filozofie care batjocorește reuniunile familiilor de Crăciun. Rece și aspră este acea religie care pretinde să se încrunte în fața acestora și le denunță ca fiind rele. Dragostea din familie stă la temelia unei societăți bine echilibrate. Ea este unul dintre puținele lucruri bune care au supraviețuit căderii omului în păcat și care îi împiedică pe oameni să devină niște diavoli! Ea este untdelemnul secret care unge roțile sistemului nostru social și care menține întreaga mașinărie în funcțiune, fără de care nici aburul, nici focul nu ar fi de niciun folos. Oricine ajută la menținerea afecțiunii și a dragostei în familie îi face un bine uriaș acelei țări. Îmi doresc să nu trăim vreodată acea zi de Crăciun în care să nu mai aibă loc reuniuni ale familiilor sau străngeri laolaltă.

Dar străngerile pământești au ceva în ele care, la urma urmei, este trist și dureros. Până și cele mai fericite petreceri au uneori membri nefericiți, și cele mai vesele întâlniri durează doar câtva timp. Mai mult, pe măsura trecerii anilor, mâna morții face spații dureroase în cercul familiei. Chiar în mijlocul bucuriei de Crăciun, nu putem

să nu ne amintim de cei care au plecat. Cu cât trăim mai mult, cu atât simțim mai puternic că rămânem de unii singuri. Fețele vechi se vor ridica înaintea ochilor minților noastre și glasurile vechi vor răsună în urechile noastre, și asta chiar în mijlocul bucuriei și al râsetelor de sărbătoare. Oamenii nu vorbesc prea mult de astfel de lucruri, dar există puțini care să nu le simtă. Nu trebuie să ne facem loc în gândurile profunde ale altora, mai ales când toți cei din jurul nostru sunt luminoși și fericiți. Dar eu suspectez că nu sunt mulți oameni care să ajungă la vârsta adultă și care să nu recunoască, dacă ar spune adevărul, că există lucruri triste care își fac loc inseparabil în petrecerile de Crăciun. Pe scurt, nu există vreo plăcere neafectată de tristețe în „strângerile pământești”.

Dar oare nu există nicio „strângere” mai bună în viitor? Oare nu avem nimic luminos la orizont, nimic care să ne vorbească despre o strângere mult mai strălucitoare decât reuniunile de Crăciun și de Anul Nou, o strângere laolaltă în care să existe bucurie fără întristare și veselie fără lacrimi? Îi mulțumesc lui Dumnezeu că pot da un răspuns clar la aceste întrebări, și el face obiectul acestui capitol. Le cer cititorilor să îmi acorde atenția pentru câteva minute, și le voi arăta imediat la ce mă refer.

STRÂNGEREA VIITOARE

Există o „strângere laolaltă” viitoare a adevăraților creștini. În ce constă ea și când va avea loc? Strângerea despre care vorbesc va avea loc la sfârșitul lumii, în ziua când Hristos se va întoarce a doua oară pe pământ. Pe cât de sigură a fost prima Lui venire, pe atât de sigură va fi a

doua venire. El a plecat pe norii cerului, și pe norii cerului se va întoarce. El s-a înălțat vizibil, în trup, și vizibil, în trup, se va întoarce. Primul lucru pe care Hristos îl va face va fi să Își „strângă laolaltă” poporul. „El îi va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și îi vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă” (Matei 24:31).

Maniera în care va avea loc această „strângere laolaltă” este descoperită clar în Scriptură. Sfinții morți vor fi înviați, iar sfinții găsiți în viață vor fi toți schimbați. Iată ce este scris: „Marea i-a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința morților i-au dat înapoi pe morții care erau în ele”; „întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să Îl întimpinăm pe Domnul în văzduh”; „nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați!” (Apoc. 20:13; 1 Tes. 4:16-17; 1 Cor. 15:51-52). Mai apoi, după ce fiecare membru al trupului lui Hristos este găsit și niciunul nu este lăsat în urmă, când sufletul și trupul, cei doi vechi tovarăși, vor fi reuniți, atunci va avea loc marea „strângere laolaltă”.

Obiectivul acestei „strângeri laolaltă” este revelat clar în Scriptură.

El constă parțial în răsplătirea finală a poporului lui Hristos, pentru ca îndreptățirea lor completă de toată vinovăția să poată fi proclamată înaintea întregii creații; pentru ca ei să primească „cununa nepieritoare, a slavei”

și „Împărăția pregătită dinainte de întemeierea lumii” și ca să fie primiți public în bucuria Domnului lor.

Această strângere laolaltă va avea loc parțial spre siguranța poporului lui Hristos care, la fel ca Noe în arcă și Lot în Țoar, și copiii Lui să fie ascunși și acoperiți înaintea furtunii judecății lui Dumnezeu, care va veni asupra celor răi. Când ultimele plăgi vor cădea asupra vrăjmașilor Domnului, copiii Lui vor fi neatinși, la fel cum a fost familia lui Rahav la căderea Ierihonului și cum au fost cei trei tineri evrei în mijlocul focului. Sfinții nu au niciun motiv să se teamă de ziua acestei strângeri, oricât de înfricoșătoare pot fi semnele care o vor însoți. Înainte ca toate lucrurile din Univers să se prăbușească pentru totdeauna, copiii Domnului vor fi ascunși în locul secret al Celui Preaînalt. Strângerea grandioasă are loc spre siguranța și răsplătirea lor. Domnul lor va spune atunci: „Du-te, poporul meu, intră în odaia ta, și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia!” (Isaia 26:20).

(a) *Această strângere va fi una măreață.* Toți copiii lui Dumnezeu care au trăit vreodată, de la Abel, primul sfânt, până la ultimul, născut în ziua când Domnul nostru va veni – toți oamenii din fiecare veac, din fiecare popor, biserică, națiune și limbă – toți vor fi strânși laolaltă. Nimeni nu va fi trecut cu vederea sau uitat. Nici măcar cel mai slab și mai firav nu va fi lăsat în urmă. Acum, când sunt „risipiți”, creștinii adevărați par o turmă mică. Atunci, când vor fi „strânși”, ei vor fi o gloată pe care niciun om nu o va putea număra.

(b) *Această strângere va fi una minunată.* Sfinții din țări îndepărtate, care nu s-au văzut niciodată cu ceilalți în

carne și oase, și care nu s-ar fi putut înțelege între ei din cauza limbilor diferite, dacă s-ar fi întâlnit, vor fi aduși laolaltă într-o companie armonioasă. Locuitorii din Australia și cei din Anglia vor descoperi că au fost la fel de aproape de Cer. Credincioșii care au murit în urmă cu 5000 de ani și ale căror oase sunt țărană vor vedea cum trupurile lor vor învia și vor fi înnoite la fel de repede ca ale celor care vor fi găsiți vii la sunetul ultimei trâmbițe. Mai presus de orice, minunile harului vor fi scoase la lumină. Îi vom vedea în Cer pe unii la care nu ne așteptam niciodată să ajungă mântuiți. Confuzia adusă de diversele limbi va dispărea. Mulțimea strânsă acolo va striga cu o singură inimă și într-o singură limbă: „Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu!” (Num. 23:23).

(c) Această strângere laolaltă va fi una plină de smerenie. Ea va pune capăt pe veci bigotismului și îngustimii minții. Creștinii dintr-o anumită denominație se vor descoperi stând alături de cei din altă denominație. Chiar dacă aici, pe pământ, nu s-au tolerat între ei, în Rai, noua natură îi va face să stea unii lângă alții în dragoste. Cei din Biserica Angliei și independenții, care nu s-ar ruga împreună și nu s-ar închina laolaltă în aceste vremuri, vor descoperi, spre rușinea lor, că trebuie să aducă împreună laude pentru toată veșnicia. Exact oamenii care nu ne-ar accepta la rânduiele bisericii lor în aceste vremuri, și care nu ne-ar primi la masa lor, vor fi obligați să ne recunoască înaintea feței Domnului nostru și să ne lase să ne așezăm alături de ei. Lumea nu a văzut niciodată o răsturnare atât de completă a spiritului sectar, a atitudinilor partinice, a lipsei de frățietate, a geloziei religioase și a

mândriei spirituale! În final, noi toți vom fi „împodobiți cu smerenie” (1 Petru 5:5).

Această „strângere laolaltă” puternică și minunată este strângerea care ar trebui să stea adesea în gândurile oamenilor. Merită să ne gândim la ea și să îi acordăm atenție. Mințile noastre sunt preocupate neîncetat de strângerile de alte feluri, cum ar fi cele politice, cele științifice, cele pentru plăcere sau pentru câștig. Dar va veni ceasul când strângerile de acest fel vor fi complet abandonate. Un singur gând le va absorbi mințile oamenilor, iar acel gând va fi următorul: „Voi fi strâns împreună cu poporul lui Hristos într-un loc al siguranței și cinstei, sau voi fi lăsat în urmă și aruncat în chinul veșnic?” Haideți să ne preocupăm să nu rămânem abandonați!

O STRÂNGERE DE DORIT

De ce este această „strângere laolaltă” a creștinilor adevărați un lucru de dorit? Haideți să încercăm să căpătăm un răspuns la această întrebare.

Este evident că Pavel credea că strângerea din ziua de apoi trebuia să fie un lucru îmbucurător și către care creștinii să își îndrepte mereu ochii. El o așază alături de a doua venire a Domnului nostru, despre care spune în altă parte că toți credincioșii o iubesc și tânjesc după ea. El o înalță în orizontul îndepărtat ca unul dintre acele „lucruri bune” care vor veni, pentru ca, astfel, ea să îi anime credința fiecărui pelerin pe calea cea strâmtă. Nu doar, pare el să spună, nu doar că fiecare slujitor al lui Dumnezeu are odihna, o Împărăție și o cunună, ci are înaintea lui și o

„strângere laolaltă” fericită. În ce anume constă această fericire deosebită a strângerii noastre laolaltă? De ce este ea un lucru către care să privim înainte cu bucurie și să avem așteptări plăcute de la ea? Haideți să vedem.

(1) În primul rând, „strângerea laolaltă” a tuturor creștinilor adevărați va constitui *o stare total diferită de situația lor prezentă*. A fi risipit, nu strâns, pare să fie regula de acum a existenței omului. Cât de puțini își continuă viața împreună cu rudele lor până la moarte, dintre toate milioanele de oameni care se nasc în fiecare an în această lume! Copiii care își trag prima suflare sub același acoperiș și se joacă lângă aceeași sobă, ajung să se despartă când cresc și să își dea ultima suflare la distanță mare unul de celălalt.

Aceeași lege i se aplică și poporului lui Dumnezeu. Ei sunt răspândiți în toată lumea asemenea sării, unul într-un loc și altul în alt loc, și nu pot sta împreună pentru mult timp. Nu încapе îndoială că acest lucru este unul bun pentru lumea noastră, și așa trebuie să fie. Un oraș ar ajunge un loc foarte întunecat în timpul nopții, dacă toate lămpile ar fi strânse într-un singur loc. Dar, chiar dacă acest lucru este spre binele acestei lumi, el nu este o încercare mărunță pentru cei credincioși. În multe zile ei se simt singuri și părăsiți, tânjind după mai multă părtășie cu frații lor și după mai multă tovarășie cu cei care îl iubesc pe Domnul! Ei bine, ei pot privi înainte cu nădejde și mângâiere. Vine în curând ceasul când nu vor mai fi lipsiți unii de alții. De aceea, credincioșii ar trebui să își înalțe inimile și să se bucure. Va veni în curând acea „strângere laolaltă”!

(2) În al doilea rând, strângerea laolaltă a tuturor creștinilor adevărați *va forma o adunare care va avea aceiași gând*. Astăzi nu există o astfel de adunare. În orice loc își fac simțită prezența ipocrizia, pretențiile false și învățătura amestecată. Oriunde există grâu, poți fi sigur că există și neghină. Oriunde există pești buni, poți fi sigur că există și pești răi. Oriunde există fecioare înțelepte, fii sigur că există și fecioare neînțelepte. În vremea de acum nu există biserică perfectă. Există un Iuda Iscarioteanul la fiecare masă a părtășiei și un Dima în fiecare companie apostolică! Și oriunde se strâng „fiii lui Dumnezeu”, poți fi sigur că Satana își va face loc printre ei (Iov 1:6).

Dar toate acestea se vor sfârși într-o zi. Domnul nostru va înfățișa atunci înaintea Tatălui o Biserică desăvârșită, „fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta” (Efes. 5:27). Cât de glorioasă va fi ea!

Este un eveniment rar pentru un creștin să se întâlnească cu câțiva credincioși, înveselindu-l ca o zi senină și cu soare în plină iarnă, făcându-l să simtă că inima îi arde în interior la fel cum s-au simțit ucenicii pe drumul către Emaus. Dar cu cât mai bucurătoare va fi întâlnirea unei „gloate pe care nimeni nu o poate număra!”

Este un lucru cu adevărat fericit să ne întâlnim cu toții în final și să avem aceeași opinie și aceeași judecată, să ne privim ochi în ochi, să descoperim că toate disputele noastre ticăloase au fost îngropate pe veci, și că arminienii nu îi mai urăsc pe calviniști, nici calviniștii pe arminieni; că membrii bisericii anglicane nu se mai ceartă cu independenții, nici independenții cu anglicanii; să ne alăturăm

unui grup de creștini în care nu există nici certuri, nici dispute, nici discordii, căci harurile fiecăruia vor fi pe deplin dezvoltate și păcatele fiecărui creștin vor fi fost lăsate în urmă așa cum cad frunzele toamna. Nu este de mirare că Pavel ne îndeamnă să privim înainte către această strângere laolaltă.

(3) În al treilea rând, strângerea laolaltă a creștinilor adevărați *va fi o întâlnire de la care nimeni nu va lipsi*. Nici măcar cel mai firav miel nu va fi lăsat în urmă, în sălbăticie. Îi vom vedea din nou pe prietenii noștri dragi, rudele noastre iubite care au adormit în Hristos și ne-au lăsat în tristețe și lacrimi – și vor fi mai buni, mai strălucitori, mai frumoși și mai plăcuți decât au fost vreodată pe pământ! Vom avea părtășie cu toți sfinții lui Dumnezeu care au luptat lupta cea bună înaintea noastră, de la începutul până la sfârșitul istoriei lumii. Patriarhii și prorocii, apostolii și părinții Bisericii, martirii și misionarii, reformatorii și puritanii – toată oștirea aleșilor lui Dumnezeu va fi acolo. Dacă lectura cărților și a biografiilor lor a fost un lucru plăcut, cu cât mai fericite va fi să îi vedem! Dacă a auzi vorbindu-se despre ei și a fi stimulați de exemplul lor ne-au fost lucruri utile, cu cât mai încântător va fi să vorbim cu ei și să le punem întrebări! A sta jos împreună cu Avraam, Isaac și Iacov, auzindu-i povestind cum au păzit credința fără a avea Biblia; a conversa cu Moise, Samuel, David, Isaia și Daniel, auzindu-i povestind cum au putut crede într-un Hristos care avea să vină; a vorbi cu Petru, Pavel, Lazăr, Maria și Marta, auzindu-i povestind lucrurile minunate pe care Domnul lor le-a făcut pentru ei – toate aceste lucruri vor fi dulci pentru noi toți! Nu este de mirare că Pavel ne

îndeamnă să privim înainte către această strângere laolaltă.

(4) În ultimul rând, strângerea laolaltă a tuturor creștinilor adevărați *va fi o întâlnire lipsită de final și de despărțire*. Acum nu există astfel de întâlniri. Noi părem că trăim într-o goană fără sfârșit, și cu greu putem să facem o pauză și să ne tragem suflarea înainte de a o lua iar la fugă. „La revedere” pare să calce pe călcâiele lui „Bună ziua!”

Îngrijorările acestei lumi, responsabilitățile necesare ale vieții, cerințele din partea familiilor noastre, munca necesară în chemările noastre diverse – toate aceste lucruri par să ne consume zilele și să facă imposibil să avem parte de momente îndelungi de părtășie alături de copiii lui Dumnezeu.

Totuși, binecuvântat fie Dumnezeu că o astfel de situație nu va rămâne așa în veci. Va veni ceasul în curând când „la revedere” și „pe curând” vor fi expresii care vor fi puse deoparte și îngropate pe veci! Când ne vom întâlni într-o lume în care lucrurile trecute vor fi apus și nu vor mai exista păcate, nici întristare, nici sărăcie, nici trudă trupească sau mentală; când nu va mai fi nevoie să fim anxioși pentru familiile noastre; când nu va mai fi boală, nici durere, nici îmbătrânire, nici moarte și nici schimbare; când ne vom întâlni în acea stare nesfârșită de liniște, odihnă, calm și pace; când nimeni nu ne va mai grăbi - cine poate descrie ce fericire și binecuvântare vom trăi? Nu este de mirare că Pavel ne îndeamnă să ne ridicăm capetele și să privim înainte către această strângere laolaltă.

Am pus aceste lucruri înaintea tuturor celor ce citesc cartea de față și le cer cititorilor să le acorde o atenție serioasă. Dacă știi ceva despre experiența creștinului, sunt sigur că aceste cuvinte conțin hrană pentru mintea și inima lui. Pot să spun cel puțin acest lucru cu toată încrederea: omul care nu vede nimic atrăgător în cea de-a doua venire a lui Hristos și în „strângerea” publică a poporului Său, cel care nu vede nimic fericit, nimic vrednic de bucurie, nimic plăcut, nimic de dorit în revenirea Lui – un astfel de om nu este un creștin adevărat și nu a căpătat câtuși de puțin har!

APLICAȚII

(1) Vreau să îți spun o *întrebare* clară. Nu te îndepărta de ea și nu refuza să o privești în față. Vei fi strâns laolaltă cu îngerii în casa lui Dumnezeu atunci când Domnul se va întoarce, sau vei fi lăsat în urmă?

În orice caz, un lucru este sigur: în acea ultimă zi nu vor exista decât două grupuri de oameni - cei de la dreapta Lui, și cei de la stânga; cei socotiți neprihăniți, și cei răi; cei care sunt siguri în arcă, și cei care sunt în afara ei; cei care sunt strânși laolaltă ca grâul în hambarul lui Dumnezeu, și cei care sunt lăsați în afară ca neghina, care va fi arsă.

Care va fi soarta ta?

Poate că nu știi sigur unde te afli. Poate că nu poți spune. Poate că tragi speranța că locul tău va fi printre cei buni. Tu crezi că totul va fi bine în final, dar nu îndrăznești să îți formezi o opinie. Ei bine, sper că nu îți vei găsi nicio-dată odihna până nu vei cunoaște care va fi soarta ta. Biblia îți spune clar cine sunt cei care vor fi strânși laolaltă.

Dacă o ascuți cu onestitate, propria ta inimă îți va spune dacă ești printre cei numărați în Cer. Nu-ți găsi odihna până nu vei ști adevărul!

Cum vor putea rezista oamenii în fața despărțirilor și a separărilor acestei vieți, dacă nu au nicio nădejde pentru vreun lucru mai bun dincolo de această viață? Cum vor putea suporta ei să le spună „la revedere” fiilor și fiicelor lui, și să îi trimită pe apele tulburi ale acestei lumi, dacă nu au nicio așteptare a unei „strângeri” sigure în Hristos, în final? Cum se pot despărți ei de membrii iubiți ai familiilor lor, lăsându-i să meargă înainte în călătoria lor pe cealaltă parte a globului, neștiind dacă îi vor mai întâlni vreodată bucuroși în această viață sau într-o viață viitoare? Cum se poate întâmpla așa ceva în viața unui om este un lucru care mă depășește! Pot doar să presupun că mulți nu se gândesc niciodată la acest subiect și nu privesc niciodată înainte. Odată ce omul ajunge să se gândească la aceste lucruri, el nu va mai fi niciodată satisfăcut până ce nu Îl găsește pe Hristos și siguranța mântuirii.

(2) Dacă vrei să știi dacă vei fi strâns laolaltă cu credincioșii în casa lui Dumnezeu, vreau să-ți ofer un mijloc clar pentru *testarea stării sufletului tău*. Întreabă-te care sunt felurile de întâlniri care îți plac cel mai mult aici, pe pământ. Întreabă-te dacă iubești cu adevărat strângerea laolaltă a poporului lui Dumnezeu.

Cum se poate bucura un om de întâlnirea cu toți creștinii adevărați în Cer, dacă nu găsește nicio plăcere să-i întâlnească pe pământ? Cum poate o inimă cu totul îndrep-

tată către baluri, curse, petreceri, distracție și lucruri lumești, și care consideră închinarea creștină un lucru plictisitor și obositor, cum poate o astfel de inimă să bată la unison în compania sfinților, și doar a lor? Așa ceva ar fi imposibil.

Să nu uităm niciodată că gusturile noastre de pe pământ sunt o dovadă sigură a stării inimilor noastre, și că starea inimilor noastre de aici este un indiciu sigur al casei noastre veșnice din viața de apoi. Cerul este un loc pregătit pentru un popor pregătit. Cel ce nădăjduiește să fie străns laolaltă cu sfinții în Rai, în timp ce aici, pe pământ, iubește doar strângerea laolaltă cu păcătoșii, se înșeală singur. Dacă un astfel de om trăiește și moare într-o asemenea stare, el va descoperi în final că ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi născut niciodată!

(3) Dacă ești un creștin adevărat, te *îndemn* să privești adesea înainte. Cele mai bune lucruri ale tale sunt încă în viitor! Răscumpărarea ta se apropie! Noaptea aproape că s-a încheiat și ziua vine cu pași repezi. Mai este puțin, și Cel pe care Îl iubești și în care crezi va veni, căci El nu întârzie. Când El va veni, îi va aduce la viață pe sfinții care au murit și îi va schimba pe cei pe care îi va găsi trăind. Privește înainte! Se apropie o „strângere laolaltă”!

Dimineața de după un naufragiu este un moment foarte trist. Bucuria supraviețuitorilor pe jumătate înecați, care au ajuns în siguranță la mal – este adesea umbrită de amintirea colegilor care s-au înecat. Dar când credincioșii se vor strânge laolaltă în jurul scaunului de domnie al Mielului, o astfel de întristare nu va mai exista. Niciunul de

pe vapor nu va lipsi! „Ceilalți să se așeze unii pe scânduri, iar alții pe frânturi de corabie, și așa s-a făcut că au ajuns toți teferi la uscat” (F.A. 27:44). Oricât de mari vor fi apele și oricât de puternic vor răcni valurile, ele nu îl vor putea înghiți pe niciunul dintre aleșii lui Dumnezeu! Când soarele va răsări, ei vor fi toți în siguranță, „strânși laolaltă”.

Chiar și ziua de după o victorie deosebită este un moment trist. Sentimentele triumfătoare ale cuceritorilor sunt adesea amestecate cu regretele amare îndreptate către cei care au căzut în luptă și au murit pe câmpul de bătălie. Lista celor uciși, răniți și dispăruți zdrobește multe inimi și umple multe case de lacrimi, coborând cu durere multe capete pleșuve în mormintele lor! Marele duce de Wellington spunea adesea că „un singur lucru este mai trist decât o victorie – anume înfrângerea”. Totuși, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, o astfel de întristare nu va exista în Cer! Soldații mării Căpeteniei a mântuirii noastre vor răspunde cu toții când numele lor vor fi strigate în ziua de apoi! Lista va fi la fel de completă după bătălie, așa cum era și înaintea ei. Niciun credincios nu va lipsi la marea „strângere laolaltă”.

De exemplu, se întâmplă ca la întâlnirile de Crăciun să ne umplem de sentimente triste și de amintiri dure-roase? Ne dau oare lacrimile când observăm locurile goale din jurul mesei? Sunt mințile noastre măturate de gânduri triste chiar în mijlocul veseliei copiilor noștri și când ne amintim de fețele plăcute și de glasurile îndrăgite ale unora dintre cei pe care i-am iubit și care acum dorm în

cimitirul bisericii? Ei bine, privește în sus și privește înainte! Timpul s-a scurtat! Lumea îmbătrânește. Venirea Domnului nostru se apropie! Va exista o întâlnire fără despărțiri și o strângere laolaltă fără separări. Acei credincioși pe care i-ai așezat în mormânt cu multe lacrimi sunt bine ocrotiți, și îi vei revedea cu bucurie. Privește în sus! Rămâi cu ochii ațintiți, prin credință, către „venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El”. Crede acest adevăr, gândește-te la el și odihnește-te în el! Totul este adevărat!

Te simți singur și părăsit de fiecare dată când vine luna decembrie? Găsești tot mai puțini credincioși cu care să te rogi, cu care să aduci cântări de laudă, cărora să îți deschizi inima, sau cu care să te sfătuiești? Vezi că Raiul devine tot mai plin cu fiecare an care trece, iar pământul tot mai gol?

Ei bine, aceasta este o poveste veche. Tot ce faci este să bei un pahar pe care mulțimi de oameni l-au băut înaintea ta. Privește în sus și privește înainte! Vremea singurătății va trece în curând, și te vei afla în compania unei mulțimi fericite. „Cum mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău” (Ps. 17:15). Cu toate acestea, în scurtă vreme vei vedea o congregație care nu se va mai despărți niciodată și vei intra într-un Sabat care nu va avea sfârșit. „Venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El”, va schimba totul pentru toți!

„Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte!” (1 Tes. 4:18).

20

.....

MAREA SEPARARE

„Acela Își are lopata în mână, Își va curăța cu desăvârșire aria, și Își va strânge grâul în grânar; dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge” (Matei 3:12).

Grâu sau pleavă? Iată întrebarea mea, dar cui crezi că îi este adresată? Este oare o întrebare doar pentru comercianții de cereale și pentru țărani, dar nu și pentru alte persoane? Dacă îți închipui așa ceva, te înșeli amarnic. Aceasta este o întrebare pentru orice bărbat, orice femeie și orice copil din această lume. Este o întrebare care te vizează și pe tine.

Întrebarea aceasta este extrasă din versetul Scripturii care îți stă acum înaintea ochilor. Cuvintele acestui verset au fost rostite de Ioan Botezătorul. Ele constituie o profeție despre Domnul nostru Isus Hristos, una încă neîmplinită. Ele formează o profeție pe care noi toți o vom vedea împlinită într-o zi, și doar Dumnezeu știe cât de curând se va întâmpla acest lucru.

Cititorul meu, te invit astăzi să te gândești la adevărurile mărețe conținute în acest verset. Te chem să mă ascuți în timp ce voi încerca să le analizez înaintea ta. Cine știe dacă nu cumva tocmai acest verset se va dovedi un cuvânt sosit la timp pentru sufletul tău? Cine știe dacă nu

cumva întrebarea mea te-ar putea ajuta așa încât aceasta să fie cea mai fericită zi din viața ta? Ascultă-mă înainte să te întorci la treburile tale. Ascultă-mă înainte să te arunci din nou în același curs al nepăsării și nebuniei inutile. Ascultă-l pe unul care îți iubește sufletul și care vrea sincer să te ajute așa încât să fii mântuit și să te apropii de Hristos. Cine știe dacă nu cumva această zi va fi una specială? Cine poate spune dacă vei vedea ziua de mâine? Liniștește-te pentru o clipă și ascultă-mă, în timp ce îți voi arăta câteva lucruri din Cuvântul lui Dumnezeu.

DOUĂ MARI CLASE

Vreau să îți arăt în primul rând care sunt cele două categorii mari de oameni în care lumea poate fi împărțită.

Înainte de Dumnezeu există doar două clase de oameni în lume, și ambele sunt menționate în pasajul biblic de la începutul acestui capitol. Există cei denumiți *grâu*, și cei denumiți *pleavă*.

Văzut din perspectiva omului, pământul conține multe feluri de locuitori. Totuși, privit prin ochii lui Dumnezeu, el conține doar două. Ochiul omului se uită la înfățișarea exterioară, și el se gândește doar la acest aspect. Ochiul lui Dumnezeu se uită la inimă, și aceasta este singura parte pe care El o ia în considerare. Odată testați după starea inimilor lor, putem vedea că nu există decât două clase în care oamenii pot fi împărțiți, și ei sunt fie grâu, fie pleavă.

Citorul meu, cine sunt cei ilustrați prin grâu în această lume? Ascultă-mă, și îți voi spune.

Grâul se referă la toți bărbații și toate femeile care sunt credincioși în Domnul Isus Hristos; care sunt călăuziți de Duhul Sfânt; toți cei care se văd păcătoși și aleargă la mântuirea oferită în Evanghelie; toți cei care Îl iubesc pe Domnul Isus și trăiesc pentru El, slujindu-L; toți cei care L-au luat pe Hristos ca singura lor încredere și Biblia ca singura lor călăuză; toți cei care își privesc păcatul ca pe cel mai mortal vrăjmaș și consideră Cerul ca singura lor casă. Toți acești oameni, care provin din orice biserică, de orice nume, din orice popor, de orice limbă și de orice statut social – toți aceștia sunt grâul lui Dumnezeu!

Arată-mi oameni de acest fel în orice loc din lume, și știu ce sunt ei. Știu că eu și ei am putea să nu cădem de acord în toate aspectele particulare ale religiei, dar văd în ei lucrarea mâinilor Împăratului împăraților, și nu am nevoie de nimic altceva. Eu nu știu de unde vin și cum L-au găsit pe Domnul, dar știu unde merg, și îmi este suficient. Ei sunt copiii Tatălui meu din ceruri. Ei sunt parte din grâul Lui.

Toți aceștia, chiar dacă sunt păcătoși, ticăloși și nevrednici în ochii lor, constituie partea prețioasă a omeniirii. Ei sunt fii și fiice ai lui Dumnezeu Tatăl. Ei sunt bucuria lui Dumnezeu Fiul. Ei sunt locașul lui Dumnezeu Duhul Sfânt. Tatăl nu vede nicio nelegiuire în ei, pentru că sunt mădulare ale trupului Fiului Său preaiubit și, de aceea, El îi vede în Hristos, și este mulțumit. Domnul Isus vede în ei rodul trudei și lucrării Sale de pe cruce, și este mulțumit. Duhul Sfânt îi vede ca temple spirituale în care El însuși este înălțat, și se bucură de ei. Cu alte cuvinte, ei sunt grâul pământului – grâul lui Dumnezeu.

Cititorul meu, cine este pleava din această lume? Ascultă-mă din nou, și îți voi spune și acest lucru.

Pleava îi include pe toți bărbații și pe toate femeile care nu au credința mântuitoare în Hristos și nu au sfințirea Duhului, oricine ar fi ei. Probabil că unii sunt păgâni, iar alții sunt niște creștini de formă. Unii sunt saduchei batjocoritori, iar alții farisei auto-neprihăniți. Unii fac mare tam-tam din păzirea unei „religii de duminică”, iar alții sunt total nepăsători față de credință, fiind interesați doar de propria plăcere și de lume. Dar toți aceștia, care au cele două semne distinctive esențiale menționate deja – fără credință și fără sfințire – toți acești oameni formează pleava. De la atei precum Paine și Voltaire până la bisericășii de formă care nu se gândesc decât la ceremoniile exterioare, de la admiratorul de predici neconvertit din zilele noastre până la păgânul din ținuturile uitate de lume – toți, toți sunt așezați în același grup înaintea lui Dumnezeu, și toți sunt pleavă! Ei nu Îi aduc nicio glorie lui Dumnezeu Tatăl. Ei nu Îl cinstesc pe Fiul și nu Îl onorează pe Tatăl, care L-a trimis. Ei neglijează acea mântuire minunată pe care milioane de îngeri o admiră. Ei resping Cuvântul care a fost scris cu dragoste spre învățătura lor. Ei nu ascultă de glasul Aceluia care S-a smerit părăsind Cerul și murind pentru păcatele omului. Ei nu arată nicio recunoștință sau dragoste față de Acela care le-a dat viață, suflare și toate lucrurile. De aceea, Dumnezeu nu găsește nicio plăcere în ei. El are milă de ei, dar nu îi consideră mai buni decât pleava!

Da, poți avea daruri intelectuale rare și realizări mentale extraordinare, poți să zidești împărății prin sfaturile

tale, poți să miști milioane de oameni cu penița ta sau să îți mulțimi de oameni cu sufletul la gură impresionându-i cu vorbirea ta, dar dacă nu te-ai supus niciodată jugului lui Hristos, dacă nu ai cinstit niciodată Evanghelia Lui acceptând-o din inimă, nu ești altceva decât pleavă înaintea ochilor Lui. Darurile naturale, lipsite de harul mântuitor, sunt ca un cifru lung, un șir de numere care arată mare, dar lipsit de valoare. Cea mai ticăloasă insectă care se târăște prin țărână este o viețuitoare mai nobilă decât tine! Ea își ocupă locul în creație și Îl glorifică pe Creator cu toată puterea ei, dar tu nu faci acest lucru. Tu nu Îl cinstești pe Dumnezeu cu inima, voința, intelectul și trupul tău, lucruri care sunt toate ale Lui. Tu inversezi ordinea și rânduiala Lui, trăind ca și cum timpul ar fi mai important decât veșnicia și trupul mai bun decât sufletul. Tu îndrăznești să respingi cel mai mare dar al lui Dumnezeu – pe Fiul Său întrupat. Tu ești rece față de subiectul care umple tot cerul de cântări și aleluia. Și câtă vreme rămâi în această stare, faci parte din cea mai nevrednică parte a omenirii. Ești pleava pământului.

Cititorul meu, fie ca acest gând să se înrădăcineze adânc în mintea ta, oricâte alte lucruri ai uita din această carte. Ține minte că există doar două clase de oameni în această lume: grâul și pleava.

Există multe popoare în Europa, și fiecare este diferit. Fiecare își are propria limbă, propriile legi și propriile tradiții. Dar ochiul lui Dumnezeu împarte Europa în două clase mari de oameni, anume grâul și pleava. Există multe clase de oameni în Anglia. Există nobili și oameni de rând, țărani și comercianți, stăpâni și slujitori, bogați și săraci.

Cu toate acestea, ochiul lui Dumnezeu nu vede decât două categorii: grâul și pleava. În fiecare congregație există multe minți care se întâlnesc pentru închinare religioasă. Unii participă doar pentru a împlini o formă, alții vin cu dorința reală de a se întâlni cu Hristos. Unii vin ca să fie văzuți de alții, iar alții vin ca să fie plăcuți lui Dumnezeu. Unii vin cu inimile lor și sunt implicați foarte repede în închinare, iar alții, care își lasă inimile acasă, văd repede că toată slujirea li se pare obositoare. Dar ochii lui Isus nu văd decât două clase în acea congregație – grâul și pleava.

La marea expoziție din 1851 au venit milioane de vizitatori. Din Europa, Asia, Africa și America, de la nord, sud, est și vest – mulțimile s-au adunat ca să vadă îndemânarea omului și ce poate face truda lui. Descendenții primului nostru tată, Adam, care nu s-au văzut niciodată până atunci, s-au întâlnit dintr-o dată față în față sub același acoperiș. Dar ochiul Domnului a văzut în acel palat de sticlă două grupuri – grâul și pleava.

Cititorul meu, știu bine că lumii nu îi place acest fel de a-i împărți pe preinșii creștini. Lumea încearcă din greu să își închipuie că ar exista trei categorii de oameni, nu două. Dacă ești foarte evlavios și strict în practicarea credinței tale, acest lucru nu se potrivește lumii, căci ea nu crede că astfel de oameni ar putea să fie sfinți. Dacă nu ai nicio religie, nici acest lucru nu se prea potrivește lumii, căci așa ceva nu este socotit respectabil. „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu”, spun oamenii acestei lumi, „că noi nu suntem atât de răi ca aceia!” Dar ideea favorită a acestei lumi presupune să ai suficientă religie pentru a fi un om

respectabil, și totuși să nu cazi în extreme; să fii suficient de bun, dar să nu fii atât de specific în binele pe care îl faci; să ai un fel liniștit și comod de creștinism, dar să mergi confortabil în Cer în final! Lumea își imaginează că există o a treia clasă, o clasă sigură de mijloc, și că în această clasă se va regăsi majoritatea oamenilor. Cel puțin așa își imaginează ea.

Cititorul meu, eu denunț ideea unei clase de mijloc și o consider o amăgire imensă, care va arunca în pierzare sufletele multor oameni! Te avertizez cu hotărâre să nu te lași convins de ea. O astfel de idee este la fel de deșartă ca invenția purgatoriului papal. Ea este un refugiu al minciunilor, un castel în aer, un palat de gheață ruscă, un vis sec! Această clasă de mijloc este o așa-zisă categorie de creștini despre care nu se spune niciun cuvânt în Biblie!

În vremea potopului lui Noe nu au existat decât două categorii de oameni: cei din arcă și cei din exterior. În pilda năvodului din Evanghelie nu există decât două clase: cei considerați pești buni, și cei considerați pești răi. În pilda celor zece fecioare nu există decât două clase: cele descrise ca înțelepte, și cele considerate neînțelepte. În descrierea biblică a zilei judecății nu există decât două categorii de oameni: oile și caprele. Există doar două părți ale tronului: una la dreapta, și una la stânga. Există doar două lăcașuri în care vor locui oamenii pe vecie după ce se va da ultima sentință: Raiul și Iadul.

Tot așa, există numai două categorii de oameni în această lume: cei care se află în starea lor naturală, și cei care sunt în starea de har; cei aflați pe calea îngustă, și cei

de pe calea cea lată; cei care au credință, și cei care nu au credință; cei care au fost convertiți, și cei care nu au fost convertiți; cei care sunt cu Hristos, și cei care sunt împotriva Lui; cei care strâng împreună cu El, și cei care risipesc; grâul și pleava.

Întreaga lume poate fi împărțită în aceste două clase. Dincolo de ele, nu mai există nimic.

Dragul meu cititor, cred că poți vedea acum că ai un motiv întemeiat pentru cercetarea de sine! Ești grâu, sau ești pleavă? Este imposibil să nu fii niciuna. Fie ești într-o clasă, fie în alta. În care dintre cele două te afli?

Poate că mergi la o biserică. Poate că mergi la Masa Domnului. Poate că îți plac oamenii buni și faci deosebire între predicarea bună și cea rea. Poate că ești dintre cei care cred că papalitatea este falsă și chiar te împotrivești ei cu fermitate. Tu crezi că protestantismul este adevărat și îl susții cu entuziasm. Poate că donezi la societățile religioase și participi la întâlnirile religioase. Poate că uneori chiar citești cărți religioase și crezi că starea ta este bună, chiar foarte bună. De altfel, toate aceste lucruri constituie mai mult decât poate fi spus despre foarte mulți oameni. Cu toate acestea, nu acesta este răspunsul direct la întrebarea mea: Ești grâu sau pleavă?

Ai fost născut din nou? Ești o făptură nouă? Te-ai dezbrăcat de omul cel vechi și te-ai îmbrăcat cu cel nou? Ți-ai conștientizat păcatele și te-ai pocăit de ele? Privești doar către Hristos și doar de la El primești iertarea și viața veșnică? Îl iubești pe Hristos? Îl slujești pe Hristos? Ești dez-

gustat de păcatele inimii tale și te lupti împotriva lor? Tânjești după sfințenie perfectă și trudești din greu ca să ajungi acolo? Ai ieșit din această lume? Îți găsești desfătarea în Biblie? Te lupti în rugăciune? Îi iubești pe copiii lui Hristos? Încerci să faci bine în această lume? Ești ticălos în ochii tăi și gata să ocupi locul cel mai de jos? Ești creștin în afaceri și acasă, în toate zilele săptămânii? Gândește-te, gândește-te la aceste lucruri, și abia apoi vei fi în măsură să vorbești mai bine despre starea sufletului tău!

Cititorul meu, te implor să nu întorci spatele întrebărilor mele, oricât de neplăcută ți s-ar părea. Răspunde la ea, chiar dacă ți-ar putea străpunge conștiința și inima. Răspunde la ea, chiar dacă ar dovedi că te afli în situația și în locul greșit, și ar scoate la iveală pericolul tău înfricoșător. Nu-ți găsi odihna decât atunci când vei ști care este starea relației tale cu Dumnezeu! Este mai bine de o mie de ori să descoperi că te afli într-o situație rea și să te pocăiești la timp, decât să trăiești în incertitudine și să pieri pe vecie!

Ține minte întrebarea mea. Începe chiar de acum să meditezi la ea. Ești grâu sau ești pleavă?

VREMEA SEPARĂRII

Pasajul de la începutul acestui capitol prevestește o separare. El spune că va veni o zi când Hristos va face în biserica Lui vizibilă ceea ce un țăran face cu grâul lui. El o va cerne. El „Își va curăța cu desăvârșire aria”. După aceea, grâul și pleava vor fi separate.

În această lume încă nu se face o separare. În biserica vizibilă a lui Hristos sunt amestecați laolaltă cei buni și cei

răi. Credincioși și necredincioși, convertiți și neconvertiți, sfinți și păcătoși - se găsesc printre cei ce pretind că sunt creștini. Ei stau cot la cot în adunările noastre. Ei îngenunchează unul lângă altul în biserică. Ei ascultă la predicile noastre unul lângă celălalt. Uneori ei stau cot la cot la Masa Domnului și primesc aceeași pâine și același vin din mâinile noastre.

Dar lucrurile nu vor sta așa pe veci. A doua oară, Hristos va veni cu lopata în mână. El își va curăța profund biserica, la fel cum a curățat templul. Apoi grâul și pleava vor fi separate, și fiecare va merge la locul cuvenit!

Înainte de venirea lui Hristos, separarea este imposibilă. Nu ține de puterea omului să facă așa ceva. Nu există niciun slujitor al lui Dumnezeu de pe pământ care poate citi inima vreunui om din congregația lui. El poate vorbi hotărât despre unii, dar nu despre toți. Cine are untdelemn în lampă și cine nu; cine are har potrivit pretenției, și cine are doar pretenție, dar nu și har; cine este copil al lui Dumnezeu și cine este copilul diavolului – toate acestea sunt chestiuni pe care, în multe cazuri, nu le putem hotărî și nici măcar observa cu acuratețe. Lopata care separă lucrurile nu este pusă în mâinile noastre!

Harul este uneori atât de slab și de firav, încât pare că este fire pământescă. Firea este uneori atât de atent îmbrăcată, încât ne dă impresia că este har. Cred că mulți dintre noi am fi spus că Iuda era la fel de bun ca oricare dintre apostoli, și totuși el s-a dovedit un trădător! Cred că noi am fi spus că Petru a fost un reprobabil când s-a lepădat de Domnul lui, și totuși el s-a pocăit imediat și s-a ridicat

din nou. Noi nu suntem decât niște oameni expuși greșelii. Noi cunoaștem doar în parte. La urma urmei, abia de ne cunoaștem propriile inimi. De aceea, nu trebuie să ne mirăm că nu putem să citim inimile altora. Dar lucrurile nu vor sta așa pe veci. Va veni în curând Unul care nu greșește niciodată în judecata Lui și care este desăvârșit în cunoștință. Isus Își va curăța aria. Isus va cerne pleava și o va separa de grâu. Eu aștept lucrul acesta. Până atunci, mai degrabă sunt chemat să tolerez ceva pleavă în biserică decât să alung un singur grăunte de grâu! În curând va veni Acela care are lopata în mână, și atunci vom cunoaște adevărul despre fiecare om.

Nu mă aștept să văd o biserică perfectă înainte de venirea lui Hristos. Un astfel de lucru nu poate exista. Grâul și pleava se vor găsi întotdeauna în această lume. Îmi este milă de cei care merg dintr-o biserică în alta doar pentru că găsesc greșeli și descoperă acolo membri nesănătoși. Îmi este milă de ei, pentru că acești oameni hrănesc idealuri care nu pot fi împlinite niciodată pe pământ. Îmi este milă de ei, pentru că îi văd cum caută ceea ce nu se poate găsi. Eu văd pleavă în orice loc. Văd imperfecțiuni și neputințe de orice fel în toate bisericile de pe pământ. Eu cred că există puține Mese ale Domnului, dacă și acelea, la care toți participanții sunt convertiți. Eu îi aud adesea pe unii pretinși credincioși care vorbesc cu glas tare, fiind înălțați și socotiți sfinți. Eu văd adesea credincioși sfinți și zdrobiți în inimă, tratați de parcă n-ar avea har. Cred că, dacă oamenii ar fi prea scrupuloși, ar putea să zboare în orice direcție, asemenea porumbelului lui Noe, și n-ar putea găsi odihnă în niciuna din zilele lor.

Cititorul meu, dorești să fii membru într-o biserică perfectă? Va trebui să aștepti după ziua venirii lui Hristos. Doar atunci vei vedea o biserică glorioasă, fără pată, fără zbârcitură sau orice lucru de acest fel. Doar atunci va fi curățată aria.

Eu nu pot să mă aștept la convertirea lumii înainte de venirea lui Hristos. Cum poate să se întâmple acest lucru, dacă în ziua celei de-a doua veniri a Lui, El va găsi laolaltă grâu și pleavă în biserică? Eu cred că unii creștini se așteaptă ca lucrările de misiune să umple pământul de cunoștința lui Hristos, și că, puțin câte puțin, păcatul va dispărea și o stare de sfințenie perfectă își va face loc pe acest pământ. Eu nu pot vedea lucrurile așa. Eu cred că ei greșesc în înțelegerea planurilor lui Dumnezeu și seamănă o dezamăgire amară în propriile vieți. Eu nu mă aștept la asta. Eu nu văd nimic în Biblie sau în lumea din jurul meu care să mă determine să am o astfel de așteptare. N-am auzit niciodată de o singură parohie convertită în întregime la Dumnezeu, în Anglia sau în Scoția, și nici altceva de acest fel. De ce ar trebui să cred că rezultate diferite ar putea să apară în alte țări din predicarea aceleiași Evanghelii? Eu doar mă aștept să văd câțiva oameni care să se ridice ca martori ai lui Hristos în orice popor, unii într-un loc, alții în altul. Apoi mă aștept ca Domnul Isus să vină în slavă cu lopata în mâini și, când El Își va curăța aria, atunci se va instala cu adevărat Împărăția Lui.

Nu poate exista separare sau perfecțiune decât după ce Hristos va veni! Acesta este crezul meu. Eu nu sunt așa de impresionat când necredinciosul mă întrebă de ce nu

este convertită întreaga lume, dacă religia creștină este cea adevărată. Răspunsul meu este că așa ceva nu ni s-a promis niciodată în lumea aceasta. Biblia ne spune că cei credincioși vor fi întotdeauna puțini, că dezbinările, ereziile și corupția morală se vor găsi dintotdeauna și din abundență pe pământ, și că, atunci când Domnul se va întoarce pe pământ, El va găsi o mulțime de oameni care pot fi caracterizați drept pleavă.

Până ce Hristos va veni, nu ne putem aștepta la perfecțiune. Eu nu mă simt tulburat când oamenii îmi spun ceva de genul: „Fă-i pe toți oamenii niște creștini buni acasă, și abia apoi să-i trimiți misionari la păgâni”. Răspunsul meu este că, dacă ar fi să aștept până ce creștinii să fie perfecți, aș putea aștepta la nesfârșit. Chiar și după ce vom fi făcut tot ceea ce ar trebui făcut acasă, biserica va rămâne încă o mulțime de oameni amestecați, și va conține deopotrivă grâu și multă pleavă.

Dar Hristos va reveni. Mai devreme sau mai târziu, se va face o separare a bisericii vizibile în două clase – și ce înfricoșătoare va fi acea separare! Grâul va alcătui o clasă separată. Pleava va fi strânsă într-un alt loc. Primul grup va fi format din toți cei evlavioși. Celălalt va fi cuprins din toți cei necredincioși. Cele două grupuri vor fi separate de o mare prăpastie, una pe care nimeni nu o va putea trece. Cu adevărat fericiți vor fi cei neprihăniți în acea zi! Ei vor străluci ca stelele și nu vor mai fi încetoșați de nori. Ei vor fi frumoși cum este crinul, nemaifiind sugrumați de spini.

Cu adevărat nenorocită va fi starea celor necredincioși în acel moment! Cât de coruptă va fi corupția lor morală

când va fi lăsată fără un dram de sare care să o înfrâneze! Cât de întunecos trebuie să fie întunericul lor, când vor fi lăsați fără o singură licărire de lumină! Cititorul meu, nu este suficient să îi respecti și să îi admiri pe copiii Domnului, ci trebuie să faci parte din familia lor, sau vei fi într-o zi despărțit de ei pentru toată veșnicia. În Cer nu va mai exista pleavă! Multe, multe vor fi familiile în care unul va fi luat, iar altul va fi lăsat.

Cine este acum printre cititorii acestor pagini care Îl iubește pe Domnul Isus cu sinceritate? Dacă știi ceva despre inima unui creștin, știi că cele mai mari încercări ale tale se găsesc în compania oamenilor lumești, și cele mai mari bucurii ale tale sunt în compania sfinților. Da, există multe zile grele, când duhul tău pare zdrobit de atitudinea lumească a celor din jurul tău, zile când ai putea striga asemenea lui David: „Vai de mine că locuiesc la Meșec, că locuiesc în corturile Chedarului” (Ps. 120:5). Și totuși există ceasuri când sufletul tău este atât de înprospătat și revigorat când îi întâlnești pe unii dintre copiii dragi ai lui Dumnezeu, încât ți se pare că trăiești o clipă de cer pe pământ. Oare aceste cuvinte nu rezonază în inima ta? Nu sunt adevărate? De aceea, ar trebui să tânjești după vremea când Hristos va reveni. Ar trebui să te rogi zilnic ca Domnul să grăbească venirea Împărăției Lui și să Îi spui permanent: „Vino repede, Doamne Isuse!”

Doar atunci biserica va deveni o părtășie curată, neamestecată. Doar atunci sfinții vor fi împreună și nu se vor mai despărți niciodată. Mai așteaptă puțin. Încă puțin. Batjocura și disprețul lumii se vor încheia în curând. Râsul

și ridiculizările vor înceta. Bârfa și reprezentările greșite se vor sfârși în curând. Mântuitorul tău va veni și va pleda cauza ta. Atunci, la fel cum Moise i-a spus lui Core, și Domnul îi va arăta pe ai Lui!

„Acest lucru este sigur – când aleșii vor fi toți convertiți, Hristos va veni spre judecată. Ca acela care vâslește într-o barcă, care așteaptă până ce toți pasagerii se urcă, după care pleacă, Hristos așteaptă până ce toți aleșii Lui vor fi strânși, după care se va grăbi spre judecată!” (Thomas Watson, 1660).

Cine dintre cititorii acestor pagini știe că inima lui nu este dreaptă înaintea lui Dumnezeu? Ar trebui să tremuri și să-ți fie frică la gândul revenirii lui Hristos. Vai de omul care trăiește și moare neavând asupra lui decât o spoială religioasă! În ziua când Hristos Își va curăța aria, vei fi arătat și expus înaintea lumii în adevăratele tale culori. Aici ai putea să îi înșeli pe predicatori, pe prieteni și pe vecini, dar pe Hristos nu Îl poți înșela. Spoiala unui creștinism fără inimă nu va rezista niciodată testului focului din acea zi. Domnul este un Dumnezeu atotcunoscător, și faptele oamenilor vor fi cântărite de El. Vei descoperi că ochiul care i-a văzut pe Acan și Ghehazi a citit și secretele tale, și a cercetat lucrurile pe care le-ai ascuns dinaintea ochilor oamenilor! Vei auzi acele cuvinte înfricoșătoare: „Prietene, cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?”

O, tremură la gândul zilei cernerii și a separării! Este clar că ipocrizia este un pariu pierzător. Evident că nu este niciodată un lucru bun să încerci să Îl înșeli pe Dumnezeu. Evident că niciodată nu este bine să pretinzi că Îi dai ceva

lui Dumnezeu, ca Anania și Safira, dar să îți păstrezi inima pentru tine. Totul va eșua în final cu o astfel de atitudine. Bucuria ta va fi de scurtă durată. Nădejtile tale nu sunt mai bune decât un vis. Tremură, tremură – tremură, și pocăiește-te!

Cititorul meu, gândește-te la aceste lucruri! Adu-ți aminte de întrebarea mea! Meditează la ea începând de azi: Ești grâu sau pleavă?

SOARTA POPORULUI LUI HRISTOS

Dă-mi voie să îți arăt, în al treilea rând, care este partea pe care poporul lui Hristos o va primi când El va veni ca să-și curețe aria.

Pasajul biblic de la începutul capitolului ne arată acest lucru prin cuvinte bune și mângâietoare. El ne spune că Hristos „Își va strânge grâul în grâнар”.

Când Domnul Isus va reveni, El îi va strânge pe copiii Lui credincioși și îi va duce într-un loc sigur. El îi va trimite pe îngerii Lui, care îi vor aduna din orice colț al lumii. Marea îi va da înapoi pe morții din ea, iar mormintele pe morții din ele, iar cei vii vor fi schimbați. Niciun biet păcătos care și-a pus vreodată credința în Hristos nu va fi trecut cu vederea. Niciun grăunte de grâu nu va lipsi și nu va fi lăsat afară atunci când judecățile vor cădea asupra lumii rele. Va exista un hambar pentru grâul pământului, și acolo va fi strâns tot.

Ah, cititorul meu, este un gând dulce și mângâietor că „ochii Domnului sunt peste cei fără prihană”. Dar mă tem

că mulți nu cunosc și nu văd decât puțin din grija Domnului pentru ei. Ei au încercările lor, nu încape îndoială, iar acestea sunt deopotrivă mari și multe. Trupul este slab. Lumea este plină de capcane. Crucea este grea. Calea este strâmtă. Tovarășii sunt puțini. Dar ei au mângâieri puternice, dacă ochii le-ar fi deschiși să le vadă. Asemenea lui Agar, ei au un izvor de apă lângă ei, chiar și în pustie, deși adesea nu îl găsesc. Asemenea Mariei, ei Îl au pe Isus stând lângă ei, cu toate că uneori nu sunt conștienți de asta, din cauza lacrimilor lor.

Rămâi alături de mine în timp ce voi încerca să îți vorbesc câte ceva despre grija lui Hristos pentru bieții păcătoși care cred în El. Vai, ei sunt foarte nevoiași! Noi trăim într-o zi a afirmațiilor slabe și firave. Pericolul stării noastre spirituale este descris puțin. Privilegiile stării de har sunt rareori predicate. Sufletele ezitante nu sunt încurajate. Ucenicii nu sunt întăriți și încurajați. Omul care nu Îl are pe Hristos nu este alarmat cum se cuvine. Cel în Hristos nu este zidit corect. Unul doarme și rareori are parte de străpungeri ale conștiinței sale. Celălalt se târăște toată ziua și nu înțelege niciodată profund bogățiile moștenirii sale. Aceasta este neîndoielnic o boală grea, una la care aș interveni bucuros să ajut spre vindecarea ei.

Este un lucru trist când poporul lui Dumnezeu nu merge niciodată la muntele Pisga și nu își cunoaște lățimea, lungimea și adâncimea moștenirii. A fi frații lui Hristos și fiii lui Dumnezeu prin înfiere, a avea iertarea perfectă și deplină, ca și înnoirea Duhului Sfânt; a avea un loc în cartea vieții și numele scrise pe platoșa Marelui Preot din Cer –

toate acestea sunt lucruri glorioase! Dar ele nu sunt toată moștenirea credinciosului. Ele sunt izvoarele de sus, dar mai sunt și cele de jos.

Domnul găsește plăcere în poporul Său credincios. Deși murdari în propriii ochi, ei sunt plăcuți și onorabili înaintea ochilor Lui! Ei sunt cu totul frumoși, căci El nu vede nicio pată în ei. Slăbiciunile și poticnirile lor nu rup legătura unirii dintre El și ei. El i-a ales cunoscându-le inimile pe deplin. El i-a luat să fie ai Lui, înțelegând perfect toate datoriile și neputințele lor, și El nu va rupe niciodată legământul Lui, nici nu-i va lepăda. Când ei cad, El îi va ridica din nou. Când ei rătăcesc, El îi va aduce înapoi.

Rugăciunile lor sunt plăcute Domnului lor. Așa cum unui tată îi plac primele eforturi, oricât de firave, ale copilului lui de a-i vorbi, tot așa Domnul iubește cererile firave și slabe ale copiilor Lui. El îi însoțește cu mijlocirea Sa minunată și le dă putere de sus. Slujirile lor Îi sunt plăcute. Așa cum o mamă este bucuroasă când copilul ei culege prima floare și i-o aduce, la fel Domnul este bucuros când vede încercările firave ale copiilor Lui de a-L sluji. Niciun pahar de apă rece nu își va pierde răsplata. Niciun cuvânt spus în dragoste nu va fi uitat vreodată. El le-a spus evreilor de credința lui Noe, dar nu și de beția lui; de credința lui Rahav, dar nu și de minciuna ei. O, cititorul meu, este un lucru binecuvântat să fii grâul lui Dumnezeu!

Domnul îngrijește de poporul Său credincios în viețile lor. Locașul lor este cunoscut. „Ulița numită dreaptă”, unde Pavel a fost găzduit; „casa de lângă mare”, unde Petru s-a rugat – au fost locuri cunoscute de Domnul lor. Nimeni nu

au avut însoțitori ca ei, căci îngerii se bucură când ei sunt născuți din nou, le slujesc și își fac locaș în jurul lor. Nimeni nu are hrană ca a lor, căci lor le este dată pâine, apa este sigură și mănâncă o hrană pe care lumea nu o cunoaște. Nimeni nu are companie ca ei, căci Duhul locuiește în ei. Tatăl și Fiul vin la ei și își fac locașul cu ei. Pașii le sunt toți rânduiți, din har în slavă. Cei care îi persecută pe ei, Îl persecută pe Hristos însuși, iar cei care îi rănesc, lovesc în lumina ochilor Domnului.

Încercările și ispitele lor le sunt toate cântărite de un Medic înțelept, astfel că nicio picătură de amarăciune nu este pusă vreodată în paharul lor, care să nu fie spre sănătatea sufletelor lor. Ispitele lor, ca în cazul lui Iov, sunt toate sub controlul lui Dumnezeu, astfel că Satana nu se poate atinge nici măcar de un fir de păr de pe capul lor fără permisiunea Domnului, nici nu îi va putea ispiti vreodată mai mult decât pot ei suporta. „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură domnul de cei ce se tem de El” (Ps. 103:13). El nu îi disciplinează niciodată fără motiv. El îi călăuzește pe calea cea dreaptă. El nu reține nimic din ceea ce este cu adevărat bun pentru ei. Indiferent ce ar veni, nevoile lor vor fi asigurate. Când sunt puși în cuptor, scopul este ca ei să fie curățați. Când sunt disciplinați, este ca să fie mai sfinți. Când sunt altoiți, este ca să devină mai roditori. Când sunt mutați dintr-un loc în altul, este ca ei să înflorească mai strălucitor. Toate lucrurile lucrează continuu împreună spre binele lor. Asemenea albinei, ei extrag dulceață chiar și din cele mai amare flori. Ah, cititorul meu, este un lucru binecuvântat să fii grâul lui Hristos!

Domnul îngrijește de copiii Lui credincioși la moartea lor. Fiecare clipă din viețile lor este în mâna Domnului. Perii de pe capul lor sunt toți numărați, astfel că niciunul nu cade vreodată la pământ fără voia Tatălui lor. Ei sunt păstrați pe pământ până se coc și sunt pregătiți pentru slavă, nici un moment în plus. După ce au avut suficient soare, suficientă ploaie, vânt, furtună, arșiță și ger – când roadele lor sunt desăvârșite – atunci și doar atunci se pune secera la lucru. Ei sunt toți nemuritori până ce li se încheie lucrarea. Nu există boală care să le dezlege corturile până ce Domnul nu rostește cuvântul. O mie pot cădea la dreapta lor, dar nu există ciumă care să se poată atinge de ei până la momentul socotit potrivit de Domnul. Nu există doctor care să îi țină în viață când Domnul a rostit cuvântul de plecare. Când ajung pe patul morții, Brațele Veșnice sunt în jurul lor și formează patul bolii pentru ei. Când mor, ei mor ca Moise, la cuvântul Domnului, la vremea potrivită și în felul potrivit. Iar când își dau ultima suflare, ei adorm în Hristos și sunt duși asemenea lui Lazăr în sânul lui Avraam. Cititorul meu, este o binecuvântare să fii grâul lui Hristos!

Când soarele altor oameni apune, cel al credinciosului răsare. Când alți oameni își abandonează onorurile, el abia le îmbracă. Moartea încuie ușa în fața necredinciosului, și îl aruncă în deznădejde. Dar celui credincios, moartea îi deschide ușa și îl eliberează în Paradis!

Iar Domnul va îngriji de copiii Lui credincioși în ziua înspăimântătoare a revenirii Lui. Flăcările de foc nu se vor apropia de ei. Glasul arhanghelului și trâmbița lui Dumnezeu nu vor proclama niciun lucru îngrozitor pentru

urechile lor. Fie că vor dormi sau vor fi treji, în viață sau morți, în cosciuge sau împlinindu-și îndatoririle zilnice – credincioșii vor fi siguri și neclintiți. Ei își vor ridica privilegiile spre cer cu bucurie și vor vedea cum răscumpărarea lor completă se va apropia. Ei vor fi schimbați într-o clipită și îmbrăcați cu haine frumoase. Ei vor fi răpiți pentru a se întâlni cu Domnul în văzduh. Isus nu se va atinge de lumea împovărată de păcat până ce toți copiii Lui nu vor fi în siguranță. Când potopul a început, a existat o arcă pentru Noe. Când focul s-a coborât asupra Sodomei, a existat un Țoar pentru Lot. Când Ierusalimul a fost atacat, a existat o Pella pentru primii creștini. Când papistașa Mary a venit la tronul Angliei, a existat un Zurich pentru reformatorii englezi. Tot așa, va exista un hambar pentru tot grâul pământului în ziua de apoi. Cititorul meu, este un lucru binecuvântat să fii grâul lui Hristos!

Adesea mă minunez de credința mică a unora dintre credincioși. După împietrirea inimii neconvertite, cred că aceasta este una dintre marile ciudățenii ale lumii. Mă minunez că, după atâtea motive strașnice în favoarea încrederii, încă putem fi atât de plini de îndoieli. Mai presus de orice mă minunez cum de unii pot să respingă doctrina că poporul lui Hristos va persevera până la sfârșit, și își pot imagina că Cel care i-a iubit atât de mult încât să moară pentru ei pe cruce îi va lăsa vreodată să fie lepădați! Eu nu pot crede așa ceva. Eu nu cred că Domnul Isus va pierde nici măcar vreun mielușel din turma Lui. El nu îl va lăsa pe Satana să-l smulgă pe niciunul din mâinile Sale. El nu va permite ca vreun os din trupul Său tainic să fie frânt. El nu va permite ca vreun mărgăritar să cadă din cununa Lui.

El și mireasa Lui au fost uniți printr-un legământ veșnic, iar acest legământ nu va fi abolit niciodată!

Trofeele câștigate de cuceritorii pământești le-au fost adesea smulse și duse departe de alții, dar acest lucru nu se va spune niciodată despre trofeele Aceluia care a triumfat asupra noastră pe cruce. „Oile Mele”, spune El, „în veac nu vor pieri” (Ioan 10:28). Convingerea mea este bazată pe acest text și nu știu cum poate fi ocolită această concluzie. Cuvintele nu ar mai avea sens dacă aici n-am vedea perseverența poporului lui Hristos.

După ce David a salvat mielul din ghearele leului, nu cred că l-a lăsat slab și rănit să piară în pustie. Nu pot crede că, după ce Domnul Isus a eliberat un suflet din cursa diavolului, ar lăsa vreodată acel suflet să se descurce singur și să se lupte folosindu-și puterea firavă împotriva păcatului, a diavolului și a lumii.

Citorul meu, sunt sigur că, dacă ai fi martorul unui naufragiu și ai vedea un copilăș neajutorat lovit de valuri, te-ai arunca în mare și l-ai salva chiar cu prețul vieții tale. Sunt convins că nu te-ai mulțumi doar să-l duci la mal. Nu l-ai abandona pe țărm și ai spune în sinea ta: „Doar atât îl voi ajuta. Da, este slab, aproape fără viață, tremură de frig – dar nu contează. Am făcut suficient. L-am eliberat din ape, nu s-a înecat”. Nu ai face doar atât! Nu ai spune asta. Nu ai trata acel copilăș în felul acesta. L-ai ține în brațele tale. L-ai duce la cea mai apropiată casă. L-ai încălzi și l-ai liniști. Ai folosi orice mijloc pentru a-i restaura sănătatea și vigoarea. Nu ai pleca de lângă el decât după ce ai fi sigur de recuperarea lui.

Ai putea să îți închipui că Domnul Isus Hristos este mai puțin îndurător sau mai puțin iubitor? Ți-ai imagina că El ar suferi pe cruce și ar muri pentru tine, și totuși să lase în incertitudine mântuirea ta? Îți poți imagina că El S-ar lupta cu moartea și Iadul, și S-ar coborî în mormânt de dragul nostru, și totuși să permită ca viața noastră veșnică să atârne de străduințele noastre mizerabile?

O, nu! El nu face asta. El este un Mântuitor perfect și complet. Cei pe care El îi iubește, îi iubește până la sfârșit. Pe cei pe care El îi spală în sângele Lui, nu îi părăsește și nu îi uită niciodată. El pune frica Lui în inimile lor, astfel încât ei să nu se îndepărteze de El. Acolo unde El începe o lucrare, o și sfârșește. Toți cei pe care El i-a dus în rugăciune în Ghetsimani vor fi duși mai devreme sau mai târziu în Paradisul Lui ceresc. Toți cei pe care El îi înviază prin Duhul Lui vor fi și luați cu El când va veni în Împărăția Sa. Există un hambar pentru fiecare grăunte de grâu. Tot grâul va fi în Rai cu Dumnezeu.

Oamenii pot cădea de la o credință falsă, și căderea lor poate fi finală și totală. De asta nu mă îndoiesc, pentru că văd continuu dovezi ale acestui adevăr. Dar oamenii nu vor cădea niciodată total din adevăratul har. Ei n-au căzut niciodată și nici nu vor cădea. Dacă comit păcat, ca Petru, ei se vor pocăi și se vor ridica din nou. Dacă rătăcesc de pe cale, ca David, ei vor fi aduși înapoi. Nu puterea sau tăria lor îi păzește de apostazie. Ei sunt păziți deoarece puterea, dragostea și promisiunile Sfintei Treimi sunt toate implicate de partea lor! Alegerea lui Dumnezeu Tatăl nu va fi fără rod; răscumpărarea și mijlocirea lui Dumnezeu Fiul

nu vor fi ineficace; dragostea lui Dumnezeu Duhul nu va trudi în zadar. Domnul va păzi pașii sfinților Lui. Ei vor fi mai mult decât biruitori prin Acela care i-a iubit. Ei vor fi toți cuceritori, astfel că niciunul nu va muri veșnic.

Citorul meu, dacă nu ai luat crucea și nu ai devenit ucenicul lui Hristos, puțin știi ce privilegii ratezi. Pacea de acum cu Dumnezeu și gloria din viața veșnică; Brațele Veșnice care te păzesc pe cale și hambarul siguranței la final – toate acestea îți sunt oferite fără plată. Poți spune că știi de necazurile creștinilor, dar nu uita că ei au parte și de mângâieri. Poți spune că ei au parte de întristări speciale, dar nu uita că ei au și bucurii speciale. Tu vezi doar jumătate din viața creștinului. Nu vezi totul acum. Tu vezi războiul, dar nu și hrana și răsplata. Tu vezi luptele și conflictul exterior al creștinismului, dar nu vezi comorile ascunse adânc. Asemenea slujitorului lui Elisei, tu vezi vrăjmașii copiilor lui Dumnezeu, dar nu vezi, ca Elisei, carele și caii de foc care îi ocrotesc. O, nu judeca după aparențele exterioare! Fii sigur că până și cea mai mică picătură de apă cerească este mai bună decât toate râurile lumii. Adu-ți aminte de hambar și de cunună! Fii înțelept la timpul potrivit.

Dacă crezi că ești un ucenic slab, nu te gândi că slăbiciunea ta te-ar putea lipsi de privilegiile despre care am vorbit. Credința slabă este credință adevărată, și harul slab este har autentic, și ambele sunt darurile Aceluia care nu le dă în zadar. Nu te teme, nici nu te descuraja. Nu te îndoii și nu dispera. Isus nu va rupe niciodată trestia frântă, nici nu va stinge mucul fumegând. Bebelușii dintr-o familie

sunt iubiți și prețuiți la fel ca frații și surorile lor mai mari. Semințele firave dintr-o grădină sunt îngrijite la fel de sânguincios ca pomii bătrâni. Mieii turmei sunt protejați cu atenție de bunul păstor ca și oile bătrâne. O, fii sigur că același lucru este valabil în familia, în grădina și în turma lui Hristos. Toți sunt iubiți. Toți sunt prețuiți. Toți sunt îngrijiți. Toți vor fi găsiți în final în hambarul Lui! Gândește-te la aceste lucruri. Începe azi să meditezi la întrebarea mea: Ești grâu sau pleavă?

SOARTA CELOR RĂI

Vreau să îți arăt în ultimă instanță care este soarta tuturor celor ce nu fac parte din poporul lui Hristos.

Pasajul biblic de la începutul acestui capitol descrie această soartă în cuvinte care ar trebui să sune alarma în urechile noastre: Hristos „va arde pleava într-un foc care nu se stinge!” Când Domnul Isus Hristos va veni ca să-Și curețe aria, El îi va pedepsi pe toți cei ce nu sunt ucenicii Lui printr-o pedeapsă înspăimântătoare. Toți cei ce vor fi găsiți nepocăiți și necredincioși, toți care au înecat adevărul în nelegiuire, toți cei care s-au alipit de păcat, au stat agățați de lume și și-au îndreptat dorințele către lucrurile de jos, toți cei care vor fi fără Hristos vor ajunge la un sfârșit îngrozitor! Hristos va „arde pleava!” Pedepsirea lor va fi de o severitate maximă. Nu există vreo durere mai mare ca aceea provocată de foc. Pune-ți degetul în flacăra unei lumânări doar pentru o clipă, dacă te îndoiești de acest lucru, și încearcă să vezi care este intensitatea durerii. Focul este cel mai distrugător și mai devorator dintre toate forțele naturii. Uite-te în cuptorul unui furnal, și gândește-te

ce ar însemna să fii în interiorul lui. Dintre toate forțele naturii, focul este cel mai distrugător pentru viață. Viețuitoarele pot trăi în aer, în apă și în pământ, dar nimic nu poate trăi în foc. Totuși, focul este soarta celor lipsiți de Hristos și a celor necredincioși. Hristos „va arde pleava într-un foc care nu se stinge!”

Pedeapsa lor va fi veșnică. Milioane de veacuri vor trece, și focul în care pleava va fi aruncată va continua să ardă. Acel foc nu se va stinge niciodată și nici nu își va diminua intensitatea. Combustibilul aceluia foc nu va pieri niciodată și nu se va consuma. El este un „foc care nu se stinge”.

O, cititorul meu, acestea sunt lucruri triste și dure-roase! Nu găsesc nicio plăcere să insist asupra lor. Mai degrabă aș spune ca apostolul Pavel: „sint o mare întristare” (Rom. 9:2). Dar ele sunt scrise spre învățătura noastră, și este bine să le luăm în considerare. Ele fac parte din acea Scriptură care este cu totul folositoare, așa că trebuie să fie auzite. Pe cât de dureros este subiectul Iadului, este unul pe care nu îndrăznesc și nu pot să îl țin sub tăcere. Cine și-ar dori să vorbească despre focul Iadului, dacă Dumnezeu n-ar fi vorbit despre el? Cine ar putea să tacă, când Dumnezeu a vorbit atât de clar despre acest lucru?

Nu îndrăznesc să îmi închid ochii față de realitatea că mințile oamenilor sunt pline de o necredință profundă față de subiectul Iadului. Văd acest lucru manifestându-se în apatia totală a unora, care mănâncă, beau și dorm de parcă n-ar exista nicio mânia viitoare. Îl văd demonstrat prin atitudinea rece a altora în relație cu sufletele semenilor lor,

oameni care nu manifestă aproape nicio preocupare ca să smulgă mlădițele din foc. Eu doresc să denunț cu toată puterea o astfel de necredință. Crezând că există groaza Domnului și o răsplată finală, eu îi chem pe toți cei ce pretind că își întemeiază credința pe Biblie, să se păzească.

Știu că unii nu cred deloc în existența Iadului. Ei par să își imagineze că ar fi imposibil să existe un astfel de loc. Ei spun că ar fi un lucru nepotrivit față de îndurarea lui Dumnezeu. Ei afirmă că existența Iadului ar fi o idee prea îngrozitoare ca să fie adevărată. Bineînțeles că diavolul se bucură când vede că oamenii cred așa ceva. Prin astfel de idei, acești oameni ajută împărăția lui. Ei ajung de fapt să predice învățătura lui veche și favorită: „Hotărât că nu veți muri!”

Mai mult, eu știu că unii nu cred că Iadul este veșnic. Ei spun că este incredibil ca un Dumnezeu caracterizat de compasiune să pedepsească oamenii pe veci. Cu siguranță că El va deschide ușile temniței într-un final. La rândul ei, această idee este și ea un instrument venit în ajutorul cauzei diavolului. „Ia-o ușor”, le șoptește el păcătoșilor, „nu te tulbura dacă faci vreo greșală, căci nu există nimic veșnic”.

Știu, de asemenea, că unii cred că există Iadul, dar nu și închipuie că vreun om ar ajunge acolo! Pentru ei, toți oamenii sunt „buni” atunci când mor, toți au fost sinceri, toți au avut intenții bune și, așa cum trag ei nădejde, toți vor ajunge în Rai. Vai, ce amăgire răspândită! Pot înțelege bine sentimentele acelei fetițe care a întrebat-o pe mama ei unde erau îngropați toți oamenii răi, de vreme ce ea n-a găsit pe pietrele funerare decât mențiunea că toți oamenii erau buni.

Știu foarte bine că unii cred că există Iadul, dar nu le place niciodată să li se vorbească despre acest subiect. Iadul este o temă pe care și-ar dori să o țină mereu ascunsă. Ei nu văd nimic folositor în predicile despre Iad, și mai degrabă se arată șocați când acest subiect este menționat. Și acesta este un instrument venit în ajutorul diavolului. „Ssst, ssst”, zice Satana, „să nu vorbim despre Iad”. Cel ce pune capcane păsărilor nu dorește să fie zgomot când își așează cursele. Lupului i-ar plăcea ca păstorul să doarmă în timp ce el îi dă târcoale turmei. Tot așa, diavolul se bucură când creștinii nu vorbesc despre Iad.

Cititorul meu, toate aceste idei sunt opinii omenești. De ce să conteze pentru noi ce crede omul despre religie? Nu omul ne va judeca în ziua de apoi. Închipuirile și tradițiile omenești nu trebuie să fie călăuza noastră în această viață. Singura întrebare pe care trebuie să ne-o punem este aceasta: „Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu?”

Crezi ce spune Biblia? Atunci fii sigur că Iadul este real. Pe cât de real este Raiul și pe cât de adevărată este îndreptățirea prin credință, la fel de adevărat este că Hristos a murit pe cruce. Dacă te îndoiești de existența Iadului, de fapt nu există niciun fapt și nicio doctrină de care să nu te îndoiești în egală măsură. Dacă nu crezi în existența Iadului, poți să ajungi să dezrădăcinezi și să respingi orice lucru din Scriptură. Ai putea chiar să îți arunci Biblia cu totul la gunoi. De la ideea că nu există Iad la cea că nu există Dumnezeu nu este decât un pas.

Crezi ce spune Biblia? Atunci fii sigur că Iadul va avea locuitorii lui. Cei răi vor fi aruncați în mod sigur în Iad, ca

și toți cei ce uită de Dumnezeu. Ei vor merge în pedeapsa veșnică. Același Mântuitor binecuvântat, care șade acum pe tronul de har, Se va așeza într-o zi pe un tron de judecată, iar oamenii vor vedea că există ceea ce Biblia descrie ca „mânia Mielului”! Aceleași buze care acum spun, „veniți, veniți la Mine”, vor spune într-o zi „depărtați-vă de la Mine, blestemaților!” Vai, cât de îngrozitor este gândul de a fi condamnat de Hristos însuși, judecat de Mântuitorul, întemnițat într-o pierzare veșnică prin sentința Mielului!

Crezi ce spune Biblia? Atunci poți fi sigur că Iadul va fi un chin intens și de nedescris. Este în zadar să vorbim despre toate expresiile din Biblie care îl descriu și să spunem că ele ar fi doar niște figuri de stil. Prăpastia, temnița, viermele, focul, setea, întunericul, negura, plânsul, scrâșnirea dinților, moartea a doua – toate acestea pot fi figuri de stil, dacă îți place să le consideri așa. Dar metaforele din Biblie au un sens anume, și acesta este indubitabil, iar ele vor să ne vorbească despre lucruri pe care mintea omului nu le-ar putea cuprinde niciodată pe deplin. Cititorul meu, ticăloșiile minții și ale conștiinței sunt cu mult mai rele decât cele ale trupului! Totalitatea a ceea ce este Iadul, suferința prezentă, amintirile amare ale trecutului, soarta deznădăjduită din viitor – aceste lucruri nu vor fi înțelese niciodată pe deplin decât de cei care vor merge acolo!

Crezi ce spune Biblia? Atunci poți fi sigur că Iadul este veșnic. El trebuie să fie veșnic, altfel cuvintele nu ar mai avea niciun sens. În veci de veci; veșnic; care nu moare niciodată; care nu se stinge – toate acestea sunt expresii folosite pentru a descrie Iadul, și ele nu pot fi respinse. Iadul

trebuie să fie veșnic, altfel chiar temeliiile cerului vor fi distruse. Dacă Iadul ar avea vreun sfârșit, și Raiul ar trebui să aibă sfârșit. Ambele locuri stau în picioare sau se prăbușesc împreună. Așa trebuie să fie, altfel orice doctrină a Evangheliei ar ajunge subminată. Dacă omul ar putea să scape cu timpul din Iad fără credința în Hristos sau fără sfințirea Duhului, atunci păcatul nu ar mai fi un rău infinit și n-ar fi existat nicio nevoie atât de mare ca Hristos să facă ispășire.

Apoi, unde vedem vreo dovadă că Iadul ar putea schimba vreodată o inimă și să o facă potrivită pentru Rai? Iadul trebuie să fie veșnic, altfel nu ar mai fi Iad. Dă-i unui om o nădejde, și el va suporta orice. Dă-i speranța eliberării, oricât de îndepărtată ar fi, și Iadul s-ar transforma într-o picătură de apă. Vai, cititorul meu, acestea sunt lucruri serioase!

Veșnicia trebuie să fie cel mai solemn cuvânt din Biblie! Și așa este, căci acea zi a veșniciei nu va avea niciun mâine! Ziua când oamenii vor căuta moartea și nu o vor găsi, când își vor dori să moară, și nu vor putea, căci moartea va fugi de ei - este ziua veșniciei! Cine va putea suporta să locuiască în mijlocul focului mistuitor? Cine va sta în flăcările veșnice?

Crezi ce spune Biblia? Atunci poți fi sigur că Iadul este un subiect care nu trebuie ocolit. Este un lucru izbitor să vezi câte pasaje ale Scripturii vorbesc despre Iad. Este izbitor să vezi că nimeni nu spune atât de multe lucruri despre Iad ca însuși Domnul nostru Isus Hristos, Mântuitorul bun și milostiv, sau ca apostolul Ioan, a cărui inimă este plină de dragoste. Cu adevărat putem să ne întrebăm de ce

predicatorii nu vorbesc la fel de mult despre Iad. Îmi aduc aminte de cuvintele pe care un muribund i le-a spus lui Newton: „Domnule, mi-ai vorbit de multe ori despre Hristos și despre mântuire, dar de ce nu mi-ai reamintit la fel de des de Iad și de pericolul pierzării?”

Chiar dacă alții ar păstra tăcerea despre Iad, eu nu pot îndrăzni să fac asta. Eu văd Iadul descris clar în Scriptură, și trebuie să vorbesc despre el. Mă tem că mii de oameni se află pe acea cale lată care duce la el, și i-aș trezi cu toată sinceritatea pentru a conștientiza pericolul care le stă înaintea.

Ce ai spune despre omul care vede casa vecinului său cuprinsă de flăcări și nu ridică niciodată glasul pentru a striga: „Foc! Foc!”? Ce ai spune despre noi, predicatorii, dacă ne credem străjeri spre binele sufletelor oamenilor, vedem flăcările Iadului răcnind la distanță, dar nu sunăm niciodată alarma?

Dacă vrei, poți să spui că vorbirea despre Iad este un lucru negativ. Poți să spui că ar fi ceva iubitor ca oamenii să vorbească despre lucrurile plăcute, să folosească cuvinte mângâietoare și să îi curteze pe oameni cu niște cântece constante despre pace. Domnul să mă elibereze pe veci de astfel de gusturi și de o astfel de dragoste. După părerea mea, dragostea înseamnă să îi avertizez clar pe oameni de pericolul în care se află! Gusturile mele în lucrarea lui Dumnezeu se îndreaptă către a propovădui tot sfatul Lui. Dacă nu vorbesc niciodată despre dragoste, aș crede că m-am ferit să le spun oamenilor un lucru care le-ar fi fost util, și m-aș vedea pe mine însumi ca un complice al diavolului.

Cititorul meu, te implor cu toată dragostea să te păzești de ideile false despre acest subiect. Păzește-te de învățăturile noi și ciudate despre Iad și despre eternitatea pedepsei. Păzește-te ca nu cumva să îți construiești un Dumnezeu după mintea ta, un Dumnezeu care este totul numai îndurare, dar nu și dreptate. Nu-ți face un Dumnezeu care este numai dragoste, dar nu și sfințenie; un Dumnezeu care are un Rai pentru toți oamenii, și un Iad care ar trebui să rămână gol; un Dumnezeu care permite bineului și răului să stea cot la cot în această vreme, dar nu va face nicio deosebire între bine și rău în veșnicie. Un astfel de Dumnezeu este un idol al imaginației tale! El ar fi un idol ca orice șarpe sau crocodil din templele egiptene, ca orice idol modelat din lut sau din aramă! Mâinile imaginației și ale sentimentelor tale l-au creat. El nu este Dumnezeul Bibliei și, dincolo de Dumnezeul Bibliei, nu există niciun alt Dumnezeu. Raiul tău nu ar fi deloc Rai. Un Rai care îi acceptă pe toți oamenii păcătoși ar fi transformat într-un loc ticălos al certurilor și anarhiei. Ce fel de veșnicie ar fi într-un astfel de Rai? Evident că între el și Iad n-ar fi nicio diferență. Ah, cititorule, există un Iad! Există un foc pentru pleavă! Păzește-te ca nu cumva să descoperi acest lucru prea târziu!

Păzește-te să nu te consideri mai înțelept decât ceea ce este scris în Biblie. Păzește-te ca nu cumva să îți formezi teorii închipuite și să încerci să forțezi Biblia să se modeleze după ele. Ai grijă ca nu cumva să alegi din Biblie doar ceea ce îți place, refuzând, ca un copil răsfățat, orice lucru despre care crezi că este amar, dar apucând cu poftă orice ți se pare că este dulce. Ce ar însemna asta, dacă nu să spui

că tu, un biet vierme cu o viață scurtă, ai cunoaște mai mult decât Dumnezeu? Nu vei reuși. Nu vei reuși. Trebuie să iei Biblia și să o crezi în totalitate. Trebuie să citești totul și să crezi totul. Trebuie să te apropii de ea și să o citești cu atitudinea unui copilăș. Nu îndrăzni să îți spui, „Cred acest verset, pentru că îmi place. Îl resping pe acela, pentru că nu îmi place. Îl primesc pe acesta, pentru că pot să fiu de acord cu el. Îl refuz pe celălalt, pentru că nu se împacă cu gândirea mea”. Nu, nu așa trebuie tratate lucrurile. Cine ești tu, omule, să îi replici lui Dumnezeu? Ce drept ai să vorbești în felul acesta? Cu siguranță că cea mai bună atitudine în fața fiecărui capitol al Cuvântului este aceasta: „Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă!” Citorul meu, dacă oamenii ar face acest lucru, ei n-ar mai respinge niciodată realitatea Iadului, nici n-ar nega soarta pe care Biblia o descrie pentru pleavă, și nici focul veșnic!

Gândește-te încă odată la aceste lucruri. Meditează la ele. Amintește-ți de întrebarea mea inițială: Ești grâu sau ești pleavă?

ÎNCHEIERE

Ți-am arătat cele două mari clase ale omenirii: grâul și pleava. Ți-am arătat separarea care va avea loc în viitor. Ți-am arătat care este locul poporului Domnului și în ce constă siguranța lui. Ți-am arătat care este soarta înfricoșătoare a celor necredincioși.

Aduc aceste lucruri în conștiința ta ca înaintea ochilor lui Dumnezeu. Aș vrea ca acum, în final, să spun patru lucruri.

(1) Ține bine minte că lucrurile despre care am vorbit sunt *reale și adevărate* întru totul.

Eu cred că mulți nu văd niciodată adevărurile mărețe ale religiei în această lumină. Eu cred ferm că mulți nu apleacă niciodată urechea la ceea ce predicatorii lor le spun ca și cum acestea ar fi realități. Ei privesc totul ca Galio, de parcă ar fi nume și cuvinte, dar nimic mai mult, privindu-le ca pe o mare umbră, un fel de piesă de teatru sau joc religios, o vastă înscenare! Istoria Angliei de Macaulay, ultima nuvelă a lui Dickens, ultimele știri din Franța, India, Australia, California sau New York – sunt lucruri pe care ei le consideră adevărate. Se simt chiar interesați și animați de ele. Dar când vine vorba de Biblie, de Cer, de Împărăția lui Hristos și de ziua judecății, acestea sunt subiecte la care ascultă neafecțați. Ei nu le cred cu adevărat.

Cititorul meu, dacă din nefericire ai ajuns în această stare a minții, te îndemn să o alungi pe veci. Indiferent dacă vrei să spui că ai auzit și că ai ascultat sau nu, indiferent dacă ești trezit sau nu la o convingere profundă a lucrurilor pe care le-am adus înaintea ta, ele sunt reale și adevărate. Grâul, pleava, separarea, hambarul și focul – toate acestea sunt realități deosebite; ele sunt la fel de reale ca soarele de pe cer și ca hârția către care ochii îți sunt îndreptați chiar acum. În ceea ce mă privește, eu cred în existența Raiului și a Iadului. Eu cred într-o judecată viitoare. Eu cred într-o zi a cernerii, și nu îmi este rușine să afirm asta. Eu cred în toate acestea, motiv pentru care și scriu despre ele. O, cititorul meu, ascultă de sfatul unui prieten și trăiește considerând adevărate aceste lucruri!

(2) Ține bine minte că lucrurile despre care am scris *te privesc personal*. Ele ar trebui să facă parte din preocuparea ta. Sunt sigur că mulți oameni nu socotesc niciodată religia ca un chestiune care să îi privească personal. Ei iau parte la manifestările ei exterioare, și fac acest lucru într-o manieră decentă și adecvată. Ei ascultă predici. Ei citesc cărți religioase. Ei și-au creștinat copiii. Totuși, în tot acest timp, ei nu se întrebă niciodată: „Ce sens au toate acestea pentru mine?” Ei stau în bisericile noastre ca niște spectatori la teatru sau la tribunal. Ei citesc scrierile noastre ca și cum ar citi raportul unui juriu interesant sau descrierea unui eveniment petrecut undeva departe. Dar ei nu își spun niciodată: „Eu sunt acela!”

Cititorul meu, dacă ai o astfel de gândire, fii sigur că nu te va ajuta la nimic. Trebuie să pui capăt acestei atitudini dacă vrei să fii mântuit vreodată. Tu ești omul căruia îi scriu – tu, cel care citește aceste pagini. Nu le scriu în special celor bogați. Nu le scriu în special săracilor. Le scriu tuturor celor care vor citi aceste rânduri, indiferent de starea lor socială. Eu pledez vizând starea sufletului tău, nu starea sufletului altcuiva. Tu ești cel despre care vorbește pasajul biblic de la începutul capitolului. Tu te afli azi fie printre boabele de grâu, fie printre firele de pleavă. Într-o zi, soarta ta va fi ori laolaltă cu grâul, în hambar, ori laolaltă cu pleava, în foc. O, dacă oamenii ar fi înțelepți și ar pune aceste lucruri la inimă! O, dacă nu s-ar juca zilnic cu aceste lucruri, dacă n-ar amâna și dacă n-ar trăi pe jumătate creștini, având intenții bune dar neacționând niciodată curajos, trezindu-se în final când va fi prea târziu!

(3) Ține minte că, dacă vrei să fii laolaltă cu grâul pământului, *Domnul Isus Hristos este dornic să te primească.*

Își imaginează cineva că Isus n-ar dori să vadă hambarul Lui umplut? Crezi că El nu vrea să aducă mulți fii la slavă? O, dacă îți închipui așa ceva, cunoști puțin din profunzimea îndurării și a compasiunii Lui! El a plâns văzând Ierusalimul necredincios. El plânge pentru cei nepocăiți și nepăsători din zilele noastre. El îți trimite invitații chiar și acum, prin gura mea. El te invită să ascuți și să trăiești, să părăsești calea nebuniei și să mergi pe cea a înțelepciunii. „Pe viața Mea”, zice El, „că nu doresc moartea păcătoșului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți?” (Ezec. 33:11).

O, dragul meu cititor, dacă n-ai venit niciodată la Hristos pentru a primi viața veșnică, vino chiar azi la El! Vino la El cu rugăciunea celui pocăit, cerând îndurare și har. Vino la El fără amânare. Vino la El cât timp subiectul acesta este încă proaspăt în mintea ta. Vino la El până ce soarele va răsări iar pe pământ, astfel ca următoarea dimineată să te găsească o faptură nouă.

Dacă ești hotărât să rămâi alipit de lume și de lucrurile din lume, de plăcerile și răsplățile ei, de nebuniile și păcatele ei, dacă vrei să rămâi pe calea ta și nu poți renunța la nimic pentru Hristos și pentru sufletul tău, dacă ești în această stare, înaintea ta nu există niciun final decât Iadul. Te avertizez cu dragoste și îți spun clar că, mai devreme sau mai târziu, o vei sfârși în focul care nu se va stinge!

Dar dacă vreun om este dornic să fie mântuit, Domnul Isus Hristos este gata să îl mântuiască. „Vino la Mine”, spune El, „suflete împovărat, și Eu îți voi da odihnă. Vino, suflete vinovat și păcătos, și îți voi da iertarea fără plată. Vino, suflete pierdut și ruinat, și îți voi da viața veșnică”.

O, cititorul meu, fă din acest mesaj un cuvânt venit la timp în viața ta. Trezește-te și cheamă-L pe Domnul! Fă ca îngerii lui Dumnezeu să se bucure pentru încă un suflet mântuit. Fă ca întreg Cerul să audă vestea bună că încă o oaie pierdută a fost găsită!

(4) Ține bine minte că, dacă ți-ai încredințat sufletul lui Hristos, *El nu va permite ca acel suflet să piară.*

Brațele Veșnice sunt în jurul tău. Sprijină-te pe ele și vei ști că ești în siguranță. Aceași mână care a fost străpunsă pe cruce este cea care te susține! Aceași înțelepciune care a creat Cerul și pământul s-a angajat să te ocrotească. Aceași putere care a salvat Israelul din robia egipteană este de partea ta. Aceași dragoste care a purtat și a dus Israelul din Egipt până în Canaan a jurat să te păzească și pe tine. Ah, cititorule, cei pe care Hristos îi păzește sunt bine păziți! Credința noastră se odihnește cu calm pe un astfel de pat cum este atotputernicia lui Hristos.

Fii mângâiat, creștine lovit de îndoieli. De ce ești abătut? Dragostea lui Isus nu este un izvor de vară, căci niciun om nu i-a văzut capătul. Compasiunea lui Isus este un foc care nu se va stinge niciodată; nimeni n-a văzut vreodată cenușa rece și gri a aceluiași foc. Fii mângâiat. În inima ta se poate să nu găsești multe motive ca să te bucuri, dar te poți bucura mereu în Domnul. Tu spui că ai o credință atât

de mică, dar unde scrie că vor fi mântuiți doar cei cu o credință mare? Apoi, la urma urmei, cine ți-a dat chiar și credința pe care o ai? Tocmai faptul că ai câtuși de puțină credință este o dovadă bună că ești credincios.

Tu spui că păcatele tale sunt atât de numeroase. Dar unde este păcatul sau mulțimea de păcate pe care sângele lui Isus să nu le poată spăla? Apoi, la urma urmei, cine ți-a spus că ai păcate? Această conștientizare n-a venit nicio dată din tine însuși. Cu adevărat binecuvântat este cel care știe și simte cu adevărat că este păcătos.

Fii mângâiat, îți spun iar, dacă ai venit cu adevărat la Hristos. Fii mângâiat și cunoaște-ți privilegiile! Aruncă orice îngrijorare asupra lui Isus. Spune-I orice nevoie. Aruncă orice povară asupra lui Isus – păcatele tale, necredința ta, îndoielile, fricile și anxietățile tale. Aruncă-le pe toate asupra lui Hristos! Lui Îi place să te vadă făcând asta. El este desfătat să fie folosit ca Marele tău Preot. Lui Îi place când oamenii își pun credința în El și când îi vede pe copiii Lui încetând să facă efortul zadarnic de a-și purta poverile prin propriile puteri.

Vin cu aceste lucruri insistând înaintea ta. Doar fii acum grâul lui Hristos și poți fi sigur că, în marea zi a separării, vei fi pe veci în hambarul lui Hristos la fel de cert pe cât este faptul că Biblia este adevărată!

21

.....

VEȘNICIA

„Lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice” (2 Cor. 4:18).

În acest text biblic găsim unul dintre subiectele Scripturii care ne provoacă la cea mai solemnă și mai profundă cercetare a inimii. Acest subiect este veșnicia.

Tema de față este una pe care nici măcar cel mai înțelept om din lume nu o poate cuprinde decât în porții mici. Noi nu avem ochi să vedem complet veșnicia, nici minte să o înțelegem pe deplin, dar nu trebuie să refuzăm să ne gândim la ea. Există o profunzime a stelelor din cerurile de deasupra noastră pe care nici măcar cel mai puternic telescop nu o poate străpunge, și totuși este bine să privim la aceste ceruri și să învățăm ceva, oricât de puțin. Există înălțimi și adâncimi în ce privește tema veșniciei, pe care oamenii muritori nu le pot cuprinde niciodată, dar Dumnezeu a vorbit despre ea și, din acest motiv, nu avem niciun drept să îi întoarcem complet spatele.

Subiectul de față este unul de care nu trebuie să ne apropiem niciodată fără a avea Biblia în mână. În momentul în care ne îndepărtăm de Cuvântul scris al lui Dumnezeu, atunci când ne gândim la veșnicie și la starea viitoare a omului, ne expunem cel mai mult pericolului căderii în

erezie, iar probabilitatea de a cădea va fi foarte mare. Dacă cercetăm aceste lucruri, trebuie să nu avem nimic de-a face cu idei preconceptuate legate de caracterul lui Dumnezeu ori de ce s-ar putea întâmpla cu omul după moarte. Tot ceea ce trebuie să facem este să descoperim ce este scris. Ce spune Scriptura? Ce spune Domnul? Este o nebunie să zicem în sinea noastră că avem gânduri nobile despre Dumnezeu, dacă acestea sunt independente, superioare sau inferioare Scripturii. Cele mai nobile gânduri despre Dumnezeu pe care avem dreptul să ni le însușim sunt cele pe care El a găsit plăcere să ni le reveleze în Cuvântul Său scris.

De aceea, îi solicit acum atenția fiecărui om în mâinile căruia a ajuns această carte, pentru că vreau să îi aduc înaintea câteva gânduri despre veșnicie. Fiind și eu un om muritor, îmi conștientizez profund insuficiența de a trata acest subiect. Dar mă rog ca Dumnezeu Duhul Sfânt, a cărui putere este făcută desăvârșită în slăbiciune, să binecuvânteze cuvintele mele de mai jos și să le facă semințe ale vieții veșnice în mințile multor cititori.

O LUME TRECĂTOARE

Primul subiect pe care îl aduc în atenția ta este acesta: trăim într-o lume în care toate lucrurile sunt temporare și trecătoare. Evident, omul trebuie să fie orb dacă nu conștientizează acest lucru. Orice lucru din jurul nostru decade, moare și ajunge la un sfârșit. Nu încapă îndoială că există un sens în care „materia” este veșnică. Odată creată, ea nu va înceta niciodată să existe. Dar într-un sens practic și obișnuit, orice lucru din jurul nostru moare, cu excepția

sufletelor noastre. Nu este de mirare că un poet spunea: „Văd schimbarea și putrezirea peste tot în jurul meu / O, tu care nu vezi schimbarea, rămâi lângă mine!”

Noi toți ne trecem indiferent dacă suntem niște oameni importanți sau nu, dacă suntem blânzi sau cruzi, dacă suntem bogați sau săraci, bătrâni sau tineri. Noi toți ne trecem, și în curând vom fi doar istorie.

Frumusețea este trecătoare. Sara era cândva o femeie foarte frumoasă și a fost admirată la curtea Egiptului, și totuși a venit o zi când Avraam, soțul ei, a spus: „dați-mi un ogor, ca loc de îngropare la voi, ca să-mi îngrop moarta” (Gen. 23:4).

Puterea trupului este trecătoare. David era cândva un om puternic, în stare să ucidă leul și ursul, acel campion al Israelului care l-a înfruntat pe Goliat, și totuși a venit ziua când David a trebuit îngrijit ca un copil!

Înțelepciunea și puterea minții sunt trecătoare. Solomon a fost cândva o minune a cunoașterii, astfel că toți împărații pământului veneau ca să îi asculte înțelepciunea, și totuși chiar Solomon s-a purtat nebunește în zilele lui mai târzii și le-a permis nevestelor lui să „îi întoarcă inima spre dumnezeii lor” (1 Împ. 11:2).

Oricât de umilitoare și de dureroase pot să ni se pară aceste adevăruri, este bine să le conștientizăm și să le punem la inimă. Casele în care locuim, familiile pe care le iubim, bogățiile pe care le acumulăm, profesiile pe care le urmăm, planurile pe care ni le facem, relațiile în care intrăm – toate există doar pentru o vreme. „Lucrurile care

se văd sunt trecătoare”; „chipul lumii acesteia trece” (2 Cor. 4:18; 1 Cor. 7:31)

Gândul acesta ar trebui să trezească mintea oricărui om care trăiește doar pentru această lume. Dacă nu și-a tocit conștiința, ar trebui să îi stârnească o cercetare profundă a inimii. Ai grijă ce faci! Trezește-te ca să vezi lucrurile în adevărata lor lumină, înainte de a fi prea târziu. Lucrurile pentru care trăiești acum sunt toate trecătoare. Plăcerile, distracțiile, recreațiile, profitul, chemările pământești care îți absorb acum toată inima și îți umplu întreaga minte – vor dispărea în curând. Ele sunt trecătoare și sărace, nefiind făcute să dureze. De aceea, nu trăi pentru ele. Nu le strânge prea tare la piept. Nu face idoli din ele. Nu poți să le păstrezi pe veci pentru tine, ci va veni clipa când va trebui să le părăsești. Caută mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, și toate celelalte lucruri ți se vor da pe deasupra. „Gândește-te la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ”. O, tu, care iubești lumea, primește înțelepciunea! Nu uita niciodată că este scris: „lumea și pofta ei trec; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac” (Col. 3:2; 1 Ioan 2:17)

Același lucru ar trebui să îl înveselească și să îl mângâie pe orice creștin adevărat. Crucile, încercările și conflictele tale sunt toate trecătoare. Ele se vor sfârși în curând, și chiar acum ele lucrează pentru tine „o greutate veșnică de slavă” (2 Cor. 4:17). Primește-le cu răbdare. Suportă-le în tăcere. Privește în sus, înainte și înapoia lor. Du-ți lupta zilnică cu o convingere neclintită că ea este trecătoare și că odihna nu este departe. Poartă-ți crucea de fiecare zi amintindu-ți că ceea ce se vede este trecător și

temporar. Crucea va fi schimbată în curând pe o cunună, și vei sta lângă Avraam, Isaac și Iacov, în Împărăția lui Dumnezeu.

TOȚI OAMENII SE ÎNDREAPTĂ CĂTRE LUMEA VEȘNICĂ

Al doilea gând pe care îl aduc în atenția ta este acesta: noi toți ne îndreptăm către o lume unde totul va fi veșnic. Acea stare măreață a existenței de dincolo de mormânt este veșnică, deși încă nevăzută! Indiferent dacă este fericită sau ticăloasă, dacă este o stare a bucuriei sau a întristării, știm că, într-un aspect, ea va fi total deosebită de lumea aceasta - va fi veșnică. Nu va exista nicio schimbare sau decadere, nici sfârșit, nici rămas bun, nici dimineți sau seri, nici alterare sau anihilare. Orice există dincolo de mormânt, după ce ultima trâmbiță va suna și după ce morții vor fi înviați - știm că va fi nesfârșit, veșnic și etern. „Cele ce nu se văd, sunt veșnice”.

Noi nu putem înțelege pe deplin această stare. Contrastul dintre acum și atunci, dintre această lume și următoarea, este atât de mare, încât mințile noastre firave nu pot să îl cuprindă. Noi trăim în această lume într-un fel în care viața de aici produce consecințe atât de mari în viața următoare, încât aproape că ți se taie respirația și te șochează dacă te gândești bine la ele. Dar când Biblia vorbește atât de clar, noi nu avem niciun drept să întoarcem spatele acestui subiect. De aceea, cu Biblia în mâinile noastre, am face bine să aruncăm o privire către „cele ce nu se văd, [care] sunt veșnice”.

În primul rând, haideți să fim convinși de faptul că *fericirea viitoare a celor mântuiți este veșnică*. Oricât de puțin am înțelege noi acest lucru, ea este o fericire fără sfârșit, care nu va înceta, nu va îmbătrâni, nu va decădea și nu va muri. „Înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse, și desfătări veșnice în dreapta Ta” (Ps. 16:11). Odată ce ajung în Paradis, sfinții nu mai pot părăsi niciodată acel loc minunat. Moștenirea lor este „nesticăcioasă și neîntinată, și care nu se poate veșteji!” Ei vor „căpăta cununa, care nu se poate veșteji, a slavei” (1 Petru 1:4; 5:4). Războiul lor s-a sfârșit. Lupta s-a încheiat. Lucrarea este terminată. „Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete” (Apoc. 7:16).

Ei călătoresc acum către o stare a slavei veșnice care depășește de departe toate luptele lor, către o casă care nu va fi distrusă niciodată, către o întâlnire fără despărțire, către o strângere a familiei lipsită de separare, către o zi fără noapte.

Credința va fi înghițită de vedere și nădejdea de certitudine. Ei vor vedea așa cum au fost văzuți, vor cunoaște așa cum au fost cunoscuți și vor „fi totdeauna cu Domnul!” Nu mă surprinde că apostolul Pavel a adăugat aceste cuvinte: „Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte” (1 Tes. 4:17-18)

În al doilea rând, trebuie să fim convinși în mințile noastre că *pierzarea viitoare a celor răi este veșnică*. Îmi dau seama că acesta este un adevăr înspăimântător și că, în mod natural, carnea și sângele fug de obiceiul de a contempla la el. Dar sunt unul dintre cei care cred că el este un adevăr

revelat clar în Scriptură, așa că nu îndrăznesc să nu îl predic de la amvon. Pentru mine, fericirea viitoare veșnică și pierzarea viitoare veșnică mi se par două lucruri care merg mână în mână. Nu pot să îmi dau seama cum s-ar putea face deosebire de durată între cele două. Dacă bucuria celui credincios este veșnică, atunci întristarea necredinciosului trebuie să fie și ea veșnică. Dacă Raiul este veșnic, așa trebuie să fie și Iadul. Se poate să fie de vină ignoranța mea, dar nu îmi dau seama cum poate fi evitată o astfel de concluzie.

Eu nu pot împăca limbajul Bibliei cu ideea unei pedepse care să nu fie veșnică. Apărătorii acestei idei vorbesc în gura mare despre dragoste și bunătate, și spun că pedeapsa veșnică nu ar fi în armonie cu trăsăturile de caracter ale lui Dumnezeu, mai ales cu îndurarea și compasiunea Lui. Dar ce spune Scriptura?

Cine a rostit vreodată cuvinte mai pline de dragoste și de îndurare decât Domnul nostru Isus Hristos? Totuși, buzele Lui sunt cele care au descris de trei ori consecința refuzului omului de a se pocăi de păcatele lui ca „viermele lor [care] nu moare, și focul [care] nu se stinge”. El este Cel care prezintă într-o singură propoziție sentința celor răi, spunând că ei merg în „pedeapsa veșnică”, pe când cei neprihăniți merg în „viața veșnică” (Marcu 9:43-48; Matei 25:46)

Cine nu își amintește cuvintele apostolului Pavel despre dragoste? Cu toate acestea, tocmai el este apostolul care spune că cei răi „vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică” (2 Tes. 1:9)

Cine nu cunoaște spiritul dragostei care îmbibă toată Evanghelia lui Ioan și epistolele lui? Totuși, apostolul preaiubit este autorul din Noul Testament care insistă cel mai categoric, în cartea Apocalipsa, asupra realității și a veșniciei agoniei viitoare.

Ce am putea să spunem despre toate aceste lucruri? Oare pretindem că suntem mai înțelepți decât ceea ce este scris? Vom accepta cumva principiul periculos care insinuează că ceea ce este scris în Scriptură nu are sensul pe care îl citim în acele cuvinte? Oare nu este cu mult mai bine să ne astupăm gurile și să spunem în schimb: „Orice a scris Dumnezeu trebuie să fie adevărat”? „Da, Doamne Dumnezeule, Atotputernice, adevărate și drepte sunt judecățile Tale!” (Apoc. 16:7)

Eu nu pretind deloc că aș avea vreo cunoaștere neobișnuită a Scripturii. Îmi dau seama zilnic că nu sunt în niciun fel mai infailibil decât Papa de la Roma. Dar trebuie să vorbesc potrivit luminii pe care Dumnezeu mi-a dat-o, și nu cred că m-aș achita de slujba mea dacă nu mi-aș ridică glasul de avertizare pe această temă, încercând să îi pun în gardă pe creștini.

În urmă cu 6000 de ani, păcatul a intrat în lume prin minciuna îndrăzneată a diavolului: „Hotărât, că nu veți muri!” (Gen. 3:4). La finele celor 6000 de ani, marele vrăjmaș al omului își folosește arma cea veche la fel ca la început, încercând să îi convingă pe oameni că pot trăi și pot muri în păcat, și totuși, după o anumită perioadă, să fie mântuiți în final. Haideți să nu fim în neștiință de vicleniile lui. Haideți să umblăm pe cărările vechi. Să rămânem alipiți

de adevărurile vechi și să credem că, așa cum fericirea celor mântuiți este veșnică, așa va fi și pierzarea celor răi.

„Nu există vreun lucru pe care Satana să îl dorească mai mult decât ca noi să credem că el nu există și că nu ar exista un loc precum Iadul, nici chinurile veșnice. El ne șoptește toate aceste lucruri în urechi și se bucură când vede și aude că vreun om respinge aceste lucruri, căci atunci se agită în el speranța că îl va face pe acesta și pe alții victimele lui” (Wordsworth).

(a) Haideți să fim credincioși, în *interesul întregului sistem al religiei creștine*. La ce ar fi fost de folos ca Fiul lui Dumnezeu să Se întrupeze, să treacă prin chinurile agonizante din Ghetsimani și să moară pe cruce pentru a face ispășire, dacă oamenii ar putea fi mântuiți în final fără a crede în El? Unde este cea mai mărunță dovadă a faptului că o credință mântuitoare în sângele lui Hristos ar putea fi obținută vreodată după moarte? Care mai este necesitatea lucrării Duhului Sfânt, dacă păcătoșii pot ajunge în cer fără convertire și fără înnoirea inimii? Unde putem găsi cea mai mică dovadă a faptului că, după moarte, un om aflat în starea neregenerată ar putea fi născut din nou ulterior și să aibă o inimă nouă? Dacă un om lipsit de credința în Hristos sau de sfințirea Duhului ar putea să scape de pedeapsa veșnică, atunci păcatul nu mai este un rău infinit, și implicit nu ar mai fi existat nicio nevoie ca Hristos să vină și să facă ispășire.

(b) Haideți să fim credincioși *datorită sfințeniei și a moralității*. Îmi imaginez că, pentru carnea și sângele nostru, nu este nimic la fel de plăcut precum teoria amăgitoare

că am putea trăi în păcat, și totuși să scăpăm de condamnarea veșnică, și că, deși am fi înrobiți de tot felul de patimi și plăceri rele câtă vreme trăim pe pământ, am putea ajunge cumva în Cer! Spune-i unui tânăr care își cheltuie moștenirea și avuțiile pe o trăire stricată că Raiul îi este la dispoziție chiar și după ce trăiește și moare în păcat, și nu te poți aștepta ca el să se întoarcă de la păcat. De ce să se pocăiască și să își ia crucea, dacă ar putea ajunge în final în Rai fără pocăință?

(c) În final, haideți să fim credincioși ca urmare a *nădejdlor comune ale tuturor copiilor lui Dumnezeu*. Haideți să înțelegem clar că orice lovitură dată învățaturii pedepsei veșnice este o lovitură dată în egală măsură caracterului veșnic al fericirii cerești. Este imposibil să separăm cele două lucruri. Nicio definiție teologică, oricât de ingenioasă ar fi, nu le poate separa. Ele stau în picioare împreună sau sunt distruse împreună. Când vorbește despre cele două stări veșnice, Biblia folosește același limbaj și aceleași figuri de stil. Orice atac îndreptat către durata Iadului este în egală măsură un atac îndreptat către durata Raiului. Este adevărat că, dacă luăm frica de Iad din cei păcătoși, am luat și nădejdea Raiului din noi!

Mă voi îndepărta de această parte a subiectului meu cu o conștientizare profundă a caracterului lui dureros. Sunt cu totul de acord cu Robert McCheyne, care spunea că „este un subiect greu, ce trebuie tratat cu dragoste”. Dar mă voi îndepărta de el cu o convingere la fel de profundă că, dacă credem Biblia, atunci nu trebuie să renunțăm la

nicio învățătură a ei. Doamne Isuse, eliberează-ne de teologia aspră, austeră și nemiloasă! Dacă oamenii nu sunt mântuiți, este pentru că ei „nu vor să vină la Hristos” (cf. Ioan 5:40). Dar nu trebuie să ne credem mai înțelepți decât ceea ce este scris. Nicio dragoste morbidă după o gândire liberă, așa cum este ea denumită, nu trebuie să ne convingă să respingem vreun lucru pe care Dumnezeu l-a revelat despre veșnicie!

Oamenii vorbesc uneori exclusiv despre îndurarea, dragostea și compasiunea lui Dumnezeu, ca și cum El n-ar avea alte atribute, lăsând deoparte sfințenia și puritatea Lui, dreptatea și mânia Lui, și ura Sa față de păcat. Noi să ne ferim să cădem în această amăgire. O astfel de gândire este un rău în creștere în aceste zile de pe urmă. O perspectivă diluată și incorectă asupra ticăloșiei absolute și a spurcăciunii păcatului, care tratează superficial puritatea indescritibilă a Dumnezeului cel veșnic constituie o sursă fertilă de erezii despre starea viitoare a omului. Să ne gândim la Ființa deosebită de care suntem chemați să ascultăm, așa cum Și-a declarat El însuși caracterul înaintea lui Moise, spunând: „Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul!” Dar să nu uităm clauza solemnă care încheie acea frază: „dar nu-l socotește pe cel vinovat drept nevinovat” (Exod 34:6-7). Păcatul de care nu ne-am pocăit este un rău veșnic și nu poate înceta să fie văzut astfel. Tot așa, Cel căruia noi ne supunem este un Dumnezeu veșnic!

Cuvintele Psalmului 145 sunt izbitor de frumoase: „Domnul este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și plin de bunătate. Domnul este bun față de toți, și îndurările Lui se întind peste toate lucrările Lui. Domnul îi sprijină pe toți cei ce cad, și îi îndreaptă pe cei încovoiați. Domnul este drept în toate căile Lui și milostiv în toate faptele Lui. Domnul este lângă toți cei ce-L cheamă, lângă cei ce-L cheamă cu toată inima. Domnul îi păzește pe toți cei ce-L iubesc”. Nimic nu poate depăși frumusețea acestui limbaj! Dar ce realitate uluitoare este că acel pasaj continuă cu următoarea concluzie solemnă: „[El] îi nimicește pe toți cei răi”.

VIITORUL DEPINDE DE PREZENT

Al treilea gând pe care vreau să îl aduc în atenția ta este acesta: starea noastră viitoare din lumea nevăzută a veșniciei depinde în totalitate de ceea ce suntem în prezent!

Viața pe care o trăim pe pământ este scurtă și se duce în curând: „Vedem cum ni se duc anii ca un sunet”; „Ce este viața voastră? Nu sunteți decât un abur, care se arată puțințel, și apoi piere!” (Ps. 90:9; Iacov 4:14). Viața care ne stă înaintea, când vom părăsi această lume, este o veșnicie fără sfârșit, o mare fără fund, un ocean fără țărm. „Pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi” (2 Petru 3:8). În acea lume nu va mai exista timp. Chiar dacă viața noastră de aici este scurtă și veșnicia este nesfârșită, viața pe care o trăim acum va avea un impact uriaș asupra veșniciei. Soarta noastră de după moarte depinde, omenește vorbind, de ceea ce suntem câtă vreme

trăim în această lume. Este scris că Dumnezeu „îi va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Și anume, le va da viața veșnică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea; și le va da mânie și urgie celor ce, din duh de gâlceavă, se împotrivesc adevărului și ascultă de nelegiuire” (Rom. 2:6-8).

Nu trebuie să uităm niciodată că fiecare dintre noi, câtă vreme trăim, ne aflăm într-o stare de testare. Noi semănăm constant semințe care vor răsări și vor aduce roadă, în fiecare ceas și în fiecare zi din viețile noastre. Există consecințe veșnice care rezultă din toate gândurile, cuvintele și acțiunile noastre, lucruri cărora nu le acordăm prea mare atenție. „În ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit” (Matei 12:36). Toate gândurile noastre sunt numărate și toate acțiunile noastre sunt cântărite. Nu este de mirare că Pavel spune: „Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică” (Gal. 6:8). Cu alte cuvinte, ceea ce semănăm în această viață, vom culege după moarte, și vom culege de-a lungul întregii veșnicii!

Nu există o amăgire mai mare decât ideea foarte răspândită că este posibil să fii un om rău în această viață, și totuși să înviezi în slavă, sau să fii fără Hristos în această lume, și totuși să fii un sfânt în următoarea. Când marele predicator George Whitefield a revigorat doctrina convertirii în secolul anterior, se spune că unul dintre cei ce îl ascultau a venit la el după o predică și i-a spus: „Domnule, totul mi se pare adevărat. Sper că voi fi convertit și

născut din nou într-o zi, dar nu înainte de moarte”. Mă tem că mulți cred astfel de lucruri în zilele noastre. Mă tem că învățăturile false ale purgatoriului romano-catolic și-au făcut mulți prieteni secreți chiar și în rândurile protestanților din zilele noastre! Oricât de păcătos și de nepăsător ar putea trăi ei, acești oameni se agață în secret de nădejdea că se vor afla printre sfinți după ce vor muri. Ei par să îmbrățișeze ideea că ar exista un fel de curățare, un fel de efect purificator produs de moarte și că, indiferent cum ar fi fost în această viață, vor fi găsiți vrednici de „moștenirea sfinților” în viața viitoare. Dar aceasta este o amăgire!

„Scriptura nu ilustrează niciodată starea viitoare de pierzare veșnică ca pe o stare de curățare și purificare, sau ceva asemănător unei stări de încercare, în care oamenii ar putea să se conformeze și să se califice pentru o stare mai bună a existenței, ci o descrie întotdeauna ca pe o stare a răsplătirii, a pedepsei și a mâniei drepte, în care dreptatea lui Dumnezeu (o trăsătură pe care mulți oameni par să nu o ia niciodată în considerare) răzbună puterea măreției, stăpânirii și dragostei Lui – prin pedepsirea celor care L-au disprețuit. Biblia ne învață clar că ceea ce suntem când murim, convertiți sau neconvertiți, credincioși sau necredincioși, evlavioși sau neevlavioși – aceea vom fi când vom învia la sunetul ultimei trâmbițe. În mormânt nu va exista nicio posibilitate de pocăință, după cum nu va putea avea loc nicio convertire după ce ne-am dat ultima suflare. Acum este momentul să credem în Hristos și să ne alipim de viața veșnică. Acum este momentul să ne întoarcem de la întuneric la lumină și să ne asigurăm de chemarea și alegerea noastră. Vine noaptea, când niciun

om nu mai poate lucra. Acolo unde cade copacul, acolo va rămâne. Dacă părăsim această lume refuzând să ne pocăim și să credem, vom învia în aceeași stare în dimineața învierii, și vom descoperi că ,ar fi fost mai bine pentru noi să nu ne fi născut niciodată’. Viața aceasta este momentul pregătirii noastre pentru starea viitoare. Sufletele noastre vor continua să existe veșnic în funcție de ceea ce am făcut cu ele în această lume. Dorințele și înclinațiile minții unui om în această viață vor fi păstrate în următoarea. Este perfect adevărat că Cerul desăvârșește în cei sfinți înclinațiile sfinte și virtuotoase, lucrare începută încă de aici. Totuși, lumea cea veșnică nu schimbă niciun om în esența inimii lui. Cel ce este spurcat, va rămâne spurcat. Cel ce este stricat, va rămâne stricat”. (Tillotson)

Îi sfătuiesc cu hotărâre pe cititorii acestor rânduri să țină minte acest lucru, să se folosească de el și să își trăiască viața înțelept. Privește acest lucru ca esența vieții tale și nu-l irosi, nici nu-l arunca la gunoi. Orele, zilele, săptămânile, lunile și anii vieții tale au ceva de spus în definirea stării tale veșnice, dincolo de mormânt. Ceea ce semeni în această viață pe pământ, poți fi sigur că vei culege în viața viitoare. Așa cum spunea Richard Baxter, cheștiunea aceasta este de genul „acum ori niciodată!” Orice facem în religie, trebuie făcut acum. Adu-ți aminte de acest lucru și păstrează-l proaspăt în mintea ta, ori de câte ori ești ispitit la rău. Când păcătoșii te ațâță și îți spun „este doar un păcat mic”, când Satana îți șoptește în inimă, „nu contează, nu faci un mare rău, toți fac asta” – privește dincolo de timp către lumea nevăzută și pune gândul veșniciei în fața ispitei. Există câteva cuvinte deosebite pe care reformatorul martir Hooper le-a spus când cineva l-a îndemnat să renunțe la credința

lui înainte de a fi ars pe rug, ispitindu-l astfel: „Viața este dulce și moartea este amară”. „Este adevărat”, a replicat Hooper, „foarte adevărat! Dar viața veșnică este mult mai dulce, și moartea veșnică este mult mai amară!”

HRISTOS, MARELE PRIETEN

Ultimul lucru pe care vreau să îl aduc în atenția cititorilor mei este acesta: Domnul Isus Hristos este marele Prieten la care trebuie să mergem cu toții pentru ajutor, atât pentru această viață cât și pentru veșnicie.

Motivul pentru care Fiul veșnic al lui Dumnezeu a venit în lume nu poate fi propovăduit prea mult și prea des. El a venit să ne dea nădejde și pace, în timp ce noi trăim printre „lucrurile care se văd, cele trecătoare”, și slava și fericirea când vom merge în „lucrurile veșnice, care sunt nevăzute”. El a venit să aducă „la lumină viața și neputrezirea” și să îi „izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor” (2 Tim. 1:10; Evrei 2:15). El a văzut starea noastră pierdută și falimentară, și a avut milă față de noi. Iar acum, binecuvântat fie Numele Lui, omul muritor poate trece prin „lucrurile trecătoare” cu mângâiere, privind fără frică înspre „lucrurile veșnice”!

Domnul nostru Isus Hristos a procurat aceste privilegii deosebite pentru noi cu prețul sângelui Său prețios. El a devenit Substitutul nostru și a purtat păcatele noastre în trupul Său pe cruce, apoi a înviat spre îndreptățirea noastră. „Hristos a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu”.

Dumnezeu „L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El”, pentru ca noi, niște biete ființe păcătoase, să avem iertare și îndreptățire câtă vreme trăim, și slavă și fericire când murim (1 Petru 2:24; 3:18; 2 Cor. 5:21)

Tot ceea ce Domnul Isus Hristos a procurat pentru noi, El îi oferă fără plată oricărui om care se întoarce de la păcatele sale, vine la El și crede. El spune: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”. „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”. „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea”. „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară”. Iar termenii sunt simpli, pentru că oferta este fără plată: „Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit”; „Oricine crede în El nu piere, ci are viața veșnică” (Ioan 8:12; Matei 11:28; Ioan 7:37; 6:37; F.A. 16:31; Ioan 3:16)

Cel care Îl are pe Hristos, are viața veșnică. El poate privi în jurul lui către lucrurile trecătoare și să vadă peste tot schimbarea și decăderea, și totuși să nu se teamă. El are o comoară în Cer, „unde nu le mănâncă moliile și rugină, și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură” (Matei 6:20). El poate privi înainte către lucrurile veșnice, și să se simtă liniștit și în pace. Mântuitorul lui a înviat și a plecat ca să-i pregătească un loc. Când va părăsi această lume, el va primi o cunună de slavă și va fi pe veci cu Domnul lui. El poate privi în jos, către mormânt, așa cum nici cei mai înțelepți greci și romani nu puteau privi, și să spună: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (1 Cor. 15:55).

Haideți să fim ferm convinși în mințile noastre că singura cale de a trece mângâiați prin „lucrurile care se văd” și prin care putem privi înainte fără frică către „cele care nu se văd” este să Îl avem pe Hristos ca Mântuitorul și Prietenul nostru, să ne alipim de Hristos prin credință, să devenim una cu Hristos și Hristos în noi și, câtă vreme trăim în acest trup, să trăim viața credinței în Fiul lui Dumnezeu (Gal. 2:20).

Cât de uriașă este diferența dintre starea aceluia care are credința adevărată în Hristos, și starea celui care nu are nimic! Cu adevărat binecuvântat trebuie să fie acel om care poate spune autentic: „Eu îmi pun încrederea în Isus, eu cred!” Când cardinalul catolic Beaufort zăcea pe patul morții, marele nostru poet îl cita pe regele Henry spunând despre cardinal: „Iată-l că moare, dar nu pare să aibă mângâiere”. Când reformatorul scoțian John Knox se apropia de sfârșitul vieții sale și nu mai putea vorbi, un slujitor credincios i-a cerut să-și ridice mâna ca dovadă că Evanghelia pe care o predicase de-a lungul vieții îi aducea mângâiere în moarte. Reformatorul a auzit și și-a ridicat mâna de trei ori către cer, apoi a plecat. Repet că este fericit de cel care crede! Doar el este bogat, independent și nu poate fi rănit de nimic! Dacă nu ai mângâiere în lucrurile trecătoare și nici nădejde în cele veșnice – atunci vina este doar a ta. Iar cauza este că „nu vrei să vii la Hristos și să ai viața” (Ioan 5:40).

CERCETAREA DE SINE

Voi părăsi aici subiectul eternității și mă rog ca Dumnezeu să binecuvânteze în multe suflete tot ce am avut de

spus. În încheiere, vreau să îl provoc pe fiecare cititor al acestei cărți la cercetare de sine.

(1) Mai înainte de toate, cum îți folosești timpul? Viața este scurtă și foarte nesigură. Nu știi niciodată ce îți poate aduce ziua de mâine. Afacerile și plăcerile, obținerea și cheltuirea banilor, mâncatul și băutul, căsătoria și viața de familie – toate, toate se vor sfârși în curând, și se vor sfârși pe veci. Dar ce faci cu sufletul tău nemuritor? Îți irosești timpul, sau îl folosești înțelept? Te pregătești să te întâlnești cu Dumnezeu?

(2) În al doilea rând, unde vei fi în veșnicie? Eternitatea vine, vine foarte repede peste noi. Noi alergăm de-a dreptul prin această lume către veșnicie. Dar tu unde vei fi în ziua judecății – la dreapta sau la stânga? Vei fi printre cei pierduți, sau printre cei mântuiți? Nu te odihni și nu rămâne liniștit până nu vei avea sufletul asigurat! Fii pregătit și nu lăsa nimic nesigur. Este un lucru îngrozitor să mori nepregătit și să cazii în mâinile Dumnezeului celui viu.

(3) În al treilea rând, vrei să fii sigur acum și în veșnicie? Atunci caută-L pe Hristos și crede în El! Vino la El așa cum ești! Caută-L câtă vreme se poate găsi și cheamă-L câtă vreme este aproape. Acum există un tron al harului. Încă nu este prea târziu. Hristos așteaptă să Își manifeste harul și te invită să vii la El. Pocăiește-te, crede și fii mântuit înainte ca ușa să se închidă și judecata să înceapă.

(4) În ultimul rând, vrei să fii fericit? Alipește-te de Hristos și trăiește o viață de credință în El. Rămâi în El și trăiește alipit de El. Urmează-L cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea și cu toată puterea ta, și caută să-L

cunoști mai mult în fiecare zi. Procedând astfel, vei avea o pace mare când vei trece prin „lucrurile trecătoare” și, în mijlocul unei lumi muritoare, vei fi dintre cei care „nu vor muri niciodată” (Ioan 11:26). Făcând așa, vei putea să privești înainte către „lucrurile veșnice” cu o încredere neclintită, și să simți și să „știi că, dacă se desface casa pământească a cortului tău trupesc, ai o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, ci este veșnică” (2 Cor. 5:1)

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericii evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Recomandă mai departe această carte!

2) Vizitează paginile noastre de internet la adresa **magnagratia.org** și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA abonându-te pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse și vizitând pagina noastră de Facebook la adresa www.fb.com/MagnaGratiaRomania.

4) Spune-le și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, la adresa www.magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org. Mulțumim!

PROGRAMUL LUCRĂTORI ÎNCERCAȚI

- Ești păstor/prezbiter, misionar sau evanghelist desemnat oficial în biserica locală?
- Iubești cărțile creștine de calitate, care te provoacă să crești în slujirea ta?
- Crezi că poți citi 10 pagini/zi?

Înscrie-te în programul „LUCRĂTORI ÎNCERCAȚI” și primești gratuit până la 70 de cărți de la MAGNA GRATIA!

Informează-te din Ghidul de prezentare al programului la adresa de internet magnagratia.org/pli.html și trimite-ne cererea de înscriere completând formularul de pe internet.

„Am învățat de la autor să fiu mai atent și mai dedicat în pregătirea predicilor și la slujirea la care sunt chemat... mi-a oferit ilustrații prin care oamenii pot percepe mai bine frumusețea Evangheliei”. – participant la program

„Aproape fiecare capitol m-a făcut să mă smoresc și să mă cercetez referitor la lucrarea mea”. – participant la program

MAGNA GRATIA
Nu eștim Evanghelia în scris

magnagratia.org

LITERATURĂ CREȘTINĂ DE CALITATE.
GRATUIT*.
* în format electronic

